

Dokument nr. 15:6 (2006-2007)

Dokument nr. 15:6 (2006–2007)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 900 - 1069

16. april - 21. mai 2007

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

241 491

Trykk: A/S O. Fredr. Arnesen - 2007

www.stortinget.no

Dokument nr. 15:6

(2006-2007)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 900 - 1069

16. april - 21. mai 2007

Innhold

Spørsmål	Side
900. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. religionsfrihet og Baha'ienes situasjon i Iran, besvart av utenriksministeren	11
901. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. T-forbindelsen i Rogaland, besvart av samferdselsministeren	11
902. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. oppfølging av trygdemisbruk, besvart av justisministeren	12
903. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. trygdesvindel, besvart av justisministeren	14
904. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. politiattest for personer som yter helse- eller sosialtjenester til barn eller utviklingshemmede, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren ..	15
905. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim, vedr. tvangsmulkt som følge av brudd på forurensningsloven, besvart av miljøvernministeren	16
906. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. rehabilitering og tilbud til pasientene, besvart av helse- og omsorgsministeren	16
907. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. bestandsmålene for bjørn, besvart av miljøvernministeren	17
908. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. "Aksjon for miljøtilpassa kraftlinje i Setesdal" - kraftlinje frå Skåreheia i Birkenes kommune til Holen i Bykle kommune., besvart av olje- og energiministeren	18
909. Fra stortingsrepresentant Hanne Dyveke Søttar, vedr. sikkerhet ved Trondheim fengsel, besvart av justisministeren	19
910. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. privat og kommunal støyskjerming langs europa- og riksveier, besvart av samferdselsministeren	20
911. Fra stortingsrepresentant Afshan Rafiq, vedr. trygg hverdag for minoritetskvinner som offentlig står frem om ytringsfrihet, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	21
912. Fra stortingsrepresentant Afshan Rafiq, vedr. trygg hverdag for minoritetskvinner som offentlig står frem om ytringsfrihet, besvart av justisministeren	21
913. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. skolehelsetjenesten i de videregående skolene, besvart av helse- og omsorgsministeren	22
914. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. miljøvennlig forbrukeratferd, besvart av miljøvernministeren	24
915. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. nedleggelse av trafikkstasjonene på Rjukan i Tinn kommune og Dalen i Tokke kommune, besvart av samferdselsministeren	24

	Side
916. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. systemfeilene som er avdekket knyttet til Statens vegvesens arbeidsrutiner, besvart av samferdselsministeren	25
917. Fra stortingsrepresentant Trond Helleland, vedr. tunnelskandalen i Vestfold, besvart av samferdselsministeren	26
918. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. det sunkne fartøyet "Bourbon Dolphin", besvart av justisministeren.....	27
919. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. flexifuelbiler, besvart av finansministeren	28
920. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. bompengeneinnkreving på E18 gjennom Vestfold, besvart av samferdselsministeren	29
921. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. bo- og omsorgstiltak for mindreårige utsatt for menneskehandel, besvart av barne- og likestillingsministeren.....	29
922. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. Statens havarikommisjon for transport, besvart av samferdselsministeren.....	30
923. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. videreutdanning for sykepleiere som håndterer nyfødte barn, besvart av kunnskapsministeren	31
924. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. merverdiavgift på mat, besvart av finansministeren	32
925. Fra stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen, vedr. saksbehandlingstiden i UDI, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	33
926. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. totalforsvarskonseptet, besvart av forsvarsministeren	34
927. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. for høy beregnet skatt på grunnfondsbevis, besvart av finansministeren.....	35
928. Fra stortingsrepresentant Leif Helge Kongshaug, vedr. beregningsmodell for bøndernes inntektsutvikling for 2007, besvart av landbruks- og matministeren	36
929. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. Polar Zoos dispensasjon til å opprette snøskuterløype til svenskegrensen, besvart av miljøvernministeren	38
930. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. en person som pleier sin kreftsyke kone, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	38
931. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. Bybanen i Bergen, besvart av samferdselsministeren	39
932. Fra stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfonn, vedr. 40-årsmarkering for norsk personell som var i Sinai i 1967, besvart av forsvarsministeren	40
933. Fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold, vedr. gassrør til Grenland, besvart av olje- og energiministeren	41
934. Fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold, vedr. eiendomsskatt på landbrukseiendommer, besvart av landbruks- og matministeren.....	42
935. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. vedlikeholdsetterslep på kommunale bygg, besvart av kommunal- og regionalministeren.....	42
936. Fra stortingsrepresentant Vera Lysklætt, vedr. oppbygging av en database for støysaker, besvart av miljøvernministeren	44

	Side
937. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. trygdeavgifter og pensjonister, besvart av finansministeren.....	45
938. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. særfradrag for alder og uførhet, besvart av finansministeren	46
939. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. timetallet i grunnskolen, besvart av kunnskapsministeren.....	47
940. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. telemedisin, besvart av helse- og omsorgsministeren	47
941. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. de etiske forholdene i kommunene, besvart av kommunal- og regionalministeren	49
942. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. Regjeringens klimapolitikk, besvart av miljøvernministeren	50
943. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. tilbudet til pasienter underlagt Helse Sunnmøre, besvart av helse- og omsorgsministeren.	50
944. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. gebyrøkning på fiskebåter mellom 15 og 20 meter, besvart av nærings- og handelsministeren	51
945. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. psjonen på NH90 helikoptre til redningstjenesten, besvart av justisministeren	52
946. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. Halsnøytunnelen, besvart av samferdselsministeren	52
947. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. muskelsykdommen Pompes, besvart av helse- og omsorgsministeren	53
948. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. byggemetodene for tunneler, besvart av samferdselsministeren.....	54
949. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. videreutdanning innenfor nyfødtmedisin for sykepleiere, besvart av helse- og omsorgsministeren	55
950. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. de regionale barnevernsmyndighetenes forpliktelser til å gi faglig og økonomisk støtte for barn som Bufetat har fraskrevet seg, besvart av barne- og likestillingsministeren.....	56
951. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. statlig eierskap, besvart av nærings- og handelsministeren	57
952. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønaas Kjos, vedr. mangelfull oppfølging fra trygdekontoret av en kreftsyk Madla-gutt, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	58
953. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. bompenger, besvart av samferdselsministeren	59
954. Fra stortingsrepresentant Inge Lønning, vedr. omsorg ved livets slutt, besvart av helse- og omsorgsministeren	60
955. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. lav skatt ift. vekst, besvart av finansministeren.....	61
956. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. skipskontrollgebyr, besvart av nærings- og handelsministeren	63
957. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim, vedr. arkeologiske utgravninger, besvart av miljøvernministeren.....	63
958. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim, vedr. kraftutbygging i Kilandsfossene, besvart av olje- og energiministeren.....	64
959. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Andersen, vedr. riksvei 9 gjennom Setesdalskommunene, besvart av samferdselsministeren.....	65

	Side
960. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. frihetskampen i Vest-Sahara, besvart av utenriksministeren	66
961. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. utdanning for uføretrygdete, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	67
962. Fra stortingsrepresentant Jan Sahl, vedr. situasjonen for fødende i Norge, besvart av helse- og omsorgsministeren	68
963. Fra stortingsrepresentant Lodve Solholm, vedr. hvalspekk, besvart av fiskeri- og kystministeren	69
964. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Andersen, vedr. manglende nettkapasitet for småkraftprosjekter, besvart av olje- og energiministeren	70
965. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. Hydro Polymers, besvart av nærings- og handelsministeren	71
966. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. stenging av Vallaviktunnelen på rv7/rv13 i Hardanger, besvart av samferdselsministeren	72
967. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. private rehabiliteringsplasser, besvart av helse- og omsorgsministeren	73
968. Fra stortingsrepresentant Kåre Fostervold, vedr. uteaktiviteten til politiet i Grenland, besvart av justisministeren	74
969. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. fugl i fangenskap, besvart av miljøvernministeren	75
970. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. omsorg for for tidlig fødte og syke barn, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren	78
971. Fra stortingsrepresentant May Hansen, vedr. fritt behandlingstilbud for pasienter med spiseforstyrrelser, besvart av helse- og omsorgsministeren	79
972. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. fosterhjemstiltak, besvart av barne- og likestillingsministeren	80
973. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. utenlandsk bearbeiding av kjøtt, besvart av landbruks- og matministeren	81
974. Fra stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr, vedr. Mattilsynet, besvart av landbruks- og matministeren	82
975. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. Statens naturoppsyn (SNO), besvart av miljøvernministeren	83
976. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. teknologi for "toveiskommunikasjon" mellom forbruker og kraftleverandør, besvart av olje- og energiministeren	84
977. Fra stortingsrepresentant Tord Lien, vedr. aluminiumsbehandling for bekjempelse av gyroductylus salaris i Steinkjervassdraget og i Vefsna, besvart av miljøvernministeren	84
978. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. fergeforbindelsen Andøy-Senja, besvart av samferdselsministeren	85
979. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. ubåtvraket U-864, besvart av fiskeri- og kystministeren	86
980. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. klimakuttkostnader, besvart av finansministeren	86
981. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. høy skatt på aksjer, besvart av finansministeren	88

	Side
982. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. sponsormidler til forskere, besvart av finansministeren	89
983. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. strømbesparelser ved "standbystrom", besvart av miljøvernministeren	89
984. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. eskortering av innsatte med lenker til tannlege, lege etc, besvart av justisministeren	90
985. Fra stortingsrepresentant Vera Lysklætt, vedr. brannsikkerheten i Skarvberg tunnelen i Porsanger, besvart av samferdselsministeren	91
986. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. kostnadsutviklingen i store veiprosjekter, besvart av samferdselsministeren	92
987. Fra stortingsrepresentant Odd Einar Dørum, vedr. kvinner med mindreårige barn - og opphold i Norge, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	93
988. Fra stortingsrepresentant Per Sandberg, vedr. containerterminalen for jernbane på Ganddal, besvart av samferdselsministeren	94
989. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. gjeldsøfre, besvart av finansministeren	95
990. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. pasienttransport, besvart av helse- og omsorgsministeren	96
991. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. arbeidstidsbestemmelsene på sykehusene, besvart av helse- og omsorgsministeren	97
992. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. selvangivelsen på e-post, besvart av finansministeren	98
993. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. en ung kvinnes kamp for å få PEG-knapp, besvart av helse- og omsorgsministeren	99
994. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. riksvei 32 over Siljan, besvart av samferdselsministeren	100
995. Fra stortingsrepresentant Trond Helleland, vedr. personvernet, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren.....	101
996. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. sikkerhetsnivået i veitunnelene, besvart av samferdselsministeren	102
997. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. nasjonalisering av oljeindustrien i Venezuela, besvart av utenriksministeren	103
998. Fra stortingsrepresentant Erna Solberg, vedr. omsorgssektoren, besvart av helse- og omsorgsministeren	104
999. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. istandsetting av Røros kirke, besvart av kultur- og kirkeministeren	105
1000. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. Løkken verk, besvart av miljøvernministeren	106
1001. Fra stortingsrepresentant Inger S. Enger, vedr. villreinfangsten, besvart av miljøvernministeren	107
1002. Fra stortingsrepresentant Morten Høglund, vedr. Southern African Development Community, besvart av utviklingsministeren	108
1003. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. samfunnsøkonomiske tap ved skatteøkninger, besvart av finansministeren	109
1004. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. effektive skattesatser (kjøpsmarginalskatt), besvart av finansministeren	110
1005. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. takseringen av TINE, besvart av landbruks- og matministeren	112

	Side
1006. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. forskningsordningen til fiskeri- og havbruksnæringen, besvart av fiskeri- og kystministeren	113
1007. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. voldtattes rettssikkerhet, besvart av justisministeren	114
1008. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. innføring av naturgassavgift, besvart av finansministeren	115
1009. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. krigsforbrytere som oppholder seg i Norge, besvart av justisministeren.....	115
1010. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. utbygging av vindkraftanlegg, besvart av olje- og energiministeren.....	116
1011. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. utbyggingen av ny E16 fra Bjørum til Avtjerna, besvart av samferdselsministeren	117
1012. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. New-korridor- prosjektet, besvart av utenriksministeren.....	118
1013. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. behandlingstid for rettssystemet ved voldssaker, besvart av justisministeren.....	119
1014. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. nytt dobbeltspor på Nord-Jæren, besvart av samferdselsministeren.....	120
1015. Fra stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli, vedr. foreldres samvær med sine barn på sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren ..	121
1016. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. soning ved fengsel på Fauske, besvart av justisministeren.....	121
1017. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. paraden under Skeive Dager, besvart av justisministeren	122
1018. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. midlertidig skilt/ kjennemerke på bil/kjøretøy, besvart av samferdselsministeren.....	123
1019. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. endringer av stedsnavn, besvart av kultur- og kirkeministeren.....	124
1020. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. påbygningsår ved Bleiker videregående, besvart av kunnskapsministeren	124
1021. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. arbeidsmarkedstiltak for flyktninger, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	125
1022. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. Bygdøy bad, besvart av fornyings- og administrasjonsministeren.....	126
1023. Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. Statens innkrevingssentral, besvart av finansministeren	127
1024. Fra stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen, vedr. evalueringen av Doman-metoden, besvart av helse- og omsorgsministeren	128
1025. Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. politihunder ute av aktiv tjeneste, besvart av justisministeren	129
1026. Fra stortingsrepresentant Jan Sahl, vedr. strekningen Finneidfjord - Åsen, besvart av samferdselsministeren	129
1027. Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. overnattingstilbud til foreldre med syke barn innlagt på sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	130
1028. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. lagringsforholdene ved Naturhistorisk museum i Oslo, besvart av kunnskapsministeren.	131

	Side
1029. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. konsesjonsavgift for lokalradioer, besvart av kultur- og kirkeministeren	132
1030. Fra stortingsrepresentant Karin Yrvin, vedr. målsetting av miljøindikatorer, besvart av miljøvernministeren	133
1031. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. riksvei 3, besvart av samferdselsministeren	134
1032. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. manglende reguleringsplaner for Hardangerbroen, besvart av samferdselsministeren	135
1033. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. Venezuelas` energisektor, besvart av finansministeren	135
1034. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Hansen, vedr. regnskapsplikt for enkeltmannsforetak, besvart av finansministeren	137
1035. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. kollektiv transport til / fra Fornebu, besvart av samferdselsministeren.....	137
1036. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. politiberedskapen i Nord-Troms og Kirkenes, besvart av justisministeren.....	138
1037. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Sundsbø, vedr. stoppestedene Svingen og Guttersrud på Kongsvingerbanen, besvart av samferdselsministeren	140
1038. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. Sellafeld, besvart av miljøvernministeren	141
1039. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. Lofotkatedralen, besvart av miljøvernministeren.....	142
1040. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. godsterminalen i Nybyen i Drammen, besvart av samferdselsministeren.....	142
1041. Fra stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad, vedr. psykiatri, besvart av helse- og omsorgsministeren	143
1042. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal, vedr. fosterdiagnostikk, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	144
1043. Fra stortingsrepresentant Svein Flåtten, vedr. skatteloven § 9-3, besvart av finansministeren.....	145
1044. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. økonomisk bistad ved sykdom under studiene, besvart av arbeids- og inkluderingsministeren.....	146
1045. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. NorFraKalks bygging av en fabrikk i Verdal, besvart av miljøvernministeren	147
1046. Fra stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim, vedr. kostnadene ved elektrifisering av eksisterende offshoreinstallasjoner, besvart av olje- og energiministeren.....	148
1047. Fra stortingsrepresentant Børge Brende, vedr. elektrifisering av sokkelen, besvart av miljøvernministeren.....	148
1048. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. utbedring av skadene i Bømlafjordtunnelen, besvart av samferdselsministeren	149
1049. Fra stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfonn, vedr. brannvarslingsanlegg i fjøs, besvart av landbruks- og matministeren	150
1050. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. baneløsning til Fornebu, besvart av samferdselsministeren	150
1051. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. etterslep på vedlikehold av bruer, besvart av samferdselsministeren.....	151

	Side
1052. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. fordelsbeskatning og arbeidsgiveravgift på gratis sykler for IKEA-ansatte, besvart av finansministeren	152
1053. Fra stortingsrepresentant Dag Ole Teigen, vedr. helse- og omsorgstilbudet for personer med psykiske vansker og lidelser, besvart av helse- og omsorgsministeren	152
1054. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. Bømlafjordtunnelen, besvart av samferdselsministeren	154
1055. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. skoleeierskap, besvart av kunnskapsministeren	155
1056. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. Statens landbruksforvaltning, besvart av landbruks- og matministeren.....	156
1057. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. benkeforslag ved valg på innskytervalgsmøte i sparebankenes forstanderskap, besvart av finansministeren	156
1058. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. kommunal saksbehandling i plan- og byggesaker, besvart av kommunal- og regionalministeren.....	157
1059. Fra stortingsrepresentant Petter Løvik, vedr. grensa på kor mange kilo fisk turistar kan ta ut av landet, besvart av fiskeri- og kystministeren	158
1060. Fra stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen, vedr. arbeidsretta rehabilitering, besvart av helse- og omsorgsministeren.....	159
1061. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. industrikraftregime, besvart av olje- og energiministeren	160
1062. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. rimelige klimatiltak, besvart av miljøvernministeren	161
1063. Fra stortingsrepresentant Vera Lyskløtt, vedr. utflagging av den verdensledende tidevannsteknologien til Hammerfest Strøm AS, besvart av olje- og energiministeren	161
1064. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. data fra landets bomstasjoner, besvart av finansministeren	163
1065. Fra stortingsrepresentant Jørund Rytman, vedr. et enklere skattesystem, besvart av finansministeren	164
1066. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Sundsbø, vedr. selskapet Get på Romerike, besvart av kultur- og kirkeministeren.....	165
1067. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. Norges brannskole i Tjeldsund, besvart av fiskeri- og kystministeren	166
1068. Fra stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten, vedr. spilleavhengighet, besvart av justisministeren.....	168
1069. Fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner, vedr. betalingssnittet for ny E18 gjennom Bærum, besvart av samferdselsministeren	169

Dokument nr. 15:6

(2006-2007)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 900

Innlevert 16. april 2007 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark

Besvart 23. april 2007 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Prestestyret i Iran gjør religionsfrihet særs vanskelig. Situasjonen for Baha'iene, landets største religiøse minoritet, blir også stadig verre.

Vil utenriksministeren ta opp spørsmål om religionsfrihet og Baha'ienes situasjon spesielt når Irans utenriksminister gjester Norge i mai?»

Svar:

Brudd på grunnleggende menneskerettigheter i Iran gir grunn til uro og følges nøye fra Regjeringens side. Jeg deler din bekymring om begrensningene på trosfriheten i Iran, hvor bare fire religioner er tillatt - islam, jødedom, kristendom og zoroastrisme.

Regjeringen tar opp våre bekymringer i menneskerettighetsspørsmålene i hvert eneste møte som er på politisk nivå med iranske beslutningstakere. Se i

den sammenheng bl.a. mitt svar på skriftlige spørsmål nr. 148 (2006-2007), nr. 1029 (2005-2006), samt interpellasjonsdebattene 2. juni 2006 og 8. februar 2006 om Iran og menneskerettighetssituasjonen.

Spesielt urovekkende er henrettelser av mindreårige, de stadig vanskeligere vilkår for menneskerettighetsforsvarere og de mange begrensninger på ytringsfriheten. Alt dette er spørsmål som vil stå sentralt i samtale med den iranske utenriksministeren når han kommer til Norge i mai i år.

Vi samarbeider også nært med EU og andre land i FN i vår tilnærming til menneskerettighetssituasjonen i Iran. Jeg kan forsikre deg om at Regjeringen vil fortsette sitt brede engasjement og praksis på dette området. Vi har for øvrig også et godt samarbeid om disse spørsmålene med Baha'i-samfunnet i Norge.

SPØRSMÅL NR. 901

Innlevert 17. april 2007 av stortingsrepresentant Bente Thorsen

Besvart 24. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«T-forbindelsen ble vedtatt på Stortinget i 2001, og skulle etter planen påbegynnes i 2008 og ferdigstilles i 2010/2011. Siden har det dukket opp flere krav om nye utredninger av tunnelene, kryssløsning

på Fosen, finansiering, kvalitetssikring og dokumentasjon. Nå ber Vegdirektoratet om ny kontroll av tunneler og inntektsgrunnlag, noe som kan utsette oppstarten igjen.

Vil statsråden sørge for at T-forbindelsen ikke forsinkes og fordyres pga. dette?»

BEGRUNNELSE:

Det er slett ikke første gang samferdselsministeren får spørsmål om byggestart for T-forbindelsen. Dette er et veldig viktig prosjekt for Haugalandet som vil avlaste det sterkt trafikkerte veinettet og korte ned kjørelengden fra Haugesund og Karmøy til Sør-rogaland ganske formidabelt.

Gang på gang har prosjektet blitt utsatt av ulike grunner. Denne gang begrunnes utsettelsen med et ½ år pga. ytterligere kvalitetssikring av tunneler. Fremskrittspartiet er også opptatt av og ser viktigheten av å kvalitetssikre tunnelene grundig. Spesielt etter uhellene i tunnelene på Østlandet.

Fremskrittspartiet er også opptatt av at finansieringen i prosjektet er forsvarlig. Men det finnes grenser for hvor mange ganger en kan gjennomføre trafikktegninger for å dokumentere inntektene i prosjektet.

Hvis prosjektet igjen blir utsatt så vil det innebære ytterligere kostnadsøkning, og trafikken på eksisterende veinett vil øke ytterligere med den aktiviteten som det er i næringslivet. Det må også nevnes at byggetiden tidligere er redusert med et ½ år for å ta inn tidligere forsinkelser.

Svar:

Ved behandlingen av St.prp. nr. 72 (1999-2000) ble det gitt tillatelse til oppstart av forhåndsinnkreving av bompenger på Boknafjordsambandet for å finansiere utbygging av rv 47 (T-forbindelsen). Det ble lagt til grunn at departementet skulle komme tilbake til Stortinget med forslag til anleggsstart og oppdaterte kostnadsoverslag, trafikkprognoser, økonomisk status og opplegg for bompengefinansiering av prosjektet når dette forelå.

På grunn av omfattende omregulering i 2004 og

2005 ble det en vesentlig økning av projektkostnaden. Ny finansieringsplan måtte utarbeides, og denne ble vedtatt lokalt i juni 2006. Det har videre vært nødvendig å utarbeide nye trafikkprognoser for prosjektet som også omfatter gjensidig påvirkning av prosjektene i den foreslåtte Haugalandspakken, jf. St.prp. nr. 57 (2006-2007).

Vegdirektoratet vil i løpet av kort tid slutføre sin behandling av det grunnlagsmateriale som skal underlegges ekstern kvalitetssikring (KS2). Det legges i denne gjennomgangen spesielt vekt på kontroll av alt grunnlagsmateriale knyttet til bygging av den undersjøiske tunnelen under Karmsundet slik at det samsvarer med de geologiske undersøkelser og vurderinger som er gjort. Gjennomgangen gjøres i henhold til de skjerpede rutiner etaten har innført for å sikre at geologiske hensyn og utfordringer avdekkes og ivaretas på en god måte. Den kontroll som nå gjøres av Vegdirektoratet, vil gi ekstra sikkerhet for at etatens kostnadsoverslag er basert på de retningslinjer som gjelder for gjennomføring av denne type anlegg. Utarbeidelse av konkurransegrunnlag for de ulike anbudene og andre forberedelser til byggestart går parallelt med den gjennomgangen Vegdirektoratet har foretatt av de ovennevnte forholdene.

Vegdirektoratet tar sikte på å sende alt materiale til Samferdselsdepartementet i månedsskiftet april/mai, slik at prosessen med KS2 kan startes opp.

Grunnlag for ny stortingsproposisjon er under arbeid. I forhold til planlagt framdrift med framlegg for Stortinget høsten 2007, anleggsstart i 2008 og byggetid på om lag 3,5 år er det ingen forhold i forbindelse med forberedelsene til ekstern kvalitetssikring (KS2) som skulle tilsi forsinkelser av T-forbindelsen.

Det vises også til mitt svar på spørsmål nr. 896.

SPØRSMÅL NR. 902

Innlevert 17. april 2007 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 25. april 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Vil statsråden sikre at det foregår et tettere og mer effektivt formalisert arbeid mellom NAV, politiet og skatteetaten for å straffe trygde- og skattejuks, samt sørge for økte ressurser til politiet for å muliggjøre etterforskning av denne type grovt misbruk av fellesskapets midler?»

BEGRUNNELSE:

Både NAV og skatteetaten har de siste årene brukt mye tid og ressurser på å avdekke henholdsvis skattesvik og trygdejuks. Avsløringene av omfattende skattesvik i for eksempel taxi-næringen og nå igjen enorme summer i trygdejuks er mildt sagt betenkelig. I svarbrev til undertegnede (spørsmål nr.

564, datert 7. februar 2007) uttaler statsråden på en uforpliktende måte at departementet kan legge til rette for at departementet nå følger opp rapporten "Kriminalitetens samfunnsmessige kostnader", og varsler ingen økt ressursmessig innsats på denne type saker. Ved siden av å øke politiets mulighet til å etterforske denne type saker i form av økte ressurser, bør statsråden gi Stortinget en tilbakemelding på hvor langt arbeidet er kommet i forhold til å sikre at et tettere og mer effektivt samarbeid mellom NAV, politiet og skatteetaten formaliseres. Overfor Stortinget har statsråden tidligere uttalt at "Riksadvokaten opplyser at det vil bli nærmere vurdert om man skal formalisere et tettere samarbeid med NAV", noe som må sies å være ganske så passivt.

Svar:

Arbeidet med å styrke politiets etterforskningskapasitet når det gjelder økonomisk kriminalitet, herunder trygdebedragerier, pågår kontinuerlig. Et viktig tiltak i denne sammenheng er de tverrfaglige økoteam som er etablert i alle politidistrikter fra 2005.

I januar i år ble det på forespørsel fra Politidirektoratet rapportert fra politidistriktene at det til sammen var 199 fulle stillinger tilknyttet økoteamene. Tallet inkluderer påtalejurister og politirevisorer. I tillegg etterforskes en rekke økonomisaker ved driftsenhetene i politiet, jf. mitt svar på skriftlig spørsmål nr. 476 fra representanten Odd Einar Dørum. Likeledes ble det grundig redegjort for samarbeidet mellom NAV, politiet og skatteetaten i mitt svar av 12. februar d.å. til Stortinget i anledning et skriftlig spørsmål fra representanten Dahl (spørsmål nr. 564).

Jeg finner grunn til å nevne at Regjeringen allerede gjennom tilleggsproposisjonen i 2005 (St.prp. nr. 1 Tillegg nr. 1 (2005-2006)) styrket bevilgningen til Økokrim med 6,2 mill. kr, som tilsvarer 11 årsverk. Denne ressurstilførselen har gått til å styrke enheten for finansiell etterretning og til å opprette et eget etterforskningsteam, heleri- og hvitvaskingsteamet. Dette, sammen med utviklingen av nye avanserte systemer i Økokrim for behandling av meldinger om mistenkelige transaksjoner og annen etterretningsinformasjon, er tiltak som bidrar til å styrke muligheten for å avdekke hvitvasking og den underliggende kriminalitet, som blant annet trygdebedragerier.

Antall anmeldelser av trygdebedragerier er nesten tredoblet de siste fem årene. 1 690 personer ble anmeldt for å ha svindlet trygdeordninger i NAV i 2006. Dette er 449 flere enn i 2005. Det ble svindlet for 188 mill. kr, 45 mill. kr mer enn i 2005. Dagpenger og stønad til enslige forsørgere er de ordningene der antall anmeldelser øker mest.

Politidirektoratet understreker at den registrerte økningen i antall anmeldelser har sammenheng med NAVs økede innsats for å avdekke og forebygge trygdemisbruk. Økningen i antall anmeldelser innebærer etter Politidirektoratets oppfatning en kapasitetsmessig utfordring for både NAV og politiet.

NAV har etablert en trygdemisbruksseksjon sentralt og seks regionale trygdemisbruksteam. Disse enhetene har som hovedoppgave å utrede saker hvor det er mistanke om organisert eller systematisk trygdemisbruk.

For å styrke samarbeidet med trygdeetaten har flere politidistrikter etablert et godt samarbeid med de regionale trygdemisbruksteamene. Samarbeidet har ført til gjensidig kompetanseheving i begge etater, og domfellelse i flere store trygdebedragerisaker. Så langt er det avviklet samarbeidsmøter i 10 politidistrikter.

I tillegg er en hospitantordning iverksatt, og en medarbeider fra NAV hospiterer ved Oslo politidistrikt. Ordningen bidrar til at kunnskap og kompetanse videreformidles mellom etatene.

På sentralt hold har Politidirektoratet og NAV iverksatt tiltak for å videreutvikle og styrke samarbeidet mellom etatene. Her kan nevnes faste årlige samarbeidsmøter mellom politidirektøren og tryggedirektøren. Riksadvokaten inviteres også til å delta på disse møtene. Gjennom et nært samarbeid vil man rette fokus på utarbeidelse av rutiner som sikrer en god samhandling.

Politidirektoratet, i samarbeid med Riksadvokaten og Økokrim, vil i inneværende år gjennomføre 4 regionale samlinger for økoteamene. Samhandling og erfaringsoverføring fra de ulike kontrollatater vil være et hovedtema på disse samlingene.

Jeg føler meg trygg på at de ovennevnte løpende prosesser på tvers av etatsgrensene vil bidra til å sikre god samhandling og effektivt samarbeid. I likhet med representanten er jeg opptatt av at vi i bekjempelsen av økonomisk kriminalitet får mest mulig effekt ut av de til enhver tid tilgjengelige ressurser, i et nært samarbeid mellom de ulike relevante myndigheter.

Justisdepartementet følger utviklingen med hensyn til de lokale økoteamene gjennom styringsdialogen med Politidirektoratet og gjennom Embetsmannsutvalget mot økonomisk kriminalitet. Politidirektoratet har i oppgave å legge til rette for økoteamene i politidistriktene for å sikre stabile og kompetente fagmiljøer. Det er politidistriktene som etterforsker langt de fleste sakene som omhandler økonomisk kriminalitet. Jeg legger vekt på at innsatsen mot økonomisk kriminalitet prioriteres, ikke minst for å hindre misbruk av fellesskapets midler.

SPØRSMÅL NR. 903**Innlevert 17. april 2007 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 25. april 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Avdekkingen av det som kan være den mest omfattende trygdesvindelsaken i Norge reiser mange spørsmål. Omfanget av den påståtte svindel er tre ganger NOKAS-ranet som er den største ranssaken i Norgeshistorien. Trygdesvindelen er et alvorlig angrep på velferdssystemet, og allmennpreventive hensyn tilsier at politiet på eget initiativ bør gå inn i denne saken uavhengig av anmeldelse fra NAV.

Hva vil justisministeren gjøre for å sikre at slik etterforskning ikke hemmes av ressursmessige årsaker?»

Svar:

Arbeidet med å styrke politiets etterforskningskapasitet når det gjelder økonomisk kriminalitet, herunder trygdebedragerier, pågår kontinuerlig. Et viktig tiltak i denne sammenheng er de tverrfaglige økoteam som er etablert i alle politidistrikter fra 2005.

I januar i år ble det på forespørsel fra Politidirektoratet rapportert fra politidistriktene at det til sammen var 199 fulle stillinger tilknyttet økoteamene. Tallet inkluderer påtalejurister og politirevisorer. I tillegg etterforskes en rekke økonomisaker ved driftsenhetene i politiet, jf. mitt svar på skriftlig spørsmål nr. 476 fra representanten Odd Einar Dørum. Likeledes ble det grundig redegjort for samarbeidet mellom NAV, politiet og skatteetaten i mitt svar av 12. februar d.å. til Stortinget i anledning et skriftlig spørsmål fra representanten Dahl (spørsmål nr. 564).

Jeg finner grunn til å nevne at Regjeringen allerede gjennom tilleggsproposisjonen i 2005 (St.prp. nr. 1 Tillegg nr. 1 (2005-2006)) styrket bevilgningen til Økokrim med 6,2 mill. kr, som tilsvarer 11 årsverk. Denne ressurstilførselen har gått til å styrke enheten for finansiell etterretning og til å opprette et eget etterforskningsteam, heleri- og hvitvaskingsteamet. Dette, sammen med utviklingen av nye avanserte systemer i Økokrim for behandling av meldinger om mistenkelige transaksjoner og annen etterretningsinformasjon, er tiltak som bidrar til å styrke muligheten for å avdekke hvitvasking og den underliggende kriminalitet, som blant annet trygdebedragerier.

Antall anmeldelser av trygdebedragerier er nesten tredoblet de siste fem årene. 1 690 personer ble anmeldt for å ha svindlet trygdeordninger i NAV i 2006. Dette er 449 flere enn i 2005. Det ble svindlet for 188 mill. kr, 45 mill. kr mer enn i 2005. Dagpenger og stønad til enslige forsørgere er de ordningene der antall anmeldelser øker mest.

Politidirektoratet understreker at den registrerte

økningen i antall anmeldelser har sammenheng med NAVs økede innsats for å avdekke og forebygge trygdemisbruk. Økningen i antall anmeldelser innebærer etter Politidirektoratets oppfatning en kapasitetsmessig utfordring for både NAV og politiet.

NAV har etablert en trygdemisbruksseksjon sentralt og seks regionale trygdemisbruksteam. Disse enhetene har som hovedoppgave å utrede saker hvor det er mistanke om organisert eller systematisk trygdemisbruk.

For å styrke samarbeidet med trygdeetaten har flere politidistrikter etablert et godt samarbeid med de regionale trygdemisbruksteamene. Samarbeidet har ført til gjensidig kompetanseheving i begge etater, og domfellelse i flere store trygdebedragerisaker. Så langt er det avviklet samarbeidsmøter i 10 politidistrikter.

I tillegg er en hospitantordning iverksatt, og en medarbeider fra NAV hospiterer ved Oslo politidistrikt. Ordningen bidrar til at kunnskap og kompetanse videreføres mellom etatene.

På sentralt hold har Politidirektoratet og NAV iverksatt tiltak for å videreutvikle og styrke samarbeidet mellom etatene. Her kan nevnes faste årlige samarbeidsmøter mellom politidirektøren og trygdedirektøren. Riksadvokaten inviteres også til å delta på disse møtene. Gjennom et nært samarbeid vil man rette fokus på utarbeidelse av rutiner som sikrer en god samhandling.

Politidirektoratet, i samarbeid med Riksadvokaten og Økokrim, vil i inneværende år gjennomføre 4 regionale samlinger for økoteamene. Samhandling og erfaringsoverføring fra de ulike kontrollatene vil være et hovedtema på disse samlingene.

Jeg føler meg trygg på at de ovennevnte løpende prosesser på tvers av etatsgrensene vil bidra til å sikre god samhandling og effektivt samarbeid. I likhet med representanten er jeg opptatt av at vi i bekjempelsen av økonomisk kriminalitet får mest mulig effekt ut av de til enhver tid tilgjengelige ressurser, i et nært samarbeid mellom de ulike relevante myndigheter.

Justisdepartementet følger utviklingen med hensyn til de lokale økoteamene gjennom styringsdialogen med Politidirektoratet og gjennom Embetsmannsutvalget mot økonomisk kriminalitet. Politidirektoratet har i oppgave å legge til rette for økoteamene i politidistriktene for å sikre stabile og kompetente fagmiljøer. Det er politidistriktene som etterforsker langt de fleste sakene som omhandler økonomisk kriminalitet. Jeg legger vekt på at innsatsen mot økonomisk kriminalitet prioriteres, ikke minst for å hindre misbruk av fellesskapets midler.

SPØRSMÅL NR. 904**Innlevert 17. april 2007 av stortingsrepresentant Karin Andersen****Besvart 24. april 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Lovendringer vedtatt i Innst. O. nr. 16 (2006 2007) hjemler krav om politiattest for personer som yter helse- eller sosialtjenester til barn eller utviklingshemmede. ASVL, som gir varig tilrettelagt arbeid til yrkeshemmede, påpeker i brev av 16. april til Justisdepartementet behov for å kunne stille krav om politiattest for egen virksomhet.

Vil endringen i Innst. O. nr. 16 dekke behovet ASVL påpeker og i tilfelle ikke, vil Regjeringen ta initiativ til at nødvendig lovhjemmel blir fremmet?»

BEGRUNNELSE:

I brevet fra ASVL til Justisdepartementet, med kopi til AID og NAV, begrunnes behovet med at det er registrert overgrep av seksuell karakter i slike bedrifter. Over 30 % av de ansatte er psykisk utviklingshemmet, og en annen stor gruppe ansatte er personer med psykiske diagnoser av ulike art. Mange av de ansatte i disse bedriftene er derfor sårbare og utsatte, og det er vanskelig å se at det skulle være mindre behov for å ha krav på politiattest for personell med samme type ansvar i forhold til den enkelte på arbeidsplassene, enn det har for tjenester de samme personene har krav på ellers.

Svar:

Lovendringene i helsepersonelloven og sosialtjenesteloven vedrørende krav om politiattest, jf. Ot.prp. nr. (2005-2006) og Innst. O nr. 16 (2006-2007), innebærer at personell som skal yte helsetjenester eller sosialtjenester til barn eller personer med utviklingshemning, skal fremlegge politiattest. Lovendringene trådte i kraft 1. april 2007. Formålet med lovendringene er å forebygge seksuelle overgrep mot barn og utviklingshemmede. Med barn menes barn og unge under 18 år.

Kravet om politiattest innen helsetjenesten gjelder helsepersonell. Persongruppen helsepersonell er nærmere definert i helsepersonelloven § 3 og omfatter:

- personell med autorisasjon etter helsepersonelloven § 48 eller lisens etter § 49,
- personell i helsetjenesten eller i apotek som utfører helsehjelp, og
- personell og studenter som i forbindelse med helsefaglig opplæring utfører helsehjelp.

Det følger av helsepersonelloven § 5 at helsepersonell kan overlate oppgaver til annet personell hvis det er forsvarlig ut fra oppgavens art, personellets kvalifikasjoner og den oppfølging som gis. Dersom helsepersonell overlater til medhjelpere å yte tjenester til barn eller personer med utviklingshemning, som innebærer at medhjelperen vil kunne komme i en situasjon med barn eller utviklingshemmede der en seksualforbrytelse kan finne sted, gjelder kravet om politiattest også for medhjelperen. Med helsehjelp menes enhver handling som har forebyggende, diagnostisk, behandlende, helsebevarende, eller rehabiliterende effekt og som utføres av helsepersonell.

Kravet om politiattest innen sosialtjenesten omfatter personer som ansettes i en stilling som innebærer tjenesteyting som nevnt i sosialtjenesteloven § 4-2 til barn eller personer med utviklingshemning.

Varig tilrettelagt arbeid er et statlig arbeidsmarkedstiltak som reguleres av forskrift om arbeidsmarkedstiltak. Slik virksomhet er i seg selv ikke en helsetjeneste i medhold av helselovgivningen eller en sosialtjeneste i henhold til sosialtjenesteloven. Jeg har fått opplyst fra Helse- og omsorgsdepartementet at bestemmelsene om politiattest i helsepersonelloven og sosialtjenesteloven som ble vedtatt i Lagtinget 13. desember 2006 og trådte i kraft 1. april i år, ikke vil dekke det forholdet som ASVL påpeker i sitt brev til Justisdepartementet.

Utviklingshemmede personer deltar på ulike arbeidsmarkedstiltak, men VTA-tiltaket skiller seg ut. Det foreligger per i dag ingen konkrete planer om å endre regelverket slik at det gis anledning til å kreve politiattest for tiltaksarrangører, men vi vil i tiden fremover vurdere om det skal stilles krav om politiattest i VTA.

SPØRSMÅL NR. 905**Innlevert 17. april 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim****Besvart 24. april 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Hva er bakgrunnen for at tvangsmulkt som følge av brudd på forurensningsloven tilfaller staten og ikke forurensningsmyndighet i de tilfeller hvor det er kommune eller fylkesmann?»

BEGRUNNELSE:

I mange tilfeller er det kommunene eller fylkesmannen som er forurensningsmyndighet og som avdekker brudd på forurensningsloven. Allikevel tilfaller en ev. tvangsmulkt som følge av lovbruddet til staten. Å forfølge brudd på forurensningsloven er ressurskrevende. Dersom det ikke stimuleres til å forfølge lovbrudd, kan en risikere at disse ikke forfølges. Lokale myndigheter er til stede i lokalmiljøet og kan i større grad enn sentrale myndigheter ha mulighet til å fange opp og forfølge brudd på forurensningsloven. Det er også det lokale miljøet som er skadelidende etter brudd på forurensningsloven.

Svar:

Tvangsmulkt er ikke ment å skulle dekke forurensningsmyndighetenes kostnader forbundet med

fastsettelse og inndrivelse av mulkten og tilfaller staten uavhengig av hvem som er forurensningsmyndighet. Formålet med tvangsmulkt er å unngå at et ulovlig forhold oppstår eller rette opp et ulovlig forhold for å unngå behovet for strafferettslig forfølgelse. Mulkten har virket etter sin hensikt dersom den ansvarlige innretter seg slik at han ikke må betale den. For å oppnå ønsket effekt settes tvangsmulkten normalt høyt, og overstiger derfor også forurensningsmyndighetenes utgifter knyttet til inndrivelsen av mulkten. Dette i motsetning til gebyrer knyttet til tilsyn med overholdelsen av regelverk og utslippstillatelser, som ilegges for å dekke forurensningsmyndighetenes faktiske kostnader. Forurensningsforskriften har egne bestemmelser om innkreving av gebyr i forbindelse med forurensningsmyndighetenes arbeid med tillatelser og kontroll etter forurensningsloven. Disse bestemmelsene ble endret i 2006, bl.a. for å gi fylkesmannen anledning til å kreve gebyr på lik linje med Statens forurensningstilsyn.

SPØRSMÅL NR. 906**Innlevert 17. april 2007 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen****Besvart 26. april 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Er statsråden bekymret over situasjonen, og hva vil statsråden gjøre for å ivareta tilbudet til pasientene, så vel i et kortsiktig som et mer langsiktig perspektiv?»

BEGRUNNELSE:

Etter at det statlige innkjøpet av plasser på de private rehabiliteringssentrene i Oppland og Hedmark ble klart for kort tid siden, er det nå et faktum at mange av disse institusjonene må gå til omfattende oppsigelser. Verst ute er antagelig Skogli helse og rehabiliteringssenter som nå reduserer med 27 årsverk.

Dette er personale med betydelig kompetanse på sine felt. Manglende tilsvarende jobber i regionen vil antagelig føre til at mange flytter, hvilket betyr en varig svekkelse av det tilbudet disse institusjonene representerer. Nedbemanningen vil altså føre til en varig svekkelse av tilbudet til pasientene, en uholdbar situasjon når vi ser at behovet er økende og samtlige institusjoner melder om ventelister.

Svar:

Rehabilitering og opptrening innenfor helsetjenesten skjer som kjent både i kommunene og i spesialisthelsetjenesten. I spesialisthelsetjenesten gis det

rehabiliteringstilbud i sykehus, både i avdelinger for fysikalsk medisin og rehabilitering og i andre avdelinger. Videre gis det rehabiliteringstilbud i poliklinikk og ved rehabiliteringsteam. Lærings- og mestringssentrene yter verdifulle tilbud i rehabiliteringssammenheng. Viktige tilbud gis også i private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner. Det er behov for mange forskjellige tilbud. Derfor er både tilbud i sykehus og tilbud i private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner viktig for at regionen skal ha et godt og helhetlig tilbud.

Ved overføring av bestilleransvar og finansieringsansvar til de regionale helseforetakene har de regionale helseforetakene mulighet for å se hele rehabiliteringsområdet samlet, slik at alle pasientgrupper blir tatt hensyn til, og slik at pasientene kan oppleve en helhetlig behandlingskjede.

Helse Øst RHF har i tillegg til overførte midler til dette området også lagt inn noen midler fra egen ramme. Helse Øst RHF har i 2007 inngått avtale med en rekke institusjoner. Antall plasser som Helse Øst RHF har inngått avtale om har økt med 21 plasser i forhold til 2006. I tillegg kommer dagplasser. I 2007 har Helse Øst RHF inngått avtale med Godthaab Rehabiliteringssenter og Sjømennenes Helseheims Rehabiliteringssenter i Bærum. Disse to institusjonene oppnådde ikke avtale i 2006. Dette innebærer en økning av plasser i Akershus og en reduksjon i Hedmark og Oppland i forhold til 2006.

Institusjonene tilbyr tjenester innen ulike fagområder. Noen institusjoner har dagtilbud, andre legger opp til stor grad av gruppetilbud. I avtaleprosessen

har Helse Øst RHF i tillegg til pris, lagt vekt på kvalitet og faglig innhold. Med de midler som er bevilget til dette formålet, inkludert de midler som de regionale helseforetakene har lagt inn fra egen ramme, har økningen vært på vel 14 pst. fra 2005 til 2007.

Tilbudet i de private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjonene forutsettes tilpasset den enkeltes behov. Dette kan innebære at noen pasienter får kortere opphold enn det som var vanlig tidligere, andre får kanskje lengre opphold. Oppholdenes lengde vil kunne påvirke behovet for antall plasser. Det er ikke bare antall plasser som er viktig når rehabiliteringstilbudet skal utvikles, men innholdet i tjenesten, at tjenesten er del av en helhet, og at det er samarbeid mellom ulike aktører.

For 2007 er det også bevilget 604 mill. kr til helse- og rehabiliteringstjenester til sykmeldte. En vesentlig del av disse midlene er overført til de regionale helseforetakene som skal bruke pengene til tiltak for å få sykmeldte raskere tilbake til arbeid.

Samlet sett vil tilbudene i sykehusene, avtalene med de private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjonene, der kvalitet og faglig innhold er vektlagt, og bevilgningen for å få sykmeldte raskere tilbake til arbeid innebære et styrket tilbud til pasientene.

For å styrke rehabiliteringsfeltet ytterligere og sikre at vi bruker ressursene på en god måte, vil Regjeringen legge fram en strategi for rehabilitering. Gjennom denne strategien vil det bli satt et tydelig fokus på rehabilitering og de mange utfordringer en står overfor.

SPØRSMÅL NR. 907

Innlevert 17. april 2007 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 24. april 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Gjennom DNA-analyser som ble samlet inn i fjor sommer, er det påvist minimum 32 bjørner i Nord-Trøndelag. Av disse er 17 påvist i Lierne kommune. Tallene bekreftes av viltseksjonen ved Direktoratet for naturforvaltning i Trondheim. På bakgrunn av disse opplysningen har flere stortingsrepresentanter fra regjeringspartiene, tatt til orde for at bestandsmålene må vurderes på nytt, jf. Trønder-Avisa den 11.04. då.

Vil statsråden vurdere bestandsmålene for bjørn

på nytt, og vil det bli åpnet for mer fleksible jaktmetoder?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge tall fra Direktoratet for naturforvaltning (DN), var det i fjor registrert 71 bjørner her i landet. Av disse er 32 påvist i Nord-Trøndelag, hvorav 17 er påvist i Lierne kommune. Tallene ble lagt fram på en pressekonferanse denne måned, hvor det bekreftes at bjørnebestanden åpenbart har økt her i landet de siste årene.

Tall for i fjor fra Nord-Trøndelag viser at 10 pst av dyrene det ble gitt fellingstillatelse på, ble tatt ut. Dette gjør naturlig nok situasjonen for utmarksnæringen svært uholdbar. For at man skal kunne ta ut skadedyrene på en raskere og mer effektiv måte vil det være av stor betydning at det åpnes for mer fleksible jaktmetoder.

På bakgrunn av tallene fra DN har flere politikere fra regjeringspartiene uttalt seg i media. Det vises i den forbindelse til Trønder-Avisa av den 11. april. då., hvor SVs parlamentariske leder, Inge Ryan, uttaler:

" - tallene gir grunnlag for å vurdere bestandsmålene på nytt."

Torny Pedersen (AP) uttaler følgende i samme avis:

"- Vi får en opphoping av rovdyr på enkelte steder, som med bjørn i Nord-Trøndelag og jerv i Nordland. I den vanskeligste perioden må man kunne ta ut noen dyr selv om man nasjonalt ikke har nådd bestandsmålene."

Ola Borten Moe uttaler følgende i samme avis:

"Tallene er dramatisk, og at man må skyte mange flere unge hanner." Borten Moe viser videre til mål om 15 ynglinger av bjørn årlig, og at det i dag er mellom tre og seks ynglinger i året. For å oppnå målet må man dermed ha mellom 200 og 300 individer, ifølge Borten Moes regnestykke.

Svar:

Stortinget har fastsatt nasjonale bestandsmål for bjørn, ulv, jerv, gaupe og kongeørn. Målene er fastsatt som antall årlige ynglinger for de fire store rovdyrene, samt som antall hekkende par for kongeørn. Det nasjonale bestandsmålet for bjørn er 15 årlige ynglinger. Dette ligger fast.

DNA-analyser av bjørneekskremer er bare én måte å overvåke bjørnebestanden på. Parallelt foregår det registreringer og kvalitetssikring av alle meldinger om binne med unger. Det er dette som danner grunnlaget for de registrerte ynglingene. Jeg vil presisere at det fortsatt er antall ynglinger som avgjør om bestandsmålet er nådd eller ikke. Fortsatt ligger vi under bestandsmålet for bjørn på landsbasis.

Direktoratet for naturforvaltning har myndighet til å åpne for lisensfelling av bjørn, selv om bestandsmålet for den enkelte region ikke er nådd. Det ble i fjor høst åpnet for lisensfelling i region 6 (Midt-Norge) og region 8 (Troms og Finnmark). Resultatene fra overvåkingen ved hjelp av DNA-analyser vil blant annet ligge til grunn for vurderinger omkring eventuell lisensfelling av bjørn kommende høst. Lisensfelling, som gjennomføres av ordinære jegere, skal være hovedvirkemiddelet for uttak av bjørn framover.

Jeg har i tillegg styrket Statens naturoppsyn (SNO) med 2 millioner kroner for blant annet å kunne øke bistanden til lokale fellingslag ved skadefellingstillatelser i beitesesongen.

SPØRSMÅL NR. 908

Innlevert 17. april 2007 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 24. april 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«OED har til behandling ei klagesak knytt til bygging av ny 420 kV kraftlinje frå Skåreheia i Birkenes kommune til Holen i Bykle kommune. Eg er kjend med at Statnett har hatt linjeutbygginga ute på anbod før det er gitt konsesjon på prosjektet. Dette opplyser m.a. Setesdølen 13.04.07. Den lokale "Aksjon for miljøtilpassa kraftlinje i Setesdal" hevder òg at det byggast vegar og er starta hogging av tømmer.

Kva meiner statsråden om Statnett sitt arbeid?»

GRUNNGJEVING:

Stortinget har i St.meld. nr. 21 (2004-2005) lagt sterke miljøføringar på Setesdal Vesthei/Ryfylkehei-

ene for å ivareta villreinens leveområder. Heiomeråda er beite- og kalvingsplass for villreinen. Stammen har gått kraftig tilbake dei seinare åra hovudsakeleg på grunn av kraft- og vegutbygging. Ei kraftlinje med dei dimensjonane Statnett har planer om, vil kunne bli ein endå større barriere for villreinen og også skade anna vilt.

Det er med andre ord eit svært sårbart område Statnett tenker å bygge kraftlinja på. Derfor er det viktig at handsaminga av saka blir gjort på ein god måte.

Fylkestinget har gått mot at konsesjon blir gitt for føring av kraftlinja. Dei råda Regjeringa til å velje andre alternativ. Men Statnett har så langt av økonomis-

ke grunner ikkje gått med på å legge kabelen i jord, eller i isterande tunnel.

I eit så stort prosjekt som det er snakk om her, med så store investeringar, vil det etter forholda vere ein liten kostnad å legge kabelen under jorda.

Eit slikt vedtak må nemleg ikkje bare legge økonomiske omsyn til grunn. Statsråden må sjå til ei skikkeleg behandling, som sikrar at miljøomsyna blir ivarettatt.

Svar:

Utbygging av kabelforbindelsen mellom Norge og Nederland nødvendiggjør nettførsterkninger. Statnett og NVE har vurdert Skårheia - Holen som det samfunnsøkonomisk mest lønnsomme av flere alternativer for forsterkninger i det innenlandske nettet.

Jeg opptatt av å gjennomføre en forsvarlig og grundig saksbehandling i en så konfliktfylt klagesak. I hele 2006 ble det foretatt omfattende høringer, innstillinger fra NVE ble innhentet, i tillegg til at det ble avholdt møter og befaringer. Klagesaken er under sluttbehandling i departementet uten at jeg nå kan si når en endelig avgjørelse kan foreligge.

Statnett har opplyst at det i samarbeid med aktuelle grunneiere er planlagt og stukket landbruksveger som også midlertidig kan benyttes som anleggsveger ved eventuell senere bygging av den omsøkte kraftledningen. Statnett hevder at alle veganleggene er

godkjent av lokale myndigheter i henhold til gjeldende regler for landbruksveger og i samsvar med plan- og bygningsloven.

Når det gjelder hogst av tømmer har Statnett opplyst at en del grunneiere i Froland og Åmli kommuner hadde planlagt ordinær hogst og uttak av tømmer nær opp til den planlagte ledningstraseen. Statnett har inngått avtale om rotkjøp og utvidet tømmerhogst. Og det er etter avtale med enkelte grunneiere foretatt hogst og rydding i skog som må være fjernet dersom det omsøkt anlegget skal realiseres. Statnett har påpekt at all aktivitet i forbindelse med hogst, rydding og vegbygging utføres i nært samarbeid med berørte grunneiere.

Statnett har begynt arbeidet med anskaffelser av materiell, og forbereder en intensjonsavtale for en mulig byggestart. Statnett har opplyst at materiellbestillingen kan kanselleres, eventuelt brukes andre steder dersom det ikke gis konsesjon. Avtale med entreprenør vil ifølge Statnett eventuelt først bli inngått når konsesjonssaken er avgjort.

Jeg mener det er viktig at Statnett planlegger fremdriften for tiltak som er helt avgjørende for forsyningssikkerheten. Hvilke konkrete forberedelser som skal gjøres, er noe foretaket selv må vurdere for egen regning og risiko. Jeg forutsetter at tiltakene bygger på avtale med berørte grunneiere, og er godkjent av lokale myndigheter.

SPØRSMÅL NR. 909

Innlevert 18. april 2007 av stortingsrepresentant Hanne Dyveke Søttar

Besvart 25. april 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«I 2000 ble det planlagt ny forsterket mur og nytt sentralbygg med bedre besøksfasiliteter ved Trondheim fengsel. Sentralen ble ikke bygget, men den nye muren sto ferdig i 2001. Resultatet er et sentralbygg som ikke oppfyller kravene verken når det gjelder sikkerhet eller anbefalingene i straffegjennomføringsloven når det gjelder barns besøk i fengsel. Fengselet har fått pålegg om å utbedre eller bygge ny sentral av Arbeidstilsynet, senest i fjor.

Når kan man forvente at prosjektet blir gjenopptatt og sikker sentral står ferdig?»

Svar:

Ringmuren i Trondheim fengsel var i svært dårlig forfatning, og en ny mur med sluse ble satt opp i 2001. I tilknytning til dette arbeidet ble det også vur-

dert å bygge om sentralvaken ved fengselet, men dette arbeidet ble ikke prioritert den gangen. Arbeidstilsynet har gitt flere pålegg vedrørende arbeidsforholdene i sentralvaken. Disse påleggene er i ferd med å bli utbedret slik at arbeidssituasjonen for de ansatte i sentralvaken blir forbedret. Når disse påleggene er utbedret, vil sentralvaken være arbeidsmiljømessig og sikkerhetsmessig forsvarlig.

Besøksavdelingen i Trondheim fengsel har tilsvarende forhold med flere små besøksrom som i mange andre fengsler. Avdelingen er pusset opp og det er kjøpt inn leker for å legge forholdene bedre til rette for besøk av barn.

En ny vaktsentral og bedre besøksforhold ved fengselet vurderes i tilknytning til den ordinære budsjettprosessen, men det foreligger ingen planer i dag om å bygge ny sentralvakt eller besøksavdeling ved Trondheim fengsel.

SPØRSMÅL NR. 910**Innlevert 18. april 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 25. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Vil statsråden vurdere statlige tilskuddsordninger eller å gå inn på forskutteringsavtaler for det kommunale støyarbeidet generelt og privat- og kommunal støyskjerming langs europa- og riksveier spesielt?»

BEGRUNNELSE:

Langs riks- og fylkesveiene er det ifølge Statens vegvesen 400 km med støyskjermer. Langs kommunale veier er det under 100 km støyskjermer.

Noen få kommuner (blant andre Oslo, Kristiansand og Sandnes) har tilskuddsordninger for privat oppsatte støyskjermer. De tidligere fylkesvegkontorene hadde slike ordninger med graderte tilskudd til egenoppsatte støyskjermer langs riksveier.

I Sør-Trøndelag er støy et stort problem for beboerne langs den sterkt trafikkerte E39. Enkelte kommuner, bl.a. Orkdal har forsøkt å få til en avtale med Statens vegvesen hvor kommunen forskutterer skjerming på strekninger som kommunen selv betrakter som særstøysatt. Statens vegvesen har ikke villet gå inn for en slik forskutteringsavtale.

Transportøkonomisk institutt (TØI) har gjort en undersøkelse for Nordisk Ministerråd om kommunenes muligheter og innsats for å bekjempe vegtrafikkstøy. Det tegnes et pessimistisk bilde, blant annet mangler statlige tilskuddsordninger til kommunale aktiviteter rettet mot støy.

Et av vilkårene TØI peker på for å styrke kommunenes arbeid med vegtrafikkstøy er at det må finnes statlige tilskuddsordninger for det kommunale støyarbeidet.

Svar:

For støyskjerming av eksisterende riksveger og kommunale veger er det forskrift til forurensningsloven om begrensnig av forurensning som kommer til

anvendelse. En eventuell revisjon av dette regelverket vil bli vurdert i den kommende stortingsmeldingen om Regjeringens miljøpolitikk og rikets miljøtilstand. Ansvar for finansiering av tiltakene ligger hos vegeier, dvs. henholdsvis kommunene, fylkeskommunene og staten. Tiltak i henhold til eksisterende grenseverdi er gjennomført på 2 600 boliger langs riksveg. Nye boliger langs riksveg som kommer over grenseverdien, for eksempel pga. trafikkvekst, får gjennomført tiltak.

For støynivåer under grenseverdien i forurensningsforskriften hadde Statens vegvesen tidligere lokale ordninger der det ble gitt et økonomisk tilskudd til private boligeiere som ønsket å gjennomføre støytiltak på egen bolig. I de fleste distrikter er ordningen avvirket i forbindelse med innføring av forskrift om begrensnig av forurensning. Ordningen er ressurskrevende, og kan oppleves som urettferdig i og med at den avhenger av at beboerne selv bidrar økonomisk. Det er derfor ikke planer om å gjeninnføre tilskuddsordningen.

En eventuell forskuttering av støytiltak avgjøres av Statens vegvesen innenfor gitte fullmakter, etter at saken er forelagt fylkeskommunen. For øvrig riksvegnett har fylkeskommunen avgjørende innflytelse på prioriteringene. Tilbakebetalingstidspunktet vil være avhengig av når tiltaket ellers ville blitt prioritert. Ved uenighet skal saken legges fram for Samferdselsdepartementet.

I tillegg til å gjennomføre tiltak i og ved boliger, arbeider Statens vegvesen for å finne effektive tiltak som kan redusere støyen ved kilden. Etaten driver utvikling og utprøving av støysvake vegdekker, og utreder muligheten til å klassifisere bildekk etter støynivå. Dette kommer også kommunene til gode. Videre samarbeider Statens vegvesen med kommunene om kartlegging av støysituasjonen langs vegnettet. Data om både kommunale og statlige veger skal samles i en nasjonal vegdatabank.

SPØRSMÅL NR. 911**Innlevert 18. april 2007 av stortingsrepresentant Afshan Rafiq****Besvart 26. april 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«Hvilke konkrete tiltak vil statsråden sette i gang for å beskytte og gi minoritetskvinner som offentlig står frem og kjemper for sin ytringsfrihet og grunnleggende menneskerettigheter, en trygg hverdag?»

BEGRUNNELSE:

For å sikre ytringsfriheten i det norske samfunnet må ethvert enkeltindivid i samfunnet ha rett til å ytre seg og si sin mening i offentligheten uten frykt for å bli straffet for det i form av vold, voldtekt eller trusler. I mange tilfeller har det vist seg at minoritetskvinner i denne sammenheng er en meget sårbar gruppe. De tvinges ofte til taushet av sine egne, men også fordi det norske samfunnet i dag ikke er i stand til å gi dem den beskyttelsen de har behov for. Kampen mot urettferdighet og undertrykking krever ikke bare en innsats fra minoritetskvinne, men fra hele det norske samfunnet.

Svar:

Innledningsvis vil jeg vise til svar fra justisministeren på det samme spørsmålet. Politiet har ansvar for å beskytte alle som utsettes for vold, overgrep eller trusler.

I Soria Moria-erklæringen står det at Regjeringen vil arbeide for et tolerant, flerkulturelt samfunn, og mot rasisme. Alle skal ha de samme rettigheter, plikter og muligheter uavhengig av etnisk bakgrunn, kjønn, religion, seksuell orientering eller funksjonsdyktighet. I et slikt perspektiv vil jeg presisere betydningen av Regjeringens arbeid med inkludering og

integrering av innvandrerbefolkningen. Det er viktig å ta vare på den enkeltes grunnleggende rettigheter, inkludert retten til å være annerledes enn flertallet, og til fritt å velge levemåte. Men dette skal ikke gå på bekostning av respekt for norsk lov og grunnleggende menneskerettigheter, inkludert retten til fritt å ytre sine meninger.

Et inkluderende samfunn forutsetter likestilling mellom kjønnene. Regjeringen vil motarbeide diskriminering, fordommer og rasisme for å gi alle det beste grunnlaget for å delta i samfunnet. Samtidig skal vi tydelig formidle at det forutsettes at alle innbyggerne plikter å delta aktivt og å slutte opp om lover og samfunnets demokratiske grunnverdier.

Undertrykkelse og overgrep kan ikke forsvares i religionens, kulturens eller tradisjonens navn. Det kan ikke aksepteres at kvinner og barn skades, undertrykkes, diskrimineres eller får begrensede muligheter til å gjøre egne valg. Lovgivningen i Norge er entydig når det gjelder den enkeltes rett til å gi uttrykk for sine meninger og til trygt å kunne ferdes ute.

Unge minoritetskvinner som er aktører i den offentlige debatten, representerer på mange måter det vi ønsker å oppnå med integrerings- og inkluderingspolitikken; aktiv deltagelse og meningsutveksling i det offentlige rom. Det er gjennom å skape arenaer for meningsutveksling og gjennom toleranse og respekt for andres meninger vi kan skape et samfunn der det er plass for alle. Det er derfor det er så viktig at alle i samfunnet støtter opp under og forsvarer andres rett til å ha tro eller synspunkter som vi er uenige i.

SPØRSMÅL NR. 912**Innlevert 18. april 2007 av stortingsrepresentant Afshan Rafiq****Besvart 25. april 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Hvilke konkrete tiltak vil statsråden sette i gang for å beskytte og gi minoritetskvinner som offentlig står frem og kjemper for sin ytringsfrihet og grunnleggende menneskerettigheter, en trygg hverdag?»

BEGRUNNELSE:

For å sikre ytringsfriheten i det norske samfunnet må ethvert enkeltindivid i samfunnet ha rett til å ytre seg og si sin mening i offentligheten uten frykt for å bli straffet for det i form av vold, voldtekt eller trus-

ler. I mange tilfeller har det vist seg at minoritetskvinner i denne sammenheng er en meget sårbar gruppe. De tvinges ofte til taushet av sine egne, men også fordi det norske samfunnet i dag ikke er i stand til å gi dem den beskyttelsen de har behov for. Kampen mot urettferdighet og undertrykking krever ikke bare en innsats fra minoritetskvinnene, men fra hele det norske samfunnet.

Svar:

Jeg viser til svar fra Arbeids- og inkluderingsdepartementet på samme spørsmål (spørsmål nr. 911). Jeg vil innledningsvis understreke at det som Kadra Yusuf har blitt utsatt for er helt uakseptabelt. Det er viktig at det får konsekvenser for de som står bak ugjerningen.

Politiet har ansvar for å beskytte alle som utsettes for vold, overgrep eller trusler. Politiloven § 2, nr. 1 fastslår at politiet skal beskytte person, eiendom og fellesgoder og verne om all lovlig virksomhet, opprettholde den offentlige orden og sikkerhet, og enten alene eller sammen med andre myndigheter verne om alt som truer den alminnelige tryggheten i samfunnet. Dette arbeidet er høyt prioritert av politiet. Alle har lik rett til beskyttelse, uavhengig av kjønn, etnisitet, seksuell legning m.m. Med dette som bakgrunn vil politiet gjennom sitt daglige operative virke søke å beskytte også de minoritetskvinner som står fram offentlig og kjemper for sin ytringsfrihet og grunnleggende menneskerettigheter.

Når politiet mottar en voldsanmeldelse, vil de gjennom etterforskning forsøke å avdekke de faktiske forhold. Politiet skal også utarbeide en trusselvurdering i de sakene dette er relevant, slik at offerets sikkerhet kan ivaretas gjennom adekvate tiltak. Politiet disponerer i dag flere virkemidler for å beskytte personer som utsettes for vold og trusler. Voldsalarmer, sperret adresse, besøksforbud og i særlige tilfeller rett til å benytte fiktive personopplysninger, er blant disse. Videre har politiet opprettet en ordning med egne familievoldskoordinatorer i hvert av landets 27 politidistrikt. Koordinatoreren sørger for at offeret og de pårørende møtes med forståelse og innsikt fra politiet, og er forutsatt å ha oppdatert kunnskap om de virkemidler politiet har til rådighet for å beskytte volds- og trusselutsatte.

Regjeringen har besluttet at innsatsen for å bekjempe hatkriminalitet skal prioriteres. Vold som retter seg mot personer med utgangspunkt i hvem de er eller hvordan de ser ut, rammer ikke bare det enkelte offer, men skaper redsel og utrygghet i større grupper. Justisdepartementet arbeider med å bedre registreringen av denne volden, samt bidra til at politiet møter de utsatte med nødvendig forståelse og innsikt.

Det er viktig i et forebyggende perspektiv at politiet kan oppklare og iredteføre saker hvor vold har vært et element. Dette vil kunne virke avskrekkende, slik at potensielle voldsutøvere i større grad avstår fra slike ugjerninger.

SPØRSMÅL NR. 913

Innlevert 18. april 2007 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 24. april 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«I Aust-Agder har elever i videregående skole gjennomsnittlig 63 sekunder pr. uke til helsesøster. Lignende eksempler på skremmende tall finner en i andre fylker. Statsråden har tidligere uttalt sin støtte til skolehelsetjenesten, noe som gleder meg. Men det må et sterkere press til for at skolehelsetjenesten skal kunne bli det lavterskeltilbudet det er ment å være.

Vil statsråden vurdere å foreslå at ansvaret for skolehelsetjenesten i de videregående skolene flyttes til fylkeskommunene/de nye regionene?»

BEGRUNNELSE:

Det kommersielle presset rettet mot ungdom er økende. Det gjelder mote, slanking eller jaget etter

det perfekte som blir fremmet i media. Samtidig ser vi at ungdom ønsker samtalepartnere utenfor sitt nettverk som ikke er psykologer. KrF tror skolehelsetjenesten bør være denne samtalepartneren, og ønsker at hver elev skal få mer tid til å kunne benytte seg av tilbudet.

Antallet behandlet i ungdomspsykiatrien er økende. I fjor økte ventelistene fra 87 til 88 dager. På tross av opptrappingsplanen i psykiatrien. Det er positivt at vi oppdager lidelsene og at ungdom blir behandlet. Men det er på tide at vi setter et mye større fokus på forebygging. I dag er ikke skolehelsetjenesten det lavterskeltilbudet det bør være. Det skal ikke være slik at en må avtale time 14 dager frem i tid for å få en samtale med helsesøster. Målet må være at det all-

tid er mulighet for samtale med helsesøster. Da slipper vi at det blir en høy terskel for å oppsøke tjenesten.

For å få til en satsing kan man alltid bevilge mer penger til kommunene og håpe at det gir resultater. Jeg tror imidlertid det trengs en mer målrettet satsing enn som så. I dag er det kommunene som har ansvaret for skolehelsetjenesten i de videregående skolene. Og kvaliteten blir derfor varierende med store geografiske forskjeller. Jeg oppfatter at tjenesten i dag faller mellom to stoler, og at ingen tar tilstrekkelig ansvar.

Jeg tror det er viktig å bygge opp et godt faglig miljø på regionalt nivå. Samtidig må det bevilges et betydelig større beløp til denne satsingen. Ved å gi fylkeskommunen/de nye regionene ansvaret for skolehelsetjenesten i de videregående skolene kan man skape et bedre fagmiljø og legge til rette for et bedre tilbud.

Svar:

Skolehelsetjenesten er en del av kommunens oppgaver etter lov av 19. november 1982 om helse-tjenester i kommunene og i forskrift av 3. april 2003 om kommunens helsefremmende og forebyggende arbeid i helsestasjons- og skolehelsetjenesten, og er et tilbud til barn og unge 0-20 år og til gravide om svangerskapskontroll ved helsestasjonen.

Helsestasjons- og skolehelsetjenesten skal fremme psykisk og fysisk helse, gode sosiale og miljømessige forhold og forebygge sykdommer og skader. Tilbudet til barn og ungdom omfatter helseundersøkelser, vaksiner, rådgivning, veiledning, opplysningsvirksomhet og forebyggende psykososialt arbeid. Helsestasjons- og skolehelsetjenesten har særlig oppmerksomhet rettet mot barn og ungdom med spesielle behov og sårbare og utsatte grupper. Sentrale temaer i opplysnings-, veilednings- og rådgivningsvirksomheten er blant annet barseltid, amming, kosthold, tannhelse, bevegelsesutvikling, språkutvikling, fysisk aktivitet, tobakks- og rusforebygging, ulykkesforebygging, smittevern, seksualitet og prevensjon.

Det er kommunens ansvar å organisere helsestasjonsvirksomhet og helsetjeneste i skoler. Helsestasjon for ungdom kan ses som en utvidet del av skolehelsetjenesten, og gir tilbud til elevene ofte etter skoletid. Ca. 350 helsestasjoner har slike ungdomstilbud som i stor grad når ut til elever fra videregående skoler.

Helsestasjons- og skolehelsetjenesten er foreslått styrket som ledd i Opptrappingsplanen for psykisk helse 1999-2008. Det er et mål i opptrappingsplanen at denne tjenesten skal øke med 800 årsverk i planperioden. Ved utgangen av 2005 var økningen på 449 årsverk. Erfaring viser at foreldre, barn og ungdom har stor tiltro til helsestasjons- og skolehelsetjenesten, og slutter tilnærmet 100 prosent opp om denne. Tilbudet er universelt og når ut til barn og ungdom i alle befolkningsgrupper uavhengig av sosial situasjon. Tjenesten er derfor et viktig verktøy for sosial utjevning, og kan bidra til å forebygge sosial ulikhet i helse. Tjenestens største utfordring er av kapasitets- og kompetansemessig karakter, som for eksempel å møte nye og større behov for forebyggende psykososialt arbeid og helsespørsmål knyttet til familier med innvandringsbakgrunn.

Regjeringen har derfor tatt til orde for i stortingsmelding nr 20 (2006-2007) Nasjonal strategi for å utjevne sosiale helseforskjeller å videreutvikle og styrke skolehelsetjenesten. Det er også behov for tettere samarbeid med andre kommunale tjenester, med fylkeskommunale tjenester og spesialisthelsetjenesten. Målet er en tjeneste som fanger opp barn og unge med problemer så tidlig som mulig, og gir dem det tilbudet de trenger ved å henvise videre. I den kommunale virksomheten har skolehelsetjenesten fulgt barna fra førskolealder på helsestasjon og har et helhetlig overblikk over utfordringer som kan oppstå og kan møtes med ulike tiltak i samarbeid med andre aktører. Derfor anser jeg det som en fordel at skolehelsetjenesten fortsatt er en kommunal tjeneste som ikke splittes opp på ulike forvaltningsnivåer.

SPØRSMÅL NR. 914**Innlevert 18. april 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 25. april 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Med et økende fokus på miljøproblematikken er det stadig flere forbrukere som selv ønsker å gjøre tiltak, blant annet for å redusere utslipp. Mange dieselbileiere har for eksempel mulighet til å installere et partikkelfilter, og dermed redusere egne utslipp betraktelig. Problemet er at en slik investering koster mye penger, og det vil hindre mange i å gjennomføre slike tiltak.

Hva vil miljøvernministeren gjøre for å legge til rette for miljøvennlig forbrukeratferd?»

BEGRUNNELSE:

I Dagbladet 17. april kan man over flere sider lese at folk "krever fordeler for å velge miljøvennlig". Svært mange er interessert i og villige til å redusere egne utslipp, men når dette innebærer en høy kostnad, medfører dette at mange avstår fra, eller rett og slett ikke har råd til, å ta investeringen. Et godt eksempel er partikkelfilter i dieselbiler, som med montering og mva. kan komme til å ligge på en pris opp mot 8-10 000 kr. Ved for eksempel en merverdiavgiftsreduksjon på miljøinvesteringer av denne typen, vil man legge til rette for at den enkelte kan ta miljø-

ansvar.

Svar:

Regjeringen legger vekt på å få økt bruk av bi drivstoff og å motivere til valg av lavutslippsbiler. Regjeringen har blant annet satt i gang et større arbeid med å legge om bilavgiftene i en mer miljøvennlig retning. Som et første skritt på veien er det vedtatt enkelte endringer i budsjettet for 2007 på dette området. CO₂-utslipp teller nå direkte med i grunnlaget for engangsavgiften, og det er gitt fritak for CO₂-avgift og enkelte andre særavgifter for forskjellige typer bi drivstoff.

Regjeringen er klar over at lokale utslipp til luft (partikler, NO_x osv.) er høyere for dieselbiler enn for bensinbiler. Vi varslet derfor i statsbudsjettet for 2007 at det vil bli foreslått miljødifferensiering av årsavgiften fra 2008, der blant annet NO_x- og partikkelutslipp inngår i grunnlaget.

Jeg viser også til den kommende stortingsmeldingen om Regjeringens miljøvernpolitikk og rikets miljøtilstand, som vil bli lagt frem for Stortinget denne våren.

SPØRSMÅL NR. 915**Innlevert 18. april 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 25. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Statens vegvesen er i ferd med å nedlegge trafikkstasjonene på Rjukan i Tinn kommune og Dalen i Tokke kommune. Begge nedleggelsene er underlige sett i forhold til statsrådets tidligere signaler om struktur og Soria Moria-erklæringen med hensyn til effektivitet og tilgjengelighet av offentlige tjenester. Avstandene i Telemark er store.

Er det nye tilbudet et tilbud som statsråden kan være bekjent av som god Senterparti/rød-grønn politikk?»

BEGRUNNELSE:

Ordførerne i Tinn, Vinje og Tokke, alle for øvrigt rød-grønne, skrev brev til Samferdselsdepartementet og Vegdirektoratet den 16. oktober i fjor.

Det er tverrpolitisk enighet i alle tre kommuner om viktigheten av å opprettholde trafikkstasjonene på grunn av de store avstandene.

For eksempel er det mellom Rjukan og Notodden 150 kilometers reise tur/retur. En hel arbeidsdag vil fort gå med for å få utført helt ordinære offentlige tjenester.

En sannsynlig konsekvens av nedleggelse av trafikkstasjonen på Rjukan vil også være at kjøreskolen blir nedlagt og at elevene i fremtiden må reise til Notodden for å ta kjøretimer, hvilket mht. reiseavstand vil gjøre det enda mer byrdefullt og ikke minst kostbart å ta førerkort fremover.

Umiddelbart sparer staten inntekter på Vegdirektoratets budsjett, men forannevnte nedleggelse vil klart medføre store transportkostnader og kostnader

knyttet til arbeidsfravær veltes over på det enkelte individ og den enkelte bedrift.

I sitt brev til Vegdirektoratet av 21. november 2006 hvor statsråden stanset prosessen i påvente av en helhetlig plan, understreket statsråden at det var viktig at disse tjenestene var tilgjengelige for brukerne.

Svar:

Trafikkstasjonen på Rjukan har i dag kontrollhall med begrenset tilbud enkelte dager og førerprøver Klasse B. Dalen har ikke en trafikkstasjon, men er et oppmøtested for praktiske førerprøver Klasse B. Tjenestetilbudet har ikke vært endret siden jeg vedtok å

fryse videre omstilling og effektivisering høsten 2005, slik denne var vedtatt under den regjering representantens parti deltok i.

Statens vegvesen har oversendt forslag til helhetlig plan for tjenestetilbudet ved trafikkstasjonene til departementet. Jeg kan opplyse at Vegvesenet her foreslår å endre tilbudet i Vest-Telemark til et kundesenter. Vegvesenet foreslår videre at lokaliseringen av et slikt senter skal avgjøres i samråd med Vest-Telemarktinget.

Den helhetlige planen er nå til vurdering i departementet. Statens vegvesen vil ikke gjøre endringer i tjenestetilbudet før jeg har tatt stilling til denne.

SPØRSMÅL NR. 916

Innlevert 18. april 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 25. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Har statsråden forsikret seg om at vegdirektøren har tatt tak i systemfeilene som er avdekket knyttet til Statens vegvesens arbeidsrutiner?»

BEGRUNNELSE:

Statens vegvesen konstaterer i en fersk rapport at det ikke er avdekket problemer med andre tunneler i Norge enn de på E18 i Vestfold. Dette refererer seg antakelig til ferdige tunneler, for det er åpenbart ikke bare på E18 i Vestfold det er gjort mangelfulle forundersøkelser. Før påske omtalte Aftenposten, henholdsvis 17. og 18. dennes og 23. mars, anklager mot Statens vegvesen, om dårlige forundersøkelser i forbindelse med Frodeåstunnelen i Tønsberg og raset i Ravneheitunnelen Farsund.

Svar:

Den eksterne undersøkelsesgruppen etter raset i Hanekleivtunnelen har omtalt de forhold som tas opp i spørsmålet.

Når det gjelder de geologiske forundersøkelsene som var grunnlag for gjennomføringen av Hanekleivtunnelen, sier undersøkelsesgruppen følgende:

"De utførte geologiske forundersøkelsene er vurdert å være tilfredsstillende, og raset kan derfor ikke settes i sammenheng med mangelfulle forundersøkelser."

Nivået på de geologiske forundersøkelser som kreves i forbindelse med planlegging og bygging av vegtunneler i Norge, er styrt gjennom retningslinjer utarbeidet av Statens vegvesen. Disse er basert på erfaringer om hva som er nødvendig nivå på de geologiske forundersøkelsene for å kunne prosjektere og gjennomføre det planlagte tunnelprosjektet på en kontrollert måte. Systemfeil knyttet til geologiske forundersøkelser vil sjelden kunne forklare ras i en permanent sikret tunnel slik bygging og sikring av tunneler blir utført i Norge.

Dette har også undersøkelsesgruppen etter raset i Hanekleivtunnelen vært inne på, og sier følgende:

"Den norske metoden for å bestemme sikring i tunneler kalles ofte "design as you go", eller "aktiv design". Dette innebærer at man vurderer konkret etter hver salve hva som skal gjøres av sikring. Prinsipielt har entreprenøren ansvaret for den umiddelbare sikringen for å ivareta sikkerheten i anleggsfasen (arbeidssikring), mens byggherren har ansvaret for å bestemme sikring med tanke på den permanente bruken av anlegget (permanent sikring). I praksis blir sikringen bestemt som et samarbeid mellom byggherre og entreprenør, og ofte blir arbeidssikringen gjort slik at det ikke er nødvendig med noe supplement som permanent sikring.

Denne metoden krever at byggherren til enhver tid under drivingen har tilgjengelig personell med god bergteknisk/ingeniørgeologisk kompetanse. Dis-

se må være til stede etter sprengning/utlasting slik at man får registrert de geologiske forholdene før fjell-overflaten dekkes av sprøytebetong.

Det er et problem at det i de senere år er blitt mer og mer vanlig å legge sprøytebetong ganske raskt etter at utlasting er foretatt, ofte etter en noe overflatisk rensk. Hvis dette skjer før geologen/kontrolløren har registrert/kartlagt, blir det umulig eller vesentlig vanskeligere å få til en god kartlegging. Dette vil vi karakterisere som et bransjeproblem."

Vegdirektøren har satt fokus på dette ved å nedsette en arbeidsgruppe med representanter fra bransjen, representert ved Rådgivende ingeniørers forening (RIF), Maskinentreprenørenes forening (MEF), Entreprenørforeningen bygg og anlegg (EBA) og

Statens vegvesen. Dette er nettopp gjort for å se på aktuelle forbedringstiltak knyttet til planlegging, bygging og drift og vedlikehold av vegtunneler, slik at mulige systemfeil i prosessene skal unngås. Arbeidsgruppen skal rapportere sine anbefalinger innen 31. mai 2007.

I tillegg har Vegdirektoratet satt ned en intern revisjonsgruppe for å gå gjennom saken.

Ut fra dette føler jeg meg trygg på at Vegdirektøren har tatt tak i disse forholdene, og at Statens vegvesen ev. vil gjøre korrigeringer i sine rutiner hvis dette viser seg å være nødvendig, etter at arbeidsgruppen og internrevisjonsgruppen har gitt sine anbefalinger.

SPØRSMÅL NR. 917

Innlevert 18. april 2007 av stortingsrepresentant Trond Helleland

Besvart 24. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I forbindelse med tunnelskandalen i Vestfold vil jeg spørre statsråden om hva foreløpige anslag for utbedringskostnadene er og om Regjeringen vil sørge for at dette ikke går utover andre vedtatte prosjekt?»

Svar:

De samlede kostnadene ved å utbedre tunnelene på E18 i nordre Vestfold er ikke klare. Kostnadene knyttet til det arbeidet som er utført av Mesta og Veidekke i Hanekleivtunnelen har en foreløpig pris på om lag 30 mill. kroner. Entreprisen på de sikringsar-

beider som skal utføres av Veidekke i nordgående løp av Hanekleiv- og Løkentunnelen er på 64 millioner kroner. Resten av sikringsjobben, i Hanekleiv- og Løkentunnelenes sørgående løp samt begge løp på de fem andre tunnelene på strekningen, er nå ute på anbud, med frist for tilbud 27. april 2007. Før tilbudene på disse siste arbeidene er mottatt, er det vanskelig å anslå de totale utbedringskostnadene nøyaktig.

Finansieringen av disse arbeidene vil Regjeringen komme tilbake til i revidert nasjonalbudsjett som legges fram i mai.

SPØRSMÅL NR. 918**Innlevert 18. april 2007 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad****Besvart 3. mai 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Det norske bergingsfartøyet "Olympic Hercules" ville slepe "Bourbon Dolphin" til grunnare vatn, men vart nekta dette. Dei låg fleire dagar "stand by" ved havaristen.

Kva vil Regjeringa gjere for å hindre at ein kjem i ein liknande situasjon seinare, der skip vert nekta å løyse ein vanskeleg situasjon, og vil Regjeringa bidra til å få heva det sunkne fartøyet "Bourbon Dolphin", slik at økonomien ikkje hindrar dette?»

GRUNNGJEVING:

Det har vore mange speulasjonar om kva som gikk galt då skipet "Bourbon Dolphin", utanfor Shetland, tippa rundt og åtte av eit mannskap på 15 omkom. Det er difor positivt at Regjeringa vil sette ned ein uavhengig granskingskommisjon, for å forsøke å finne årsaka til at skipet kantra.

Det norske bergingsfartøyet "Olympic Hercules" måtte sleppe kjettingen på "Bourbon Dolphin" da skipet begynte å synke og forsvann på 1 100 meters djup utanfor Shetlandsøyane. Skipperen på "Olympic Hercules" ville slepe "Bourbon Dolphin" til grunnare vatn, men var nekta dette, har reiar Stig Remøy i Olympic Shipping uttalt til NRK. Olympic Shipping låg "stand by" ved havaristen i fleire dagar. Sleppe skulle starte søndag ettermiddag, men det nederlandske bergingsselskapet Smit ønskte å bytte både slepebåt og mannskap før slepet starta. Det norske bergingsfartøyet kunne altså ha slept det kantra fartøyet forsiktig inn til grunnare farvatn for å forsøke å ta ut dei fem sakna som kan vere om bord. Korleis ein kan hindre at slike situasjonar skjer i framtida er viktig å få fram, og om det internasjonale samarbeidet er godt nok.

Forliset er tragisk, det er viktig for dei som har mista sine kjære å ha ei grav og gå til, og finne ut av årsaka til forliset. Ekspertar meiner det er fullt mulig å heve det sunkne fartøyet frå 1 100 meter djup, men at det vil koste betydelege summar, eg håper at Regjeringa vil bidra til at skipet vert heva, slik at ikkje økonomien hindrar dette.

Svar:

Spørsmålet vert overført frå nærings- og handelsministeren.

Torsdag 12. april 2007 forliste ankerhandteringsfartøyet "Bourbon Dolphin" om lag 75 nautiske mil vest for Shetland. Fartøyet kantra medan det var i ein ankerhandteringssituasjon ved oljeriggen Transocean Rather.

Ein særskilt undersøkingskommisjon som skal granske forliset av "Bourbon Dolphin" blei oppnemnd i statsråd 27. april 2007. Kommisjonen har høg kompetanse og er breitt samansett, slik at alle sider ved denne tragiske ulykka blir vurderte.

Undersøkingskommisjonen er i mandatet sitt be- den om å gjere dei undersøkingar han finn nødvendig for å kartlegge årsaksfaktorar og forløpet til ulykka. Kommisjonen skal greie ut forhold som er viktige for å førebygge at ei slik ulykke kan skje i framtida. Kommisjonen skal òg gi ei vurdering av forsøket på bergingsoperasjon der skipet sokk.

Regjeringa forstår dei som av omsyn til dei sakna og deira familiar ønskjer heving av skipet. Samtidig ber vi om forståing for at dette reiser spørsmål om risiko, tekniske spørsmål og ansvar, som dei råka partane eventuelt må vurdere.

SPØRSMÅL NR. 919**Innlevert 18. april 2007 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 27. april 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«I Stortingets muntlige spørretime den 18. april svarer finansministeren på spørsmål fra undertegnede at flexifuelbiler har blitt billigere, som følge av Regjeringens omlegging av engangsavgiften. Saabs flexifuelmodeller stod i 2006 for godt over halvparten av salget av slike biler i Norge. Samtlige av deres modeller har blitt vesentlig dyrere. Fords og Volvos modeller har blitt marginalt billigere.

Hvordan kan da finansministeren påstå at flexifuelbiler i Norge har blitt billigere?»

BEGRUNNELSE:

Avgiftsendringer fra 1. januar 2007 for bioetanolbiler

Bilmerke	Modell	Karosseri	Slagvolum (ccm)	Effekt (Kw)	Egenvekt (kg)	CO ₂ -utslipp (g/km)	Avg. endr. (kroner)
Ford	Focus 1.8 Trend Flexifuel	Combi-coupé	1 798	92	1 180	169	-10 557
Ford	Focus 1.8 Ghia Flexifuel	Combi-coupé	1 798	92	1 180	169	-10 557
Ford	Focus 1.8 Trend Flexifuel	Stasjonsvogn	1 798	92	1 180	169	-10 557
Ford	Focus 1.8 Ghia Flexifuel	Stasjonsvogn	1 798	92	1 180	169	-10 557
Ford	C-Max 1,8 Flexifuel GenX	Flerbruksbil	1 998	92	1 416	172	-22 080
SAAB	9-5 2,0t BioPower Linear	Sedan	1 985	110	1 495	214	34 395
SAAB	9-5 2,0t BioPower Vector	Sedan	1 985	110	1 495	214	34 395
SAAB	9-5 2,0t BioPower Aut. L	Sedan	1 985	110	1 530	244	76 624
SAAB	9-5 2,0t BioPower Aut. V	Sedan	1 985	110	1 530	244	76 624
SAAB	9-5 2,3t BioPower Linear	Sedan	2 290	136	1 495	214	21 568
SAAB	9-5 2,3t BioPower Vector	Sedan	2 290	136	1 495	212	18 755
SAAB	9-5 2,3t BioPower Aut. L	Sedan	2 290	136	1 530	238	55 356
SAAB	9-5 2,3t BioPower Aut. V	Sedan	2 290	136	1 530	238	55 356
SAAB	9-5 2,0t BioPower SportC	Stasjonsvogn	1 985	110	1 545	218	40 055
SAAB	9-5 2,0t BioPower Aut. S	Stasjonsvogn	1 985	110	1 580	251	86 506
SAAB	9-5 2,3t Bio Power Sport	Stasjonsvogn	2 290	136	1 545	217	25 822
SAAB	9-5 2,3t Bio Power Aut S	Stasjonsvogn	2 290	136	1 580	246	66 645
Volvo	C30 1,8 Flexifuel	Combi-coupé	1 798	92	1 252	174	-7 833
Volvo	S40 1,8 Flexifuel	Sedan	1 798	92	1 280	177	-6 317
Volvo	V50 1,8 Flexifuel	Stasjonsvogn	1 798	92	1 299	177	-6 402

Svar:

Med virkning fra 1. januar 2007 ble bilavgiftene lagt om i mer miljøvennlig retning. CO₂-utslipp erstattet slagvolum som én av tre komponenter i beregningsgrunnlaget for engangsavgiften. CO₂-komponenten er progressiv, slik at biler med relativt lave CO₂-utslipp får lavere avgift, mens biler med høye utslipp får høyere avgift. I Stortingets muntlige spørretime den 18. april hevdet stortingsrepresentant Gitmark at omleggingen av engangsavgiften har gjort at "Flexifuelbiler er blitt dyrere, ikke billigere". Stortingsrepresentant Gitmark gir med dette inntrykk av at flexifuelbiler generelt har fått økt engangsavgift

som følge av avgiftsomleggingen. Jeg svarte at dette er feil og at jeg ville oversende tallene. Disse fremgår av tabellen som jeg tidligere har oversendt Stortinget, og som er gjengitt i representantens spørsmål.

For flexifuelbiler innebærer omleggingen av engangsavgiften at enkelte bilmodeller blir ilagt økt engangsavgift, mens andre får redusert avgift. Det er med andre ord ikke slik at flexifuelbiler generelt har fått økt engangsavgift etter omleggingen. Hvordan den enkelte flexifuelmodell kommer ut av omleggingen, vil bl.a. avhenge av CO₂-utslippet fra den enkelte modell. Det er i dag tre bilmerker som selger denne biltypen. To av disse ble billigere ved nyttår, mens en

ble dyrere fordi utslippet av CO₂ er betydelig når bilen kjøres på bensin. Det er ikke uvesentlig for miljøet hvor stort CO₂-utslipp flexifuelbiler har når de kjører på bensin. Erfaringer fra Sverige, som har et stort antall pumper for E85, er at slike biler kjører på ben-

sin opp mot halvparten av den totale kjørelengden. Jeg vil i tillegg påpeke at Regjeringen har innført en ordning der bioetanol som blandes med bensin, fritas for CO₂-avgift. Dette vil stimulere til økt bruk av bioetanol.

SPØRSMÅL NR. 920

Innlevert 18. april 2007 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 25. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Kan statsråden garantere at det ikke blir krevd inn bompenger fra bilistene på E18 gjennom Vestfold før alle tunneler er åpnet og veien fremstår med full firefelts veistandard?»

BEGRUNNELSE:

Statens vegvesen har sagt at de vil igangsette innkreving av bompenger på E18 så snart det ene tunnelløpet i Hanekleivtunnelen åpnes. Det vil medføre at bilistene på E18 gjennom Vestfold betaler full pris for å bruke en vei som ikke svarer til de forutsetningene som ligger til grunn for utbyggingen av veien.

Svar:

Jeg viser til at bompengerperioden forlenges i tid mens vegen er stengt og innkreving ikke skjer, slik at

brukerbetalings andel av finansieringen uansett blir den samme.

Statens vegvesen har startet sikringsarbeidene i nordgående løp av Hanekleivtunnelen og Løkentunnelen. Det har blitt inngått kontrakt med Veidekke for utbedring av disse tunnelene. Det er lagt til grunn at utbedringene skal være ferdige, og trafikk kunne settes på i nordgående løp i alle tunnelene, når fellesferien starter 6. juli.

Det er lagt opp til at innkrevingen i bomstasjonene vil bli startet opp igjen 6. juli når trafikken settes tilbake til E18 og omkjøringsrutene oppheves. Det vil etter dette fortsatt være en periode der deler av E18 fungerer som tofelts veg. Tunnelarbeidet i det andre løpet sluttføres så raskt som mulig. Jeg vil også vise til at det var innkreving fra raset gikk 25. desember 2006 og til Hanekleivtunnelen ble helt stengt og det ble etablert omkjøring 19. januar 2007.

SPØRSMÅL NR. 921

Innlevert 18. april 2007 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen

Besvart 27. april 2007 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem

Spørsmål:

«Har kommuner som finner egnede bo- og omsorgstiltak for mindreårige utsatt for menneskehandel rett til statsrefusjon, også når tiltaket ligger utenfor bostedskommunen?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er gjort kjent med at en kommune er gitt avslag på statsrefusjon for kostnader knyttet til

plassering i et barnevernstiltak, for en mindreårig utsatt for menneskehandel. Begrunnelsen er at tiltaket ligger i annen kommune enn bostedskommunen. Det henvises til Rundskriv Q-11/2006 B fra Barne- og likestillingsdepartementet.

Dette kan synes som en meget urimelig tolkning av rundskrivets ordlyd og vi ber derfor statsråden redegjøre for departementets tolkning.

I dag har vi 431 kommuner i dette landet, og det

er helt utenkelig at hver kommune skal kunne gi et tilpasset tilbud til alle de barn og unge som har meget ulike behov for tiltak i regi av barnevernet. Bestemmelser som begrenser den lokale handlefrihet til å finne egnet tilbud på tvers av kommunegrensene gjør det meget vanskelig å prioritere oppgavene i kommunen. Hvis kommunen pålegges å selv etablere egnet tilbud for å få refusjon, er det stor sannsynlighet for at dette vil koste mer enn å benytte etablerte tiltak. Det er også et urimelig krav å pålegge hver kommune å sikre faglig høy kvalitet og spisskompetanse når vi som her snakker om grupper med helt spesielle utfordringer. Vi finner det høyst betenkelig at staten (BU-Fetat) nekter refusjon til kommuner og heller pålegger dem å etablere egne tiltak for så å gi refusjon uten å se på de faglige og økonomiske konsekvenser. Alt dette fordi man tolker rundskrivet fra departementet på en slik begrensende måte.

Svar:

Representanten har ikke opplyst hvilken kommune dette dreier seg om. Dermed har jeg ikke hatt mulighet til å undersøke saken. Svaret er derfor utformet helt generelt.

Kommuner som etablerer bo- og omsorgstiltak for bl.a. barn utsatt for menneskehandel, vil få dekket sine utgifter til tiltak gjennom ordningen med statsrefusjon for kommunenes utgifter til barnevernstiltak. Kommunene har i 2007 i slike saker en egenandel på 12 630 kr pr. måned pr. barn. Det vil kunne oppstå situasjoner hvor en kommune ikke selv har egnede tiltak for en enslig mindreårig som oppholder seg i kommunen (for eksempel i et asylmottak). Det kan da være hensiktsmessig å plassere den enslige mindreårige i et egnet kommunalt tiltak i en annen kommune hvis statlige barnevernsmyndigheter ikke kan tilby egnet tilbud. Det er i slike saker fullt mulig å søke om statsrefusjon. Det vil for øvrig være den kommunen som bærer utgiftene i forbindelse med barneverntiltaket som vil få refundert sine utgifter.

Kommuner som tar hånd om barn hvor det er mistanke om menneskehandel, kan også få dekket sine utgifter gjennom særskilt tilskudd til kommunene (som bl.a. skal gå til å dekke økte administrative utgifter i forbindelse med slike saker). Ordningen er nærmere beskrevet i rundskriv fra Integrerings- og mangfoldsdirektoratet/IMDi 02/07.

SPØRSMÅL NR. 922

Innlevert 18. april 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 25. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Statens havarikommisjon for transport vil fra 1. juli 2008 ha ansvar for å undersøke ulykker og hendelser innen alle transportsektorer, og har pr. i dag ansvar også for vegtransport. Vedrørende ulykker foreligger det egne forskrifter om undersøkelser og om varsling, mens det for hendelser ikke synes å være klargjørende retningslinjer.

Vil statsråden sørge for at retningslinjene for melding av hendelser til Havarikommisjonen klarlegges for å sikre at Havarikommisjonens kompetanse brukes ved alvorlige hendelser?»

BEGRUNNELSE:

Etter raset i Hanekleivtunnelen ble det av Samferdselsdepartementet oppnevnt egen granskingskommisjon.

Den stående Havarikommisjon for transport har ifølge sitt mandat at den skal "undersøke ulykker og hendelser innenfor bl.a. vegsektoren". Det heter videre at "formålet med SHTs undersøkelser er å utrede

forhold som antas å ha betydning for forebygging av transportulykker".

Det foreligger detaljert forskrifter om offentlige undersøkelser og om varsling av trafikkulykker. Hovedfokus i forskriftene er knyttet til "alvorlig trafikkulykke" definert som "ulykke i forbindelse med vegtrafikk som medfører at noen blir drept eller hardt skadet." Det åpnes likevel for rapporteringsplikt ved "alvorlig trafikkuhell" definert som "uhell i forbindelse med vegtrafikk der det har vært fare for alvorlig trafikkulykke eller er gjort betydelig skade på materiell, eiendom eller miljø."

Innenfor gjeldende forskrift mener jeg det er grunnlag for at Statens havarikommisjon for transport hadde foretatt undersøkelser av denne hendelsen.

Det synes likevel å være et klart behov for å klarlegge at gjeldende forskrifter også gjelder undersøkelser ved større hendelser (uten personskade) som havarikommisjonen bør undersøke fordi klarlegging av hendelse og årsaksfaktorer kan bidra til å forbedre trafiksikkerheten.

Jeg håper derfor statsråden vil treffe nødvendige tiltak som gjør at forskrifter knyttet til Havarikommisjonens virksomhet gjør det klart at viktige hendelser skal rapporteres til SHT og undersøkes av SHT.

Svar:

Ut fra spørsmålet som er stilt, og særlig det som framkommer i begrunnelsen for dette, er det nødvendig å si litt om bakgrunnen for og innholdet i det lov- og forskriftsverk som regulerer Statens havarikommisjon for transport (SHT) sitt arbeid innenfor vegsektoren.

Da mandatet for den tidligere Havarikommisjonen for sivil luftfart og jernbane ble utvidet til å omfatte vegsektoren, ble det forutsatt at kommisjonens arbeid innenfor vegsektoren skulle omfatte undersøkelser av visse kategorier ulykker der kjøretøy på en eller annen måte var involvert. Denne forutsetningen er da også kommet til uttrykk i det lov- og forskriftsverk som regulerer SHTs arbeid.

SHTs arbeid med ulykker innenfor vegsektoren er hjemlet i vegtrafikkloven kapittel VII. Selve lovteksten inneholder kun overordnede bestemmelser, og hjemler utfyllende bestemmelser i forskrift, jf. forskrift 30. juni 2005 nr. 793 om offentlige undersøkelser og om varsling av trafikkulykker mv.

De sentrale varslingsbestemmelsene framgår av forskriften § 4 første ledd, bokstav a) til c). Politiet og Statens vegvesen skal straks varsle SHT om alvorlige trafikkulykker som enten har funnet sted i en tunnel, involverer buss eller kjøretøy med totalvekt over 7,5 tonn, eller involverer kjøretøy som transporterer farlig gods. Alvorlig trafikkulykke er definert som "ulykke i forbindelse med vegtrafikk som medfører at noen blir drept eller hardt skadd".

Det skal i tillegg varsles om visse andre alvorlige trafikkulykker og/eller alvorlige trafikkuhell som

omfattes av nærmere spesifiserte kriterier fastsatt av SHT og hvor kommisjonen skriftlig har bedt om varsling, og alvorlige trafikkulykker og/eller alvorlige trafikkuhell som politiet og vegvesenet etter en samlet vurdering mener SHT kan ha interesse av å undersøke. Alvorlig trafikkuhell er definert som "uhell i forbindelse med vegtrafikk der det har vært fare for alvorlig trafikkulykke eller er gjort betydelig skade på materiell, eiendom eller miljø."

På grunn av det høye antallet ulykker innen vegsektoren sett i forhold til luftfarts- og jernbanesektoren, er "terskelen" for å varsle SHT satt relativt høyt, slik at varslingsplikten i utgangspunktet omfatter de mest alvorlige ulykkene. Kommisjonen avgjør selv hvilke av de innvarslede ulykkene det skal gjennomføres undersøkelser av, samt hvilke omfang disse undersøkelsene skal ha.

Ut fra det som er sagt over, er ikke raset i Hanekleivtunnelen et forhold som er omfattet av de varslingsreglene som oppstilles i gjeldende forskrift, og dermed heller ikke et forhold SHT skal foreta undersøkelser av.

Jeg har forståelse for at det nå stilles spørsmål ved om ikke hendelser av den art som inntraff i Hanekleivtunnelen burde være varslingspliktige overfor SHT. Hvorvidt det er hensiktsmessig å utvide varslingsplikten overfor SHT til også å omfatte ulike typer hendelser knyttet til tunneler og/eller andre hendelser med infrastruktur, uavhengig av om slike involverer kjøretøy, er et komplekst spørsmål. Hensynet til tilgjengelige ressurser hos SHT er her ett av mange forhold som må tas i betraktning. Før jeg tar stilling til om gjeldende varslingsregler bør endres på dette punktet, ønsker jeg derfor å få utredet dette nærmere.

SPØRSMÅL NR. 923

Innlevert 18. april 2007 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 25. april 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal

Spørsmål:

«Hvorfor mener statsråden at det ikke er nødvendig å prioritere videreutdanning for sykepleiere som håndterer våre nyfødte barn?»

BEGRUNNELSE:

Sykepleiere som jobber med de aller minste barna får ikke lenger økonomisk støtte til å videreutdan-

ne seg. Det er et stort behov for fortsatt å øke kompetansen til sykepleiere som arbeider med nyfødte. Frem til nå har sykepleiere som videreutdanner seg innenfor spedbarnpleie fått tildelt støtte til utdanningen. Fra høsten er det slutt.

Det er liten tvil om at den kompensasjonen sykepleier har, er avgjørende for å handle riktig og hurtig i situasjoner som kan være akutte og uforutsette. Ved

å ikke fortsatt legge til rette for videreutdanning innen nyfødtsykepleie, risikerer vi at kompetansen blir sterkt svekket over tid og det kan igjen medføre fare for småbarnas liv og helse.

Det er for spørderen uforståelig at denne utdanningen nå står i fare fordi det blir hevdet at kostnadene er for store. Det er bekymringsverdig at denne utdanningen ikke står på lista over de fagfeltene innenfor videreutdanning i sykepleie som skal finansieres av Kunnskapsdepartementet fra høsten av. Søknaden til nyfødtsykepleie er nå svært svak og det hevdes at det er en sammenheng mellom søkningen og den egenandelen som må betales av helseforetakene dersom Kunnskapsdepartementet ikke stiller midler til rådighet.

Svar:

1-årig videreutdanning i nyfødtsykepleie ble første gang tilbudt ved Lovisenberg diakonale høyskole i 2005 finansiert med midler fra Sosial- og helsedirektoratet. Etter det jeg har fått opplyst ble nytt kull i 2006 organisert som ordinær oppdragsundervisning med betaling fra helseforetakene. Interessen fra helseforetakene er imidlertid så lav at det er fare for at tilbudet ikke kommer i gang høsten 2007.

Nyfødtsykepleie er et spesialisert utdanningstilbud, også sammenlignet med videreutdanning i barnesykepleie som sammen med bl.a. anestesi, intensiv- og operasjonssykepleie ble lagt inn i rammene til universiteter og høyskoler fra 1. januar 2007.

Etter min vurdering må spesialiseringsgraden til et studietilbud telle ved vurdering av om tilbudet bør finansieres av den ordinære rammen til en høyere utdanningsinstitusjon. Slik videreutdanningen i nyfødtsmedisin nå er finansiert, er helseforetakene sikret god innflytelse over opptak til og innhold i utdanningen. Jo mer spesialisert en utdanning er, jo mindre optimalt er det med ordinær finansiering over høyskolenes budsjett.

En kan videre stille spørsmål ved i hvilken grad det foreligger et permanent og stort behov for dette tilbudet så lenge helseforetakene ikke lenger vil dekke alle utgiftene.

Kunnskapsdepartementet vil i dialog med Helse- og omsorgsdepartementet vurdere det varige behov for videreutdanning i nyfødtsykepleie, herunder om det er ønskelig at utdanningen etableres permanent i det ordinære høyskolesystemet.

SPØRSMÅL NR. 924

Innlevert 18. april 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 30. april 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Ifølge Bergens Tidende 18. april 2007 er den ideelle stiftelsen Domkirkehjemmet i Bergen blitt pålagt å betale 750 000 kr i merverdiavgifter (mva.) for matservering til de eldre. Ifølge økonomilederen ved stiftelsen vil mva.-plikt kanskje medføre at kafétilbudet må legges ned. Dersom mva.-plikt blir stadfestet for denne stiftelsen og for andre liknende tilbud, vil dette trolig redusere tilbudet til de eldre, noe som kan være svært negativt for mange.

Vil statsråden ta initiativ og sørge for at ideelle stiftelser og eldresentre blir fritatt for mva. på mat?»

BEGRUNNELSE:

Eldresentre og andre tilsvarende tilbud er for mange viktig både i forhold til å treffe andre og for å opprettholde et allsidig og sunt kosthold. Dersom tilbud som pr. i dag er fritatt for mva. blir pålagt å betale

mva. kan dette medføre at mange mister dette tilbudet. En slik utvikling vil åpenbart være uheldig både for den enkelte og for samfunnet. Derfor er det viktig at finansministeren snarest tar initiativ og sørger for en "romsligere" fortolkning av disse reglene eller eventuelt sørger for en regelendring slik at disse tilbudene kan fortsette uten mva.-plikt.

Svar:

Jeg kjenner ikke selv til denne saken, og mitt svar er basert på innspill jeg har fått fra Hordaland fylkes-skattekontor. Etter det jeg har fått opplyst er Domkirkehjemmet et sykehjem organisert som en stiftelse og fullfinansiert av Bergen kommune. Virksomheten har eget kjøkken og leverer mat til kommunale og private sykehjem som en del av eldreomsorgen i Bergen kommune. Det leveres også mat til egen kafeteria for pensjonister og eldre i bydelen.

Fylkesskattekontoret har ikke truffet vedtak om etterberegning i denne saken. Det framstår derfor noe uklart om de beløp det refereres til kun gjelder kafédriften eller om også den øvrige matserveringen er inkludert.

Servering av mat er i utgangspunktet en merverdiavgiftspliktig tjeneste. Det er imidlertid unntak fra avgiftsplikten når serveringen inngår som et naturlig ledd i en unntatt tjeneste, for eksempel servering av mat til eldre i helseinstitusjoner. Også ombringning av mat til hjemmeværende eldre og sosialklienter vil kunne være omfattet av unntaket. Forutsetningen er at tjenesten inngår som ledd i et tjenestetilbud som skal dekke spesielle omsorgsbehov.

Avgiftsunntaket gjelder kun tjenester som ytes fra omsorgsgiveren til den som er berettiget til den sosiale tjenesten. Underleverandørers levering av varer og tjenester til den som yter omsorgstjenesten er etter gjeldende regelverk ikke omfattet av unntaket. Dette gjelder både når det er kommunen selv som yter den sosiale tjenesten og når en privat virksomhet utfører en slik tjeneste på vegne av kommunen. Dom-

kirkehjemmets leveranse av mat til sykehjemmene ble på en forespørsel til fylkesskattekontoret i 2002 ansett for å være en slik underleverandørtjeneste. Først i 2006 mottok fylkesskattekontoret melding om registrering for denne virksomheten.

Når det gjelder Domkirkehjemmets egen kafeteria, ga fylkesskattekontoret som svar på samme forespørsel en redegjørelse for regelverket på området. På vanlig måte er det de næringsdrivende selv som må vurdere sin virksomhet opp mot regelverket. Kafe-/kafeteriaservering er i utgangspunktet avgiftspliktig omsetning. Et eldresenter som utelukkende selger mat til eldre som pga. alder eller uførhet er spesielt berettiget til kjøp, og der virksomheten er subsidiert og ikke har næringsformål, kan likevel selge mat og drikke avgiftsfritt.

Dersom matserveringen på kafeen til Domkirkehjemmet oppfyller disse betingelser, legger jeg til grunn at de skal være fritatt for merverdiavgift på mat. Den konkrete avklaringen må gjøres av fylkesskattekontoret.

SPØRSMÅL NR. 925

Innlevert 18. april 2007 av stortingsrepresentant Per-Willy Amundsen

Besvart 26. april 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«De som søker om familieinnvandring til Norge, må nå vente 8 måneder på avgjørelse fra UDI, enten saken er enkel eller vanskelig.

Hva vil statsråden gjøre for å få ned saksbehandlingstiden slik at folk raskt kan få avklart om de får innvilget familieinnvandring til Norge eller ikke, og hva vil statsråden gjøre inntil en eventuell ny utlendingslov kan bli iverksatt for å begrense de familieinnvandringene som erfaringsmessig medfører størst problemer for det norske samfunnet?»

BEGRUNNELSE:

I Aftenposten 17. april kommer det frem at arbeids- og inkluderingsministeren har bedt UDI om å nedprioritere behandlingen av familieinnvandrings-søknader, og prioritere arbeidsinnvandringssaker isteden.

Vi vet at Regjeringen samtidig gang på gang har valgt å utsette en ny utlendingslov som kunne ha begrenset de mest uheldige familieinnvandringene, dvs.

tvangsekteskap. Isteden velger nå altså Regjeringen å instruere UDI om å bremse familieinnvandring gjennom å trenere saksbehandlingen for alle som søker. Dette rammer dem med svært enkle søknader like hardt som dem med vanskelige saker, og undergraver tilliten til Norge og norsk utlendingsforvaltning. Med Fremskrittspartiets familieinnvandringspolitikk hadde selvsagt langt flere fått avslag, men det er uansett ingen grunn til at man skal måtte vente 8 måneder på å få en avgjørelse.

Kommunal- og forvaltningskomiteen har fått St.prp. nr. 56 (2006-2007) til behandling, og der ber statsråden om mer ressurser til UDI for å få bygd ned restansene.

Samtidig kan det umulig være ressursene det står på, når for eksempel papirer som sendes mellom UDI og utenriksstasjonene visstnok sendes per post, noe som naturligvis er både kostbart og tidkrevende. Når vi vet at de gruppene som tradisjonelt har misbrukt familieinnvandringsordningen kommer fra et begrenset antall land i Afrika og Vest-Asia, burde det være en smal sak å innføre differensierte behandlingsprosedyrer.

Svar:

Kommisjonen som gransket UDI våren 2006 reiste kritikk mot kvaliteten på saksbehandlingen i UDI, og foreslo en rekke tiltak for å sikre en kvalitativ forsvarlig saksbehandling, jf. NOU 2006:14. UDI har fulgt opp anbefalingene. Dette har bidratt til at det i dag brukes mer ressurser per sak enn tidligere. Videre er det kommet inn flere oppholdssaker enn forutsatt i 2006 og hittil i 2007, noe som har ført til at antall ubehandlede oppholdssaker har økt. Dette har igjen ført til vesentlig lenger saksbehandlingstid for de fleste sakstyper og dårligere service overfor brukerne.

Forventet saksbehandlingstid for familieinnvandringsaker er, slik representanten Amundsen nevner, i dag 8 måneder. Siden alle saker er forskjellige, vil imidlertid mange saker ta kortere tid, mens man i noen saker må forvente lengre saksbehandlingstid. Det må eksempelvis regnes med lengre saksbehandlingstid i saker der det er mangelfulle opplysninger i søknaden, behov for dokumentverifikasjon, DNA-analyse eller andre undersøkelser.

Det store antallet ubehandlede saker skaper store økonomiske og praktiske problemer for UDI, samtidig som den lange saksbehandlingstiden oppleves som en stor belastning for søkerne. Regjeringen har derfor fremmet et forslag om økt bevilgning til UDIs drift innværende år, jf. St.prp. nr. 56 (2006-2007) Tilleggsbevilgning til utlendingsforvaltningen - økt saksbehandlingsskapasitet, nedbygging av restanser og sterkere vektlegging av barns tilknytning til riket. Hvis Stortinget slutter seg til Regjeringens forslag om tilleggsbevilgning til UDI, vil det gjøre direktoratet i stand til å behandle flere oppholdssaker, noe som på sikt vil redusere saksbehandlingstiden.

Slik det framgår av St.prp. nr. 56, er det nå viktig

at det settes inn konkrete tiltak for å redusere antall ubehandlede saker og redusere saksbehandlingstiden. Dette må gjøres ved å øke saksbehandlingsskapasiteten, samtidig som effektiviseringstiltak iverksettes. UDI har igangsatt en rekke tiltak som på sikt vil gi effektiviseringsgevinst. Regjeringen vil i tillegg sette i gang en bred gjennomgang av saksflyten på utlendingsfeltet. Hensikten med en slik gjennomgang er å analysere og avdekke mulige områder for mer effektiv oppgaveløsning, produktivitetsgevinster og bedre brukerservice, samtidig med en tilfredsstillende kvalitet.

Jeg er ikke sikker på hva representanten Anundsen mener med "de familieinnvandringene som erfaringsmessig medfører størst problemer for det norske samfunnet". Fra Regjeringens side er det prioritert å forhindre ekteskap som ikke bygger på begge parter frie vilje og proformaekteskap.

Regjeringen arbeider med ulike tiltak mot tvangsekteskap, både legale og ikke-rettslige. Som oppfølging av handlingsplanen mot tvangsekteskap fra 1998 er det gjennomført rundt 70 tiltak. Regjeringen tar i tillegg sikte på å legge fram en ny handlingsplan mot tvangsekteskap i løpet av 2007. Det er også foretatt endringer i utlendingsloven, blant annet en adgang til å nekte oppholdstillatelse dersom det er sannsynlig at ekteskapet er inngått mot en av partenes vilje.

Regjeringen har også intensivert arbeidet mot proformaekteskap, og har i instruks til UDI gitt retningslinjer for vurderingen i forhold til når det kan anses å foreligge et proformaekteskap som ikke skal danne grunnlag for opphold i Norge. De foreløpige tilbakemeldingene fra UDI viser at det i etterkant av instruksjonen har vært en økning i antallet avslag begrundet i at ekteskapet anses som proforma.

SPØRSMÅL NR. 926

Innlevert 19. april 2007 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 30. april 2007 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«I Norge er totalforsvarskonseptet er brukt begrep. I det ligger det at både den sivile og den militære delen av samfunnet skal bistå hverandre ved behov og slik sikre samfunnets interesser. For å skape forståelse for dette finnes et totalforsvarskurs i regi av forsvars- og justissektoren.

Er justisministeren enig i at det er viktig at da-

gens totalforsvarskurs opprettholdes, slik at man opprettholder og forsterker dagens forståelse av totalforsvarskonseptet og hva som ligger i begrepet?»

BEGRUNNELSE:

Da Stortinget behandlet den såkalte "Sårbarhetsmeldingen" tidlig i forrige stortingsperiode, var et av temaene bruken av begrepet totalforsvar. Denne mel-

dingen ble behandlet av et utvalg av representanter fra forsvarskomiteen og justiskomiteen. Begrunnelsen for dette var bl.a. at begge disse departementene var sterkt berørt og har et særlig ansvar for totalforsvaret. For å vise til hva dette betyr og formidle informasjon om begrepet tilbys det hver høst et kurs på 6 uker hvor det tas inn personer fra Forsvaret og det sivile samfunn, inklusive stortingsrepresentanter. Jeg går ut fra at det skyldes at det er viktig å nå også den sistnevnte målgruppen, da denne sitter sentralt i forhold til utvikling av den styrende politikken. De som har deltatt på slike kurs, tilkjenner at det gir vesentlig innsyn og forståelse for det norske totalforsvarskonseptet. Det hevdes også at dette kurset er noe helt annet enn det korte kurset som tilbys i januar og som har et helt annet innhold. Av hensyn til å ivareta ulike samfunnsområder og behov håper og tror jeg at justisministeren støtter opp om å opprettholde dagens totalforsvarskurs.

Svar:

Justisministeren har overført saken til meg, siden spørsmålet gjelder Totalforsvarskurset ved Forsvarets høyskole.

Stortinget har, som kjent, sluttet seg til en utvikling og modernisering av totalforsvarskonseptet, jf. Innst. S. nr. 234 (2003-2004) til St.prp. nr. 42 (2003-2004) Den videre moderniseringen av Forsvaret i perioden 2005-2008 og Innst. S. nr. 49 (2004-2005) til St.meld. nr. 39 (2003-2004) Samfunnssikkerhet og sivilt-militært samarbeid.

Det moderne totalforsvarskonseptet omfatter gjensidig støtte og samarbeid mellom Forsvaret og det sivile samfunn i hele krisespekteret fra fred via

sikkerhetspolitisk krise til krig. Da totalforsvarskonseptet ble utviklet i tiden etter den annen verdenskrig, omfattet konseptet primært sivil støtte til Forsvaret i krise og krig. Forsvaret har alltid bidratt med støtte til det sivile samfunn, men dette vektlegges nå sterkere som en integrert del av totalforsvarskonseptet. Det er nytt at konseptet gjelder for hele krisespekteret fra fred via sikkerhetspolitisk krise til krig, og ikke bare for krisesituasjoner hvor det foreligger grunnlag for bruk av beredskapslovgivningen.

Forsvarets høyskole, som i dag er en del av Forsvarets skolesenter, ble i sin tid etablert i lys av totalforsvarskonseptet. Høyskolen, som baserer seg på en sammensetning av kursdeltakere med ca. halvparten hver av militære og sivile, bygger fortsatt en vesentlig del av sitt undervisningsopplegg på totalforsvarskonseptets grunn.

Totalforsvarskurset er blitt arrangert av Forsvarets høyskole i en årrekke som en sentral del av høyskolens kurstilbud. Forsvarets høyskole må likevel, som andre utdanningsinstitusjoner, hele tiden videreutvikle sitt undervisningstilbud, både når det gjelder form og innhold. Når det gjelder Totalforsvarskurset, foreligger det ingen planer om å foreta endringer, slik at for eksempel stortingsrepresentanter vil ha vansker med å melde seg på. Tvert om er jeg kjent med at Forsvarets høyskole legger vekt på å få med stortingsrepresentanter som deltakere på disse kursene.

For øvrig merker jeg meg med tilfredshet at representanten, gjennom sin begrunnelse for spørsmålet, gjengir positive tilbakemeldinger fra tidligere kursdeltakere på Totalforsvarskurset. Dette samsvarer også med mitt inntrykk.

SPØRSMÅL NR. 927

Innlevert 19. april 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 27. april 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Ifølge Aftenposten 19. april har alle som eier grunnfondsbevis i sparebanker, fått beregnet for høy skatt av skattemyndighetene. Skattemyndighetene hevder de ikke har tid til å rette opp feilen. Det ville derfor være rimelig å utsette selvangivelsesfristen for dem dette gjelder, og dermed også gi skattemyndighetene mulighet til å sende ut riktig utfylte skjemaer.

Hvilke tiltak vil finansministeren nå iverksette

for å motvirke at berørte skattytere betaler mer i skatt enn de skal?»

BEGRUNNELSE:

Skattereformen med utbytteskatt førte til et mer komplisert system å forholde seg til for skattytere. Reformen gjorde det ikke minst vanskeligere for skattytere å etterkontrollere opplysningene ligningsmyndighetene legger til grunn for skjermingsfradraget.

Fremskrittspartiet var det eneste partiet som under behandlingen av skattereformen påpekte denne ulempen, og dessuten gikk imot å innføre utbytte-skatt. Dagens situasjon viser at disse bekymringene var med god grunn, ettersom ikke engang selv skattemyndighetene er i stand til å gjøre dette riktig.

Vi har et høyt skattenivå i Norge i dag, og det er meget viktig at ikke skattyterne som følge av et komplisert system ender opp med å betale mer i skatt enn de må. Det er derfor viktig at finansministeren sørger for at riktige opplysninger og instruksjoner kommer de berørte skattytere i hende.

Svar:

Jeg kan opplyse at inntektsåret 2006 er det første året aksjonærer skal lignes etter skjermingsmetoden (aksjonærmodellen). Skjermingsmetoden medfører at utbytte og gevinster som overstiger en viss avkastning (skjermingsfradraget) skal beskattes hos eieren av grunnfondsbeviset.

Eiere av grunnfondsbevis har ikke hatt samme mulighet som aksjonærer til tidligere å oppgi kostpris, fordi utbytte har vært skattefritt og grunnfondsbevis først er registrert i aksjonærregisteret fra 2007. For å gjøre det enkelt for skattyter, bestilte Skattedirektoratet data om kostpris på grunnfondsbevis fra Verdipapirsentralen (VPS). Opplysningene skulle føres inn på "Oppgave over aksjer og grunnfondsbevis". Filen fra VPS ble forsinket levert, og rett før produksjon av oppgaven ble det klart at dataene for kostpris var levert i ulesbart format, og ikke kunne

overføres til aksjonærregisteret. I stedet for ikke å sende ut oppgaven, og dermed overlate hele utfyllingen av oppgaven til skattyter, valgte Skattedirektoratet å sette kostpris til null ved utsendingen. I tillegg ble det i veiledningen til "Oppgave over aksjer og grunnfondsbevis" klart angitt at aksjonærer og eiere av grunnfondsbevis måtte kontrollere kostprisen.

Jeg har fått opplyst at Skattedirektoratet for å sikre riktig ligningsbehandling, har bedt VPS sende opplysninger om kostpris på nytt og i lesbart format. Opplysningene vil bli lagt inn i aksjonærregisteret og brukt ved ligningen. Skattytere som har oppgitt kostpris (dvs. endret fra null), vil bli lignet riktig allerede ved utleggingen av ligningen. Skattedirektoratet vil kjøre ut kontrollister over skattytere som har ført opp for høyt utbytte i selvangivelsen (dvs. ikke endret eller oppgitt kostpris). Ligningskontoret vil ta opp disse sakene til endring av eget tiltak når kontrollen er gjennomført. Jeg har fått opplyst fra Skattedirektoratet at skattytere som har behov for å korrigere opplysningene i "Oppgave over aksjer og grunnfondsbevis" kan levere selvangivelsen og aksjeoppgaven fram til 10. mai, uten å måtte svare forsinkelsesavgift. Skattytere som leverer selvangivelsen etter 30. april må imidlertid regne med å få skatteoppgjøret først til høsten.

Skatteetaten har lagt ut informasjon om feilen på sine nettsider og på NRK tekst-tv. Det er også gitt informasjon til NARF, Den Norske Revisorforening, Økonomiforbundet og Skattebetalerforeningen.

SPØRSMÅL NR. 928

Innlevert 19. april 2007 av stortingsrepresentant Leif Helge Kongshaug

Besvart 24. april 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Budsjettnemnda for landbruket har beregnet bøndernes inntektsutvikling for 2007 til en økning på om lag 15 000,- inkludert utvidelse av jordbruksfradrag. Imidlertid er det lagt til grunn en annen beregningsmodell for 2007 enn det som var tilfellet i 2006, slik at tallene ikke er sammenlignbare.

Kan statsråden vise til hvordan inntektsutviklingen for 2007 ville bli anslått dersom den modell som ble brukt i 2006 også ble lagt til grunn for anslagene for 2007?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med Stortingets muntlige spørretime i dag, onsdag 18. april, bekreftet statsråd Terje Riis-Johansen på spørsmål fra undertegnede at budsjettnemnda for jordbruket hadde lagt andre beregningskriterier til grunn for å beregne inntektsutviklingen i jordbruket for 2007 enn det som var tilfellet i 2006.

Konkret svarte statsråden følgende: "Jeg oppfatter at det som på faglig grunnlag er gjort i budsjettnemnda i forhold til realrentespørsmålet, for det er antageligvis det som representanten Kongshaug her

viser til, nettopp er en opprydding. Det er en opprydding som burde vært gjort for lenge siden, ut fra det en ser av faglige vurderinger knyttet til realrentas innvirkning på raske endringer, en teknisk beregning, i forhold til inntektsutviklinga i landbruket. Ved å legge inn en gjennomsnittsberegning, som budsjett-nemnda nå har gjort, mener fagfolkene i nemnda at en vil få en mer ryddig inngang i forhold til å glatte ut svingninger, som er svært store fra år til år. Det er en tilnærmingssåte som er lik det som blir gjort på relativt mange andre sektorer i samfunnet."

Dette er i og for seg greit, men denne omleggingen fører til at man i 2006 fikk et antatt dårligere jordbruksoppgjør, altså den forrige regjeringens siste oppgjør, mens man i 2007 ser ut til å få et bedre oppgjør, altså den sittende regjeringens oppgjør. Skal det være noen mulighet til å sammenlikne inntektsutviklingen for disse årene, må beregningene gjøres ut fra samme modell. Jeg ber om at dette blir gjort og at resultatene av disse beregningene offentliggjøres.

Svar:

Budsjett-nemnda for jordbruket har som oppdrag å avgi omforent teknisk grunnlagsmateriale til bruk i jordbruksforhandlingene. Nemnda har en uavhengig leder, er representert fra Statistisk sentralbyrå og for øvrig fra avtalepartene og andre relevante institusjoner. Bl.a. avgis Totalkalkylen for jordbruket (jf. nemndas Utredning nr. 1), som også i år er avgitt i to varianter; Registrert regnskap og Normalisert regnskap. Normalisert regnskap legges til grunn i jordbruksforhandlingene for å vurdere inntektsutviklingen i jordbruket, og benyttes til å beregne utviklingen i produksjon og produktivitet.

Siden jordbrukssektoren består av selvstendig næringsdrivende, må det velges en del beregningsmåter for å komme fram til resultatmålene nemnda avgir. Inntektene i jordbruket kan også variere mye mellom år. Til bruk i jordbruksforhandlingene, bl.a. til bedømming av den underliggende inntektsutviklingen i næringen, er det formålstjenlig at det er jevnet ut for tilfeldig variasjon i inntekter mellom enkeltår, bl.a. avlinger, men også en del andre forhold.

Dette er nemndas oppgave. Normalisert regnskap beregnes hvert år for de siste 14 år. Bl.a. derfor vil normalisert regnskap hvert år ha nye tall for de siste 14 år. Tallseriene endres bakover i tid.

Nemnda gjennomgår årlig alle poster i kalkylen og forbedrer beregningsopplegg og tallserier, også i registrert regnskap (som normaliserte regnskap bygger på), bl.a. når nytt oppdatert datagrunnlag gjør det nødvendig for å ajourholde sammenlignbare tidsserier. Dette gjør nemnda jevnlig, f.eks. med grunnlag i Statistisk sentralbyrås landbruksundersøkelser. Endringer i beregningene omtales årlig både i nemndas utredninger og i proposisjonene om jordbruksoppgjøret. Det heter i proposisjonene; "Revisjon av data-serier og beregningsprinsipper gjør at både beregnet inntektsnivå og inntektsutvikling kan variere mellom beregningsår. Totalkalkylen har ikke samme presisjonsnivå som lønnsstatistikk og inntektsutviklingen bør vurderes over noe tid". De siste årene har det f.eks. vært gjort større omlegginger av hele kapitalberegningen og kostnadsføringen av jordbrukets kostnader ved leasing av maskiner.

I årets materiale har Budsjett-nemnda for jordbruket gjort endringer bl.a. i tallseriene for realrentekostnaden i normalisert regnskap, i energikostnader, kapitalslit, vedlikehold og arbeidsinntekter ved investeringer. I tillegg var fjorårets materiale fra BFJ for 2006 et budsjett, som alltid vil bli endret på de fleste poster til regnskapsserien.

I år tok LMDs representanter i nemnda, på ordnær måte, opp spørsmålet om å vurdere endring i beregningen av realrentekostnaden, pga. den store årlige variasjonen i konsumprisveksten. Nemnda samlet seg om en endring, beskrevet slik i utredningen; "I normaliserte regnskaper er fra i år prisstigningsgevinsten (effekt av finansiering) på lånt kapital glattet over 3 år ved å beregne gjennomsnittet av det enkelte og de to foregående års prisvekst". I Utredning nr. 1 vises beregningen av realrentekostnaden i kap. 1.6. Resultatet for registrert regnskap er vist i tabell 1.9, og for normalisert regnskap i tabell 1.10. Disse to tallseriene gjengis her.

Resultat etter registrert regnskap. Mill kroner.

	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Vederlag til arbeid og kapital	11 107	11 156	11 021	10 844	9 802	9 551	10 230
- Realrente på lånt kapital	973	1 381	747	934	541	451	1 501
Vederlag til arbeid og egenkapital	10 134	9 775	10 274	9 910	9 261	9 099	8 729
<i>Resultat etter normalisert regnskap¹⁾</i>							
Vederlag til arbeid og kapital	11 295	11 528	11 281	10 905	10 035	9 798	10 330
- Realrente på lånt kapital ¹⁾	1 030	1 049	802	649	572	734	1 166
Vederlag til arbeid og egenkapital	10 265	10 479	10 479	10 257	9 463	9 064	9 165

¹⁾ I normalisert beregning er konsumprisveksten glattet over 3 år, før beregning av realrente.

Et års tallserier er m.a.o. ikke sammenlignbare med fjorårets materiale, og nemnda beskriver i kapittel 4 i utredningen utslagene for de to siste årene i forhold til fjorårets utredning på alle poster. Jeg konstaterer at Budsjettnemnda for jordbruket, som er et bredt sammensatt organ, samlet står bak de endringer som er foretatt og klargjør, som vist foran, konsekvensene av endringene som er gjort.

Nemnda avgir én omforent innstilling, med bakgrunn i den rolle og det ansvar den har. Jeg ser ikke noe grunnlag for å be nemnda om isolerte beregninger av hvordan normalisert regnskap alternativt hadde sett ut, dersom en samlet nemnd hadde avgitt et

annet materiale enn det de har. Som det går fram av tabellen over, vil beregningsopplegget fra i år bidra til mindre variasjon mellom enkeltår i normalisert regnskap, og legge bedre til rette for bruken av materialet i forhandlingene. Det vil bli lagt til grunn i de vurderingene som avtalepartene gjør for inntekts- og kostnadsutvikling inn i 2008.

Jeg mener det er riktig å forholde seg til det omforente grunnlaget fra Budsjettnemnda for jordbruket, slik det har vært tradisjon for i jordbruksforhandlingene. BFJs utredning nr. 1 er tilgjengelig på: <http://www.nilf.no/PolitikkOkonomi/Bm/2007/Utdredning2007-1.pdf>

SPØRSMÅL NR. 929

Innlevert 19. april 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 26. april 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Ifølge Troms Folkeblad 14. april så får ikke Polar Zoo dispensasjon til å opprette snøskuterløype til svenskegrensen. Årsaken til dette er at det i dag ikke er hjemler i lovverket til å gi tillatelse eller dispensasjon til omsøkte formål. For Polar Zoo vil en slik løype som er av næringsmessig karakter bety mye for bedriften og være et godt tilbud for motorisert friluftsliv.

Vil statsråden ta initiativ til å endre regelverket, slik at snøskuterløyper av næringsmessig karakter kan få dispensasjon/tillatelse?»

Svar:

Som kjent arbeider Direktoratet for naturforvaltning med en revisjon av motorferdselregelverket, og etter planen skal et forslag med eventuelle endringer i eksisterende lov/forskrift på høring i løpet av våren. Direktoratet vil, når høringen er avsluttet, sammenfatte høringsuttalelsene og skal komme med en tilråding til departementet høsten 2007. Når høringen er gjennomført og direktoratets endelige tilråding foreligger, vil departementet ta stilling til eventuelle endringer i motorferdselregelverket.

Jeg finner det ikke hensiktsmessig å forskuttere resultatet av direktoratets arbeid slik representanten legger opp til i sitt spørsmål.

SPØRSMÅL NR. 930

Innlevert 19. april 2007 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen

Besvart 24. april 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«I et oppslag i NRK Kveldsnytt den 18. april kommer det frem at en person fra Molde som pleier sin døende kreftsyke kone jevnlig må sykemeldes for å kunne gjøre dette.

Vil statsråden ta initiativ til å legge om regelverket slik at en automatisk skal kunne være hjemme og

pleie pårørende i slike situasjoner, uten å måtte gå til lege jevnlig og få sykemelding?»

BEGRUNNELSE:

I et oppslag i NRK Kveldsnytt den 18. april kommer det frem at en langtransportsjåfør fra Molde må sykemelde seg for å kunne være hjemme og passe sin

døende kone. Det sier seg selv at en person ikke kan være borte 5 -6 dager i uken når den nærmeste er i ferd med å gå bort. Når en i tillegg har barn som trenger ettersyn og trøst, må en finne praktiske løsninger som gjør at en på en verdig måte kan pleie sine nærmeste.

Jeg ser det derfor som nødvendig å få på plass et regelverk som fanger opp slike situasjoner.

Svar:

Alvorlig sykdom hos nære pårørende familiedømlemmer rammer hardt. Når en ektefelle blir syk, kan det bli vanskelig eller umulig for den andre ektefellen å ivareta jobb og ivareta omsorgen for eventuelle barn. Folketrygden gir rett til pleiepenger i en slik omsorgssituasjonen. Det kan tilstås pleiepenger i opptil 20 dager til den som i hjemmet pleier en nær pårørende i livets slutfase. Pleiepenger beregnes som sykepenger. Omsorgspersonen har rett til permisjon fra sitt vanlige arbeid i samme periode.

Det er imidlertid på det rene at stønadsperioden kan være for kort i forhold til den sykes behov for omsorg og den andre ektefellens ønske om å kunne være sammen med og hjelpe den syke. I en slik situasjon kan også den pårørende selv bli sykmeldt, uten

at dette nødvendigvis er en omgåelse av reglene. For mange vil likevel sykmelding føles unaturlig fordi hovedårsaken til fraværet ligger i andres sykdom. Det er grunn til å nevne at kommunen også har et ansvar for å tilby tjenester i denne typen situasjoner. Omsorgslønn er hjemlet i sosialtjenesteloven og forvaltes av kommunene. Omsorgslønn kan tilstås personer som har et særlig tyngende omsorgsarbeid, og kommunen vil da vurdere behovet for omsorgslønn i forhold til andre aktuelle hjelpetiltak. Det er opp til kommunen å fastslå størrelsen på omsorgslønnen.

Det er nedsatt en interdepartemental arbeidsgruppe som skal vurdere strategier og tiltak for å kunne kombinere yrkesdeltaking med omsorg for pleie- og omsorgstrengende nære pårørende. Arbeidsgruppen ser på behovet for endringer i arbeidsmiljøloven i forhold til muligheten til permisjon fra sitt vanlige arbeid. Videre vurderes behovet for økonomisk kompensasjon i omsorgsperioden, herunder behovet for bedre rettigheter når en ektefelle blir alvorlig syk. Arbeidsgruppen skal legge frem sin rapport innen 1. juli i år.

Jeg vil i lys av arbeidsgruppens vurderinger og forslag komme tilbake til Stortinget med en vurdering av saksområdet.

SPØRSMÅL NR. 931

Innlevert 19. april 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 25. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Gjennom media er jeg kjent med statsrådets brev til Bergen kommune og Hordaland fylkeskommune om at Bergen kommune skal bygge Bybanen ferdig og at fylkeskommunen skal ha ansvar for driften. Partene oppfordres av statsråden til å finne en smidig overgangsordning. Jeg viser til Riksrevisjonens rapport om effektivitet i offentlige tiltak til kollektivtiltak - Oslopakke 2, der det er gitt klar kritikk også til Samferdselsdepartementet.

Hvordan vil statsråden holde Stortinget orientert om oppfølging av bygging og driftsoppstart av Bybanen i Bergen?»

BEGRUNNELSE:

Bybane-prosjektet inngår som et av to hovedprosjekt i Bergensprogrammet (St.prp. nr. 75 (2005-2006), jf. Innst. S. nr. 94 (2005-2006)).

Det er viktig å minne om at Bergen kommune som er uten erfaring fra bygging og drift av skinnegående kollektivtrafikk fikk byggherreansvar/driftsansvar da Bergensprogrammet ble vedtatt av Stortinget. Det er avslutningen av forvaltningsforsøket i Hordaland, der ansvar for kollektivtrafikken føres tilbake til Hordaland Fylkeskommune fra Bergen kommune, som nå skaper utfordringer.

Det er også grunn til å minne om at en viktig del av Bybaneprojektet, etablering av et matebuss-system, ikke var ferdig utredet da Stortinget fattet sitt vedtak om Bergensprogrammet.

Endelig er det grunn til å minne om Riksrevisjonens rapport om forvaltningsrevisjon av Oslopakke 2, Dokument nr. 3:8 (2005-2006), som særlig tok for seg effektivitet i offentlige tiltak til kollektivtrafikk. De to fylkene som omfattes av Oslopakkene, fikk betydelig kritikk av Riksrevisjonen, gjentatt av Stortinget.

gets kontroll- og konstitusjonskomité for at arbeidet var preget av motstridende interesser og mangel på forpliktende samarbeid.

Også Samferdselsdepartementet fikk kritikk. "Det er i undersøkelsen stilt spørsmål om departementet i dette tilfellet har ivarettatt sitt ansvar for å sikre at planleggingen av større prosjekter som helt eller delvis er finansiert ved statlige midler, holder en tilfredsstillende kvalitet."

Slik situasjonen i forhold til Bybaneprosjektet i Bergensprogrammet nå fremstår, er det fare for at det samme kan skje som Riksrevisjonen og Stortinget tidligere sterkt har kritisert i forbindelse med kollektivtiltak i Oslopakke 2.

Det er derfor viktig at Samferdselsdepartementet griper sterkere inn i styringen av Bybaneprosjektet i Bergen. Det synes etter mitt syn nødvendig med en fullstendig reorganisering av prosjektet, som samtidig gir mulighet for at Jernbaneverket kan bli en aktiv part i prosjektet. En slik deltakelse vil på en god måte kunne følge opp målsettingene i Nasjonal transportplan om modale løsninger. Et fellesprosjekt basert på buss og bane i Bergensområdet vil kunne gi et mer effektivt transportsystem og en mer miljøvennlig bytransport.

På denne bakgrunn oppfordrer jeg statsråden om å gi Stortinget en grundig tilbakemelding om fremdriften av Bybaneprosjektet i Bergensprogrammet.

Svar:

I St.prp. nr. 75 (2004-2005) Om revidert bompengeordning for Bergensprogrammet er det lagt til grunn at det er Bergen kommune som er byggherre for Bybanen, og Stortinget har lagt dette til grunn for sitt vedtak om tilslutning til Bergensprogrammet.

Et godt samarbeid mellom Bergen kommune og Hordaland fylkeskommune er en viktig forutsetning for et godt fungerende transporttilbud til kollektivreisende i Bergen og omegn. Jeg har derfor oppfordret partene til å finne en smidig overgangsordning når det gjelder driftsansvaret for Bybanen. Fylkeskommunen har i brev av 9. mars 2007 til Bergen kommune gitt uttrykk for at fylkeskommunen er klar over Bergens særlige utfordringer, og ser det som ønskelig med et organisert samarbeid med Bergen kommune om prioriteringer og tiltak i Bergen. Jeg har bedt partene om å bli jevnlig informert om samarbeidet, og vil derfor følge denne saken nøye i tiden framover. Stortinget vil selvsagt også holdes orientert om saken. I første omgang er det naturlig å gi en nærmere orientering i Samferdselsdepartementets budsjettproposisjon for 2008.

SPØRSMÅL NR. 932

Innlevert 19. april 2007 av stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfohn

Besvart 27. april 2007 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«I år er det 40 år sidan den såkalla seksdagarskrigen i Midtausten. Ein norsk sanitetstropp, i FN-teneste, var like innpå krigshandlingane den gongen.

Vil statsråden syta for at det i år vert ei markering for desse nordmennene som var ute i fredsteneste, og som fekk dramatiske krigshandlingar like inn på livet?»

GRUNNGJEVING:

I 1967 var m.a. ein norsk sanitetstropp ute i FN-teneste i Midtausten. Under den såkalla seksdagarskrigen kom desse unge nordmennene like innpå dei svært dramatiske krigshendingane.

Dette sette sterke spor i unge sinn. No er dei fles-

te som opplevde dette pensjonistar, men enno lever hendingane klårt i minnet. Ei markering av at det no har gått 40 år sidan dette hende vil vera ein god og rettmessig honnør til desse veteranane. Ei slik markering må helst vera kombinert med ei reise til staden der dette hende. Dette vil også vera med på å understreka Noreg si rolle som fredsnasjon.

Svar:

Etter krav frå den dåverande egyptiske president Nasser, vedtok generalsekretær U Thant den 18. mai 1967 at FN's fredsstyrkar i Sinai skulle trekkjast ut. Uttrekkinga var i full gang, men ikkje fullført då Israel gjekk til åtak på nabolanda den 5. juni 1967. Delar av FN-styrken i Sinai, mellom dei også norsk per-

sonell, blei ståande i operasjonsområdet medan kamphandlingane gjekk føre seg.

Lagnaden til dei norska soldatane er kjend, og hendinga kunne sikkert vera både sterk og traumatisk for dei det gjaldt. Tilhøvet føyer seg såleis inn blant mange andre opplevingar som norske troppar har hatt i internasjonal teneste, både tidlegare og seinare.

Kvart år heidrast veteranar frå ulik internasjonal

teneste. I år markerast Tysklands-brigadanes 60-års jubileum, og neste år er det United Nations Interim Force in Lebanon (UNIFIL) som får sin hyllest. Dette er store tilstellingar. Verken Forsvarsstaben eller FN-veterananes Landsforbund har difor planar om å stille til ei spesiell 40-årsmarkering for norsk personell som var i Sinai i 1967.

SPØRSMÅL NR. 933

Innlevert 19. april 2007 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold

Besvart 26. april 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Olje- og energiministeren har i sitt svarbrev til undertegnede, datert 19. januar 2007 og 7. februar 2007, svart at Grenlands befolkning kan vente seg en rask behandling, og snarlig svar på statens engasjement i et gassrør til Grenland.

Siden det nå har gått et kvart år siden undertegnede mottok det første svaret om en rask behandling, og jeg fortsatt venter på et svar, så lurer jeg på når statsråden skal avgi et forpliktende svar på det statlige engasjementet i et gassrør til Grenland?»

Svar:

Signeringen av avtaler i slutten av januar om forpliktelser av eierskap og bruk dannet et godt grunnlag for å videreføre prosjektet om transportsystem for naturgass fra Kårstø til Østlandet, Sverige og Danmark. De kommersielle aktørene ga en viljeserklæring på bruk av om lag halvparten av kapasiteten i transportsystemet i 10 år og 70 pst. av eierskapet. Videre vil selskapene finansiere prosjektutvikling frem til investeringsbeslutning i 2009 som vil kunne gi oppstart i 2012.

Som det kommer fram av departementets presse-

melding 25/04/07 (vedlagt) har Gassco siden opplyst at ytterligere selskaper ønsker å investere i rørledningen i tillegg til å kjøpe transportkapasitet. Den kommersielle interessen for rørledningen er nå stor nok til å dekke 100 pst. av eierskapet.

Departementet har hatt løpende oppfølging av prosjektet, og har også vært i dialog med de to berørte selskapene i Grenland om etableringen av et separasjonsanlegg for uttak av etan. Departementet har anmodet Gassco om å bistå selskapene med etableringen av et slikt anlegg.

Jeg ser derfor ikke behov for ytterligere tiltak fra myndighetenes side vedrørende realiseringen av gassrøret nå. Olje- og energidepartementet vil imidlertid følge utviklingen i prosjektet nøye.

Vedlegg til svar:

Pressemelding 25. april nr. 58/07: "Mot 100 % kommersiell interesse for finansiering av Skanled".

Se lenke:

<http://www.regjeringen.no/nb/dep/oed/pressesenter/pressemeldinger/2007/Mot-100--kommersiell-interesse-for-finan.html?id=464113>

SPØRSMÅL NR. 934**Innlevert 19. april 2007 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold****Besvart 27. april 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«I Nationen 19. april 2007, så er landbruks- og matministeren referert fra Stortingets spørretime der statsråden skal ha sagt "I spørsmålet om eiendomsskatten kom landbruket slik ut at man tar hensyn til særegenhetene".

Betyr det at bøndene er kompensert for mulige utgifter i forbindelse med innføring av ny eiendomsskatt på landbrukseiendommer, eller vil en innføring av eiendomsskatt på den type eiendom føre til en forverring av driftsresultatet for den enkelte bonde?»

Svar:

Fra og med skatteåret 2007 er virkeområdet for eiendomsskatt til kommunene utvidet. Det er samtidig innført et obligatorisk skattefritak for eiendom som blir drevet som jordbruk eller skogbruk.

Innledningsvis vil jeg understreke at det er frivillig om kommunen velger å skrive ut eiendomsskatt, og det er frivillig om kommunen velger å skrive ut eiendomsskatt i et større område enn tidligere. Kommunen kan velge å skrive ut eiendomsskatt i bymessige strøk eller på verk og bruk, eller på begge disse kategoriene. Dette tilsvarer de mulighetene som eksisterte med det gamle regelverket. Kommunen kan med de nye reglene også velge å skrive ut eiendomsskatt i hele kommunen. Dette vil gi et utvidet skattegrunnlag og redusere problemer med å definere hvilke områder som er helt eller delvis utbygd på byvis.

Fritak for eiendom drevet som jordbruk eller skogbruk var tidligere frivillig. Det vil si at kommunene tidligere kunne velge om de skulle fritta slik eiendom. Nå har denne regjeringen gjort fritaket obligatorisk, og det medfører at eiendomsskatt på driftsdelen på landbrukseiendommer faller bort.

Den delen av landbrukseiendommene som ikke er direkte knyttet til jordbruks- og skogbruksdrift, vil bli beskattet dersom kommunen skriver ut eiendomsskatt i det området der eiendommen ligger. Dersom dette er et område der det ikke tidligere var eiendomsskatt, vil endringen isolert sett bidra til å øke skatten for det aktuelle landbruksforetaket. Endringen vil ikke påvirke driftsresultatet, men vil isolert sett bidra til å redusere den disponible inntekten etter skatt. Samtidig vil jeg peke på at Regjeringen har gjennomført andre tiltak som innebærer redusert skatt i landbruket, herunder en betydelig utvidelse av ordningen med jordbruksfradrag.

Sitatet som er gjengitt i spørsmålet er knyttet til hvordan en skal fastsette eiendomsskattetaksten for den delen av landbrukseiendom som ikke er direkte knyttet til driften. Som det framgår av Ot.prp. nr 77 (2005-2006) må en ved fastsettelse av taksten ta hensyn til de restriksjonene som gjelder ved omsetning av landbrukseiendom, herunder delingsforbud og konsesjonsplikt. Dette skal innebære en redusert takst sammenliknet med en omsetningsverdi der en ikke tar slike hensyn.

SPØRSMÅL NR. 935**Innlevert 19. april 2007 av stortingsrepresentant Ib Thomsen****Besvart 27. april 2007 av kommunal- og regionalminister Åslaug Haga****Spørsmål:**

«Vedlikeholdssituasjonen i kommunal sektor er ikke tilfredsstillende. Det foreligger et betydelig vedlikeholdsetterslep på kommunale bygg og annen infrastruktur. I tillegg er nivået på det årlige vedlikeholdet for lavt. Det bør utarbeides veiledende normer, som staten og kommunene i fellesskap kan stå bak, og som kan bidra til at kommunal sektor kan starte innhenting av det store etterslepet.

Hva vil statsråden gjøre for å heve nivået på vedlikehold i kommunal sektor?»

BEGRUNNELSE:

Det bør være en felles forståelse mellom staten og kommunalsektoren at nivået på det løpende vedlikeholdet er for lavt. Eiendomsforvaltningsutvalget anslo at størrelsen på det årlige løpende vedlikeholdet burde være i størrelsesorden 900 til 1 500 mill. kr

høyere enn i dag. Det lave nivået på det løpende vedlikeholdet har over tid ført til et akkumulert vedlikeholdsetterslep. Utvalget anslo videre et samlet etterslep i minimum 40 mrd. kr. Det bør være en sentral målsetting at dagens vedlikeholdsetterslep fjernes, samtidig som man unngår at nytt etterslep oppstår.

Nasjonaløkonomisk vil det være gunstig å særlig legge vedlikehold av bygninger og anlegg til perioder med svakere konjunkturutvikling. Dette er på den annen side erfaringsmessig perioder der kommunenes skatteinntekter svikter, og der mange kommuner vil ha behov for å stramme inn på utgiftene. Det betyr at kommunene i gode tider bør stimuleres til å legge opp midler som kan utløses til vedlikehold i perioder med større ledighet innenfor bygg- og anleggsvirksomheten. Dette er også en grunn til at man bør tenke seg en gradvis opptrapping av vedlikeholdsinnsatsen fram til 2009, et år hvor den økonomiske veksten i Norge i utgangspunktet anslås til å ligge under trendveksten.

Svar:

Det er en felles forståelse mellom staten og kommunesektoren at nivået på det løpende kommunale vedlikeholdet er for lavt. For lavt nivå på det årlige vedlikeholdet fører til et dårligere tilbud til brukerne enn det som hadde vært tilfellet med forsvarlig nivå på vedlikeholdet. Videre innebærer det at kommunene utsetter utgifter som vil påløpe. En undersøkelse som er gjort av Forum for Offentlige Bygg og Eiendommer (FOBE) på vegne av departementet i fjor, viser at for lavt nivå på det årlige vedlikeholdet medfører høyere utgifter over tid enn det som hadde vært nødvendig med normalt vedlikehold. For lavt vedlikehold medfører derfor både et dårligere tilbud til brukerne og høyere utgifter for kommunene.

Vedlikehold er en del av kommunesektorens oppgaver på linje med andre løpende oppgaver. Satsing på ordinært vedlikehold prioriteres sannsynligvis lavere enn mer kortsiktige og mer synlige tiltak i de kommunale budsjettene. I tillegg har det vært lite fokus på vedlikehold både på lokalt og sentralt plan. Det at en mangler systemer for planmessig vedlikehold og ikke har nøkkeltall, fører til at kunnskapen om eiendomsforvaltningen blant ansatte og folkevalgte i kommunene er for lav. Dette fører igjen til at ressursene ikke blir prioritert optimalt eller utnyttet effektivt nok.

Etterslepet har blant annet oppstått på grunn av den svake økonomiske stillingen til kommunesektoren de siste årene. Dette har Regjeringen gjort noe med. Kommunesektoren har fra 2005 til 2007 hatt en

reell inntektsvekst på 12,9 mrd. kr. I forhold til forutsetningene i RNB 2006 fikk kommunesektoren fordel av en merskattevekst i 2006 på om lag 6 mrd. kr. En sterk finansiell stilling er utgangspunktet for å øke nivået på vedlikeholdet. I tillegg har Regjeringen økt investeringsrammen for opprusting av skolebygg med 2 mrd. kr i 2007. Ordningen innebærer at staten dekker renteutgifter for investeringer i skolebygg innenfor lånerammen.

Mange kommuner har prioritert å vedlikeholde sine bygninger, mens andre kommuner har akkumulert et vedlikeholdsetterslep. Det er store variasjoner i landet. Jeg tror at kommunene selv er de som er best i stand til å prioritere vedlikehold opp mot andre tjenester. Derfor er det viktig å øke det finansielle og lokaldemokratiske handlingsrommet for kommunene. I tillegg kan staten bidra med å utvikle og tilrettelegge for tilfredsstillende systemer som kan bidra til økt fokus på eiendomsforvaltning i kommunesektoren. Dette handler i første rekke om å bedre informasjonsgrunnlaget og formidle prinsipper for god eiendomsforvaltning, slik at beslutningstakere i kommunesektoren blir bedre i stand til å prioritere og utnytte ressursene riktiger. I første rekke kan det gjøres gjennom den informasjonen som innhentes og publiseres gjennom KOSTRA. Departementet har satt ned en arbeidsgruppe, hvor kommunesektoren er sterkt representert, som blant annet skal komme med forslag til bedre informasjon og nøkkeltall om eiendomsforvaltning. Det tas sikte på å innføre dette fra 2008.

Eiendomsforvaltningsutvalget fremmet blant annet forslag om tiltak til styrket kurstilbud og etterutdanning. Regjeringen støtter dette økonomisk og Statens bygningstekniske etat gjennomfører nå en satsing på kompetanseoppbygging for bedre eiendomsforvaltning i kommunene gjennom Kompetanse for Bedre Eiendomsforvaltning (KoBE). Satsingen har to primære målgrupper med noe ulike behov, beslutningstakere og eiendomsforvaltere. Arbeidet tuftes på kommunenes behov. Det skal gjennomføres ved å støtte opp under eksisterende fagmiljøer. Økt samhandling mellom aktører som kan bidra til optimalisering av kommunal eiendomsforvaltning står sentralt. Erfaring fra oppstartsåret av KoBE var at prosjektet i seg selv medvirker til bedre samhandling og bedre resultat av tiltak fra de tradisjonelle aktørene innen området.

Bedre informasjon og gode nøkkeltall for eiendomsforvaltning på kommunenivå vil sammen med en styrket finansiell situasjon bidra til en bedre eiendomsforvaltning i kommunene.

SPØRSMÅL NR. 936**Innlevert 19. april 2007 av stortingsrepresentant Vera Lysklætt****Besvart 27. april 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Vil statsråden vurdere oppbygging av en database for støysaker, for å ta vare på de gode eksemplene og der kommunene kan søke i fylkesmennenes saker?»

BEGRUNNELSE:

Fylkesmennene er klageinstans for kommunale vedtak innen støy. En del av sakene de får til behandling er kompliserte og prinsipielle, og gjerne med sterke interesser involvert. Utfallene av sakene kan være noe tilfeldig, blant annet avhengig av den sterkt varierende kompetansen i den lokale forvaltningen. Følgene for støyrammede kan bli alvorlige. For kommunale saksbehandlere ville det være nyttig å ha tilgang til støysaker som grunnlag for å behandle tilsvarende saker i egen kommune.

Det finnes ikke noe arkiv eller oversikt (over gode eksempler) som kan brukes av kommunene. Fylkesmennene har på sitt såkalte FM-nett en erfaringsbase hvor de kan legge ut eksempler på saker og hvordan de løses. Det er imidlertid varierende grad av utlegging, og ikke alle saker som blir lagt ut. Ifølge et søk på støy ble ingen saker funnet. Erfaringsbasen er dessuten ikke tilgjengelig for andre.

Fylkesmennene sier at de får svært mange henvendelser på støy. De fleste renner ut i sanden eller blir henvist videre til kommunen. Noen får de tilbake igjen, ofte gang på gang. Saker som behandles i kommunene hører de ikke videre om. De forsvinner eller klagerne gir opp. Noen få går til formell behandling og finner sin løsning. Enda færre blir påklaget og går til fylkesmannen for behandling.

Spørsmålet om et åpent presedensarkiv har kommet opp hos fylkesmennene tidligere, og de mener at ideen er god og at det kunne være nyttig for kommu-

nene. En slik database der kommunene kan søke i fylkesmennenes saker, bør ligge på et sentralt sted, for eksempel på SFTs støysider.

Svar:

Støy er et miljøproblem som rammer mange mennesker i Norge i dag og jeg er svært opptatt av at vi skal redusere støyproblemene. Som varslet i Soria Moria-erklæringen vil Regjeringen legge fram en egen handlingsplan mot støy. Handlingsplanen fokuserer på de viktigste støykildene, nemlig veitrafikk, fly, jernbane, industri og annen næring og vil gi et godt grunnlag for et bredt og målrettet arbeid på støyområde.

På støyområdet har kommunene en sentral rolle og forvalter regelverk innen flere departementers ansvarsområde. Dette gjelder blant annet byggregelverket i plan- og bygningsloven og kommunehelsetjenesteloven med tilhørende forskrift om miljørettet helsevern.

Innen Miljøverndepartementets ansvarsområde er kommunen som planmyndighet svært viktig. Kommunen er her ansvarlig for at det tas hensyn til støy i alle arealplaner. Dette gjelder planer for ny bebyggelse, nye veger, nye industriområder osv. For denne typen saker gjelder Miljøverndepartementets retningslinje for behandling av støy i arealplanlegging (T 1442). Slike støysaker kan være kompliserte, og Statens forurensningstilsyn har derfor utarbeidet en omfattende veileder til støyretningslinjen for kommunene. Dette gir kommunene et godt verktøy i behandlingen av støysaker. Statens forurensningstilsyn har ansvaret for å vurdere behovet for oppfølgingen av denne veilederen, og vil også vurdere nærmere om kommunene har behov for ytterligere saksbehandlingsverktøy i slike saker.

SPØRSMÅL NR. 937**Innlevert 19. april 2007 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 27. april 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Pensjonister kan i tillegg til pensjonen de mottar, tjene 2 G i løpet av et år. Av den ekstra inntekten betales 7,8 pst. trygdeavgift, mens pensjonen for øvrig er gjenstand for 3 pst. trygdeavgift. Når en pensjonist blir syk, får pensjonisten imidlertid ikke utbetalt sykepengen til erstatning for sin arbeidsinntekt!

Kan finansministeren redegjøre for hvorfor reglene er utformet slik, og vil finansministeren endre reglene på dette området, slik at pensjonister enten får sykepengen, eller kun betaler 3 pst. trygdeavgift på ekstra arbeidsinntekt?»

BEGRUNNELSE:

Det ønskes også opplyst årlig provenyvirkning av eventuelle endringer i regelverket.

Svar:

I starten var folketrygden tenkt finansiert gjennom trygdeavgiften og arbeidsgiveravgiften. Det er derfor en historisk, og fortsatt en formell, kobling mellom trygdeavgiften og folketrygden. Dette forklarer til dels at pensjonsinntekter, som ikke er pensjonsgivende, har en lav trygdeavgiftssats, mens yrkesinntekter (lønns- og næringsinntekter) har høyere satser. Folketrygdens utgifter er imidlertid i dag langt høyere enn inntektene fra trygdeavgiften og arbeidsgiveravgiften, og folketrygden finansieres i sin helhet over statsbudsjettet. Sammenhengen mellom størrelsen på trygdeavgiften og de rettighetene ulike inntekter gir, er videre svak. Dette taler for å se trygdeavgiften som en del av det generelle skattesystemet. Lav trygdeavgift på pensjonsinntekter er én av flere skattefordeler for slike inntekter.

Etter folketrygdloven § 19-1 er formålet med alderspensjon å sikre inntekt til personer som har fylt 67 år. Alderspensjonister kan fortsette i arbeid etter at de har tatt ut alderspensjon. For en pensjonist som er fylt 67 år, men ikke 70 år, vil alderspensjonen bare bli redusert dersom arbeidsinntekten overstiger 2 G, jf. folketrygdloven § 19-4 annet ledd jf. § 19-6. Hvis arbeidsinntekten overstiger 2 G, vil alderspensjonen bli redusert med 40 pst. av inntekten over 2 G. Har pensjonisten fylt 70 år, påvirkes ikke pensjonen av eventuell arbeidsinntekt. Etter folketrygdloven § 3-5 tred-

je ledd opptjenes pensjonspoeng også for de årene man fyller 67, 68 og 69 år. Selv om rettigheter som opptjenes etter fylte 66 år ikke regnes med før vedkommende fyller 70 år, jf. folketrygdloven § 19-6 første ledd, bør det betales trygdeavgift for rettighetene som opptjenes i denne perioden.

Etter folketrygdloven § 8-1 skal sykepengen gi kompensasjon for bortfall av arbeidsinntekt for medlemmer som er arbeidsuføre på grunn av sykdom eller skade. Til personer som mottar hel alderspensjon, ytes det ikke sykepengen. En person som mottar gradert alderspensjon, kan få sykepengen i inntil 90 dager basert på den arbeidsinntekten vedkommende har, jf. folketrygdloven § 8-51. For eldre arbeidstakere som har rett til alderspensjon, kan alderspensjonen ses på som den primære trygdeytelsen. Blir man langvarig syk, skal man over på hel alderspensjon, ikke fortsatte sykepengen eller eventuelle andre stønader.

Skattereglene for pensjonister er for tiden under vurdering i departementet. I St.meld. nr. 5 (2006-2007) Opptjening og uttak av alderspensjon i folketrygden, heter det: "Regjeringen tar sikte på å komme tilbake til Stortinget med en nærmere vurdering av i hvilken grad omleggingen av pensjonssystemet krever endringer i skattereglene, og særlig av skattebegrensningsregelen, særfradraget for alder og uførhet og minstefradraget. I denne vurderingen vil det legges vekt på at skattereglene skal støtte opp under hovedmålene med pensjonsreformen, og på fordelingshensyn."

Provenytapet av å innføre lav trygdeavgift på 3 pst. for alle inntekter for alle personer over 67 år, er blitt beregnet til knapt 180 mill. kr påløpt og om lag 140 mill. kr bokført for 2007.

Provenytapet er beregnet med Statistisk sentralbyrås skattemodell, LOTTE. Datagrunnlaget i LOTTE bygger på Inntekts- og formuesundersøkelsen for 2004 (IF-2004), som gir informasjon om sammensetningen av inntekt og formue for et utvalg skattytere i 2004. Datagrunnlaget er framskrevet til 2007. Beregningene kan være usikre bl.a. fordi IF-2004 ikke omfatter alle skattyterne, og fordi datamaterialet er sjablonmessig framskrevet. Det er ikke tatt hensyn til tilpasninger som følge av omleggingene, herunder endringer i arbeidstilbudet.

SPØRSMÅL NR. 938**Innlevert 19. april 2007 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 27. april 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Hva er begrunnelsen for at særfradrag for alder og uførhet deles mellom gifte og samboende pensjonister?»

BEGRUNNELSE:

Særfradraget for alder og uførhet er på 18 368 kr pr. år. Dette er hjemlet i skatteloven § 6-81 (1) bokstav a, og fradragseffekten med 28 pst. utgjør 5 143 kr. Det er ingen stordriftsfordeler ved å bo sammen når man er avhengig av forskjellige medisiner. Reglene er også slik at en uføretrygdet mister sitt særfradrag når ektefellen/samboeren blir pensjonist, selv om behovet for medisiner overhodet ikke blir mindre.

Det ønskes videre opplyst den årlige provenyvirkningen av å gi alle pensjonister fullt særfradrag for alder og uførhet, samt opplyst hvor mange personer dette gjelder.

Svar:

Særfradraget for alder og uførhet er i 2007 19 368 (ikke 18 368) kr, og skattefordelen av dette er 5 423 kr. Sammen med skattebegrensningsregelen og lav trygdeavgiftssats på pensjonsinntekt, bidrar særfradraget til at pensjonsinntekter skattlegges langt lempeligere enn lønnsinntekt. Denne forskjellen i beskatning er større i Norge enn i for eksempel Sverige og Danmark.

Etter dagens regler har ektepar, meldepliktige samboere og registrerte partnere ett særfradrag for alder på deling dersom begge mottar alderspensjon. Ektepar/samboerpar som består av én alderspensjonist og én uførepensjonist, mottar i prinsippet også ett særfradrag på deling, men særfradraget gis i sin helhet til den av partene som er alderspensjonist. Derfor kan det se ut som om den uføretrygdete mister særfradraget når ektefellen/samboeren blir pensjonist, men disse parene får samlet sett det samme som andre pensjonistpar.

Det er visse stordriftsfordeler knyttet til å være gift eller samboer. Enslige må dekke alle utgifter alene, selv om mange utgifter ikke nødvendigvis er halvparten så store for enslige, slik som utgifter til bolig, strøm og telefon. At mange pensjonister har store utgifter til medisiner, endrer ikke på dette. Utgifter til medisiner dekkes for øvrig delvis over ulike

velferdsordninger, slik som blåreseptordningen og ordningen med bidrag for medisiner skrevet ut på hvit resept, hjemlet i folketrygdloven § 5-22. Egenandeler for medisiner på blå resept omfattes dessuten av egenandelstak I. Minstepensjonister er videre fritatt for å betale egenandeler under blåreseptordningen. Personer med usedvanlig store kostnader i forbindelse med sykdom eller svakhet kan også kreve særfradrag etter skatteloven § 6-83.

Skattereglene for pensjonister er for øvrig under vurdering i departementet. I St.meld. nr. 5 (2006-2007) Opptjening og uttak av alderspensjon i folketrygden, heter det: "Regjeringen tar sikte på å komme tilbake til Stortinget med en nærmere vurdering av i hvilken grad omleggingen av pensjonssystemet krever endringer i skattereglene, og særlig av skattebegrensningsregelen, særfradraget for alder og uførhet og minstepensjonisten. I denne vurderingen vil det legges vekt på at skattereglene skal støtte opp under hovedmålene med pensjonsreformen, og på fordelingshensyn."

Når det gjelder hvor mange som vil berøres av en eventuell dobling av særfradraget for gifte og samboende pensjonister, har vi kun tall for hvor mange gifte personer dette gjelder. Om lag 223 000 gifte personer vil få lavere skatt med en slik endring, sammenliknet med skattereglene for 2007. Pensjonister som skattlegges etter skattebegrensningsregelen, vil ikke få glede av endringen.

Provenytapet av endringen kan på svært usikkert grunnlag anslås til om lag 500 mill. kr for 2007. I provenyanslaget er andelen meldepliktige samboere blant pensjonister anslått skjønnsmessig. Det har videre ikke vært mulig å ta hensyn til at mange pensjonister kun har særfradrag for alder og uførhet deler av året. Enkelte kan også ha pensjonsgivende inntekt slik at pensjonsutbetalingene og dermed særfradraget avkortes.

Provenyvirkningen er anslått på bakgrunn av beregninger utført med Statistisk sentralbyrås skattemodell, LOTTE. Datagrunnlaget i LOTTE bygger på Inntekts- og formuesundersøkelsen for 2004 (IF-2004), som gir informasjon om sammensetningen av inntekt og formue for et utvalg skattytere i 2004. Datagrunnlaget er framskrevet til 2008. Beregningene kan være usikre bl.a. fordi IF-2004 ikke omfatter alle skattyterne, og fordi datamaterialet er sjablonmessig framskrevet.

SPØRSMÅL NR. 939**Innlevert 20. april 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 30. april 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«I St.meld. nr. 16 foreslår statsråd Djupedal å utvide timetallet fra 21 til 28 uketimer i grunnskolen som et sentralt virkemiddel for sosial utjevning. Høyre foreslo en ekstra uketime i matematikk i sitt alternative statsbudsjett for 2007. Dette ble nedstemt av regjeringspartiene.

Hvorfor ville ikke statsråden støtte dette forslaget når han nå ser økt timetall som et helt sentralt virkemiddel for sosial utjevning?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen Bondevik II utvidet timetallet med 12 timer i forrige regjeringsperiode, og de skapte og prioriterte Kunnskapsløftet som er en historisk satsing på lærernes kompetanse. Det fulgte ressurser med og ord ble omsatt til handling.

Arbeiderpartiets Anniken Huitfeldt omtalte forrige regjeringens kraftige økte satsing på skole som "spareskolen" på Arbeiderpartiets landsmøte torsdag 19. april. Faktum er at det var en historisk satsing på kvalitet og kunnskap i skolen. I lys av dette og St.meld. nr. 16 sin klare understrekning av hvor viktig økt timetall er, må statsråden kunne forklare hvorfor man ikke ønsket å prioritere dette i fjor høst. Nå ses det plutselig på som et sentralt virkemiddel i forhold til

en av skolens sentrale utfordringer. Statsråden kan da ikke ha blitt oppmerksom på timetallets betydning så brått at han ikke forsto viktigheten da Høyre foreslo det i fjorårets budsjett.

Svar:

Regjeringen planlegger en utvidelse av skoledagen på barnetrinnet opp mot et gjennomsnitt på 28 uketimer. Dette er nødvendig for å styrke de grunnleggende ferdighetene og gi rom for tidlig støtte til alle elever. Dette vil også være et betydelig bidrag til å utjevne sosiale forskjeller. Timetallsutvidelsen må gjennomføres gradvis og vurderes i de årlige budsjettprosessene.

Matematikk er et sentralt fag for styrking av de grunnleggende ferdighetene, og vil derfor bli omfattet av en utvidelse. Jeg er likevel opptatt av å se en utvidelse av dette faget i sammenheng med andre sentrale fag, for eksempel norsk med vekt på lesing. De grunnleggende ferdighetene inngår i alle læreplanene for fag i Kunnskapsløftet. Denne sammenheng er viktig for å bidra til mer og bedre læring for alle elever og dermed virke sosialt utjevnende.

På bakgrunn av dette kan jeg forsikre om at matematikk og grunnleggende regneferdigheter vil bli omfattet av den kommende timetallsutvidelsen.

SPØRSMÅL NR. 940**Innlevert 20. april 2007 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker****Besvart 27. april 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«I en interpellasjonsdebatt om telemedisin før påske viste jeg til et forskningsprosjekt mellom Sonjatun og UNN som står i fare pga. manglende finansiering fordi takstsystemet ikke er tilpasset en situasjon der pasienten ikke fysisk befinner seg i samme rom som legen. SHdir har uttalt at studien er interessant både med hensyn til faglighet, pasienttilfredshet, samhandling og kostnadseffektivitet.

Hva vil statsråden gjøre for å bidra til at dette forskningsprosjektet kan gjennomføres som planlagt?»

BEGRUNNELSE:

UNN ønsker å starte opp en studie sammen med Sonjatun (distriktsmedisinsk senter) hvor en vil se på om desentralisering av ortopediske konsultasjoner ved hjelp av telemedisinske løsninger gir et likeverdig eller bedre helsetilbud til pasienter i fire kommuner i Nord-Troms. En ønsker å studere den faglige kvaliteten på pasienttilbudet, pasienttilfredshet og kostnadseffektivitet ved de to ulike behandlingsmetodene.

Konsultasjonen vil foregå ved at spesialisten er på UNN og kommuniserer med pasienten via teleme-

disinsk løsning (skjerm og kamera), røntgenbilder sees på og vurderes av spesialisten. På Sonjatun er det kun én eller to sykepleiere, primært ikke annen lege. De foretar regipsing/skifte på sår eller tilpasser ortoser hvis det er nødvendig, spesialist kontrollerer visuelt og ved konferering med pasient. Spesialisten ved UNN har det faglige ansvaret.

Det er aktuelt å inkludere 200-250 pasienter ved Sonjatun årlig. Studien er frivillig for pasienten. Registrering av pasient og epikrise utføres ved UNN.

UNN opplyser at slik systemet er i dag, kan en kun bruke telemedisinsk takst O01b. En har ikke anledning til å kreve egenandel av pasient, ei heller tilleggstakster. UNN ber om at det gis tillatelse for bruk av tilleggstakstene B30a gipsing, B30b skifte av gips eller B30h for ikke å tape inntekter ved en slik desentral løsning. Slik regelverket er i dag er det kun øre-nese- hals og hudfaget som har egne takster innen telemedisin.

Sosial - og helsedirektoratet opplyser at de ikke har frie tilskuddmidler til en slik studie, men uttaler at selve studien er interessant både med hensyn til faglighet, pasienttilfredshet, samhandling og kostnadseffektivitet.

Svar:

Jeg vil først og fremst formidle at jeg synes den telemedisinske studien mellom Universitetssykehuset Nord-Norge og Sonjatun er interessant. Jeg registrerer at den gjeldende finansieringsordning for poliklinisk undersøkelse/behandling oppfattes å forhindre oppstarten av studien.

Telemedisin kan defineres som undersøkelse, overvåkning, behandling og administrasjon av pasienter og opplæring av pasienter og personale via systemer som gir umiddelbar tilgang til ekspertise og pasientinformasjon uavhengig av hvor pasienten eller relevant informasjon er geografisk plassert.

Telemedisin fordrer at det eksisterer et lokalt alternativ til sykehuset hvor pasienten kan undersøkes eller behandles. Dette kan f.eks. være hos fastlegen eller et distriktsmedisinsk senter (DMS), slik tilfellet er med Sonjatun. Andre løsninger er også mulige.

Dersom pasienten hadde blitt undersøkt/behandlet ved sykehuset, ville dette med dagens regelverk "utløst" en særskilt takstfinansiering. I tillegg ville det også kunne avkreves egenandel fra pasienten. Eventuelle reisekostnader måtte dekkes av det regionale helseforetaket. Ved at pasienten behandles på sykehus er det altså en inntektsside i form av takster og egenandel, men også en kostnadsside i form av reisekostnader.

Dersom pasienten mottar undersøkelse/behandling utenfor sykehuset, kombinert med anvendelsen av en telemedisinsk løsning, er inntekts- og kostnadsbildet annerledes enn ved den ordinære sykehusbehandlingen. Hovedreglen i gjeldende takstregelverk, som forholder seg til Stortingets vedtak gjennom Budsjett-innst. S. nr. 11 (2006-2007), er tuftet på at behandlingen skal skje på sykehus. Det eksisterer enkelte unntak fra denne hovedreglen, men disse kommer ikke til anvendelse i denne aktuelle saken. Sonjatun vil ikke ha mulighet til å kreve takster og egenandeler som ellers ville bli krevd på sykehus, men UNN kan kreve takst for sin del av prosedyren. Til sammen vil imidlertid inntekten bli lavere enn dersom hele behandlingen ble utført på sykehus.

Telemedisin innebærer kortere reiseavstander. Fra 2004 ble finansieringsansvaret for syketransport overført fra folketrygden til de regionale helseforetakene. Samlet finansieringsansvar for både behandling og syketransport oppmuntrer til desentraliserte tjenestetilbud, herunder bruk av telemedisinske løsninger. Økt bruk av telemedisin innebærer reduserte kostnader for det regionale helseforetaket. Jeg vil anbefale at dette tas med i den videre vurderingen av finansieringen av telemedisinske løsninger.

Systemet med aktivitetsbasert finansiering gjennomgås nå med sikte på å bedre utgiftskontrollen, unngå uheldige vridninger og sikre bedre pasientforløp både internt i spesialisthelsetjenesten og mellom primær- og spesialisthelsetjenesten. Jeg vil orientere Stortinget om denne gjennomgangen i forbindelse med St.prp. nr. 1 (2007-2008).

SPØRSMÅL NR. 941**Innlevert 20. april 2007 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen****Besvart 30. april 2007 av kommunal- og regionalminister Åslaug Haga****Spørsmål:**

«Torsdag 15. mars ble det offentliggjort en rapport fra et tverrdepartementalt utvalg med tittelen "Regelverk for kommunesektoren i et etisk perspektiv". Rapporten foreslår en rekke tiltak som kan redusere faren for rolleblanding i kommunal sektor, særlig på områder hvor kommunale virksomheter konkurrerer med private virksomheter.

Hva er Regjeringens vurdering av de anbefalinger som blir gitt, hvordan vil rapporten bli fulgt opp, og når vil Stortinget få konkrete lovendringer til behandling?»

BEGRUNNELSE:

Rapporten kommer som et resultat av en arbeidsgruppe med byråkrater fra flere departementer samt representanter fra KS og et bredere Forum for etikk som ble nedsatt i 2006. Rapporten gir en gjennomgang av juridiske forhold knyttet til forvaltning, ulike selskapsformer og habilitetsregler i kommunene, samt problemstillinger rundt krysssubsidiering.

Rapporten peker på en rekke tiltak som kan iverksettes for å skape ryddigere forhold mellom kommunal virksomhet og privat virksomhet. Tiltak foreslås på områder som egenkontroll i kommunene, habilitet og valgbarhet, godtgjørelse, åpenhet og gjennomsiktighet og konkurranse.

Mange bedrifter oppfatter konkurranseflaten mot kommunale bedrifter som problematisk som følge av rolleblanding og mangel på gjennomsiktighet. Det er problemer med manglende tillit til de prosesser kommunene iverksetter f.eks. i forbindelse med anbud hvor private bedrifter skal konkurrere med kommunale bedrifter. Dette er særlig aktuelt på avfallsområdet og det har vært en rekke oppslag i media om dette, blant annet i Dagens Næringsliv høsten 2006.

Svar:

Jeg nedsatte i august 2006 en arbeidsgruppe med representanter fra Kommunal- og regionaldepartementet, Justisdepartementet, Fornyings- og administrasjonsdepartementet samt KS, for å kartlegge statlig regelverk som har betydning for etiske forhold i kommunene. Jeg er godt fornøyd med det arbeidet som er gjort av arbeidsgruppen.

Gjennom hensiktsmessig regelverk kan staten legge til rette for etisk forsvarlig praksis i kommunal

virksomhet. Det er et ansvar for regjering og storting å påse at regelverket inneholder nødvendige og hensiktsmessige reguleringer i forhold til forvaltningsetiske dimensjoner. Et hensiktsmessig regelverk kan bidra til at enkeltpersoner og organisasjoner lettere finner fram til hvor de etiske grensene går i visse situasjoner. Regler som sikrer kontroll, revisjon, åpenhet og rolleklarhet kan bidra til å øke oppdagelsesrisikoen ved misligheter. Det er imidlertid viktig å understreke at nasjonalt regelverk aldri i seg selv kan bli et tilstrekkelig virkemiddel i forhold til etisk atferd. De mest sentrale aktørene i arbeidet mot misligheter og uetiske forhold i kommunene er kommunene selv. Jeg er derfor glad for at KS har gjort etikk til et av sine hovedsatsingsområder og jobber målrettet og bredt med tiltak som kan bidra til å høyne den etiske bevisstheten og standarden i kommunesektoren.

Jeg har ikke tatt endelig stilling til hvilke av anbefalingene fra arbeidsgruppen jeg vil følge opp, men alle forslagene er relevante og interessante. Departementet arbeider med å vurdere arbeidsgruppens anbefalinger nærmere, og jeg tar sikte på å sende ut et høringsnotat til høsten. Foreløpig tar jeg sikte på at en eventuell proposisjon kan sendes til Stortinget før våren 2008.

Når det gjelder regelverket omkring konkurranse mellom kommunene og private aktører, redegjorde arbeidsgruppen for dette i et eget kapittel om konkurransereguleringen, regelverket om offentlig støtte, selvkost og habilitet ved offentlige anskaffelser. Jeg merker meg at arbeidsgruppen mener at dagens regelverk i stor utstrekning er tilfredsstillende.

Dersom det offentlige driver både skjermet og konkurranseutsatt virksomhet, er det en risiko for at den konkurranseutsatte virksomheten får økonomiske fordeler fra den skjermede virksomheten. Slik krysssubsidiering er i utgangspunktet forbudt etter EØS-avtalens regler offentlig støtte. Det offentlige må treffe egnede tiltak for å hindre at krysssubsidiering i strid med EØS-avtalen forekommer. Jeg har fått opplyst at Fornyings- og administrasjonsdepartementet jobber med å ferdigstille en ny veileder for regelverket om offentlig støtte. Denne veilederen vil ha et eget kapittel om krysssubsidiering. Veilederen vil kort beskrive problemet med krysssubsidiering og skissere tiltak for å hindre krysssubsidiering. Veilederen skal være ferdig august/september 2007.

SPØRSMÅL NR. 942**Innlevert 20. april 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 30. april 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«I statsministerens tale til Arbeiderpartiets landsmøte kunngjorde han viktige punkter i sin klimapolitikk. I talen og i møte med pressen etterpå, understreket statsministeren viktigheten av å se på globale tiltak. "Å tallfeste hvor stor andel av CO₂-kuttene som må gjøres i Norge, gir ingen mening" uttalte han, ifølge Nettavisen.

Kan statsråden bekrefte at dette blir Regjeringens offisielle politikk, og ikke bare et soloutspill fra statsministeren?»

BEGRUNNELSE:

"Det er mye viktigere å redusere utslippene i verden enn å påføre oss smerte. Vi må sette inn tiltakene der de har størst virkning. Hvis man stiller krav om at det meste skal tas hjemme, er det ikke mulig å nå målet om karbonnøytralitet", sa statsminister Jens Stoltenberg til Aftenposten 20. april 2007.

Svar:

Løsningen på klimaproblemet ligger i internasjonalt samarbeid. Regjeringen vil at Norge skal ta sin del av ansvaret for å få til globale reduksjoner i utslipp av klimagasser.

Regjeringen vedtok i fjor et mål om at klimaendringene må begrenses slik at den globale temperaturøkningen holdes under 2 °C. Dette er en konkretisering av klimakonvensjonens langsiktige mål.

Regjeringens klimamål for 2020 innebærer en forpliktelse om å kutte de globale utslippene av klimagasser tilsvarende 30 pst. av Norges utslipp. Målet vil bli nærmere presentert i den kommende stortingsmeldingen om Regjeringens klimapolitikk som legges frem før sommeren.

SPØRSMÅL NR. 943**Innlevert 23. april 2007 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 27. april 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«I Sunnmørsposten 10. april 2007 kunne vi lese om en 49 år gammel mann fra Haddal som lider av MS. Etter halvannet års venting hadde han endelig fått tilbud om plass ved MS-senteret i Hakadal, men fikk deretter beskjed om at Helse Sunnmøre hadde satt en stopper for dette på bakgrunn av økonomiske hensyn.

Synes statsråden det er riktig at en slik saksbehandling finner sted, og hva vil statsråden gjøre for å sikre at også pasienter som er underlagt Helse Sunnmøre skal få det samme tilbudet som pasienter fra andre regioner?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede er av den oppfatning at pasienter skal behandles på en verdig og lik måte uavhengig

hvilken helseregion de måtte tilhøre. Det er derfor med stor skuffelse man kan fastslå at det motsatte er tilfellet i dagens Helse-Norge.

Dette handler om et spesialtilrettet rehabiliteringstilbud for pasienter som har MS. Det er derfor sterkt beklagelig at mannen fra Haddal og et tjuetalls andre pasienter underlagt Helse Sunnmøre, har fått beskjed om at de ikke kan få opphold ved MS-senteret i Hakadal på grunn av helseregionens dårlige økonomi.

Svar:

De regionale helseforetakene har ansvar for å sørge for at den enkelte får nødvendig helsetjenestetilbud innenfor spesialisthelsetjenesten, også når det er behov for et spesialisert rehabiliteringstilbud. Det regionale helseforetaket må ta stilling til hvilket tilbud som skal gis den enkelte pasient, herunder om

det finnes relevant tilbud i regionen, eller om det er nødvendig å kjøpe tilbud fra annen region.

Helse- og omsorgsdepartementet har i oppdragsdokumentet for 2007 til de regionale helseforetakene presisert at kapasiteten skal styrkes når det gjelder plasser i sykehus og andre institusjoner som yter tjenester innen spesialisert rehabilitering, og at de regionale helseforetakene skal følge opp egen plan for habilitering og rehabilitering.

Departementet er kjent med at Helse Sunnmøre har et godt tilbud for MS-pasienter ved Nevro hjemmet Rehabiliteringssenter i Ålesund. Ved dette senteret får MS-pasienter et relevant og forsvarlig tilbud.

Eventuelle søknader om opphold ved for eksempel MS-senteret i Hakadal må vurderes av helseforetaket i det enkelte tilfellet.

Når Helse Sunnmøre har bygget opp et godt tilbud til MS-pasienter, er det viktig at tilbudet blir benyttet, slik at kompetansen opprettholdes og utvikles.

Departementet er ikke kjent med hvilke vurderinger som er gjort i det tilfellet som det er vist til i spørsmålet. Etter det jeg er gjort kjent med, har ikke Helse Sunnmøre gjort saksbehandlingsfeil eller brutt noe regelverk i denne saken. Jeg forutsetter at Helse Midt-Norge sørger for at MS-pasienter får nødvendige helsetjenester innenfor spesialisthelsetjenesten.

SPØRSMÅL NR. 944

Innlevert 23. april 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg

Besvart 30. april 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Regjeringen har gitt fiskebåter mellom 15 og 20 meter en gebyrøkning på hele 243 pst. fra i fjor til i år. Mye kan tyde på at fiskebåteierne ikke har blitt informert om gebyrøkningen og at fiskernes organisasjon ikke har blitt kontaktet om denne dramatiske gebyrøkningen. En slik gebyrøkning vil ramme fiskebåteierne hardt økonomisk.

Hva vil statsråden gjøre for å reversere denne meget kraftige og urimelige gebyrøkningen?»

Svar:

Spørsmålet ble overført fra fiskeri- og kystministeren.

I St.meld. nr. 31 (2003-2004) (Skipsfartsmeldingen) ble det orientert om en gjennomgang av gebyrene for skip i NIS og NOR med sikte på bedre kostnadsorientering. I St.prp. nr. 1 (2004-2005) for budsjetterminen 2005 ble det beskrevet en ny ordning med et generelt gebyr som er uavhengig av om tilsynet blir utført av direktoratet selv eller om dette blir gjort av classeselskap med delegert myndighet. I tillegg kommer et tilsynsgebyr, som gjelder skip hvor kontrollarbeidet ikke er delegert til andre og som skal gi en rimelig dekning av direktoratets utgifter til dette arbeidet. I St.prp. nr. 1 (2006-2007) varsles den konkrete omleggingen.

Sjøfartsdirektoratet har fra 1. januar 2007 gjennomført en slik omlegging av gebyrsystemet. Omleggingen gir totalt sett ingen økning av gebyrinntekten, men en omfordeling mellom grupper.

Formålet med omleggingen er at gebyrene skal avspeile bedre hva ulike grupper av skip pådrar av arbeid og utgifter for direktoratet. De tidligere gruppene av skip er slått sammen i større grupper, og de minste skipene i de nye gruppene får da økte gebyr. Disse skipene hadde tidligere meget lave gebyrer, og en stor prosentvis økning gir fortsatt relativt lave beløp.

Eksempelvis var årsgebyret i 2006 3 790 kr for et uklassifisert fiske- og fangsfartøy over 15 meter og under 50 BT, med fartsområde bankfiske eller mindre fart. I 2007 er årsgebyret for dette fartøyet 13 000 kr. Skip mellom 100 BT og 500 BT betaler i 2007 26 000 kr, mens fiskefartøy i denne gruppen tidligere betalte mellom 19 795 kr og 35 771 kr, avhengig av størrelse og fartsområde.

Forslaget til en omlegging av årsgebyret ble sendt på høring i 2006 med sikte på innføring fra 1. januar 2007. Departementet ser det uheldige i at Norges Fiskarlag ikke var blant høringsinstansene i første høringsrunde. Da dette ble oppdaget, ble høringsbrevet oversendt med en frist på seks uker til å uttale seg. Nærings- og handelsdepartementet mottok ikke substansielle innvendinger. Sjøfartsdirektoratet har gitt utsatt betalingsfrist til 3. mai 2007 for årsgebyret for 2007.

Arbeidet mot en kostnadsorientering av gebyrene vil fortsette. Sjøfartsdirektoratet vil etter hvert foreslå eventuelle endringer av tilsynsgebyret for de ulike grupper av skip slik at disse bedre avspeiler direktoratets utgifter.

SPØRSMÅL NR. 945**Innlevert 23. april 2007 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 27. april 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Tidligere i år sendte Justisdepartementet ut en pressemelding om at opsjonen på NH90 helikoptre til redningstjenesten ikke lenger skulle opprettholdes og at helikoptrene skulle kjøpes inn gjennom bruk av vanlig anbud. Det ville i så fall være i tråd med innspill fra Helikopterfaglig Forum, og stortingsflertallets oppfordring til dette da det ble nedsatt.

Kan statsråden nå bekrefte at det ikke lenger foreligger en opsjon på 10 NH90 helikopter til redningstjenesten slik pressemeldingen bekreftet?»

BEGRUNNELSE:

Grunnen til denne forespørselen er at det er fremkommet påstander om at Justisdepartementet uttalte at opsjonen ikke ble forlenget mens man faktisk har

gjort det motsatte. I så fall har man ført Stortinget og alle andre bak lyset, noe som er svært alvorlig og et brudd på den ryddighet man bør kunne forvente fra et departement og en ansvarlig statsråd. Jeg ser derfor frem til å få bekreftet at så ikke er tilfellet.

Svar:

Justisdepartementet opplyste gjennom pressemelding nr. 9 den 1. februar 2007 at Regjeringen hadde besluttet å avstå fra å benytte Forsvarets opsjon på kjøp av NH90 som fremtidens redningshelikopter, og isteden iverksette en ny anskaffelsesprosess gjennom en åpen anbudsrunde. Justisdepartementet forbereder nå anskaffelsen i tråd med dette. Det foreligger derfor ikke lenger en opsjon på 10 NH90 helikoptre til redningstjenesten.

SPØRSMÅL NR. 946**Innlevert 23. april 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 27. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Gjennom media fremkommer det opplysninger om at ny tunnel på Halsnøy i Hordaland bygges etter gamle metoder som gir fare for takras. Byggemetoden skal være i strid med nye regler om sikring under tunnelbygging i en ny håndbok som angivelig kom like før jul, men like etter at kontrakten om bygging av Halsnøytunnelen ble undertegnet.

Hvordan vil statsråden sikre at Halsnøytunnelen og andre tunnelprosjekt under bygging bygges med de sikringstiltak som kan gi best mulig sikkerhet for trafikantene?»

BEGRUNNELSE:

Halsnøytunnelen bygges angivelig i strid med Statens vegvesens eget regelverk. Risikoen ved valgt byggemetode i Halsnøytunnelen er angivelig underbygget av rapport fra et konsultentselskap. Entreprenøren skal ha varslet om problemstillingen mer enn en måned før raset i Hanekleivtunnelen.

Jeg forstår at endret byggemetode i dette konkrete prosjektet vil medføre en relativ begrenset kostnadsøkning på et prosjekt som er godkjent med en ramme på 343 mill. kr. Dette kan likevel ikke på noen måte være avgjørende for om anbefalte og nødvendige tiltak og anbefalte nye tiltak for å gi bedre rassikring i norske veitunneler under bygging blir tatt hensyn til.

Mitt spørsmål tar utgangspunkt i et konkret tunnelprosjekt i Hordaland, men det er også andre veitunneler under bygging andre steder i landet. Jeg går ut fra at statsråden for lengst har forsikret seg om at det for pågående veitunnelprosjekter legges inn de ekstra sikringstiltak som er nødvendig for å gi nye veitunneler best mulig sikkerhet mot ras.

Jeg har forståelse for at ulike pågående veitunnelprosjekter kan være kommet ulike langt i byggeprosessen. Likevel er det av hensyn til trafikantenes sikkerhet avgjørende nødvendig at en gjennomgang av alle pågående veitunnelprosjekt blir gjort for å sikre best mulig sikring mot ras, også om det eventuelt medfører ekstra kostnader og forsinkelser.

Svar:

Den konstruksjonsløsningen for vann- og frostsikringshvelv i Halsnøytunnelen som inngår i kontrakten med entreprenøren, er basert på de kravene som ble gitt i retningslinjer fra 1995. Dette var gjeldende krav da Halsnøytunnelen ble prosjektert og det er en velprøvd løsning. I retningslinjene fra 2006 er det

imidlertid beskrevet en ny og enda bedre løsning. Siden arbeidet ennå ikke er utført, har regionvegsjefen bestemt at konstruksjonen skal endres i samsvar med de nye kravene fra 2006. Det er allerede gitt beskjed til entreprenøren om endringen.

Se for øvrig også mitt svar på spørsmål nr. 948 fra representanten Tenden.

SPØRSMÅL NR. 947

Innlevert 23. april 2007 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen

Besvart 27. april 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Kun én person i Norge lider av muskelsykdommen Pompes sykdom. Behandlingen for sykdommen skal nylig være godkjent av norske myndigheter. Personen det gjelder får behandling ved et sykehus i sitt sykehusområde, men Helse Nord RHF nekter å betale for behandlingen som er svært kostbar. Våre opplysninger går ut på at det koster ca. 4 mill. kr pr. år. RHF-en har et sørge for-ansvar og pasienten har en ubetinget rett til behandling.

Vil statsråden sørge for at det behandlende sykehus får betaling for sine tjenester?»

BEGRUNNELSE:

Alle norske borgere har rett til behandling når de er syke. RHF-ene har sørge for-ansvaret og kan ikke nekte å gi godkjent behandling når behovet er til stede. I dette tilfellet er det Helgelandssykehuset som behandler pasienten og som må ha rett til å få dekket sine utgifter. Etter de opplysninger vi har mottatt er det vanlig at denne sykdommen behandles ved større sykehus. Det finnes, etter det vi har fått opplyst, 7 personer i hele Norden med denne lidelsen. Vi finner det underlig at Helse-Nord RHF kan nekte Helgelandssykehuset dekning av utgiftene til å behandle denne pasienten som ellers må reise langt/for å kunne få nødvendig behandling.

Svar:

Helse- og omsorgsdepartementet har vært i kontakt med pasientens regionale helseforetak som opplyser at pasienten er under behandling med legemiddelet Myozyme ved sitt lokale sykehus. Så langt i 2007 er det utlevert Myozyme fra sykehusapotek med en samlet utsalgspris på til sammen 963 000 kr.

Legemiddelet fikk markedsføringstillatelse i Norge i september 2006 for langsiktig enzymerstatningsterapi (ERT) hos pasienter med en bekreftet diagnose på Pompes sykdom. Dette er en sjelden genetisk sykdom som fører til mangel på et enzym som bryter ned glukogen. Dette fører til at glukogen hopper opp i ulike deler av kroppen, noe som etter hvert fører til at organer slutter å fungere. Legemiddelutgiftene per pasient per år avhenger av pasientens kroppsvekt. Myozyme gis som infusjonsbehandling på sykehus og kan gi farlige allergiske reaksjoner. Kliniske erfaringer er foreløpig begrensede (inntil 20 måneder), men erfaringer så langt tyder på at behandlingen gir lengre overlevelse sammenlignet med ubehandlede pasienter.

Nye legemidler er viktig for forbedringer i helse-tjenesten. Disse er ofte dyrere enn de etablerte legemidlene, og i mange tilfeller et supplement til eksisterende behandling. Kostnadene vil dermed øke totalt sett. I et prioriteringsperspektiv er det viktig at det gjøres en helhetlig vurdering av effekter og kostnader innenfor de ressursrammer Stortinget har stilt til rådighet for de regionale helseforetakene. Helse- og omsorgsdepartementet arbeider med å lage klarere retningslinjer for innføring av nye behandlingsmetoder og legemidler på sykehusene for å sikre et mest mulig likeverdig tilbud på tvers av helseregioner. Jeg vil her vise til omtalen i Nasjonal helseplan (2007-2010).

Den stadig økende etterspørselen etter helsetjenester og muligheten til å kunne diagnostisere tidligere og dermed behandle flere på en bedre og mer skånsom måte, gir oss også noen utfordringer. Det blir stadig viktigere å prioritere riktig og legge organisatorisk til rette for at faglige og økonomiske ressurser kan unyttes på best mulig måte. Denne regje-

ringen har derfor nylig opprettet et nytt Nasjonalt råd for kvalitet og prioritering i helsetjenesten. Dette fordi vi trenger et felles kunnskaps- og verdigrunnlag for prioriteringsarbeidet.

Pasientbehandlingen i spesialisthelsetjenesten finansieres både gjennom et basistilskudd og aktivitetsbaserte tilskudd. Det er ikke lagt opp til at finansieringen gjennom de aktivitetsbaserte tilskuddene dekker hele kostnaden ved undersøkelse eller behandling. Derimot skal de aktivitetsbaserte tilskuddene sammen med basisbevilgningen legge grunnlag for gjennomføring av kravet til aktivitet. Prioriteringene som gjøres med hensyn til hvilke pasienter som skal tilbys behandling, skal være uavhengige av de aktivitetsbaserte tilskuddene. Det arbeides kontinuerlig med å videreutvikle finansieringssystemet, slik at det er mest mulig tilpasset den medisinsk-teknologiske utviklingen. Det er et sentralt poeng at midlene utbetales til de regionale helseforetakene og ikke det

enkelte sykehus. Ved at både basistilskuddet og de aktivitetsbaserte tilskuddene utbetales til de regionale helseforetakene, kan disse korrigere for utslag knyttet til enkeltsykehus og pasientgrupper.

Jeg vil også vise til endringen i finansieringsopplegget for 2006, hvor både denne og også den forrige regjeringen foreslo å redusere stykkprisandelen fra 60 til 40 pst. og øke basisandelen tilsvarende. I denne sammenheng er det et poeng at mindre stykkprisandel og større basisandel isolert sett vil gjøre at sykehusenes økonomi blir mindre avhengige av de aktivitetsavhengige ordningene. Det er viktig å minne om at ISF-systemet har sine begrensninger. Finansieringsordningen må understøtte de politiske målene som er satt for helsetjenesten. Det er sykdommenes alvorlighetsgrad og hva som kan oppnås gjennom behandling som må være styrende for helsetjenestens tilbud.

SPØRSMÅL NR. 948

Innlevert 23. april 2007 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 27. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Ifølge Dagbladet den 23. april 2007 bygges det fortsatt tunneler etter gammel metode. Det vil si at byggemetodene er i strid med nye regler i en ny håndbok som kom like før jul.

Er dette tilfellet, og i så fall, hva vil statsråden gjøre for å forhindre at slikt skjer?»

BEGRUNNELSE:

Raset i Hanekleivtunnelen, de stadige tilbakemeldingene om at det står dårlig til med norske tunneler, og henvendelser til meg om at Vegvesenet fortsetter som før, er årsaken til at jeg den 7. mars 2007 stilte et spørsmål i spørretimen om hvilke grep statsråden tar i forhold til den pågående bygging av tunneler.

Statsråden svarte: "Eg har tillit til at dei prosessane som skjer rundt bygging av tunnelar er tilfredsstillande ut frå sikkerheitsomsyn. Ikkje minst etter raset i Hanekleiva og hendingane der må eg understreke at det har vore framført i fleire rundar frå Statens

vegvesen at dette skal tilleggast vekt. Det er ingen grunn til å tru at så ikkje vert gjort."

Det er urovekkende og kritikkverdig dersom det er riktig det som står i media, at statsråden fortsatt ikke har tatt grep og sørget for å endre rutiner i de tunnelene som er under bygging.

Svar:

Den konstruksjonsløsningen for vann- og frostsikringshvelv i Halsnøytunnelen som inngår i kontrakten med entreprenøren, er basert på de kravene som ble gitt i retningslinjer fra 1995. Dette var gjeldende krav da Halsnøytunnelen ble prosjektert, og det er en velprøvd løsning. I retningslinjene fra 2006 er det imidlertid beskrevet en ny og enda bedre løsning. Siden arbeidet ennå ikke er utført, har regionvegsjefen bestemt at konstruksjonen skal endres i samsvar med de nye kravene fra 2006. Det er allerede gitt beskjed til entreprenøren om endringen.

Se for øvrig også mitt svar på spørsmål nr. 946 fra representanten Sortevik.

SPØRSMÅL NR. 949**Innlevert 23. april 2007 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 2. mai 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at tilbudet om videreutdanning innenfor nyfødtemedisin for sykepleiere videreføres?»

BEGRUNNELSE:

I Innst. S. nr. 300 (2000-2001) om akuttmedisinsk beredskap uttalte Stortinget at tilbudet innenfor nyfødtemedisin måtte styrkes, og regjeringen ble bedt om å legge frem forslag til konkrete tiltak. Stortinget sluttet seg til Samarbeidsregjeringens forslag om å bevilge midler til et tilbud om videreutdanning for sykepleiere som arbeidet i nyfødt- og intensivavdelinger. Evalueringen viste at tilbudet førte til bedre rekruttering av kvalifisert personell og større stabilitet blant personalet ved avdelingene. Tilbudet ble videreført i 2005/2006 som et pilotprosjekt ved Lovisenberg diakonale høgskole. Det fremgår av Aftenposten 18. april 2007 at tilbudet ikke er videreført for 2007.

Det er avgjørende å videreføre tiltak som sikrer et godt tilbud innenfor nyfødtemedisinen. Den medisinsk-teknologiske utviklingen fører til at stadig flere og yngre premature barn kan redde, og det er avgjørende at disse barna får en best mulig oppfølging. Behandlingen er både medisinsk og etisk krevende, og videreutdanningstilbudet til sykepleiere er derfor viktig i denne sammenheng.

Svar:

Som representanten viser til, har den medisinske og teknologiske utviklingen bidratt til at grensene for hvilke sykdommer og tilstander det er mulig å behandle, stadig utvides. Helsetjenesten har i dag muligheter for å redde stadig flere og stadig yngre for tidlig fødte barn. Dette krever at helsepersonell som arbeider innenfor fagfeltet, har nødvendig kompetanse i nyfødtemedisin og i medisinsk etikk.

I akuttmeldingen (St.meld. nr. 43 (1999-2000)) som ble lagt fram for Stortinget i 2000, ble det vist til at det var behov for å styrke helsepersonellens kompetanse i nyfødtemedisin. Som representanten viser til, ba Stortinget i forbindelse med behandlingen av meldingen om at regjeringen måtte legge frem konkrete forslag for å styrke fagfeltet. Det ble derfor fra 2001 igangsatt et kompetansehevingsprogram for sykepleiere som arbeidet med for tidlig fødte barn. I

2005 ledet dette arbeidet til etableringen av en ettårig videreutdanning i nyfødtsykepleie. Utdanningen startet opp studieåret 2005/2006 som et ettårig pilotprosjekt ved Lovisenberg diakonale høgskole. Prosjektet ble fullfinansiert med midler fra Sosial- og helsedirektoratet. Lovisenberg diakonale høgskole har i etterkant av pilotprosjektet videreført tilbudet om videreutdanning i nyfødtsykepleie organisert som oppdragsfinansiert utdanning.

Høgskolene kan organisere videreutdanningene som ordinære rammefinansierte utdanninger eller som oppdragsfinansierte utdanninger. Videreutdanninger i anestes-, barne-, intensiv-, operasjons- og kreftsykepleie er fra 2007 organisert som ordinære rammefinansierte utdanninger. Det ble overført 65 mill. kr fra de regionale helseforetakenes budsjetter til høgskolene til finansiering av utdanningene. Dette er videreutdanninger som representerer et permanent behov og hvor opptaksrammene har vært relativt stabile. Oppdragsfinansierte utdanninger innebærer at arbeidsgiver, i denne sammenheng helseforetakene, finansierer utdanningene. Dette gir helseforetakene innflytelse på opptakskravene, opptaksrammen og det faglige innholdet, slik at videreutdanningene i størst mulig grad tilpasses behovene i tjenestene. Helse- og omsorgsdepartementet vurderer i samarbeid med Kunnskapsdepartementet hvilke videreutdanninger som bør endres fra oppdragsfinansierte utdanninger til ordinære rammefinansierte utdanninger.

Helsetjeneste er kunnskapsvirksomhet, og helsepersonellens kompetanse er en sentral forutsetning for å kunne ivareta kravene til forsvarlighet og kvalitet. Jeg har i oppdragsdokumentet til de regionale helseforetakene understreket deres ansvar for å planlegge og å sørge for videreutdanning av helsepersonellet for å møte nåværende og fremtidige behov. Jeg forutsetter at dette ivaretas, og at de regionale helseforetakene sørger for videreutdanning av helsepersonellet innenfor de fagfeltene det er behov for i helse-regionen, også innen nyfødtemedisin.

Avslutningsvis vises til at også representant Anders Anundsen har stilt tilsvarende spørsmål til skriftlig besvarelse til kunnskapsminister Øystein Djupedal (spørsmål nr. 923, datert 18. april 2007). Jeg henviser også til kunnskapsministerens besvarelse.

SPØRSMÅL NR. 950**Innlevert 23. april 2007 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad****Besvart 2. mai 2007 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem****Spørsmål:**

«De regionale barnevernsmyndighetene skal bistå barnevernstjenesten i kommunene med plassering av barn utenfor hjemmet, bistå kommunene med rekruttering og formidling av fosterhjem og har ansvaret for at fosterhjemmene får opplæring og veiledning.

Hvilke forpliktelser har de regionale barnevernsmyndighetene når det gjelder å gi faglig og økonomisk støtte for barn som Bufetat har fraskrevet seg ansvaret for og overlatt til en enkeltkommune å sørge for omsorgstilbud til?»

BEGRUNNELSE:

For å illustre problemstillingen vil jeg komme med et eksempel fra Møre og Romsdal. Fylkesnemnda vedtok i 2002 å plassere to barn i fosterhjem. Fosterhjemmet valgte å si opp avtalen. Det samme skjedde med fosterhjem nummer 2, men der opprettholdt de avtalen for det ene barnet. Bufetat region Vest greide ikke å finne nytt fosterhjem for det andre barnet, og samtidig ble de frarådet av en fagperson å flytte barnet i nytt fosterhjem. Det andre barnet ble plassert i institusjon i Molde, men Bufetat sa at de ikke hadde egnet tilbud til barnet, og at det ikke kunne være i institusjonen i Molde over lang tid.

Bufetat skrev så til Gjemnes kommune at de ikke har egnet tilbud til barnet, og at egnet bolig i hjemkommunen kunne være aktuelt. Kommunen konstaterte at Bufetat ikke kunne gi et omsorgstilbud til barnet, og de har fått beskjed om at kommunen selv må lage en omsorgsløsning for barnet. Kommunen har ikke erfaring med å bygge opp et eget institusjonstilbud for ett enkelt barn, men går løs på oppgaven med stor entusiasme. De har ikke opplevd å få mye støtte fra det statlige barnevernet i denne fasen.

Kommunen sliter med å få service og veiledning fra Bufetat, for å få godkjent denne ene kommunale institusjonsplassen etter Lov om barneverntjenesten § 5-8. Bufetat sier de skal godkjenne institusjonen, og at de derfor ikke kan gi råd om hvordan de skal få den godkjent. Spørsmålet en da stiller seg er hvordan kommunen skal få til en best mulig omsorgsløsning for barnet og hvem som har ansvar for å bidra til dette.

I dette tilfellet har Bufetat sagt at de ikke kan skaffe et omsorgstilbud til et barn som fylkesnemnda har vedtatt at det offentlige skal ta over omsorgsovertakelse for. I tillegg til kompetansemessige utfordringer, er det også økonomiske utfordringer ved å over-

late dette til kommunen. Vanlig praksis er at kommunen har en egenandel på 25 000 kr i måneden for barn som er plassert i institusjon. I Gjemnes kommune er ikke boligen godkjent som barnevernsinstitusjon, men de har hele tiden jobbet med å få tilbudet så godt at den kan bli godkjent. Fokuset har hele tiden vært på barnets behov. Kommunen opprettet et døgntilbud i en bolig hvor barnet bor med 4,5 stilling. Det er budsjettert med 2,7 mill. kr i år til dette ene barnet, men det ser ikke ut til å være tilstrekkelig. Det arbeides med å få botilbudet godkjent som barnevernsinstitusjon. Det forventes at kommunen får dekket disse ekstra utgiftene de har med både å opprette og drive et godt omsorgstilbud for barnet.

Svar:

I representantens brev beskrives problemstillingene nærmere ved et eksempel fra Møre og Romsdal. Den konkrete saken omhandler spørsmål om godkjenning av en kommunal barnevernsinstitusjon. Saken ligger til behandling i Barne-, ungdoms- og familieetaten, og jeg vil derfor ikke nå gå nærmere inn i den konkrete saken, men på generelt grunnlag beskrive reglene for godkjenning av barnevernsinstitusjoner. Saken omhandler også spørsmål om tiltak og økonomisk ansvar for funksjonshemmede barn, og også dette vil jeg gi en generell beskrivelse av.

Etter barnevernloven § 5-1 har statlig regional barnevernsmyndighet ansvaret for etablering og drift av institusjoner som hører under barnevernloven. Dette innebærer at regional myndighet har ansvaret for at det nødvendige institusjonstilbudet finnes i regionen. Dette ansvaret kan ivaretas ved at regionen selv etablerer og driver institusjoner eller ved at det inngås avtaler om bruk av private og/eller kommunale institusjoner eller ved kjøp av enkeltplasser i slike institusjoner. Forutsetningen for at private og kommunale institusjoner kan benyttes er at disse er godkjent av statlig regional myndighet, jf. barnevernloven § 5-8. Også andre aktuelle tiltak for barn og ungdom som reguleres av andre lover, for eksempel innenfor psykiatrien og etter lov om sosiale tjenester, kan tas i betraktning.

For at en privat eller kommunal institusjon skal kunne godkjennes etter barnevernloven, må den drives i samsvar med denne loven og de forskrifter som gjelder for den, og ellers drives på en forsvarlig måte. Barne- og likestillingsdepartementet har gitt forskrift om godkjenning av private og kommunale institusjoner, og har også gitt forskrift om krav til kvalitet i

barnevernsinstitusjoner. Det følger av sistnevnte forskrift at det stilles krav bl.a. til at institusjonen skal ha en definert målgruppe og en formulert målsetting for sin faglige virksomhet, visse materielle krav og krav til bemanning og de ansattes kompetanse.

Den som søker om godkjenning av en barnevernsinstitusjon vil være part i godkjenningssaken og ha de partsrettigheter som følger av forvaltningsloven. Det følger videre av forvaltningsloven § 11 at forvaltningsorganene innenfor sitt saksområde har en alminnelig veiledningsplikt. Denne veiledningen omfatter gjeldende lover og forskrifter og vanlig praksis på saksområdet, samt regler for saksbehandlingen. Det vil alltid være en skjønnsmessig vurdering hvor langt veiledningen skal gå, men når den som gir veiledning senere skal treffe vedtak i samme sak, kan også hensyn til habilitet sette grenser for hvor meget veiledning som bør gis. Statlig regional barnevernsmyndighets vedtak i godkjenningssaken kan påklages til statlig sentral myndighet.

Statlig regional barnevernsmyndighet skal også gi kommunen råd og veiledning om hvilke muligheter og alternativer som finnes innefor tiltaksapparatet. Plasseringsalternativene for barn som skal plasseres utenfor hjemmet med hjemmel i barnevernloven er ikke begrenset til tiltak som er regulert i barnevernloven. Både når barn plasseres utenfor hjemmet

som ledd i hjelpetiltak, jf. § 4-4 femte ledd, når barnet plasseres utenfor hjemmet etter vedtak om omsorgsovertakelse, jf. § 4-12, og når barnet plasseres på grunn av alvorlige atferdsvansker, jf. §§ 4-24 og 4-26, kan barnet også plasseres i tiltak som er regulert i andre lover. Når det er truffet vedtak om omsorgsovertakelse, kan barnet bare plasseres i institusjon som er regulert i andre lover dersom dette er nødvendig fordi barnet er funksjonshemmet, jf. § 4-14 bokstav c som angir opplærings- eller behandlingssinstitusjon som plasseringssted i disse tilfellene.

Bakgrunnen for at barn som faller inn under barnevernloven kan plasseres i tiltak som er regulert under andre lover, er at barnet kan ha behov som ikke kan eller skal ivaretas i en barnevernsinstitusjon. Etter barnevernloven § 4-14 c skal derfor funksjonshemmede barn plasseres i opplærings- eller behandlingssinstitusjon når dette er nødvendig på grunn av funksjonshemmingen. Når det foretas slike plasseringer, reguleres ikke institusjonsoppholdet av barnevernloven, men av den loven tiltaket er hjemlet i, for eksempel lov om sosiale tjenester eller kommunehelsetjenesteloven. Dette gjelder også finansieringen av oppholdet. Statlige barnevernsmyndigheter har således ikke ansvar for å dekke utgifter til opphold i slike tiltak.

SPØRSMÅL NR. 951

Innlevert 23. april 2007 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 3. mai 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Norsk Hydro vurderer salg av Polymer-divisjonen. De ansatte ønsker børsnotering. Næringsministeren uttaler til Dagens Næringsliv 23. april at han vil bli overrasket dersom selskapet blir solgt til en utenlandsk kjøper, og at Regjeringen har en dialog med Hydro om gode industrielle løsninger. Tilsvarende er det en debatt om fremtiden for Opplysningen 1881.

Vil næringsministeren engasjere seg i salgsprosessene gjennom eierskapet, eller er dette saker som må avgjøres av styrene på forretningsmessig grunnlag?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget behandlet 17. april St.meld. nr. 13 (2006-2007) Et aktivt og langsiktig eierskap. I mel-

dingen slo Regjeringen fast at den skal forholde seg til de spilleregler som gjelder gjennom aksjeloven, Norsk anbefaling for eierstyring og selskapsledelse samt OECDs retningslinjer for statlig eierskap.

Samtidig har regjeringspartiene i en rekke medietspill skapt forventninger til at staten vil gripe inn på politisk grunnlag i omstillinger i de statseide bedriftene.

Likebehandling av aksjonærer tilsier at styret må legge forretningsmessige, og ikke politiske, hensyn til grunn for strategiske beslutninger.

Svar:

I St.meld. nr. 13 (2006-2007) Et aktivt og langsiktig eierskap gir Regjeringen uttrykk for at staten bør ha klare målsettinger med sitt eierskap i selskap

med statlige eierandeler. Både for Telenor og for Norsk Hydro ASA er målsettingen med det statlige eierskapet blant annet å sikre industriell kompetanse, videreforedling, arbeidsplasser og hovedkontorfunksjoner i Norge. Dette har Stortinget gitt sin tilslutning til.

Når det gjelder Opplysningen 1881 og Hydro Polymers har jeg ikke lagt skjul på hva jeg mener er ønskede resultater av de prosesser som henholdsvis Telenor og Norsk Hydro arbeider med. Regjeringen er

opptatt av at virksomhetene fortsatt drives og utvikles fra Norge. Disse synspunkter er formidlet til selskapene.

Det arbeides med en løsning for Opplysningen 1881 som i vesentlig grad er i tråd med disse synspunktene. Det er foreløpig ikke kjent hva Norsk Hydro vedtar med hensyn til Polymers. Beslutningene hører i begge tilfeller under styrenes ansvarsområde. Regjeringen vil derfor måtte respektere den beslutningen styrene til slutt fatter.

SPØRSMÅL NR. 952

Innlevert 23. april 2007 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos

Besvart 3. mai 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«I Aftenbladet den 20. april kunne man lese om en 19 år gammel Madla-gutt som har kreft. Guttens har, ifølge avisen, fått mangelfull oppfølging fra trygdekontoret. Han har ikke fått refundert utgifter til medisiner, fysioterapi eller nødvendig kosttilskudd. Han sier til avisen at han er blitt meget dårlig behandlet av Hundvåg og Storhaug trygdekontor. På sosialkontoret ble han ledd av. Foreldrene har hjulpet ham med 200 000 kr.

Mener statsråden at NAV skal være et servicekontor, og at mannen har fått den oppfølging han har krav på?»

BEGRUNNELSE:

Det er forferdelig å lese at et så ungt menneske må slite med livstruende sykdom. Man skulle forvente at alt ble gjort både fra samfunnets og hans nærmestes side for å hjelpe ham. Guttens foreldre ser ut til å ha tatt hele byrden, og han er heldig som har foreldre som er i stand til å hjelpe ham med store pengebeløp. Ikke mange ville hatt denne muligheten. På den måten har han fått hjelp til å kjøpe livsnødvendige medisiner, kosttilskudd og fysioterapitjenester. Det ser ut til at Madla-guttens er på bedringens vei på grunn av den hjelpen han har fått. Trygdekontoret og sosialkontoret har vært mer til belastning enn til hjelp, ifølge Aftenbladet. Selv om den medisinen han er blitt avhengig av ikke fås på blå resept, finnes det andre refusjonsordninger som kunne dekke hans utgifter til medisiner. Også fysioterapi kan gis refusjon gjennom trygdeverket. Med en så alvorlig lidelse som denne unge mannen har burde han ha rett til re-

fusjon av utgifter til de legemidler, helsetjenester o.l. som han har behov for og som også hans lege har foreskrevet.

Guttens lege uttaler følgende: "Det burde ikke være pasientens ansvar å lete i paragrafene etter hva han har krav på." Dette må være en oppgave for trygdekontoret. Madla-guttens har fått store problemer med tennene pga. de sterke medisinene han tar. Han har store utgifter til tannlege. Heller ikke til dette har han fått hjelp fra NAV. Det er en tragedie hvis det skal være avhengig av den nære families økonomiske situasjon og muligheter til å hjelpe hvorvidt en som blir rammet av alvorlig sykdom skal ha muligheten til å overleve i Norge. Guttens foreldre bør få sine penger refundert fra trygdeverket snarest mulig.

Svar:

Du spør om Arbeids- og velferdsforvaltningen skal være et servicekontor. Ett av hovedmålene med NAV-reformen er å etablere en forvaltning som er enklere for brukeren og bedre tilpasset brukernes behov, og jeg vil understreke at arbeids- og velferdsforvaltningen skal sette brukernes behov i sentrum. Det dreier seg både om mellommenneskelig kontakt, service, informasjon, tilgjengelighet, kompetanse og et godt tilpasset tjenestetilbud.

Arbeids- og inkluderingsdepartementet legger i sin oppfølging av arbeids- og velferdsetaten vekt på at god kvalitet skal prege møtet med etatens brukere. Arbeids- og velferdsetaten skal fortsette å prioritere arbeidet med å gi god og individuelt tilpasset veiledning, tilpasse tjenestene til brukernes behov og å heve kvaliteten på tjenestene som tilbys brukerne.

Videre stilles det krav om at brukerne skal sikres korrekte vedtak til rett tid.

Generelt gjelder det at en bruker har krav på å få dekket sine utgifter i henhold til gjeldende regelverk. Arbeids- og velferdsforvaltningen er tjenesteleverandør og veileder overfor brukerne, men har også rollen som myndighetsutøver og portvakt til ulike rettighetsordninger. Hvorvidt en bruker har fått den oppfølging vedkommende mener å ha krav på, må derfor sammenholdes med de lover forvaltningen er bundet

av. Vedrørende spørsmålet om mannen har fått den oppfølging han har krav på, har Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyst at etaten i denne saken mener å ha gitt den oppfølging som kan gjøres innenfor rammen av gjeldende regelverk.

Alle brukerne skal imidlertid bli møtt av etaten med respekt og kunnskap, og jeg synes det er beklagelig at noen har en opplevelse av å ikke bli behandlet på en god måte.

SPØRSMÅL NR. 953

Innlevert 23. april 2007 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark

Besvart 30. april 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Bomringen rundt Kristiansand har i dag en maksimal årspris på 1 500 kr. Denne er planlagt økt til hele 7 200 kr. I Oslo er maksimal pris pr. år 4 100 kr. Beløpet i Kristiansand blir av en slik størrelse fordi bilistene må betale hele 85 pst. av prosjektet og nedbetalingstiden er satt til 15 år for i underkant av 3 mrd. kr.

Vil statsråden lytte til alle de sørlendinger som mener 7 200 kr årlig er usosialt og dypt urimelig, eller vil statsråden blokkere muligheten for lengre innkrevningstid?»

Svar:

Jeg vil først vise til at alle bompengeprosjekter som legges frem for Stortinget, skal basere seg på lokale initiativ og lokalpolitiske vedtak. Dette er et prinsipp vi har hatt i lang tid i Norge når det gjelder bompengeprosjekter, og jeg har ikke planer om å endre på dette prinsippet.

Jeg er kjent med at det i Kristiansand nå arbeides med en utvidelse av dagens innkrevingsordning. Bompengesøknaden for ny samferdselspakke for Kristiansand har vært på høring i kommunene i regionen. Alle kommuner har uttalt seg positivt til søkna-

den og i tråd med innstilling til samarbeidsorganet for areal- og transportforvaltningsforsøket i Kristiansandsregionen.

Vanlig saksgang for bompengeprojekter er at bompengesøknaden, etter at det er fattet forpliktende vedtak i kommunene og fylkeskommunen, blir oversendt til Vegdirektoratet. Det vil så bli foretatt en ekstern kvalitetssikring (KS2) i tråd med vanlig prosedyre for statlige investeringsprosjekter over 500 mill. kr. Saken vil så bli oversendt til Samferdselsdepartementet.

Saken som det vises til i spørsmålet, har ennå ikke kommet på mitt bord. Etter det jeg kjenner til er status i saken at formannskapet i Kristiansand 19. april 2007 vedtok å utsette sin behandling av saken til 23. mai. Saken vil etter dette bli behandlet i Kristiansand bystyre og Vest-Agder fylkeskommune. Jeg mener det ikke vil være riktig av meg nå å gå inn i saken, som man lokalt ennå ikke har ferdigbehandlet.

Etter at saken er ferdigbehandlet lokalt og kommet til Samferdselsdepartementet, vil jeg gå nøye gjennom saken, og alle sider av den vil bli vurdert, bl.a. i forhold til retningslinjer for bompengefinansiering. Saken vil så kunne fremmes for Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 954**Innlevert 23. april 2007 av stortingsrepresentant Inge Lønning****Besvart 2. mai 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Hva kan statsråden gjøre for å legge til rette for at pasienter kan få god lindrende behandling i eget hjem, dersom de ønsker det?»

BEGRUNNELSE:

Det er viktig at mennesker får anledning til å avslutte livet på en verdig måte. Fysiske, psykiske og eksistensielle behov må ivaretas. Mennesker som ønsker å tilbringe livets siste fase i eget hjem, bør få anledning til dette, og må sikres god lindrende behandling.

Det er bred politisk enighet om å styrke tilbudet om omsorg ved livets slutt. Samarbeidsregjeringen etablerte en tilskuddsordning for etablering av tilbud om lindrende behandling utenfor sykehus. Høyre har i sitt alternative budsjett foreslått å styrke denne bevilgningen. Til tross for en satsing på dette området viser enkeltsaker at pasienter ikke får det tilbudet de ønsker og har behov for i livets siste fase. Det er derfor nødvendig å vurdere hvordan tilbudet kan forbedres. I denne sammenheng kan det være hensiktsmessig å vurdere hvordan det kan etableres samarbeid mellom sykehus og kommunehelsetjenesten, blant annet om ambulerende palliative team.

Svar:

Regjeringen har de siste årene utviklet tiltak for å styrke kompetansen og kapasiteten innenfor lindrende behandling og omsorg ved livets slutt utenfor sykehus. Tilskuddsordningen for etablering av tilbud om lindrende behandling har ført til styrket tjenestetilbud og hevet kvalitet på dette området. Som en følge av ordningen er det i alt bygget opp 169 sengeplasser i sykehjemmene, gjennomført en rekke kompetansehevende tiltak i pleie- og omsorgstjenesten i

kommunene og gitt tilskudd til Hospice-plasser. Videre er det bygget opp flere regionale kompetansesentra i regi av helseforetakene. Disse sentralene skal ivareta spesialisthelsetjenestens veilednings- og samhandlingsansvar overfor kommunene. I tillegg er det etablert palliative team ved alle helseforetak.

Jeg er imidlertid kjent med at den utadrettede virksomheten ved de palliative teamene har variert noe i de ulike helseregionene. Videre er det en stor utfordring å sikre kompetansen i de kommunale tjenestene når det gjelder lindrende behandling og omsorg ved livets slutt. Regjeringen tar disse utfordringene på største alvor og har videreutviklet tilskuddsordningen for etablering av tilbud til lindrende behandling.

Regjeringen vil gjennom tilskuddsmidlene for 2007 prioritere prosjekter som sikrer god faglig utvikling, kompetanseheving og som har nasjonal overføringsverdi. Regjeringen har etablert en tilskuddsordning som forutsetter at minst 50 pst. av tilskuddene skal gå til kompetansehevende tiltak, og at en dokumentert andel skal være samarbeidsprosjekt med undervisningssykehjemmene. Slik vil vi sikre at pasienter som ønsker det skal få god lindrende behandling i og utenfor eget hjem.

Sosial- og helsedirektoratet har som tilskuddsforvalter gjennomgått alle innkomne søknader vedrørende "Lindrende behandling og omsorg ved livets slutt". Per 24. april 2007 har direktoratet mottatt 70 søknader. Av søknadene fremkommer det at flere kommuner søker om midler til samarbeid mellom sykehus og kommunehelsetjenesten. Vi vil gjennom disse tiltakene styrke samhandling og kompetanseoverføring mellom de regionale palliative teamene og de kommunale helse- og omsorgstjenestene.

SPØRSMÅL NR. 955**Innlevert 24. april 2007 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 2. mai 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«En internasjonal skattestudie utført av KPMG og omtalt i Dagens Næringsliv 20. april 2007 viser at lavere selskapsskatter påvirker veksten i økonomien positivt. Undersøkelsen viser at gjennomsnittsskatten nå er sterkt synkende i mange land.

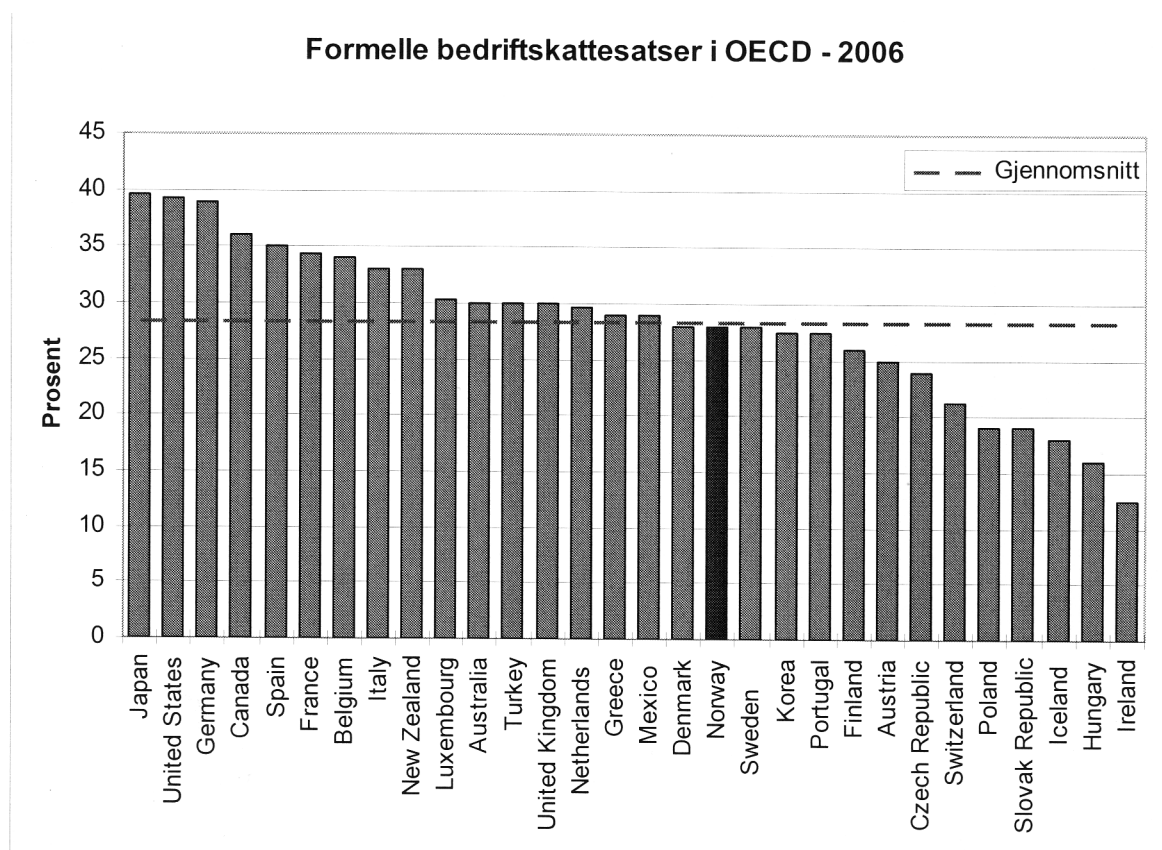
Deler departementet de faglige vurderingene i rapporten om sammenhengene mellom skattenivå og veksten i økonomien, og deler departementet vurderingen av at selskapsskatten i mange land nå er lavere

enn i Norge?»

Svar:

De formelle selskapsskattesatsene i EU- og OECD-landene har sunket gjennom 1990- og 2000-tallet. Da Norge innførte 28 pst. selskapsskatt i 1992, var dette en lav sats sammenlignet med gjennomsnittet av EU- og OECD-land. Denne satsen på 28 pst. er ikke lenger spesielt lav, og Norge ligger nå omtrent på OECD-gjennomsnittet, jf. figur 1.

Figur 1: Formelle bedriftsskattesatser for OECD-land 2006. Prosent

Kilde: OECD tax database.

Formelle skattesatser er én av mange indikatorer på skattenivået i et land. Formelle skattesatser har særlig betydning for hvor multinasjonale selskaper ønsker å plassere overskudd, for eksempel gjennom internprising, plassering av gjeld mv. Når det gjelder hvor selskapene ønsker å foreta realinvesteringer, er den effektive beskatningen av større betydning.

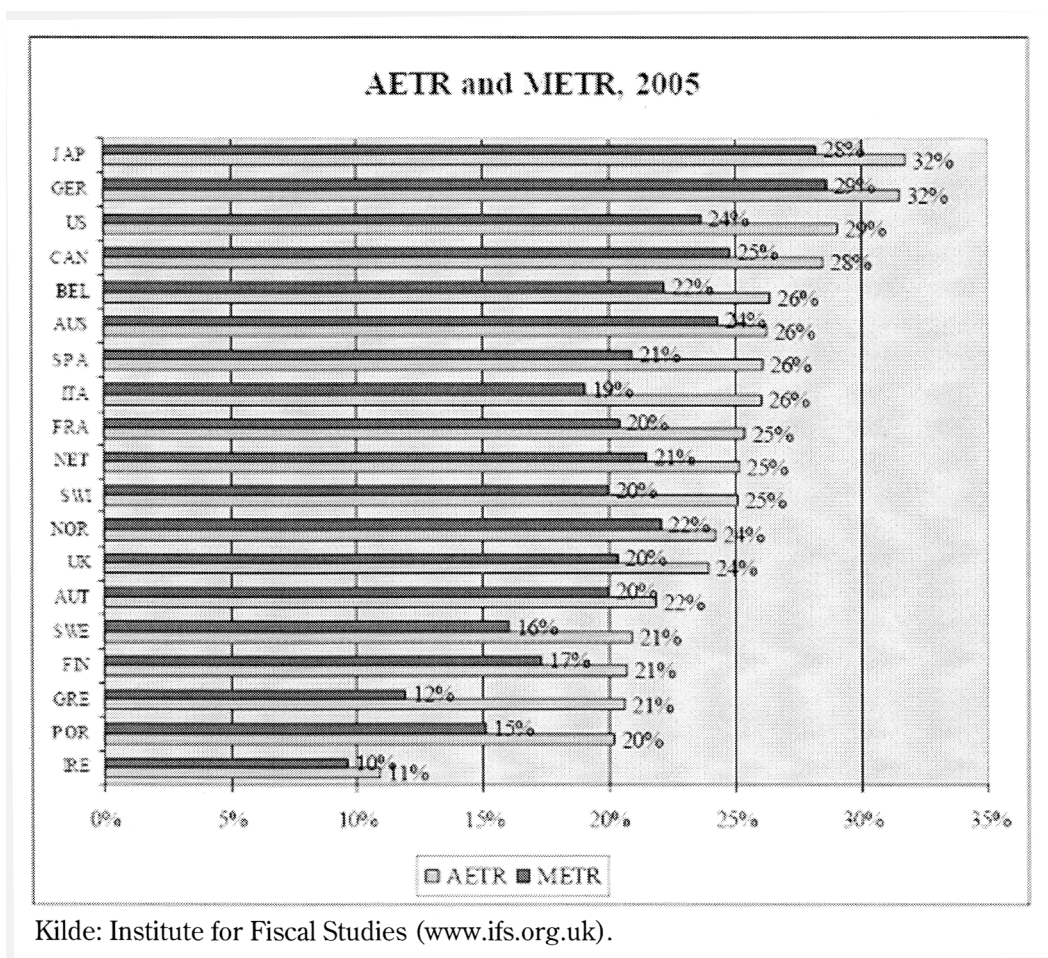
Måling av effektive skatterater er komplisert og tar hensyn til skattegrunnlagene. Det finnes derfor

ikke så mange slike undersøkelser som også omfatter Norge, og slike beregninger er ikke foretatt i forbindelse med KPMGs "Corporate Tax Survey". Figur 2 viser resultatene av en slik undersøkelse publisert av OECD, utført av Institute for Fiscal Studies (IFS) for 2005. Denne studien viser at Norge ligger forholdsvis lavt, både når det gjelder gjennomsnittlige og marginale effektive skatterater. Dette er en indikasjon på at reduserte skattesatser i OECD-landene er

supplert av grunnlagsutvidelser, slik at den effektive reduksjonen i bedriftsbeskatningen ikke er så stor

som den formelle reduksjonen i skattesatsene isolert sett skulle tilsi.

Figur 2: Gjennomsnittlige og marginale effektive bedriftsskatterater i enkelte OECD-land. Prosent. 2005

Som KPMG helt riktig påpeker, er det mange andre faktorer i tillegg til skatt som har stor betydning for hvor bedrifter ønsker å investere. Land med relativt høyt bedriftsskattenivå som Japan, USA, Tyskland og Frankrike er alle land som likevel er attraktive for plassering av næringsvirksomhet. Det er derfor avgjørende at det legges godt til rette for næringsvirksomhet, også på andre områder enn skatt. For å

oppnå det må de generelle rammebetingelsene vurderes samlet, slik at en kan ha et fornuftig effektivt skattenivå, at Norge ikke blir et skatteparadis for plassering av overskudd, og at andre faktorer som tilgang på kvalifisert arbeidskraft, infrastruktur, kvalitet på offentlige institusjoner, stabilitet og forutsigbarhet mv. er godt ivarettatt.

SPØRSMÅL NR. 956**Innlevert 24. april 2007 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen****Besvart 3. mai 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen****Spørsmål:**

«For 2007 ble det vedtatt å endre gebyrreglene for Skipskontrollen. Dette har medført at bl.a. fiskeflåten har fått en økning i gebyret fra Skipskontrollen. Særlig fartøy i gruppen fra 15 meter og opp til 100 bruttotonn. Det finns eksempler på gebyrøkning på opp til 275 pst.

Var det fra Regjeringens side tilsiktet at noen skulle bli rammet av en slik brutal gebyrøkning, og hvis ikke, vil statsråden revurdere saken slik at fiskefartøyer og små passasjerbåter kan få et "levelige" gebyrkrav fra Skipskontrollen?»

Svar:

Spørsmålet ble overført fra finansministeren.

I St.meld. nr. 31 (2003-2004) (Skipsfartsmeldingen) ble det orientert om en gjennomgang av gebyrene for skip i NIS og NOR med sikte på bedre kostnadsorientering. I St.prp. nr. 1 (2004-2005) for budsjetterminen 2005 ble det beskrevet en ny ordning med et generelt gebyr som er uavhengig av om tilsynet blir utført av direktoratet selv eller om dette blir gjort av classeselskap med delegert myndighet. I tillegg kommer et tilsynsgebyr, som gjelder skip hvor kontrollarbeidet ikke er delegert til andre og som skal gi en rimelig dekning av direktoratets utgifter til dette arbeidet. I St.prp. nr. 1 (2006-2007) varsles den konkrete omleggingen.

Sjøfartsdirektoratet har fra 1. januar 2007 gjen-

nomført en slik omlegging av gebyrsystemet. Omleggingen gir totalt sett ingen økning av gebyrinntekten, men en omfordeling mellom grupper.

Formålet med omleggingen er at gebyrene skal avspeile bedre hva ulike grupper av skip pådrar av arbeid og utgifter for direktoratet. De tidligere gruppene av skip er slått sammen i større grupper, og de minste skipene i de nye gruppene får da økte gebyr. Disse skipene hadde tidligere meget lave gebyrer, og en stor prosentvis økning gir fortsatt relativt lave beløp.

Eksempelvis var årsgebyret i 2006 kroner 3 790 for et uklassifisert fiske- og fangsfartøy over 15 meter og under 50 BT, med fartsområde bankfiske eller mindre fart. I 2007 er årsgebyret for dette fartøyet 13 000 kr. Passasjerskip fra 10 til 15 meter betalte i 2006 9 011 kr. I 2007 er årsgebyret for denne gruppen 17 940 kr.

Forslaget til en omlegging av årsgebyret ble sendt på høring i 2006 med sikte på innføring fra 1. januar 2007. Nærings- og handelsdepartementet mottok ikke substansielle innvendinger. Sjøfartsdirektoratet har gitt utsatt betalingsfrist til 3. mai 2007 for årsgebyret for 2007.

Arbeidet mot en kostnadsorientering av gebyrene vil fortsette. Sjøfartsdirektoratet vil etter hvert foreslå eventuelle endringer av tilsynsgebyret for de ulike grupper av skip slik at disse bedre avspeiler direktoratets utgifter.

SPØRSMÅL NR. 957**Innlevert 24. april 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim****Besvart 4. mai 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Vil statsråden foreta en gjennomgang av forskriftene til kulturminneloven, slik at det kan åpnes for at både offentlige og private aktører kan foreta arkeologiske utgravninger, på bakgrunn av en sertifiseringsordning bygd på krav til kompetanse?»

BEGRUNNELSE:

I dag er det kun de offentlige (landsdelsmuseene) og halvoffentlige (NIKU) organer som har lov til å

utføre arkeologiske utgravninger i henhold til "Forskrifter om faglig ansvarsforhold mv etter kulturminneloven". Dette medfører at private, faglig kompetente, arkeologiske aktører hindres i å utføre arkeologiske utgravninger og dermed ta oppdrag.

En annen side ved saken er at tiltakshaver som må få utført en arkeologisk undersøkelse (prøvestikk og/eller utgravninger) erfarer at det kan bli lang ventetid på å få utført arbeidet, samt at arkeologiske undersøkelser kan bli svært kostbare.

Svar:

Spørsmålet gjelder forskriften til kulturminneloven og om det i denne vil bli åpnet for at både offentlige og private aktører kan foreta arkeologiske utgravninger.

Jeg viser til at den faglige og geografiske ansvarsfordelingen i forskriften til kulturminneloven bygger på langvarig praksis på området. Den fungerer godt i forhold til oppgavefordelingen i kulturminneforvaltningen og sikrer en høy kvalitet på det vi-

tenskapelige arbeidet. Forskriften åpner allerede i dag for å tildele oppgaver på tvers av den faglige og geografiske ansvarsfordelingen som følger av forskriften. Dette legger på en hensiktsmessig måte til rette for en rasjonell utnyttelse av den samlede kapasiteten på området.

Jeg finner derfor ikke grunn til å ta initiativ til å foreta endringer i ansvarsforskriften når det gjelder adgangen til å foreta arkeologiske utgravninger.

SPØRSMÅL NR. 958

Innlevert 24. april 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim

Besvart 2. mai 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Arendals Fossekompani har søkt om konsesjon for utbygging av Kilandsfossene i Nidelva i Aust-Agder. Bondevik II-regjeringen avsto det omstridte utbyggingsprosjektet, som nå er til ankebehandling.

Når vil Regjeringen ta stilling til søknaden om kraftutbygging i Kilandsfossene?»

BEGRUNNELSE:

Kilandsfossene er en samling av større og mindre fosser og stryk på en strekning mellom Flatenfoss og Bøylefoss i Nidelva, 25 km nord for Arendal. En eventuell utbygging vil tilsvare ca. tre prosent av kraftpotensialet i Arendalsvassdraget. Denne elvestrekningen viser et landskap det er få igjen av, både i regionen og landet ellers. Her er større og mindre fosser, kraftige stryk med store bølger, mindre stryk og strømmer og bakevjer. Dette landskapet er blitt til ved at elva har funnet veg mellom større og mindre øyer og holmer, knauser og svaberg. Her finnes Nidelva slik den var før kraftutbyggingen begynte i forrige århundre.

De foreliggende utbyggingsplaner vil etter manges mening sterkt redusere verdien av disse naturperlene, som er verdifulle utgangspunkt for friluftsliv og reiselivsvirksomhet i regionen i dag.

Svar:

Ved Olje- og energidepartementets vedtak av 30. september 2003 ble søknaden om konsesjon for utbygging av Kilandsfoss kraftverk avslått. Arendals Fossekompani ASA har påklaget departementets vedtak til Kongen i statsråd.

Klagesaken har vært på høring, og er nå til sluttbehandling i departementet. Som ledd i klagebehandlingen skal jeg i nærmeste fremtid ha møter med de berørte kommuner og Den Norske Turistforening. Etter at disse møtene er holdt, tar departementet sikte på å legge fram en tilråding slik at det kan fattes vedtak i klagesaken.

Jeg ber om forståelse for at jeg ikke kan gå nærmere inn på saken på det nåværende tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 959**Innlevert 24. april 2007 av stortingsrepresentant Torbjørn Andersen****Besvart 3. mai 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Setesdalskommunene på Agder har lenge kjempet for en helt nødvendig opprustning av riksvei 9 gjennom dalføret. Riksvei 9 har en hel rekke parseller som er både rasfarlige og av særdeles dårlig veistandard. Behovet for en oppgradering er derfor stort. Riksvei 9 ble i 2003 oppgradert til stamvei, noe som medførte et betydelig økt finansieringsbehov i forhold til den opprinnelige Setesdalspakka fra 2002.

Vil Regjeringen straks sørge for ekstrabevilgninger, slik at nødvendig oppgradering av riksvei 9 kan gjennomføres raskest mulig?»

BEGRUNNELSE:

Det er viktig å merke seg i denne sammenheng at riksvei 9 i Setesdal ble oppgradert til stamvei i statsbudsjettet for 2003. Dette medførte betydelig økte kostnader for utbyggingen av denne veien i forhold til den opprinnelige Setesdalspakka som ble vedtatt i Stortinget i 2002. Det bør derfor være opplagt at oppklassifiseringen av riksvei 9 til stamvei må oppfølges med økte bevilgninger fra statens side. Opprinnelig var det i 2002 snakk om 226 mill. kr for utbedring av riksvei 9 i Setesdal. I 2003 ble imidlertid anslaget øket til 420 mill. kr. Og i forslaget fra Statens vegvesen til det langsiktige programmet for region sør, dattert september 2006, er de anslåtte kostnadene ytterligere oppjustert til hele 664 mill. kr for Setesdalspakka. Det må da være innlysende at det blir helt urealistisk med en bompengandel på 68,5 pst. slik det opprinnelig var før riksvei 9 fikk stamveistatus i 2003. Statens andel er opprinnelig satt til kun 16 pst. av totalinvesteringene. Nå er det også slik at bompengeneinntektene hittil har vært mindre enn antatt i Setesdal.

Det er derfor nå meget viktig at statens finansieringsandel økes i forhold til den vedtatte Setesdalspakka. Dette, som nevnt, fordi utbyggingen av

riksvei 9 nå er blitt vesentlig mye dyrere enn anslaget i 2002. Det er dessuten verd å merke seg at nå snakkes det om rundt 800 mill. kr for å utbedre riksvei 9 i Setesdal til stamveistandard, blant annet på grunn av sterk prisstigning i anleggssektoren.

Utbedringene av riksvei 9 haster og staten bør bidra med en større andel enn det som opprinnelig var forutsatt i Setesdalspakka. Det må understrekes at dette er en viktig veisak både for både Vest-Agder og Aust-Agder med over 250 000 innbyggere til sammen. På samme tid er riksvei 9 en meget viktig ferdssåre mellom Sørlandet og Vestlandet og en viktig distriktspolitisk sak som Regjeringen bør prioritere meget høyt i samferdselssammenheng.

Svar:

Utbyggingen av riksvei 9 i Setesdal skjer med basis i føringene i Setesdalspakka (St.prp. nr. 50 (2001-2002)). Utbyggingen finansieres i kombinasjon av statlige midler, bompenger og lokale tilskudd. Endring i kravene til standard, høyere kostnader og lavere bompengeneinntekter gjør at det ikke har vært mulig å holde utbyggingstakten slik det er forutsatt i proposisjonen. Det er så langt fullført fire delparseller og det pågår nå utbedring på strekningen Ose Nord-Tveit i Bygland.

Jeg er kjent med at det pga. den svake økonomien i bompengeselskapet, er gjennomført en takstøkning på 20 pst. Det er ikke lokal tilslutning til å revidere bompengeopplegget for å øke inntektene ytterligere. Staten har til nå oppfylt sine plikter i henhold til proposisjonen. Jeg vil vise til omtalen i St.prp. nr. 1 (2006-2007) side 69 der det kommer fram at takstøkning på 20 pst. ikke er tilstrekkelig til å få gjennomført Setesdalspakka som opprinnelig forutsatt. Samferdselsdepartementet vil komme tilbake til det videre arbeidet med pakken.

SPØRSMÅL NR. 960**Innlevert 24. april 2007 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 2. mai 2007 av utenriksminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Hva gjør Regjeringen for å støtte den ikke-voldelige frihetskampen i Vest-Sahara generelt, og mer konkret, hva kan den gjøre for å reagere mot Marokkos urimelige straffer og overgrep mot de som deltar i den ikke-voldelige frihetskampen - og for å bidra til at FN-styrken MINURSOs mandat også omfatter overvåkning av brudd på menneskerettighetene?»

BEGRUNNELSE:

Marokko viser ikke vilje til å imøtekomme FNs krav og de inngåtte avtalene om selvbestemmelse for Vest-Sahara. Fundamentale rettigheter for de som kjemper for løsrivelse blir ikke respektert. Det kommer stadig meldinger om marokkanske myndigheter som gjennomfører tilfeldige arrestasjoner og alvorlige overgrep mot sivilbefolkningen, senest 17. april 2007 da den saharawiske ungdommen El Ouali Amidane ble dømt til 5 års fengsel for å ha deltatt i en fredelig demonstrasjon i oktober i fjor. En saharawi som skulle delta ved rettsmøtet, ble stoppet av politiet og torturert. Med en slik linje bidrar Marokko til å svekke den ikke-voldelige frihetskampen i Vest-Sahara og berede grunnen for de som ønsker en voldelig løsrivelse fra Marokko.

Svar:

Regjeringen deler representantens bekymring for situasjonen i Vest-Sahara. Det er viktig at det kommer positiv bevegelse i denne fastlåste konflikten.

Fra norsk side gir vi vår sterke tilslutning til FNs arbeid for å finne frem til en varig og rettferdig politisk løsning som er akseptabel for partene. Slik vi ser det, må denne løsningen ivareta den saharawiske befolkningens rett til selvbestemmelse, i tråd med folkeretten og FNs vedtak. I sin resolusjon denne uken (30. april i år) oppfordrer FNs sikkerhetsråd Marok-

ko og Polisario til å gå inn i direkte forhandlinger uten forhåndsbetingelser. Resolusjonen anmoder FNs medlemsland om å støtte opp om dette.

Fra norsk side vil vi nå sondere overfor FN og andre berørte aktører hvordan Norge best kan bidra videre i denne prosessen. Regjeringen følger menneskerettighetssituasjonen i det annekterte området nøye. Vi har ved en rekke anledninger gitt uttrykk for vår bekymring overfor Marokko og vi har også tatt opp enkeltsaker. Dette vil vi fortsette med. Vi gjør det klart at alle former for overgrep i det annekterte Vest-Sahara må stanses og menneskerettighetene må respekteres.

Vi vil også arbeide aktivt for at parlamentarikere, journalister, menneskerettighetsaktivister og andre internasjonale observatører kan få bevege seg fritt i dette området.

Etter Regjeringens syn gjør de stadige menneskerettighetsbruddene det viktig at mandatet til FNs observatørkorps MINURSO utvides til også å omfatte overvåkning av menneskerettighetene. Mandatet til MINURSO fastsettes av FNs sikkerhetsråd.

I påvente av en løsning som gjør det mulig for flyktningene å vende hjem, er det av stor betydning at FN og det internasjonale giversamfunn fortsatt har den nødvendige oppmerksomhet på den humanitære situasjonen i flyktningleirene i Algerie. Norge støtter dette humanitære arbeidet gjennom bidrag til FN og frivillige organisasjoner.

Tidligere i år besøkte en norsk delegasjon flyktningleirene i Algerie. Det planlegges nå et besøk inn i det annekterte Vest-Sahara sammen med representanter for andre nordiske land. Målet her er å bidra til økt internasjonal oppmerksomhet om den alvorlige humanitære og menneskerettslige situasjonen for den saharawiske befolkning og behovet for å finne en snarlig politisk løsning på denne konflikten.

SPØRSMÅL NR. 961**Innlevert 25. april 2007 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 2. mai 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen****Spørsmål:**

«En uføretrygdet kvinne i Nord-Norge må reise langt fra hjemmet for å kunne gjennomføre kurs som ledd i en utdanning, 6 ganger i året. I 14 dager må hun, hver gang, bo borte fra hjemmet. Hun får dekket 157 kr pr. døgn. Dette gjør det for kostbart å gjennomføre utdannelsen. Alle politikere er enige om at det er et mål å få flere uføretrygdete rehabilitert til et yrkesaktivt liv.

Hva mener statsråden kan gjøres for å legge forholdene bedre til rette for at denne kvinnen gjennomfører sin utdanning og blir yrkesaktiv?»

BEGRUNNELSE:

Antallet uføretrygdete har vært i sterk økning de siste årene. I Stortinget er alle enige om at det er et mål å få til ordninger som gjør at flere av dem som allerede er uføretrygdete, tidsbegrenset eller permanent, kan komme tilbake i arbeid. Det er også viktig å sette inn tiltak under rehabiliteringsperioden slik at økningen av uføretrygdete kan avta og at flere slipper å gå over på uføreytelser. Utdanning, som er tilpasset den uføres situasjon, er en effektiv vei til et yrkesaktivt liv. Det er derfor svært uheldig hvis den kvinnen som her omtales, og selvfølgelig alle andre i samme situasjon, må avbryte sin utdanning før hun har gjennomført løpet på grunn av de høye kostnadene ved å måtte bo borte fra hjemmet i perioder, eller ikke starter på opplærings tiltak fordi det medfører store utgifter som ikke kan dekkes inn av en uføreytelse.

Svar:

Ytelser under yrkesrettet attføring gis i forbindelse med tiltak som er nødvendig og hensiktsmessig for

at medlemmet skal kunne få eller beholde høvelig arbeid. Personer som gjennomfører godkjente attføringstiltak, kan i tillegg til livsoppholdsytelsen få attføringsstønad til hel eller delvis dekning av utgifter vedkommende har i forbindelse med gjennomføringen av attføringstiltaket. De fleste av attføringsstønadene gis etter faste satser. Innføringen av slike faste stønadssatser ble gjort for å forenkle saksbehandlingen, samtidig som det var et ønske om å få en bedre ressursoppnåelse.

Personer som må bo borte fra hjemmet under gjennomføringen av attføringstiltaket, kan få en særskilt stønad til dekning av ekstra utgifter til bolig. Stønad til boutgifter gis med et standardbeløp uten behovsprøving. Standardbeløpet fastsettes i årlige budsjettvedtak, og er per i dag 3 300 kr pr. måned. Boutgifter ved midlertidig opphold for å delta på kortvarige samlinger, avlegge eksamen/opptaksprøve mv. dekkes ved at dette standardbeløpet divideres med 21 døgn pr. måned og deretter multipliseres med det antallet døgn det midlertidige oppholdet varer. For tiden utgjør dette 157 kr pr. dag. Dersom det er behov for overnatting i mer enn 14 kalenderdager per måned, gis stønad til boutgifter med full månedssats.

Regjeringen la i høst lagt fram en stortingsmelding om arbeid, velferd og inkludering.

Stortingsmeldingen gir en bred gjennomgang av mål, strategier og virkemidler for å støtte opp under arbeids- og velferdsforvaltningens innsats for å få flere i arbeid, enklere og bedre tilpasset service til brukerne og en helhetlig og effektiv forvaltning. Målet er et mer inkluderende arbeidsliv med plass til ulike mennesker, og med en forventning om at alle skal kunne arbeide og delta etter evne. Departementet jobber nå med å følge opp forslagene i stortingsmeldingen.

SPØRSMÅL NR. 962**Innlevert 25. april 2007 av stortingsrepresentant Jan Sahl****Besvart 2. mai 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Sykehusene på Helgeland og i Narvik stenger fødeavdelingene i sommer. En optelling viser at 70 kvinner og deres familier blir rammet ved at den lokale fødestuen blir stengt. De fødende kjenner seg utrygge, og ektefelle/samboer blir avskåret fra å være til stede ved fødselen. Det argumenteres med dårlig økonomi, men Lofoten sykehus holder åpent fordi det kun er 50 000 kr å spare på å stenge på grunn av økte reisekostnader.

Hva vil statsråden gjøre for å bedre situasjonen for de fødende i Nordland i sommer?»

BEGRUNNELSE:

Det er tverrpolitisk enighet om at vi må få opp fødselstallet i Norge. Da må vi også legge til rette slik at fødende kvinner og deres familier opplever at vi mener det vi sier. Vår og sommer er høysesong for fødsler, og da virker det noe underlig at vi prioriterer vekk de fødende av tvilsomme økonomiske grunner. Det er store avstander i Nordland, og stenging av den lokale fødestuen fører ofte til at den fødende kvinnen må reise til nærmeste fødetilbud langt tidligere enn nødvendig og gjerne oppholde seg i nærområdet for å vente på fødsel. Ektefelle/samboer må ta seg av familien og mister kanskje den store opplevelsen det er å få være til stede. Dersom kvinnen velger å vente hjemme kan det bli snakk om lang transport i sykebil på dårlige veier, eller helikopter om det har stor hast. Dette koster også penger, slik Lofoten sykehus har beregnet. Jeg ber derfor ministeren vurdere situasjonen for de fødende i Nordland i sommer, og finne bedre løsninger enn de som nå foreligger.

Svar:

Jeg er opptatt av å få på plass et helhetlig og godt svangerskaps-, føde- og barseltilbud, og jeg har satt i gang et arbeid for å få en plan for dette. Det er viktig å ha en god helhet i dette tilbudet som er så viktig for mor, barn, og for hele familien i denne sårbare perioden i livet. Jeg forstår at disse vedtakene skaper uro, og har derfor vært opptatt av at tiltak skal være forsvarlige, og at det må være god informasjon både i tjenesten og til dem som skal føde. Helse Nord RHF informerer meg om at de har pålagt de aktuelle helse-

foretakene å bedre informasjonen ved omstillingsprosesser. Slik informasjon er ivaretatt. Jeg registrerer imidlertid, og som representanten viser til i sitt spørsmål, at sommerstengningen har vakt betydelig lokal debatt.

De regionale helseforetakene har ansvar for tjenestetilbudet til sine innbyggere, noe som i dette tilfellet innebærer at de fødende sikres forsvarlige alternative tilbud. Sommerstengningen må derfor sikre de fødende et forsvarlig tilbud som også gir dem trygghet med hensyn til hva som skal skje når fødselen starter. Det medfører at det må stilles krav til at god informasjon kommer fram til dem som er berørt av omstillingen. Selvsagt er de fødende selv aller viktigst, men også lokalpolitikere og de kommunale tjenestene må informeres og involveres tidlig. Mitt budskap er formidlet til Helse Nord.

Som kjent behandlet Stortinget 23. april 2007 innstillingen fra helse- og omsorgskomiteen om endringer i statsbudsjettet for 2007 under Helse- og omsorgsdepartementet, blant annet om styrking av de regionale helseforetakenes økonomi (Innst. S. nr. 167 (2006-2007), jf. St.prp. nr. 44 (2006-2007)). I Stortinget redegjorde jeg blant annet for den krevende økonomiske situasjonen i Helse Nord.

For å gi de regionale helseforetakene noe bedre tid til å gjennomføre nødvendig effektivisering av driften og for å sikre pasientbehandlingen, bevilget Stortinget 800 mill. kr, hvorav 225 mill. kr til Helse Nord RHF. Som en konsekvens av den svært vanskelige økonomiske situasjonen i Helse Nord RHF, har denne regionen fått en vesentlig høyere del av bevilgningen enn hva som ville vært tilfellet om de ordinære fordelingsnøkklene hadde blitt benyttet. Selv med tilleggsbevilgningen står helseregionen fortsatt overfor betydelige utfordringer og, som jeg redegjorde for i Stortinget 23. april, må vi være forberedt på at det gjennomføres omstillingstiltak for at Stortingets resultatkrav skal nås.

Jeg har tillit til at ledelsen og styret i Helse Nord RHF på en fornuftig og klok måte innretter sin virksomhet slik at de ressursene som er stilt til disposisjon brukes på en best mulig måte. Jeg understreker at det samlede fødetilbudet skal være faglig forsvarlig og ha nødvendig kvalitet og trygghet.

SPØRSMÅL NR. 963**Innlevert 25. april 2007 av stortingsrepresentant Lodve Solholm****Besvart 2. mai 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Økomisk tilskot frå Fiskeri- og kystdepartementet til fjerning av kvalspekkklager kan øydelegge vidare utvikling av marknaden for kvalspekk, og det kan i praksis vere diskriminerande pristilskot til einskilde kjøparar av kvalkjøtt på førstehand.

Korleis vil statsråden syte for at tilskotet ikkje fører til øydeleggjande konkurransevridande konsekvensar for kvalnæringa?»

GRUNNGJEVING:

Under tingingane om minsteprisar for kvalkjøtt skal den dominerande kjøparen av kvalkjøtt på førstehand ha formidla at dei ikkje ville kjøpe kjøt i år om ikkje økonomiske ressursar vart stilt til disposisjon for fjerning av kvalspekkklager. Norges Råfisklag og Fiskeri- og kystdepartementet vart deretter samde om eit spleislag for å løyve ein million kroner til dette føremålet. Etter denne avgjerda vart minsteprisane for kvalkjøtt fastsette.

Det er uklårt korleis tilskotet skal brukast. Dersom tilskotet er avgrensa til reelle, framtidige kostnader med destruksjon av spekket, kan dei negative, konkurransevridande konsekvensane avgrensast. Dersom tilskotet derimot fører til at sær billig eller endog gratis kvalsspekk kjem på marknaden, vil marknaden vert oversvømt, noko som vil føre til sær negative konsekvensar for vidare utvikling av ein marginal marknad.

I fall tilskotet også skal dekkje allereie påløpte kostnader, kan tilskotet i praksis vere konkurransevridande subsidiering av einskilde aktørar. Det vil kunne vere eit selektivt pristilskot i og med at einskilde aktørar då vil kunne kjøpe kvalkjøtt til ein i praksis lågare pris enn andre kjøparar. Einskilde kjøparar vil også kunne selge kvalkjøtt vidare for ein lågare pris enn konkurrentane. Tilskotet frå departementet og Norges Råfiskelag vil då utgjere skilnaden.

Ein konsekvens kan vere at andre kjøparar tek imot mindre kjøt enn det som ville vore tilfellet under ellers like rammevilkår. Det vil kunne føre til mindre konkurranse i dei vidare marknadsledda, og vil såleis også kunne ramme forbrukarane. Dermed kan det totale volum omsatt kjøt faktisk verte mindre med dette tilskotet.

Ein lyt gjere merksam på at spekket var innkjøpt friviljug til låg pris med tanke på vidaresal til god forteneste. Det er tillatt å spekulere, men då må ein også ta risikoen. Kvalnæringa fortjener merksemd frå styresmaktene for å betre marknaden for og verdiskapinga av kvalprodukt. Samstundes må tiltak frå styresmaktene fremme ei sunn utvikling og skape stabile, forutsigbare rammevilkår, og ikkje vere konkurransevridande og destruktive slik omtalte tilskot kan vere.

Svar:

Det har i fleire år vist seg vanskeleg å komme i gang med eksport av kvalspekk, eller bruk av kvalolje som helsetilskot eller i medisinsk samanheng. Det vert primært arbeidd for å få til eksport av spekk til Japan, men dette er eit langsiktig arbeid. Det har fleire gonger, og seinast i 2002 under den førre regjeringa, vore gitt tilskot til destruksjon av spekk som har lege på lager i lang tid. Siste gong vart det gitt 4 mill. kr til destruksjon av omkring 900 tonn spekk frå åra 1996-2001. Satsen pr. kg spekk var 6 kr.

Etter innspel frå kjøparane representerte ved Fiskeri- og Havbruksnæringens Landsforening (FHL) og Norges Råfisklag, har Fiskeri- og kystdepartementet i år sett av 500 000 kr for å fjerne lagra av kvalspekk frå dei siste års kvalfangst. FHL meiner at det dreiar seg om ca. 300 tonn spekk, og det er mogleg for alle godkjende førstehandkjøparar å søkje om tilskot. Støtta frå Fiskeri- og kystdepartementet vil utgjere om lag 1,66 kr pr. kg spekk ut frå FHL si kvantumsvurdering. Utbetalingane skal basere seg på dokumenterte utgifter knytt til gjennomføringa av det opplegget som Norges Råfisklag utformar og Fiskeri- og kystdepartementet godkjenner. Kjøparane må ved ei slik ordning rekne med å dekkje deira del av kostnadane med å få tømt lagra.

Det var i år viktig å få til ei løysning som næringa ville gå med på. I og med at alle godkjende kjøparar på lik linje kan søkje om tilskot og må rekne med sjølve å medverke til å få tømt lagra, kan eg ikkje sjå at dette tilskotet får øydeleggjande konkurransevridande konsekvensar for næringa.

SPØRSMÅL NR. 964**Innlevert 25. april 2007 av stortingsrepresentant Torbjørn Andersen****Besvart 2. mai 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«For stadig flere småkraftprosjekter er manglende nettkapasitet blitt en stor utfordring. Det er pr. i dag uklare retningslinjer for hvordan ansvaret for finansiering av ny nettkapasitet skal fordeles mellom nettselskapene og småkraftutbyggerne. Fra småkrafttørene antydes et kraftpotensial fra 10-15 TWh for uregulert vannkraft. Men mye småskala vannkraftutbygging kan nå bli stoppet pga. manglende nettkapasitet flere steder i landet.

Hvordan mener statsråden nettutfordringene kan løses slik at mer småkraft kan utbygges?»

BEGRUNNELSE:

Interessen for småskala vannkraftutbygging er sterkt økende for tiden. Hos NVE ligger det nå rundt 300 søknader til behandling. Dette store antallet søknader synliggjør klart det betydelige potensialet som vi har for økt utbygging av uregulert vannkraft i Norge. Vannkraft er miljøvennlig kraftproduksjon som ikke bidrar til utslipp av klimagasser.

Fra bransjehold er det antydning at det er mulig å bygge ut mellom 10-15 TWh uregulert vannkraft. NVE har på sin side beregnet et potensial på rundt 25 TWh innenfor kategorien mikro-, mini-, og småkraft, dvs. vannkraftutbygginger på inntil maksimalt 10 MW installert kapasitet.

Det betydelige kraftpotensial som småskala vannkraftproduksjon representerer, er så stort at landets myndigheter bør bli langt mer interessert i å få realisert mest mulig småskala vannkraftutbygging.

Vi står per i dag overfor en meget anstrengt kraftsituasjon i Norge i de nærmeste årene og vi trenger ny kraftproduksjon raskt mulig. Gjennom å tilrettelegge for en raskest mulig realisering av de mange planlagte småskala vannkraftprosjektene i Norge vil man kunne øke den norske vannkraftproduksjonen med rundt 10 pst. innen forholdsvis få år.

Samtidig er det svært viktig å merke seg at småskala vannkraftkraftutbygging basert på lokalt eierskap styrker lokalsamfunnet og bidrar til viktig verdiskaping og arbeidsplasser i Distrikts-Norge.

I dag møter imidlertid småkraftutbyggerne mange utfordringer både i forhold til kompliserte offentlige lover og regelverk, et omfattende byråkrati og treg saksbehandling. Det er følgelig en viktig målsetting å forenkle prosessen fra idé til ferdigstillelse av et småskala vannkraftverk i Norge. Men i denne sammenhengen anser allikevel småkraftbransjen i dag utfordringene i forbindelse med manglende nettkapasitet

som det kanskje aller største problemet bransjen nå er stilt overfor. Et hovedproblem for utbyggerne er at flere lokale nettselskaper krever et ikke ubetydelig medfinansieringsansvar fra småkraftutbyggerne. I mange tilfeller kan dette beløpe seg til flere titalls millioner kroner, noe som skaper for store økonomiske utgifter for utbyggerne. Nettselskapene på sin side har et overordnet ansvar for å investere i nytt og bedre nett, men er forsiktig med nye investeringer fordi dette øker utgiftene deres. Og selv om netteier ifølge energiloven ikke kan nekte kraftprodusenter adgang til nettet så forutsetter denne plikten at det er ledig kapasitet i det eksisterende nettet. Men mange steder er dessverre nettet nærmest sprengt i dag. Og det finnes heller ingen klargjørendes kjøreregler for ansvarsfordelingen når det gjelder finansiering av utbygging av bedre nettkapasitet.

Fra enkelte hold har det vært antydning en finansieringsløsning som går ut på en kostnadsfordeling der staten, nettselskapene og utbygger dekker en tredjedel av kostnadene hver i forbindelse med behovet for styrking av nettet i tilknytning til småskala vannkraftproduksjon. Det har fra bransjehold lenge vært etterlyst klarere retningslinjer fra myndighetenes side på dette området. En tydeliggjøring av ansvarsforholdene vedrørende nettutbyggingen i Norge er viktig for å få igangsatt en raskere utbygging av et bedre og mer robust strømmnett i Norge. Et bedre strømmnett er viktig for å styrke leveringssikkerheten og samtidig gjøre det mulig å styrke kraftbalansen ved at ny produksjonskapasitet kan innføres. Det er av disse grunner viktig at Regjeringen raskt tar et initiativ i denne sak for å løse denne vanskelige floken for både netteierne og småkraftnæringen.

Svar:

Økt utbygging av fornybar energi er en målsetting for Regjeringen. Samtidig er det et mål at overføringsnettet utvikles og utbygges på en samfunnsmessig rasjonell måte.

Nettselskapene skal tilby adgang til nettet til ikke-diskriminerende og objektive tariff og vilkår. Små kraftprodusenter har rett til tilknytning til nettet. Nettselskapet skal innen rimelig tid gjøre greie for vilkår for tilknytningen. Hva som må regnes som rimelig tid avhenger av omfanget av det som må utredes.

Tariffene skal utformes slik at de gir nettbrukerne signaler om effektiv utnyttelse og utvikling av nettet. Ny produksjon bør lokaliseres der det er ledig kapasitet

sitet i nettet eller i områder hvor det å bygge ny kapasitet er rimeligst. Selv om lokalisering av ny kraftproduksjon i stor grad ofte blir påvirket av en rekke andre forhold, er slike lokaliseringssignaler viktige.

Nettselskapene kan kreve anleggsbidrag for å dekke kostnader ved nye nettilknytninger eller ved forsterkning av nettet til eksisterende kunder. Hensikten med anleggsbidrag er at den som tilknytter seg nettet, skal få et prissignal om hva tilknytningen koster. Alle kostnader som kan tilskrives enkeltbrukere eller en avgrenset gruppe brukere av nettet, bør betales direkte av disse.

Det må skilles mellom nødvendige nye investeringer for selve tilknytningen, og behov for forsterkning av eksisterende nett ved tilknytning av små kraftverk. Over tid skal brukerne av nettet dekke kostnadene til drift og utbygging. Etablering av nettilknytninger og forsterkning av nettet er ofte kostbart. Spørsmålet om hvordan kostnadene skal fordeles blir dermed sentralt. Økte kostnader som ikke betales av den som utløser kostnaden, vil nettselskapene måtte dekke gjennom en økning i tariffen for forbrukskundene.

NVE har ansvar for å se investeringer i et samfunnsøkonomisk perspektiv i konsesjonsbehandlingen. Det har i de siste årene vært en betydelig økning i konsesjonssøknader om å bygge små vannkraftverk. Behandling av konsesjonssøknader er en prioritert oppgave for NVE. Olje- og energidepartementet vil i nærmeste fremtid ha ferdig retningslinjer for utarbeidelse av regionale planer for små vannkraftverk. Retningslinjene vil slå fast at i områder hvor NVE er kjent med at det foreligger flere konkrete planer om små kraftverk, bør det legges til rette for en mest mu-

lig samordnet behandling. Dette vil kunne innebære at prosjekter legges på vent inntil man kan få gjennomført en samlet høring for de prosjektene som eventuelt kan komme i konflikt med hverandre eller medføre uheldige sumvirkninger. Også av hensyn til nettet kan det være fornuftig med en slik samlet høring.

Det er viktig at de lokale nettselskapene avklarer kapasitetsforholdene oppover i nettet før nye tilknytninger gjøres, for å forhindre at det gjennomføres investeringer i ny produksjon som man fysisk ikke får ut av området.

For å bidra til å sikre en samfunnsmessig rasjonell utvikling av det samlede energisystemet, administrerer NVE en ordning med koordinerte kraftsystemutredninger. Utredningsarbeidet skal bidra til en samfunnsøkonomisk riktig utbygging av regional- og sentralnettet hensyntatt aktuelle energibærere for stasjonær energibruk. NVE vil bl.a. bruke disse kraftsystemutredningene til å kartlegge hvor tilknytning av småkraft bør prioriteres.

Jeg vil også vise til det arbeidet Regjeringen nå har satt i gang med evaluering av energiloven. Vilkår for ny kraftproduksjon er et av temaene som skal utredes. En sentral del av utredningen av dette temaet vil være å drøfte forholdet mellom investeringer i ny kraftproduksjon og nett. Det skal blant annet foretas en overordnet vurdering av hvordan plan- og konsesjonssystemet for produksjon og nett, og overordnede politiske prosesser, føringer og mål, bidrar til samfunnsmessig rasjonelle investeringer i ny produksjon. Nettselskapenes ansvar, plikter og vilkår ovenfor kraftprodusenter skal drøftes i utredningen. Dette er et arbeid jeg vil følge svært nøye.

SPØRSMÅL NR. 965

Innlevert 25. april 2007 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 3. mai 2007 av nærings- og handelsminister Dag Terje Andersen

Spørsmål:

«Næringsministeren uttaler til SIVAVIS i april-utgaven i år at gjennom statlig eierskap vil han sikre råderetten over våre felles ressurser, og sikre nasjonal forankring av viktige selskaper.

Anser statsråden at Hydro Polymers Rafnes er et av de viktige selskapene som fortsatt bør forankres nasjonalt?»

Svar:

I St.meld. nr. 13 (2006-2007) Et aktivt og lang-siktig eierskap gir Regjeringen uttrykk for at staten bør ha klare målsettinger med sitt eierskap i selskap med statlige eierandeler. For Norsk Hydro ASA er målsettingen med det statlige eierskapet blant annet å sikre industriell kompetanse, videreforedling, arbeidsplasser, og hovedkontorfunksjoner i Norge. Dette har Stortinget gitt sin tilslutning til.

Regjeringen er opptatt av at virksomheten som drives av Hydro Polymers, forblir i Norge. Innenfor videreforedling av gass er Polymers en av de viktigste bedriftene i Norge. Regjeringen har både gjennom å gi midler til forskningsprogrammet Gassmaks og gjennom støtte til gassrørledning til Grenland ønsket å styrke grunnlaget for videreforedling av gassråstoff i Norge. Den industrielle oppbyggingen må imidlertid skje gjennom privat entreprenørskap og vilje til å investere.

Jeg er kjent med at Norsk Hydro over lengre tid har forsøkt å finne nye eiere til virksomheten og at en børsnotering av selskapet er ett av to alternativer. Gjennom et spredt eierskap kan selskapet opprettholde sin forankring i Norge. Jeg har formidlet Regjeringens synspunkter til selskapet. Det er ikke kjent hvilken løsning Norsk Hydro kommer til å falle ned på, og beslutningen hører under styrets ansvarsområde. Regjeringen vil derfor måtte respektere den beslutningen styret til slutt fattet i saken.

SPØRSMÅL NR. 966

Innlevert 25. april 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 4. mai 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I svar på spørsmål nr. 609 opplyser statsråden at ved stenging av Vallaviktunnelen på riksvei 7/riksvei 13 i Hardanger vil omkjøring via riksvei 572 over Ulvikfjellet og langs Hardangerfjorden fra Ulvik til Bruravik bli benyttet i stedet for ekstra ferje mellom Kvanndal og Brimnes. Riksvei 472 er smal og deler av strekningen er svært rasutsatt vinterstid.

Hvordan er valgt omkjøringsløsning godkjent med alle berørte instanser, og hvilke sikringstiltak blir iverksatt for å trygge liv og helse for trafikanter og fastboende ved denne omkjøringsløsningen?»

BEGRUNNELSE:

Stenging av Vallaviktunnelen skyldes bygging av Hardangerbroen med påkobling av bro direkte til selve tunnelen, jf. St.prp. nr. 2 (2005-2006) og Innst. S. nr. 93 (2005-2006).

Det fremkommer ikke av St.prp. nr. 2 (2005-2006) at Vallaviktunnelen må stenges i flere måneder og at omkjøringsvei må etableres. For alle de parter som blir direkte berørt av en slik langvarig omkjøringsrute, er det selvsagt viktig at alle forhold vurderes nøye for å god sikkerhet for alle trafikanter og for fastboende i området som får stor trafikkøkning bl.a. av store kjøretøy og vogntog. Den valgte omkjøringsveien går over Ulvikfjellet der det er stor høydeforskjell og langs Hardangerfjorden mellom Ulvik og Bruravik, en strekning som er meget rasutsatt, ifølge Statens vegvesen sine egne vurderinger. Omkjøring med ekstraferje mellom Kvanndal og Brimnes fremstår som betydelig mer trafiksikker for alle berørte parter, mer miljøvennlig og tids/kostnadsbesparende

for gjennomgangstrafikken. Jeg går likevel ut fra at kostnadene knyttet til valgt omkjøringsløsning ikke har vært utslagsgivende og at forhold knyttet til sikkerhet for alle berørte er grundig vurdert.

Jeg viser til statsrådets svar på spørsmål nr. 894 (2006-2007) der det bl.a. heter:

"Statens vegvesen får frå tid til anna opplysningar om uheldige vegforhold. Dette er viktig og nyttig for å få tatt hand om forholda før dei får utvikla seg, både på vegar i dagen og i tunnelar. Dersom representanten er kjend med slike opplysningar vil eg oppmode til at Statens vegvesen vert kontakta snarast råd, slik at dei kan få vurdert forholda nærare."

Jeg går ut fra at innspill og varsler fra henholdsvis fylkesmannen, instanser som representerer skolebarn som ferdes langs riksvei 572 og organisasjoner som representerer trafikantgrupper som skal bruke riksvei 572 som omkjøringsvei for riksvei 7/riksvei 13, er registrert og nøye vurdert.

Som følge av bl.a. hendelsen i Hanekleivtunnelen og andre tunnelhendelser er det for tiden med god grunn stort fokus på Statens vegvesens vurdering av risiko og risikoreduserende tiltak for brukerne av norske veier. Også i denne sammenheng er det derfor naturlig å etterlyse de vurderinger som er gjort og de tiltak som blir igangsatt for å trygge trafikanter og fastboende i forbindelse med omkjøring på riksvei 572 i Hordaland grunnet bygging av Hardangerbroen og tilhørende stenging av Vallaviktunnelen.

Svar:

Løsningen med omkjøring via riksvei 572 over Ulvikfjellet er valgt etter at forslaget har vært drøftet

med kommunene Ullensvang, Eidfjord, Ulvik og Granvin. Videre har løsningen vært presentert i et åpent folkemøte 26. mars 2007. Statens vegvesen mener at denne løsningen er den beste for trafikantene.

Det legges opp til at omkjøringen skal skje i perioden medio oktober til medio desember. Erfaringsmessig er det små problemer med snøras/rasfare i denne perioden. Dersom det likevel skulle oppstå slike problemer, vil det være mulig å sette inn ekstra ferje.

Det er lagt opp til en ordning hvor entreprenøren planlegger å la buss med skoleelever kjøre gjennom

Vallaviktunnelen om morgenen. Ordningen har vært drøftet i møte med ordfører, skolemyndigheter og foreldregruppen for elever i Ullensvang bosatt på Djønno som er innforstått med at transporten tilbake om ettermiddagen går over Ulvikfjellet.

Statens vegvesen arbeider med en opprustningsplan for riksvei 572. Opprustningen vil ha verdi også på lengre sikt. Turistbusser vil kunne benytte vegen i framtiden, og skogbruket i området vil få bedre vilkår for tømmertransporten. Videre vil vegen være en alternativ rute til Ulvik som kan nyttes dersom Vallaviktunnelen skulle bli stengt ved vedlikehold eller av andre årsaker.

SPØRSMÅL NR. 967

Innlevert 25. april 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 9. mai 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Flere private og veletablerte rehabiliteringsinstitusjoner som Ringen og Grande i Hedmark må redusere sitt inntak av pasienter grunnet lavere etterspørsel fra Helse Øst og myndigheten.

Mener statsråden at den nedbygging av private rehabiliteringsplasser som nå finner sted er i tråd med pasientenes behov og behovet for rehabiliteringstilbud, og at det er en riktig tilpasning av den totale ressursbruken i Helse-Norge?»

BEGRUNNELSE:

Norsk Pasientforbunds statistikk viser at antall rehabiliteringsplasser har gått ned med 16 pst. siste året. Ved Ringen Rehabiliteringssenter og Grande i Ringsaker vil kun henholdsvis 74 og 80 pst. av kapasiteten utnyttes. Dette er store private institusjoner som over mange år har bygget opp en kapasitet i tråd med etterspørselen fra helsevesenet. De endringene disse institusjonene nå opplever er dramatiske. De må si opp kvalifiserte medarbeidere og utbyggingsplaner og investeringer legges på is. Resultatet vil bli økte køer av pasienter som ikke får tilbud, lengre liggetid ved sykehusene og kommuner som mottar pasienter som de ikke har kapasitet eller kompetanse til å gi et tilfredsstillende tilbud. Hovedtillitsvalgt ved Ringen Rehabiliteringssenter brukte et så sterkt uttrykk som "Galskap satt i system" da hun omtalte de kuttene som hennes arbeidsplass ble utsatt for.

Statsråden har forsøkt å legge skylden på anbuds-

systemet for dette, mens det synes som om det er mangel på ressurser som er hovedårsaken. Ved Ringen får jeg opplyst at den modellen statsråden og Regjeringen har valgt er like ressurskrevende som anbud.

Statsråden sa til NRK den 10. februar 2007 at alle som trenger rehabilitering, skal få det. Samtidig har Åslaug Haga sagt til NRK den 16. mars 2007 at hun vil opprette nye omsorgstilbud til disse pasientene ved å forsterke sykehjemmene i kommunene.

Dersom det er en bevisst omdirigering av ressurser fra private institusjoner og over til en satsing på sykehjem i kommunene eller andre omsorgsinstitusjoner i det offentlige som er den bakenforliggende strategi, bør dette kommuniseres klart slik at private institusjoner skjønner hva som skjer og kan forberede seg.

Svar:

Rehabilitering er et bredt og omfattende felt. Rehabilitering og opptrening innenfor helsetjenesten skjer både i kommunene og i spesialisthelsetjenesten. I spesialisthelsetjenesten gis det rehabiliteringstilbud i sykehus, både i avdelinger for fysikalsk medisin og rehabilitering og i andre avdelinger. Det gis rehabiliteringstilbud i poliklinikker og ved rehabiliteringsteam, og lærings- og mestringssentrene yter verdifulle tilbud i rehabiliteringssammenheng. Viktige tilbud gis også i private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner. Det er behov for mange forskjellige til-

bud. Derfor er både tilbud i sykehus og tilbud i private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner viktig for at regionen skal ha et godt og helhetlig tilbud.

Ved overføring av bestilleransvar og finansieringsansvar til de regionale helseforetakene har de regionale helseforetakene mulighet for å se hele rehabiliteringsområdet samlet, slik at alle pasientgrupper blir tatt hensyn til, og slik at pasientene kan oppleve en helhetlig behandlingsskjede. Da de regionale helseforetakene fikk ansvar for å finansiere og kjøpe tjenester fra private opptreningsinstitusjoner fra 1. januar 2006, ble folketrygdmidler som tidligere ble benyttet til tjenester ved private opptreningsinstitusjoner, overført. Disse midlene er ikke redusert. Helse Øst RHF har i tillegg til overførte midler til dette området også lagt inn noe midler fra egen ramme.

I 2007 har Helse Øst RHF inngått avtale med en rekke institusjoner. I avtaleprosessen har Helse Øst RHF i tillegg til pris, lagt vekt på kvalitet og faglig innhold. Antall plasser som Helse Øst RHF har inngått avtale om har økt med 21 plasser i forhold til 2006. I tillegg kommer dagplasser. I 2007 har Helse Øst RHF inngått avtale med Godthaab Rehabiliteringssenter og Sjømennenes Helseheims Rehabiliteringssenter i Bærum. Disse to institusjonene oppnådde ikke avtale i 2006. Dette innebærer en økning av plasser i Akershus og en reduksjon i Hedmark og Oppland i forhold til 2006.

Med de midler som er bevilget til dette formålet, inkludert de midler som de regionale helseforetakene har lagt inn fra egen ramme, har økningen vært på vel 14 pst. fra 2005 til 2007.

Tilbudet i de private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjonene forutsettes tilpasset den enkeltes behov. Dette kan innebære at noen pasienter får kortere opphold enn det som var vanlig tidligere, og andre får kanskje lengre opphold. Oppholdenes lengde vil kunne påvirke behovet for antall plasser. Det er ikke bare antall plasser som er viktig når rehabiliteringstilbudet skal utvikles, men innholdet i tjenesten, at tjenesten er del av en helhet, og at det er samarbeid mellom ulike aktører.

For 2007 er det også bevilget 604 mill. kroner til helse- og rehabiliteringstjenester til sykmeldte. En vesentlig del av disse midlene er overført til de regionale helseforetakene som skal bruke pengene til tiltak for å få sykmeldte raskere tilbake til arbeid, herunder rehabilitering.

Samlet sett vil tilbudene i sykehusene, avtalene med private opptrenings- og rehabiliteringsinstitusjoner, der kvalitet og faglig innhold er vektlagt og bevilgningen for å få sykmeldte raskere tilbake til arbeid, innebære et styrket tilbud til pasientene.

SPØRSMÅL NR. 968

Innlevert 26. april 2007 av stortingsrepresentant Kåre Fostervold

Besvart 3. mai 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«På bakgrunn av den siste tids hendelser, SSBs statistikk og de signalene som kommer fra innbyggerne i Grenland, så kan det være grunn til å understreke at man har de samme utfordringene som det langt større byer sliter med.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at Telemark politikkammer kan klare å få fylle ubesatte stillinger, og hva vil statsråden gjøre for å styrke uteaktiviteten til politiet i Grenland?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge nylig fremlagte tall fra SSB angående voldstilfeller i norske byer, fremgår det at man i Telemark har relativt mange byer med større sannsyn-

lighet for å bli utsatt for vold enn landet for øvrig. I statistikken viser det seg blant annet at blant de 50 byene med høyest risiko for å bli utsatt for vold, er 10 pst. av disse lokalisert i Telemark.

Dette underbygges av levekårsundersøkelser, der det har kommet frem at ungdom i Skien i større grad frykter å bli utsatt for vold enn det ungdom i for eksempel Oslo gjør.

Kommunene tar problemene på alvor, og styrker arbeidet med oppsøkende virksomhet for å forebygge blant annet uønsket gjengaktivitet.

Allikevel er det klart for de fleste at fraværet av patruljerende/opsøkende politi i visse miljøer eller steder, skaper ytterligere utfordringer for samfunnene.

Telemark politikkammer har 10-15 ubesatte stil-

linger, noe som delvis kompenseres med bruk av ekstravakter og overtid.

Grenland sett under ett har en befolkning på over 100 000 innbyggere, og sliter med en del av de samme problemene som andre storbyer gjør. Det kan derfor være nødvendig med et økt fokus på en uheldig utvikling som regionen ser ut til å være inne i.

Svar:

Telemark politidistrikt rapporterer om en generell positiv utvikling for registrert kriminalitet de siste årene. Beregninger for anmeldte lovbrudd pr. 1 000 innbyggere viser imidlertid at Telemark politidistrikt ligger høyt på statistikken, og tallene for 2006 viser at det kun er Oslo og Vestfold som har flere registrerte straffesaker pr. 1 000 innbygger.

Politidistriktet tar denne utfordringen svært alvorlig. For å redusere kriminaliteten har distriktet fokus på det forebyggende arbeidet, herunder reduksjon av volds- og vinningskriminalitet og antall før-

stegangskriminelle. Innsats mot barn og unge står sentralt, og politiet har over tid sammen med kommunen rettet innsats mot utsatt ungdom. Samarbeidet skal videreutvikles, og politiet har tatt initiativ overfor kommunene for å etablere formalisert samarbeid mellom kommunale myndigheter og politiet (politiråd).

Politibudsjettet fordeles etter en ressursfordelingsmodell som benytter en rekke kriterier for å få en mest mulig riktig fordeling av budsjettet mellom politidistriktene. Ressursfordelingsmodellen justeres og oppdateres jevnlig.

Det er den lokale politimester som har ansvaret for ressursfordeling og tjenesteordninger i politidistriktet og som vurderer om ressursene skal benyttes til stillinger eller settes inn på andre viktige områder for å sikre hele politidistriktet en god polititjeneste. Politimesteren i Telemark opplyser at distriktet arbeider målrettet med rekruttering til ledige stillinger, og har pr. dags dato lyst ledig 14 stillinger.

SPØRSMÅL NR. 969

Innlevert 26. april 2007 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 4. mai 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Undertegnede har i et tidligere spørsmål 14. desember 2006 til statsråden, belyst situasjonen rundt hubroen som for tiden befinner seg et sted i Østfold. I snart ett år har denne fuglen nå levd med en dødsdom over seg etter at Direktoratet for naturforvaltning avslo søknaden om å få beholde fuglen i fangenskap. Saken ble anket til Miljøverndepartementet, men man avventer fortsatt svar, til tross for at dette er mange måneder siden.

Hvor står saken i dag?»

Svar:

Jeg viser også til mitt svar av 21. desember 2006 på spørsmål nr. 362 fra samme representant. Det framgår der at Direktoratet for naturforvaltning har avslått en søknad om tillatelse til å få beholde en hubro i fangenskap, og at direktoratets vedtak er påklaget til Miljøverndepartementet.

Klagen har vært til forberedende behandling i direktoratet og er deretter blitt oversendt departementet for avgjørelse. Departementet mottok klagesaken 16. januar 2007.

Klagen er avgjort ved departementets brev av 2. mai 2007. Miljøverndepartementet stadfester Direktoratet for naturforvaltnings avslag, jf. vedlagte kopi.

Vedlegg til svar:

Brev fra Miljøverndepartementet til Jan Ingar Båtvik, Høgskolen i Østfold.

Avgjørelse av klage på avslag om å få beholde en hubro

Miljøverndepartementet viser til Deres brev som ble innregistrert i Direktoratet for naturforvaltning den 11. desember 2006, og som gjelder klage på avslag om å få beholde en levende hubro i fangenskap.

Saken er behandlet etter lov om viltet av 29. mai 1981 nr. 38 § 3.

Miljøverndepartementet stadfester Direktoratet for naturforvaltnings avslag på søknad om å få beholde en hubro i fangenskap, noe som innebærer at hubroen avlives dersom den ikke kan overlates til svensk myndighet eller organisasjon for avl i Sverige for å styrke hubrobestanden der. Klagen blir dermed ikke tatt til følge. Departementet ønsker at det fortsatt

føres en streng praksis når det gjelder å ta inn og holde i fangenskap ville individer av haukefugler, falkefugler og ugler.

Saksgang

Ved vedtak av 14. november 2006 avsto Direktoratet for naturforvaltning søknad om å få beholde en hubro i fangenskap med sikte på framvisning i dyreparken Amadeus-parken. Direktoratets vedtak ble påklaget av Jan Ingar Båtvik (heretter kalt klager) i brev som ble innregistrert i Direktoratet for naturforvaltning den 11. desember 2006. Direktoratet har vurdert klagen og oversendt den til Miljøverndepartementet til behandling ved brev datert 12. desember 2006. Direktoratet opprettholder sitt vedtak av 14. november 2006. Kopi av dette brevet er blitt sendt klager. Klager har kommentert brevet i brev oversendt pr. e-post 29. januar 2007 til Miljøverndepartementet.

Klagers anførsler

Klager mener at et vedtak som innebærer at hubroen avlives, ikke er velbegrunnet. I brev innregistrert i Direktoratet for naturforvaltning den 11. desember 2006 er klagen i hovedsak begrunnet med følgende fire anførsler:

1) Klager kommenterer direktoratets oppfatning om at den aktuelle hubroen tilhører en gruppe fugler som ikke egner seg for hold i fangenskap. Klager peker på at fuglen er en ugle og mener det er galt å sammenlikne en nattaktiv ugle med for eksempel en dagaktiv jaktfalk. Han mener at en nattaktiv ugle svært godt kan holdes i fangenskap om den blir gitt avstand til publikum, tumleplass, mattilgang og anledning til å gjemme seg bort. Som fagmann på fugl mener klager at alle disse forutsetningene er godt ivarettatt i Amadeus-parken. Klager peker videre på at det aktuelle individet er en ungfugl med lite erfaring fra livet i det fri, og at dette derfor er et gunstig individ å ha i bur.

2) Klager kommenterer direktoratets utsagn om at fuglen er varig skadd og ikke flygedyktig. Hubroen er i klagers varetekt etter at den ble behandlet for en skade i den ene vingen. Klager opplyser at fuglen for alltid vil tape de ytterste håndsvingefjærene. Ifølge klager fører dette til at fuglen er noe ustabil i flukten da den ene vingen forblir noe kortere enn den andre. Klager mener individet for øvrig er godt flygedyktig, men ikke godt nok til at fuglen bør slippes ut i det fri igjen. Klager opplyser at fuglens sår er helet og at fuglen viser alle tegn på å trives. Klager mener derfor at det kan se ut som om individets behov og "øvrige egenart" er godt ivarettatt i dette tilfellet.

3) Klager kommenterer direktoratets opplysninger om at skadde, ville individer av vilt som ikke kan

helbredes for deretter å bli sluppet ut i det fri, som hovedregel ikke vil bli satt i fangenskap, men avlivet av veterinær av humanitære grunner. Klager mener avliving av humanitære grunner passer dårlig i dette tilfellet. Det vises til at fuglen ikke lenger er skadd og at dyret er i god form. Det er også klagers oppfatning at dyret ikke lider der det nå i noen måneder har vært godt ivarettatt.

4) Klager viser til at hubro er klassifisert som sterkt truet (EN) på den nye norske rødlista og at arten står på Bern-konvensjonens liste nr. 1. Det opplyses videre at det fra Sverige har vært vist interesse for fuglen.

Direktoratets merknader

I brev datert 12. desember 2006 har Direktoratet for naturforvaltning bl.a. disse merknadene:

Til 1), 2) og 3): Direktoratet begrunnet sitt avslag med at det er et generelt forbud mot å holde vilt i fangenskap, jf. viltloven § 3. Jamfør også Ot.prp. nr 54 (1992-93) der det framgår at: "Når vilt holdes fanget kan dette stride mot de verdier både dyrevernsloven og viltloven bygger på. Vilt vil pr. definisjon ha sitt naturlige tilhold i vill tilstand og lett kunne lide i fangenskap". Kortvarig ivarettakelse av sjukt eller skadd vilt for å helbrede viltet og deretter slippe det fri, faller utenfor bestemmelsen. Direktoratet har lagt avgjørende vekt på sitt prinsipielle syn om at rovfugler er en gruppe fugler som ikke egner seg for hold i fangenskap. Dette gjelder primært det å ta inn ville individer av rovfuglarter for å holde dem i dyreparker for framvisning i underholdningsøyemed, jf. Ot.prp. nr. 54 (1992-93) kap. 7 pkt. 7.1 og 7.2.

Direktoratet opplyser at både haukefugler, falkefugler og ugler inngår i det som direktoratet forstår med begrepet "rovfugl".

Direktoratets oppfatning er at ville individer av rovfugler ikke skal holdes i fangenskap, fordi dette ikke er forenlig med en respekt for slike individers egenart, instinkter og naturlige behov. Direktoratet finner det på denne bakgrunn vanskelig å gå inn på individuelle vurderinger i hver enkelt sak med hensyn til alder, skade og bevegelighet. Direktoratet mener dette uvilkaarlig vil føre til at det ikke kan opprettholdes en prinsipiell holdning til hold av ville rovfugler i fangenskap. Direktoratet ønsker ikke en situasjon der ville, skadde rovfugler skal kunne settes i fangenskap dersom skaden er av en slik art at individet ikke lenger kan klare seg i det fri.

Direktoratet legger til grunn at fuglens opprinnelige skade har ført til en varig skade som hemmer fuglen i dens flukt på en slik måte at fuglen mest sannsynlig ikke vil klare å skaffe seg føde i det fri, og derfor vil komme til å lide en langsom død.

Til 4): Selv om hubro er klassifisert som sterkt truet på den nye rødlista, mener direktoratet at det i Norge ikke er behov for noen individer av hubro i avlssammenheng for eventuelt å styrke den ville bestanden. Direktoratet ser heller ikke behov for å ta inn ville individer til dyreparker for avl.

Direktoratet mener imidlertid at den aktuelle hubroen kan overlates til svensk myndighet eller organisasjon, som kan bruke individet til avl i Sverige for å styrke hubrobestanden der. Dersom så ikke kan skje, skal hubroen avlives.

Klagers kommentarer til direktoratets merknader

I brev oversendt pr. e-post 29. januar 2007 har klager kommentert direktoratets merknader:

Til 1), 2) og 3): Klager presiserer at hubroen er godt flygedyktig, men ganske sikkert vil få nedsatte jegeregenskaper. Klager mener at vurderingen da må gå på å samle opplysninger om dette eksemplaret for å se om det kan la seg gjøre med et liv i fangenskap som fuglen kan trives med.

Klager mener direktoratet i brevet ikke viser at en forstår hvor store ulikheter det er innenfor den gruppen fugler som direktoratet kaller rovfugl. Han presiserer at ugler er ganske enkle å ha i fangenskap til forskjell fra hauker, ørner og falke. Klager presiserer videre at denne hubroen er en ungfugl, som er enkel å forme mentalt til et liv som vil gi det nest beste alternativet når full frihet er utelukket. Klager mener det er lagt godt til rette for fuglen i Amadeus-parken, der det primært er ønske om å vise fuglen fram for publikum.

Til 4): Klager presiserer at Artsdatabanken i Norsk Rødliste 2006 har konkludert med at hubro har en liten populasjon som er i reduksjon. Klager mener derfor at den norske bestanden kunne ha nytt godt av et tilskudd fra en eventuell produksjon i fangenskap.

Departementets merknader

Viltloven § 3, fjerde punktum lyder: "Ingen skal holde vilt i fangenskap med mindre annet følger av lov eller vedtak med hjemmel i lov." Kortvarig ivaretagelse av sjukt eller skadd vilt faller utenfor bestemmelsen. I Ot.prp. nr. 54 (1992-93) er det presisert at det er kun kortvarig ivaretagelse som kan skje uhjemlet, og at enhver ivaretagelse av noen varighet krever særskilt grunnlag.

For å holde vilt i fangenskap kreves altså særskilt hjemmel. Nærmere regler for gjennomføring av dette prinsippet er for viltloven gitt i medhold av § 26 nr. 8. Etter § 26 nr. 8 kan Direktoratet for naturforvaltning gi nærmere regler om bl.a. å holde vilt i fangenskap. Direktoratet har fastsatt forskrift 15. februar 1999 nr. 357 om hold av vilt i fangenskap, oppdrett

av vilt i innhegnet område, og om jakt på oppdrettet utsatt vilt. Forskriftens § 2-2 presiserer at det ikke er tillatt å fange inn levende vilt uten samtykke fra Direktoratet for naturforvaltning. Forskriften presiserer videre at kortvarig ivaretagelse av sjukt eller skadd vilt for rehabilitering likevel er tillatt, dersom viltet kan tilbakeføres til sitt naturlige miljø og ivaretagelsen skjer i samråd med veterinær. I retningslinjene til forskriften presiseres at med begrepet "kortvarig" menes at dyret/individet gis nødvendig akutt behandling for påfølgende tilbakeføring til naturen. Forskriften omfatter ikke hold av vilt i fangenskap når formålet er særlige vitenskapelige, opplærings- eller undervisningsformål samt dyreparkanlegg, jf. § 1-2. Innfangning og hold for slikt formål reguleres av forskrift 14. mars 2003 nr. 349. Denne forskriften gjelder der vilt fanges/samles inn for "forskning, undervisning, informasjon, oppdrett eller andre særlige formål", jf. § 2.

Innfanging for hold reguleres nærmere i forskriften kapittel 2. Det følger av § 11 bokstav a at Direktoratet for naturforvaltning etter søknad kan gi tillatelse til innfangning av vilt for overføring i live til godkjent dyrepark. Bestemmelsen er ikke direkte anvendelig her, siden den gjelder tillatelse til innfangning for overføring til godkjent dyrepark og ikke tillatelse til slik overføring der innfangning har funnet sted for annet formål.

Det foreligger dermed, etter departementets syn, ingen direkte hjemmel for å gi tillatelse til hold av hubroen i fangenskap med sikte på framvisning i Amadeus-parken. Departementet finner ikke grunn til å vurdere nærmere om enkelte av bestemmelsene i forskriften av 2003 eventuelt kan anvendes analogisk, da departementet er av det syn at det uansett ikke bør gis tillatelse til hold av hubroen i fangenskap som nevnt.

Direktoratets praksis er at skadde, ville individer av vilt som ikke kan leges eller helbredes for deretter å bli sluppet ut i det fri, som hovedregel ikke blir satt i fangenskap, men blir avlivet av veterinær ut fra humanitære grunner.

Direktoratets praksis er videre å ikke gi tillatelse til hold av ville rovfugler, inkludert ugler, i fangenskap. Dette gjelder spesielt det å ta inn ville individer av rovfuglarter for å holde dem i dyreparker for framvisning i underholdningsøyemed.

Departementet mener det fortsatt bør føres en streng praksis når det gjelder å ta inn og holde ville individer av haukefugler, falkefugler og ugler i fangenskap. Blant annet dyrevelferdsmessige hensyn taler for en streng praksis. I denne saken er formålet med søknaden om å få beholde en hubro i fangenskap, primært å vise fram fuglen for publikum i dyreparken Amadeus-parken. En streng praksis taler mot å gi tillatelse til å beholde hubroen for dette formålet.

Departementet mener derfor at en i dette tilfellet bør følge den etablerte praksisen som går ut på å avlive skadde, ville individer av vilt som ikke kan helbredes, slik at de kan slippes ut i det fri igjen.

Departementet legger til grunn Artsdatabankens vurdering når det gjelder bestandssituasjonen for hubro i Norge, jf. Norsk Rødliste 2006. For tiden finnes det i Norge ikke noe godkjent program for avl av hubro med sikte på utsetting i naturen. Det er derfor uaktuelt å beholde hubroen i fangenskap for å drive avl med sikte på utsetting i naturen i Norge. Departementet registrerer at situasjonen er noe annerledes i Sverige når det gjelder avl av hubro for utsetting i naturen. Departementet kan derfor slutte seg til direktoratets avgjørelse, jf. direktoratets brev av 12. desember 2006, om at hubroen kan overlates til svensk myndighet eller organisasjon dersom individet er av interesse for avl i Sverige for å styrke hubrobestanden der.

Konklusjon

Miljøverndepartementet stadfester Direktoratet for naturforvaltnings avslag av 14. november 2006 på søknad om å få beholde en hubro i fangenskap, jf. lov om viltet av 29. mai 1981 nr. 38 § 3, med de endringer som ble gjort i direktoratets brev av 12. desember 2006.

Klagen blir dermed ikke tatt til følge.

Med hilsen

Kjersti Gram Andersen (e.f.)
avdelingsdirektør

Ove Bakken
rådgiver

Kopi:
Direktoratet for naturforvaltning

SPØRSMÅL NR. 970

Innlevert 26. april 2007 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 9. mai 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Det vises til Innst. S. nr. 127 (2005-2006) om endringer i regelverket for pleiepenger for å sikre like rettigheter for begge foreldre ved omsorg for for tidlig fødte og syke barn. Stortinget ba Regjeringen snarest melde tilbake til Stortinget vedrørende de nevnte problemstillinger. Nå har det gått ett år, og Stortinget har fremdeles ikke fått noen sak. Situasjonen for foreldre som har barn ved prematuravdelingene er uendret.

Når har statsråden tenkt å endre regelverket og sikre begge foreldrene like rettigheter?»

BEGRUNNELSE:

Det er en stor belastning for en familie å få et for tidlig født og sykt barn som trenger ekstra behandling og oppfølging, ofte over lang tid. Det er svært viktig at foreldrene får mulighet til å være sammen, støtte hverandre og dele ansvaret og omsorgen i en periode med store belastninger, usikkerhet og utrygghet rundt barnets situasjon. Det vises til brev fra statsråden 22. februar og 24. mars 2006, hvor statsråden sier at Regjeringen ville be Rikstrykdeverket om å gå igjenom retningslinjene i samarbeid med fagmiljøene for

å se om det er behov for å foreta endringer. I tillegg ville Regjeringen vurdere behovet for en lovendring med hensyn til vilkårene for sykehusinnleggelse. Stortinget ba regjeringen snarest mulig å melde tilbake til Stortinget vedrørende overnevnte problemstillinger. Nå er det gått et år og Stortinget har ikke fått seg forelagt noen sak. Situasjonen for familiene som har barn som er innlagt, er uendret. Fedrene har fremdeles store problemer med å få anledning til å være til stede med mor og barn på dagtid når legevisitten går og all viktig informasjon vedrørende barnet blir gitt. Noen fedre får sykmelding på feil grunnlag, eller pga. mors psykiske tilstand. Andre igjen velger å ta ferie. Dette er en uholdbar situasjon, og det var også derfor saken ble tatt opp i Stortinget i mars 2007.

Svar:

I Innst. S. nr. 127 (2005-2006) understreket komiteen at det ved vurderingen av om vilkårene i folketrygdloven § 9-11 er oppfylt, skal foretas en individuell vurdering basert på medisinsk skjønn. Jeg viser i den sammenheng til mine svarbrev av 22. februar og 24. mars 2006. Videre uttalte komiteen at det allerede framgår klart at ytelsen kan gis til begge forel-

dre etter § 9-11. Jeg mener derfor at det ikke er behov for endringer i regelverket.

Som jeg redegjorde for i mitt brev av 24. mars 2006, lar det seg vanskelig gjøre å unngå lovbestemmelser som ikke baserer seg på medisinsk skjønn. Utfordringen blir derfor først og fremst å sikre en størst mulig grad av likebehandling gjennom utformingen av retningslinjene for praktisering av regelverket.

Komiteen viste i innstillingen til at jeg i ovennevnte brev av 24. mars 2006 opplyste om at jeg ville be daværende Rikstrygdeverket om å gå gjennom retningslinjene i samarbeid med aktuelle fagmiljøer. I brev av 3. april 2006 ba departementet daværende Rikstrygdeverket om blant annet å vurdere behovet for endrede retningslinjer, ev. andre tiltak som kan sikre en mer ensartet praktisering, i samråd med aktuelle fagmiljøer.

Jeg har fått opplyst fra Arbeids- og velferdsdirektoratet at gjennomgangen med aktuelle fagmiljøer ennå ikke er foretatt, slik som forutsatt i departementets brev av 3. april 2006.. Det finner jeg svært lite tilfredsstillende, noe som også er meddelt direktoratet.

Departementet har derfor bedt direktoratet om en redegjørelse innen 15. juni 2007 for hvilke tiltak og prosesser som er iverksatt som oppfølging av brevet, status mht. fremdrift, samt hvilke (eventuelt foreløpige) konklusjoner som er trukket. I forbindelse med statsbudsjettet for 2008 vil jeg gi Stortinget en orientering om status basert på direktoratets tilbakemeldinger.

I brev av 24. mars 2006 viste jeg for øvrig til at jeg ville vurdere lovendring hva gjelder vilkåret om innleggelse i helseinstitusjon for å få pleiepenger etter folketrygdloven § 9-10, selv om dette ikke var tatt opp i det aktuelle Dokument 8-forslaget. I Ot.prp. nr. 44 (2006-2007) har jeg nå foreslått at innleggelse ikke lenger skal være et vilkår for å få pleiepenger etter denne bestemmelsen, slik at også poliklinisk behandling i sykehus skal kunne utløse slik rett.

Som jeg også ga uttrykk for ved stortingsbehandlingen av innstillingen, synes det ikke å være noen reell politisk uenighet i denne saken. Alle parter er opp-tatt av at rettighetene til foreldre med for tidlig fødte og syke barn skal ivaretas.

SPØRSMÅL NR. 971

Innlevert 26. april 2007 av stortingsrepresentant May Hansen

Besvart 4. mai 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Det har igjen vært mye fokus på pasienter med spiseforstyrrelser og mangelen på behandlingstilbud. Denne pasientgruppen har ikke fritt sykehusvalg. Ullevål som har vært og er kompetansesenter for Helse Øst, har ikke kapasitet til å behandle de som ønsker behandling der. Helse Øst har gått inn på en avtale med Capio Anoreksi Senter i Fredrikstad men nekter allikevel pasienter behandling der.

Hva vil statsråden gjøre for å bedre behandlingen og gi denne pasientgruppen sin rett til fritt behandlingstilbud?»

BEGRUNNELSE:

Det har over flere år vært fokus på mangelen på behandlingstilbud til denne pasientgruppen. Det er for mange ikke god behandling å bli lagt inn på en psykiatrisk avdeling med mange andre pasientgrupper med ulike diagnoser. Dette er ofte svingdørspasienter som bruker mange år på å bli friske. Denne pasientgruppen trenger ulike behandlingstilbud på lik

linje med andre pasientgrupper. Capio Anoreksi Senter kan vise til gode resultater, og denne type behandling sendte vi pasienter til i Sverige bare for noen få år siden. Denne pasientgruppen har ikke fritt sykehusvalg.

Svar:

Pasienter med spiseforstyrrelser har de samme rettigheter etter pasientrettighetsloven som andre pasienter, også retten til fritt valg av sykehus. Rett til valg av sykehus reguleres av pasientrettighetsloven § 2-4. Retten gjelder i forhold til sykehus, dvs. behandlingssteder med sykehusgodkjenning, og distriktspsykiatriske sentre. For private sykehus er det videre et vilkår at sykehuset har avtale med et regionalt helseforetak som gir pasienten en slik valgtrett, dvs. en avtale om fritt sykehusvalg.

Capio Anoreksi Senter i Fredrikstad har tidligere vært i kontakt med Helse- og omsorgsdepartementet med forespørsel om deltakelse i fritt sykehusvalg. Departementet har i den anledning gitt Capio Ano-

reksi Senter informasjon om at det kreves godkjenning som sykehus og avtale om fritt sykehusvalg med et regionalt helseforetak for at pasienten skal kunne velge seg dit. Capio Anoreksi Senter så seg på det tidspunkt ikke interessert i å søke sin virksomhet godkjent som sykehus. Capio Anoreksi Senter er dermed ikke en slik helseinstitusjon som gir pasienter rett til fritt sykehusvalg etter loven.

Det er opp til de regionale helseforetakene om de ønsker å organisere tjenester til pasienter med spiseforstyrrelser ved egne helseforetak/behandlingsinstitusjoner eller kjøpe tjenester hos private. Helse Øst RHF har en rammeavtale for kjøp av enkelttjenester med Capio Anoreksi Senter. Avtalen gjør det mulig for helseforetakene å benytte Capio Anoreksi Senter ved behov. Slike avtaler gir ikke pasientene rett til å velge seg dit som en del av det frie sykehusvalget, jf. det som er sagt ovenfor om fritt sykehusvalg.

Helse Øst opplyser at de har prioritert oppbygging av det offentlige tilbudet til personer med spiseforstyrrelser, ved å ansvarliggjøre det enkelte helseforetak for etablering av egne behandlingstilbud. Blant annet har Helse Øst etablert et regionalt behandlingstilbud i nye lokaler på Ullevål universitets-sykehus HF. Dette tas i bruk i 2007 og gir økt kapasitet og bedre mulighet til differensiering av tilbudet. Det er i denne sammenheng foretatt investeringer i størrelsesorden 25 mill. kr. I 2007 er det også lagt inn en driftsmessig økning på 15 mill. kr til dette tilbudet.

Helse Øst RHF opplyser videre at rammeavtalen for kjøp av enkelttjenester ved Capio Anoreksi Senter benyttes i den grad man mangler egen kapasitet, eller det foreligger andre særlige grunner for behandling der.

En kartlegging som Sosial- og helsedirektoratet har gjennomført i landets helseregioner, viser at det er generell kompetanse på spiseforstyrrelser ved poliklinikker for både voksne og for barn og ungdom, men at det mangler spisskompetanse på området. Et nasjonalt nettverk med representanter fra helseregionene bidrar til kompetanseoppbygning.

I St.prp. nr. 1 (2003-2004) ble det lagt til grunn at alle regionale helseforetak skal bygge opp kliniske spesialenheter som kan tilby de alvorligst syke behandling. Disse er etablert eller er under etablering, slik at hver helseregion vil ha et egnet tilbud til de aller sykeste.

Stortinget vedtok som kjent i fjor vår endringer i lov om psykisk helsevern, blant annet om bruk av tvang i behandlingen av alvorlige spiseforstyrrelser. Lovendringen trådte i kraft 1. januar d.å. Komiteens flertall (Fremskrittspartiet, Høyre, Kristelig Folkeparti og Venstre) bad om at det utarbeides faglige retningslinjer for behandlingen. Sosial- og helsedirektoratet arbeider nå med å revidere gjeldende retningslinjer på området.

SPØRSMÅL NR. 972

Innlevert 26. april 2007 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen

Besvart 7. mai 2007 av barne- og likestillingsminister Karita Bekkemellem

Spørsmål:

«Kan statsråden gi en begrunnelse for hvorfor kapasiteten når det gjelder plassering i private fosterhjemstiltak ikke er utnyttet, og samtidig forsikre Stortinget om at det er en reell likebehandling mellom offentlige og private aktører på dette området?»

BEGRUNNELSE:

Det har i lengre tid vist seg å være et stort og økende behov for fosterfamilier/familiehjem til barn som i kortere eller lengre perioder trenger annet bosted. Det er en klar dreining bort fra institusjonsplassering og over til fosterhjemsbaserte tiltak.

Statsråden varslet senest i pressemelding datert

19. mars dette året om at 120 barn til enhver tid står uten fosterhjemstilbud. Umiddelbart etter publisering av denne pressemelding kunne Organisasjonen for Private Barneverntiltak varsle om at det var innrapportert 50 ledige plasser i private tiltak.

I Høyre har vi mottatt tilbakemeldinger om at det er gitt klare instruksjoner ut til kommunene og til de regionale enhetene, fra sentralt hold i det statlige barnevernet, om at private aktører ikke skal brukes. Begrunnelsen for dette uteblir.

Under høringen i Stortingets kontroll- og konstitusjonskomité den 13. februar i år uttaler statsråden at for henne er det knekkende likegyldig om tiltak er i offentlig eller privat regi så lenge barna får hjelp når de skal ha hjelp.

Når det er 120 barn som ikke får et tilbud til tross for at det er ledig kapasitet i private regi, stiller vi oss undrende til om det er full likebehandling mellom offentlige og private aktører hva angår plassering i fosterhjemstiltak.

Det forventes at statsråden gir en begrunnelse for hvorfor vi har en slik situasjon, og hva hun vil gjøre for å sikre at all ledig kapasitet blir utnyttet til det beste for barna.

Svar:

Fosterhjem er det mest brukte plasseringsalternativet når barnevernstjenesten overtar omsorgen for et barn. Følgelig er rekruttering av gode fosterforeldre og utvikling av fosterhjemsarbeidet en prioritert oppgave for Regjeringen. Jeg er glad for det engasjementet for fosterhjemsarbeidet som også stortingsrepresentant Thommessen gir uttrykk for i brevet.

Alle fosterhjem er private hjem som tar imot barn til oppfostring på grunnlag av barnevernstjenestens beslutning om hjelpetiltak eller omsorgsovertakelse. Det finnes tre kategorier. Det er kommunale fosterhjem, statlige fosterhjem og fosterhjem drevet av private aktører. Alle fosterhjemmene har det offentlige ansvaret for.

Det er riktig at Regjeringen ønsker en dreining bort fra bruk av institusjonsplasseringer og over til fosterhjems plasseringer og hjemmebaserte tiltak. For de fleste barn og unge er dette bedre alternativer. Samtidig ønsker vi en gradvis dreining bort fra plassering i dyre fosterhjem drevet av kommersielle aktører og mer bruk av offentlige fosterhjem og fosterhjem drevet av ideelle organisasjoner.

Både fordi vi ønsker en dreining bort fra institusjonsplasseringer og fordi vi ønsker å satse på fosterhjem drevet av det offentlige, har det vært satset ek-

stra på å rekruttere fosterhjem de siste par årene. Resultatet er en ønsket økning i antall plasseringer i fosterhjem, samtidig som denne økningen ikke har ført til flere plasseringer i fosterhjem drevet av private kommersielle aktører.

Så kan det selvfølgelig oppstå akutte situasjoner der det viktigste er å finne tiltak raskt. I disse tilfellene vil det være slik at fosterhjem drevet av kommersielle private organisasjoner også blir brukt.

Det er videre riktig at det pr. 31. januar 2007 var 120 barn og unge som ventet på fosterhjem. Jeg har lyst til å kommentere dette tallet. Det vil alltid være slik at noen venter på plassering. Fosterhjemstjenestene nedlegger mye tid og ressurser i å finne gode fosterhjem tilpasset det enkelte barns behov. Mange av disse barna og ungdommene har opplevd vanskelig brudd, og å bruke god tid på å finne en god plassering er viktig. Det er uheldig om disse barna igjen skal oppleve brudd eller flyttinger fordi en ikke brukte god nok tid til å finne en god match. Ikke bare skal fosterforeldrene være bra for barnet, men fosterforeldrene selv må også ønske dette barnet. Mange fosterforeldre har preferanser i forhold hva slags barn de vil ta til seg. I denne sammenheng blir ofte ungdommer eller barn med nedsatt funksjonsevne skadelidende.

Alle de som har behov for det, får tilbud fra det offentlige også i tiden mens de venter på plassering.

Jeg har også lyst til å nevne at andelen som venter mer enn seks uker etter vedtak om plassering, som er lovens krav, har gått dramatisk ned siste året. Per 31. januar 2007 var det ca 15 barn som hadde ventet mer enn seks uker på plassering.

Jeg er imponert over det arbeidet fosterhjemstjenestene gjør rundt om i landet og vil fortsette å jobbe for å utvikle denne tjenesten.

SPØRSMÅL NR. 973

Innlevert 26. april 2007 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 4. mai 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Regjeringen har skapt usikkerhet rundt regelverket om utenlandsk bearbeiding av kjøtt. Regjeringen har tidligere gitt bedriftene som benytter seg av utenlandsk bearbeiding, en utvidet tillatelse frem til 1. juli 2007.

Kan statsråden nå redegjøre for hva som vil skje etter 1. juli 2007?»

Svar:

Jeg ser det som viktig at forvaltningen av importordningene for landbruksvarer skjer på en måte som skaper nødvendig forutsigbarhet for bedriftene. Departementet gav på denne bakgrunn 3. mai 2007 Statens landbruksforvaltning instruks om at for søknader om utenlands bearbeiding skal fristen for gjeninnførsel av ferdigvaren settes til 31. desember 2007.

For øvrig tar Regjeringen sikte på å fastsette nytt regelverk for utenlands bearbeiding i nær framtid. I dette regelverket vil det på vanlig måte bli tatt inn

overgangsbestemmelser som vil ivareta bedriftenes behov for tilpasninger til nytt regelverk.

SPØRSMÅL NR. 974

Innlevert 26. april 2007 av stortingsrepresentant Hans Frode Kielland Asmyhr

Besvart 7. mai 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Ønsker statsråden at vi skal ha et mattilsyn som praktiserer sitt ansvar for dyrevern ved å bryte seg inn hos folk, avlive dyr uten å varsle eier og senere pynte på egne regelbrudd ved å manipulere inspeksjonsrapporten?»

BEGRUNNELSE:

I november 2006 brøt representanter for Mattilsynet sammen med en dyrevernnemnd seg inn i et privat hjem, tok ut en gammel hund og avlivet den uten å kontakte eier. Innbruddet var begrunnet i en bekymringsmelding til politiet om en gammel og sliten hund. Eier var bortreist i tre dager. Hundepass var avtalt morgen og kveld. Avliving av hunden ble rent dyreplageri. Den ble stresset opp, fraktet rundt, fikk spasmer og skjelvninger over hele kroppen. Hunden ble avlivet en fredag før arbeidstidsslutt. Dette var et brutalt overgrep både mot dyret og dyrets eier. Det var et stort oppbud av biler og mennesker. Da eieren kom tilbake, fikk hun sjokk.

I inspeksjonsrapporten ble opplysninger manipulert. Opplysninger gitt i etterkant ble brukt i forkant. Opplysninger som ikke passet, ble utelatt. Hunden ble erklært døende, mens obduksjonsrapporten senere viste noe annet. Mattilsynet og dyrevernnemnda forsvarte sin fremferd ved å rette trusler mot dyreeier. Forvaltningsloven ble satt til side. Representantene utviste ikke god folkeskikk. Totalt sett en helt uakseptabel og rettsstridig opptreden. Klage ble avvist på grunn av ressursmangel.

Svar:

Nei, jeg ønsker ikke et slikt mattilsyn, og et slikt mattilsyn har vi heller ikke.

I angjeldende sak har to inspektører fra Mattilsynet - Distriktskontoret for Asker og Bærum (DK AB) og et medlem av Dyrevernnemnda for Oslo, Asker og Bærum (DVN OAB) på bakgrunn av en bekymringsmelding, med politiets assistanse, tatt seg inn i et privat hjem. Her ble det funnet en hund (senere opplyst til å være 16 år) som ut fra en klinisk vurdering var i en slik tilstand at avliving ble foretatt av dyreveleferdsgrunner.

Både Mattilsynet og dyrevernnemndene har rett og plikt til å foreta inspeksjoner også i private hjem, hvor det er skjellig grunn til å mistenke at dyr lider. I de tilfeller hvor dyreeier ikke er til stede, skal det søkes hjelp hos politiet for å skaffe seg adgang, slik det ble gjort i dette tilfellet.

At dyreeier ikke ble kontaktet, er beklagelig. Dette er også overfor dyreeier beklaget fra Mattilsynets side. En slik kontakt ville imidlertid ikke ha hatt noen innvirkning på utfallet av den aktuelle saken. Avliving av hunden ble gjort av hensyn til dyret, en faglig vurdering som dyreeier ikke kan motsette seg.

Jeg ønsker at Mattilsynet og dyrevernnemndene skal være årvåkne over for bekymringsmeldinger om at dyr lider eller er utsatt for fare for lidelse. Jeg ønsker at tilsynsmyndigheten i slike situasjoner skal reagere så raskt som overhodet mulig. Det er langt å foretrekke at det blir foretatt en slik inspeksjon for mye enn at slike meldinger ikke følges opp.

SPØRSMÅL NR. 975**Innlevert 26. april 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 7. mai 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Kritikken mot miljøforvaltningen har vært sterk fra lokalt hold i det siste. Det synes som om SNO snarere har en strategi på å utkonkurrere lokale kompetansemiljøer enn å spille på lag med de lokale. For bjørnejakt har SNO nå gått til anskaffelse av to valper for å trene dem opp til jakthunder. Dette skjer til tross for at det er lokale jegere som har ferdig opptrente og sertifiserte hunder.

SNOs strategi vekker harme og skyver lokale ressurspersoner fra seg, er dette en strategi statsråden mener er fornuftig?»

BEGRUNNELSE:

Det har vært mange oppslag i det siste som viser at tilliten til det sentrale miljøbyråkratiet er tynnsnitt ute i de lokalmiljøene som blir sterkt påvirket. Dette er sterkt å beklage. I Nationen 14. april under overskriften "Blir jakthund på statens regning", opplyses det at Statens naturoppsyn (SNO) har "kjøpt to hunder av typen østsibirsk laika [...] Samtidig ansettes tre ekstra statlige rovviltjegere". Dette må være en helt meningsløs strategi, men kommer som et resultat av at statsråden har bevilget 2 mill. kr ekstra i år til innsats mot skadegjørende rovvilt.

Miljøforvaltningen sliter sterkt nok med forvaltningen av de store rovdyrene pga. stor usikkerhet og til dels feilinformasjon om bestandsstørrelse, manglende åpenhet og lytting til lokale observasjoner og en generell mangel på evne til å opprette troverdighet lokalt, og bør benytte enhver anledning til å stimulere lokale krefter. Av flere jegere og betrodd enkeltaktører med ansvar på dette området, bl.a. fellingsstyret for rovvilt i Hamar-regionen, får jeg opplyst at risikoen ved å satse på opplæring av en valp er stor. Ingen vet hvordan en valp, selv med god avstamming, vil utvikle seg i forhold til møte med bjørn.

Det er etablert et utdanningstilbud for dette av Hedmark JFF som igjen samarbeidet med Svenske JFF. Når erfaringen derfra viser at 9 av 10 hunder faller ut, så sier det noe om hvor harde kravene er. Desto viktigere er det å spille på de lokale entusiaster og den kompetanse de representerer. Der finner man godt skolerte jegere som besitter hunder som har be-

vist kvaliteter for et skarpt møte med bjørn. I løpet av de siste 10 år har kun ca. 15 ekvipasjer tilfredsstilt alle krav.

Miljømyndighetene går her glipp av en stor mulighet til å skape allianser og tillit mot sentrale miljøer lokalt. Det er uforståelig at man velger en strategi med sentralt ansatte jegere og egenopplæring av hunder når man har store ressurser å trekke veksler på fra et frivillig og sterkt engasjert miljø man kan stimulere. Miljøvernministeren må på banen i disse sakene for å vise SNO hvordan de oppnår best utnyttelse av sine ressurser. Bruk lokale krefter, konfliktene må dempes, ikke forsterkes ved å overse lokal kompetanse på disse områdene.

Svar:

Beskatningen av rovvilt skal i utgangspunktet skje gjennom lisensfelling der alminnelige jegere slipper til. Dette skal være hovedvirkemiddelet for uttak av bjørn framover. Samtidig er det behov for mer effektivt uttak av rovvilt som gjør stor akutt skade på bufe eller tamrein. God lokal organisering og solid kunnskap om jaktform og andre særskilte aspekter ved jakt på rovvilt er en forutsetning for å oppnå resultater ved fellingsforsøk. Denne kompetansen bør bygges opp hos lokale fellingslag.

Rovviltnemndene er i vår tildelt midler som kan stilles til rådighet for gjennomføring av et mer systematisk opplæringstilbud, med bistand fra SNO, for å øke kompetansen hos lokale fellingsledere.

I tillegg har jeg styrket Statens naturoppsyn (SNO) for blant annet å kunne øke bistanden til lokale fellingslag i beitesesongen. For å bedre kapasiteten, særlig i forbindelse med situasjoner knyttet til bjørn, er SNO styrket med 2 mill. kr. Dette vil gi SNO mulighet til å knytte til seg flere hundeekvipasjer som kan benyttes ved bistand til lokale fellingslag. Dette er iverksatt på bakgrunn av lokale ønsker om økt bistand fra SNO i konkrete skadefellingssituasjoner, og SNO bidrar med sin kompetanse kun når det er et ønske om dette lokalt. Denne bistanden vil også være et viktig bidrag til kompetanseoverføring mellom SNOs personell og lokale fellingslag.

SPØRSMÅL NR. 976**Innlevert 26. april 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 4. mai 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Periodevis strømkriser og et tiltagende fokus på eget energiforbruk gjør at stadig flere forbrukere ønsker å følge med på eget strømforbruk for å justere dette etter behov og pris. Teknologi for slik "toveiskommunikasjon" mellom forbruker og kraftleverandør er tilgjengelig. Temaet har vært behandlet på Stortinget tidligere.

Hva er Regjeringens holdning til å innføre et slikt system, og kan Stortinget forvente å få fremlagt en sak om dette?»

BEGRUNNELSE:

Toveiskommunikasjon legger til rette for økt fleksibilitet i forbruket, slik at effekttoppene bedre kan reduseres. Kunden har mulighet til å følge med på prisvariasjonene på nettleie og strøm, og kan selv påvirke strømregningen ved å flytte forbruket sitt til tider på dagen det er lavere pris, og ved å velge andre energibærere når prisen er høy. I tillegg kan det stimulere til større regulering av energiintensive elementer som varmekabler, panelovner etc. - når man ser at bruken av disse tydelig er dyrere i enkelte tidsrom.

Flere land er allerede i gang med installering av automatiske systemer for strømvlesning. I noen land, som Italia, tvang behovet seg frem pga. strømtjeling, mens andre innfører dette av hensyn til forbrukerne. Sverige er eksempel på det siste, og her jobbes det nå for at alle skal få en slik installasjon. Også i noen områder i Norge er det innført prøveordninger med automatisk måleravlesning, og disse ser ut til å ha fungert tilfredsstillende.

Svar:

Jeg er positiv til å ta i bruk ny teknologi i kraftmarkedet, og flere selskaper investerer nå i ny teknologi. Innføring av automatisk måleravlesning eller såkalt toveiskommunikasjon (TVK) blir derfor trolig mer aktuelt framover. Avhengig av hvilken teknologi som velges, kan fordeler oppnås gjennom blant annet bevisstgjøring av strømkundenes elforbruk via bedre og korrekt informasjon om løpende forbruk og priser, avlastning av effektbalansen ved "flytting" av forbruk til andre tidspunkt, forenkling for strømkundene og nettselskapene ved avregning, nettselskapenes laststyring og mindre behov for utbygging.

Det har skjedd mye både med hensyn til teknologiutvikling og pris de siste årene. Enhetskostnadene har gått ned og de teknologiske løsningene som finnes i markedet er mer stabile. Dagens systemer åpner for flere funksjoner. Det pågår også viktig arbeid i andre land. Olje- og energidepartementet har i tildelingsbrev for NVE i 2007 bedt om en oppdatering av grunnlaget for deres nyttekostnadsvurderinger. Arbeidet skal være ferdig 1. juni 2007. Jeg vil derfor gå gjennom problemstillingen og vurdere hvorvidt spesielle tiltak fra myndighetenes side kan være hensiktsmessig for å ta i bruk ny teknologi i større utstrekning. Det er i dag krav om timesmåler for alle forbrukere med et årlig forbruk større enn 100 000 kWh. Ved vurdering av ytterligere tiltak, er det viktig å se kostnader og nytte i sammenheng. Det er spesielt vurderingen av nytten for forbrukerne som det har knyttet mest usikkerhet til.

Jeg vil komme tilbake til saken i St.prp. nr. 1 til høsten.

SPØRSMÅL NR. 977**Innlevert 26. april 2007 av stortingsrepresentant Tord Lien****Besvart 8. mai 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Regjeringen har tidligere lagt opp til at aluminiumsbehandling for bekjempelse av Gyrodactylus salaris skal kunne fullføres i Steinkjervassdraget og påbegynnes i Vefsna i 2007.

Vil slutføring av behandlingen av Steinkjervassdraget og oppstart av behandlingen i Vefsna kunne

skje inneværende år innen de eksisterende budsjett-rammer?»

BEGRUNNELSE:

Miljøverndepartementet har ved gjentatte anledninger lovet å sørge for å gjennomføre en fullstendig behandling av Steinkjervassdraget først i løpet av

2006, senere at det skulle være fullført innen utgangen av 2007. Samtidig har statsråden, blant annet i en pressemelding den 6. oktober 2006 gitt uttrykk for at kjemisk behandling av Vefsna skal kunne starte i 2007. Det er bevilget 31,5 mill. kr til gyrobekjempelse i 2007, fullskala alu-behandling av Vefsna alene koster 35 mill. kr, ifølge Miljøverndepartementets uttalelse. Allikevel uttalte statsråden i svarbrev til energi- og miljøkomiteen i forbindelse med behandlingen av budsjettet for 2007 uttalt at både fullføring av behandlingen av Steinkjervassdraget og påbegynnelse av kjemisk behandling av Vefsna kan finne sted i 2007. Lokale krefter både i Nord-Trøndelag og på Helgeland er nå bekymret for at disse løftene ikke vil bli holdt.

Svar:

Jeg har i tidligere svar til Stortinget sagt at årets bevilgning til bekjempelse av Gyrodactylus salaris vil være tilstrekkelig til å avslutte behandlingen i Steinkjer og starte kjemisk behandling i Vefsn. Imidlertid har jeg understreket at gjennomføring av tiltak må tilpasses de meget vanskelige forholdene og status til enhver tid.

Etter at Stortinget vedtok budsjettet for inneværende år har det vist seg at det vil være nødvendig å gjennomføre to fulle behandlingsrunder i Steinkjer.

Jeg er svært opptatt av dette spørsmålet og arbeider med saken med sikte på å gjennomføre en behandling i Steinkjervassdraget og sette i gang kjemisk behandling i Vefsn-regionen innenfor rammen av årets bevilgning.

SPØRSMÅL NR. 978

Innlevert 27. april 2007 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 4. mai 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil statsråden iverksette tiltak som kan sikre turistforbindelsesprosjektet Andøy-Senja over Andfjorden (fergeforbindelsen Andøy-Senja), slik at videre drift kan sikres?»

BEGRUNNELSE:

I arbeidet med å etablere en nasjonal turistveg på Andøy og på Senja, er fergeforbindelsen over Andfjorden helt avgjørende. I dag drives forbindelsen av et privat fergeselskap i sommerhalvåret. Det er kjent at dette fergesambandet har slitt med økonomiske problemer hvert år siden forbindelsen kom i gang for 11 år siden. Årlig er det blitt iverksatt "nødløsninger" i form av spleiselag mellom flere parter, for å berge driften. Dette har naturlig nok ikke bidratt til å skape den nødvendige tillit i turistmarkedet, og naturlig nok medført tapt trafikk. En mer robust økonomisk modell vil kunne skape langsiktighet og bidra til økt trafikk, større besøkstall og dermed bedre økonomi for dette prosjektet.

Svar:

Det er dialog med Troms og Nordland fylkeskommuner med sikte på å sikre driften av sambandet mellom Andøya og Senja sommersesongen 2007. Spørsmålet om statlig økonomisk medvirkning til driften av sambandet i 2007 er en del av denne dialogen.

Vegdirektoratet vil gjennomføre en utredning av behovet for en mer langsiktig offentlig medfinansiering av Senjafergene. Denne utredningen vil i tillegg til Andfjordforbindelsen også omfatte forbindelsen Skrolsvik-Harstad. Den tredje av forbindelsene som utgjør Senjafergene, forbindelsen Brensholmen-Botnhamn, har riksvegstatus. Det er for tidlig nå å kunne si noe om hvordan Samferdselsdepartementet ev. skal kunne bidra til å sikre forutsigbare ordninger for driften av Senjafergene i de kommende år. Dette vil først kunne la seg gjøre etter at den nevnte utredningen foreligger. Utredningen er planlagt ferdig kommende høst.

SPØRSMÅL NR. 979**Innlevert 27. april 2007 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 7. mai 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen****Spørsmål:**

«Ser fiskeriministeren ingen betenkeligheter med at Kystverket leder det nye utredningsarbeidet i forbindelse med en eventuell heving av det tyske ubåtvraket U-864?»

BEGRUNNELSE:

Under høring i transport- og kommunikasjonskomiteen den 16. april kom det klart frem fra Kystverkets side at heving av ubåtvraket er en svært dårlig løsning. Det var tydelig at Kystverket hadde bestemt seg, og etaten virket svært lite interessert i andre innspill og løsninger. De sa rett ut at i ettertid hadde det dukket opp flere kreative innspill. Dette var en uttalelse som flere tilstedeværende på høringen reagerte svært negativt på. Det er lite tillitvekkende at denne etaten skal foreta den nye utredningen så lite lydhøre som vi oppfattet de i komiteen. Når Kystverket allerede har gått så høyt på banen i dette spørsmålet om at de ønsker tildekking, er det fare for at det har gått prestisje i saken. En uavhengig instans bør helt klart ha fått dette oppdraget for å få troverdighet og ro i denne viktige saken.

Svar:

Kystverket er Fiskeri- og kystdepartementets fagetat innen akutt forurensning. Det er derfor naturlig at Kystverket skal lede det videre arbeidet med å utrede hevingsalternativet bedre.

Kystverket har gjort et grundig arbeid som grunnlag for sin første anbefaling, basert på de fakta og den kunnskap som forelå da rapporten ble skrevet.

Kystverket har samarbeidet med en rekke fagmiljøer i vurderingen av tiltak for å hindre forurensning av det marine miljø fra vraket av U-864. I denne prosessen har Kystverket bl.a. invitert flere aktører på bergingsmarkedet til å vurdere mulige hevingsalternativer, men det var kun ett bergingsselskap som valgte å delta med en mulighetsstudie i 2006.

I etterkant og i forbindelse med høringene i Stortinget har det kommet fram nye forslag til hvordan en heving kan foretas, og påstander om at dette kan gjøres med en lavere risiko. Vi ønsker derfor å gi disse aktørenes forslag den samme grundige vurdering som forslaget som ble levert i 2006 har vært underlagt.

I denne saken må vi være trygge på at vi ikke iverksetter tiltak som forverrer forurensningen. En heving er forbundet med operasjonell risiko og kan medføre stor miljøskade dersom den mislykkes. Det har derfor vært lagt stor vekt på risikoanalyser i denne saken. Kystverket ga en anbefaling basert på uavhengige faginstansers innspill. Det ble lagt vekt på å vurdere miljørisikoen både under gjennomføringen av tiltak og på lang sikt etter at tiltak er gjennomført.

Når nye forslag til metoder for heving nå skal utredes nærmere, vil hensynet til miljørisiko fortsatt være avgjørende for endelig valg av tiltak. Kystverket vil fortsatt benytte uavhengig ekspertise på risikovurderinger - slik det har vært gjort hittil i arbeidet med U-864. Jeg mener at Kystverket har høy faglig kompetanse og integritet og har derfor ikke betenkeligheter med at Kystverket fortsetter å lede utredningsarbeidet.

SPØRSMÅL NR. 980**Innlevert 27. april 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 8. mai 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Statsminister Jens Stoltenberg har nylig lansert ambisiøse planer for klimakutt i årene fremover. Hensikten er visstnok også å gjøre Norge til et foregangsland i klimapolitikken. Dersom mange andre land vedtar og gjennomfører like strenge tiltak som

Norge, vil etterspørselen etter olje og gass bli redusert og prisen falle.

Kan finansministeren gi noen anslag på hvordan Norges olje- og gassinntekter kan bli påvirket dersom Regjeringens ambisjoner og prosentkutt blir gjort gjeldende på verdensbasis?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge statsministeren er planen å øke Kyoto-forpliktelsene til 10 pst. kutt innen 2012, deretter kutte 30 pst. i perioden 2012-2020 og så gjøre Norge såkalt karbonnøytralt innen 2050. Dersom mange nok land følger dette eksemplet, vil etterspørselen etter olje og gass trolig bli sterkt redusert på verdensbasis, noe som igjen vil påvirke prissettingen av olje og gass. Prisen på olje- og gass vil være avgjørende for hvor mye penger som kan overføres til Statens pensjonsfond - Utland i årene fremover. På bakgrunn av dette er det viktig å få vurdert hvor mye disse tiltakene kan påvirke norske olje- og gassinntekter i årene fremover.

Svar:

Klimaendringene er en av de største miljøutfordringene verdenssamfunnet står overfor. Klimaproblemet er globalt, og løsningen ligger i internasjonal samarbeid. Fra Norges side vil mye settes inn på å få i stand en ny ambisiøs internasjonal avtale om reduksjoner i klimagassutslipp. Et viktig siktemål med de ambisiøse målene om utslippskutt som statsministeren har lansert, er nettopp å vise vilje til å ta ansvar og til å være et foregangsland i klimapolitikken.

En ambisiøs internasjonal klimapolitikk vil redusere faren for alvorlige skadevirkninger som følge av bl.a. havnivåstigning, forskyvning av temperatuersoner og økt innslag av ekstreme værforhold. Samtidig vil norsk økonomi også påvirkes gjennom det ansvar for utslippsreduksjoner Norge påtar seg og gjennom endringer i verdien av norsk eksport og import. Kostnadene ved å overholde en internasjonal utslippsforpliktelse vil dels komme i form av tiltaks- og omstillingskostnader i Norge og dels i form av finansielle kostnader ved kjøp av utslippskvoter i utlandet.

Det knytter seg betydelig usikkerhet til utformingen av en internasjonal klimaavtale og til virkningene på petroleumsprisene og verdien av Norges energiekspert. Internasjonale tiltak mot klimagassutslipp, f.eks. gjennom økte avgifter eller bindende utslippskvoter, vil kunne påvirke det globale forbruket av fossile brensler. Lavere etterspørsel og økt skattekil i konsumentlandene vil isolert sett kunne redusere produsentlandenes inntekter fra olje- og gassutvin-

ning. Utviklingen i oljeprisen avhenger imidlertid også av OPEC-landenes reaksjon på en slik endring i markedsforholdene. Dersom OPEC-landene reduserer tilbudet av olje, vil utslaget i produsentprisene dempes.

Dersom tiltakene mot klimaendringer utformes kostnadseffektivt globalt, med bortfall av kullsubsidier og innføring av kvotesystem eller karbongraderede avgifter, vil veksten i verdens totale energietterspørsel dempes. En kostnadseffektiv internasjonal avtale vil bidra til teknologiutvikling, og de fornybare energikildene vil styrke sin konkurranseposisjon i forhold til fossile energibærere. Samtidig vil gass, og i noe mindre grad olje, kunne få en styrket konkurranseposisjon i forhold til kull som gir større CO₂-utslipp pr. energienhet. Kostnadene for Norge kan bli betydelig større dersom det iverksettes en mindre effektiv klimaavtale, med mindre sterke tiltak overfor kull enn overfor olje og gass. Norge har dermed en stor egeninteresse av at klimaavtaler utformes kostnadseffektivt og ikke diskriminerer bruken av råolje og naturgass. Samtidig vil verdien av norsk vannkraft øke dersom all bruk av fossile brensler til elektrisitetsproduksjon avgiftsbelegges eller reguleres på annen måte.

Norge skal bidra til utvikling av teknologi for fangst og lagring av CO₂. Dersom kostnadene ved å ta i bruk slik teknologi blir lave nok, kan den gi et betydelig bidrag til å redusere utslippene av CO₂ uten tilsvarende nedgang i etterspørselen etter fossile energibærere. Dette bidrar til å understreke at virkningen på energiprisene av en ambisiøs internasjonal klimaavtale er svært usikker.

Samlet sett er det grunn til å regne med at en ambisiøs internasjonal klimapolitikk vil føre til at tilbyderne av fossile brensler vil stå overfor lavere etterspørsel og produsentpriser enn uten en slik avtale, mens prisene til konsument vil kunne øke. Størrelsen på utslagene er imidlertid meget usikker. En ren økonomisk vurdering for Norge må også vektlegge at Pensjonsfondets investeringer i verdens produksjonsapparat vil kunne forringes dersom verdenssamfunnet ikke lykkes med å hindre større klimaforstyrrelser, jf. omtale i St.meld. nr. 24 (2006-2007) Om forvaltningen av Statens pensjonsfond i 2006.

SPØRSMÅL NR. 981**Innlevert 27. april 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 9. mai 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«De som satt med aksjer over årsskiftet 2005/2006 og som 1. januar 2006 hadde negativ risk, fikk ikke regulere risk for ikke mottatt utbytte som følge av at skattereformen ble innført. Dette har ført til høy reell beskatning på avkastningen. I noen tilfeller over 300 pst. skatt!

Er dette en tilsiktet effekt ved innføring av skattereformen, eller synes finansministeren det bør være en grense for hvor høy skatt man skal betale for å bidra til den såkalte "felleskassen"?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålet kan konkretiseres med følgende eksempel:

Person A kjøpte 1 000 Aker ASA aksjer 21. desember 2005. Disse kjøpte A "over disk" i banken for 190 kr. Kjøpesum inkl. kurtasje: 190.250 kr.

18. januar 2006 solgte A disse aksjene med for tjeneste for 193 kr Salgssum fratrukket kurtasje: 192.750 kr.

Imidlertid viste skjema RF1088 en negativ risk på 25,02 pr. Aker-aksje. Negativ risk skal trekkes fra anskaffelsesverdien slik at skattbart overskudd blir større.

Regnestykket blir som følger:

Gevinst for handelen fratrukket kurtasje:	2.500,00
Tillegg for Negativ risk	25.020,00
Skattbart beløp	27.520,00
Vedkommendes skatt blir (27.520 x 28%)	7.705,60
Prosent beskatning (7.705,6 X 100) / 2.500 =	308,22%

Svar:

Fra og med inntektsåret 2006 ble skjermingsmetoden for aksjonærer innført for beskatning av aksjeinntekter som tilfaller personlige aksjonærer. Skjermingsmetoden avløste RISK- og godtgjørelsesmetoden.

RISK-metoden innebar at selskapene årlig beregnet endring i skattlagt kapital i selskapet. Hovedelementene ved beregningen av endring i skattlagt kapital var selskapets skattepliktige inntekt, fratrukket avsatt utbytte og utlignet skatt på selskapets inntekt. Dette ble fordelt på antall aksjer i selskapet for å komme fram til årets RISK-beløp. Reguleringen av aksjenes inngangsverdi skjedde med virkning fra 1. januar i selskapets ligningsår. Dette innebar at RISK-

beløpet ble tilordnet de som eide aksjene 1. januar året etter inntektsåret.

Siden RISK-beløpet ble tilordnet den som eide aksjene 1. januar året etter inntektsåret, kunne det være én person som mottok utbyttet, mens en annen fikk nedregulert RISK-beløpet som følge av utbyttet. En aksjonær kunne for eksempel realisere aksjen tidlig i året før utdeling av ordinært utbytte. Ordinært utbytte utbetalt i salgsåret ville være avsatt i regnskapet året før, og ville derfor være tatt hensyn til i RISK-beløpet som ble tilordnet 1. januar i salgsåret. Selger ville således få fradrag for utbyttet i sin inngangsverdi (og dermed høyere skattepliktig gevinst), mens utbyttet ville tilfalle kjøperen. Kjøperen på sin side ville motta utbyttet uten at dette ville påvirke dennes inngangsverdi på aksjen.

Denne forskyvningen mellom aksjonærer ble fanget opp av særskilte regler i skatteloven § 10-32 fjerde og femte ledd. Etter disse reglene skulle aksjens inngangsverdi reduseres med utbytte som ikke var kommet til fradrag på aksjonærens hånd (fjerde ledd), når aksjen ble realisert. Tilsvarende skulle utbytte som var utdelt til en annen aksjonær, men som var kommet til fradrag gjennom RISK-reguleringen på skattyters hånd, legges til inngangsverdien når aksjen ble realisert (femte ledd).

I forbindelse med innføringen av skjermingsmetoden for aksjonærer ble det gitt overgangsregler for fastsetting av aksjenes inngangsverdi og skjermingsgrunnlag. Overgangsreglene innebærer at det skal tas hensyn til RISK-reguleringer i aksjonærens eiertid ved fastsettingen av aksjenes inngangsverdi og skjermingsgrunnlag. Reglene i skatteloven § 10-32 fjerde og femte ledd ble opphevet i forbindelse med innføringen av skjermingsmetoden (fra og med inntektsåret 2006).

Overgangsreglene sammenholdt med opphevelsen av skatteloven § 10-32 fjerde og femte ledd, innebærer at de forskyvningene mellom aksjonærene som er beskrevet ovenfor, ikke justeres når aksjene realiseres etter 1. januar 2006. Dette kan få uheldige konsekvenser for enkelte aksjonærer, mens det vil være fordelaktig for andre aksjonærer.

De effektene som er beskrevet i spørsmålet fra representanten Hagesæter, skyldes overgangen fra RISK-metoden til skjermingsmetoden for aksjonærer. Ved overgangen fra én beskatningsmodell til en annen, vil det alltid foreligge en fare for enkelte uheldige utslag i en overgangsperiode. Hvorvidt det i ettertid bør eller kan foretas endringer for å korrigere

for slike utslag, vil bero på en helhetsvurdering. Finansdepartementet vil gjøre en slik helhetsvurdering. Ved denne vurderingen må det blant annet foretas en avveining av om gevinsten ved å innføre en over-

gangsregel står i forhold til de ligningsmessige og øvrige ressurser en slik overgangsbestemmelse vil kreve.

SPØRSMÅL NR. 982

Innlevert 27. april 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 8. mai 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«I sin tale til SVs landsmøte 2007 harselerte statsråden med forskere som er kritisk til FNs klimapanel, og avviste deres arbeid med begrunnelsen at de fikk støtte fra ExxonMobil (eller andre selskap som SV ikke hadde fått kjennskap til ennå). Statsministeren brukte tilsvarende retorikk i debatt på Tabloid 24. april 2007.

Vil academia og forskningsinstitusjoner få klare retningslinjer å forholde seg til i lys av at Regjeringens medlemmer avfeier forskningsarbeid støttet av ExxonMobil som lite troverdig?»

Svar:

Det er svært viktig med kritisk forskning. At det stilles kritiske spørsmål ved etablerte sannheter, dri-

ver forskning framover og gir ny innsikt. Også forskning som finansieres av bedrifter med økonomisk interesse av en bestemt konklusjon, skal vurderes seriøst. Jeg tillater meg likevel å vurdere slik forskning med et ekstra kritisk blikk.

Bak Klimapanelets rapporter ligger det solid vitenskapelig arbeid og grundige prosesser. Panelet driver ikke forskning selv, men går systematisk gjennom foreliggende forskning om klimaendringer. Klimapanelets Fjerde hovedrapport presenterer en nøye balansert syntese av eksisterende kunnskap på klimaområdet. De grundige og brede prosessene som ligger til grunn for FNs Klimapanels arbeid, gjør at Regjeringen fester stor lit til klimapanelets rapporter.

SPØRSMÅL NR. 983

Innlevert 27. april 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 8. mai 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Miljøverndepartementet har sponset foredragsturneen "Himmel og hav". I foredraget presenteres tilhørerne for en del forbrukerrelaterte tall og "fakta", blant annet om nytten av å spare strøm. Blant annet kan Oslos innbyggere spare strøm til hele Asker kommune ved å skru av alle standby-brytere.

Er disse beregningene i tråd med beregninger fra Enova og lignende statlige organ, og har Miljøverndepartementet bidratt med å utarbeide tall for presentasjonen?»

BEGRUNNELSE:

Eksemplet i presentasjonen sier blant annet at hvis alle i Oslo skruer sine elektriske apparatene helt av, vil man spare nok strøm til å dekke strømforbruket i Asker kommune. Det sies ikke noe om hvilke tall man legger til grunn for strømforbruket i Asker, ei heller hvor mye man regner med å spare ved å skru elektriske apparater helt av.

Litt rask hoderegning skulle indikere at apparater i standby-modus står for 9 pst. av samlet forbruk i husholdningene, gitt at Oslo er ca. 11 ganger større enn Asker.

Senior energirådgiver i Enova, Frode Olav Gjerstad, sier på Enovas websider (<http://www.enova.no/?itemid=3954>) at "Norges totale standby-forbruk estimeres til ca. 392 GWh". Dette tilsvarer i overkant 1 pst. av strømforbruket i husholdningene. Avviket fra tallene i "Himmel og hav" presentasjonen er dermed betydelig.

En slik type presentasjon som skal presenteres bredt for det norske folk, og som også indirekte er betalt av det norske folk, må være basert på faktaopplysninger.

Svar:

Regjeringen bidrar med midler til foredragsturneen "Himmel og Hav" for å øke bevisstheten om klimaproblemet blant folk. Det er viktig å skape bred

politisk aksept for en ambisiøs klimapolitikk som innebærer omstillinger i produksjon og forbruk.

En av utfordringene i den offentlige klimadebatten er å finne rom til lengre analyser og årsakssammenhenger om hva som egentlig skjer med jordens klima, hva som er fakta, hva som er usikkert og hva som er rene spekulasjoner. Det er et stort behov for arenaer hvor det er tid til å gå i dybden på hva som egentlig skjer med jordens klima.

Dette er en av de viktigste grunnene til at Miljøverndepartementet og Storm Weather Centre (Storm), i samarbeid med Meteorologisk institutt, arrangerer foredragsturneen "Himmel og Hav". Det er Storm og Meteorologisk institutt som står ansvarlig for det faglige innholdet.

SPØRSMÅL NR. 984

Innlevert 27. april 2007 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 9. mai 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til å endre lovverket for å sikre at kriminalomsorgen kan parkere der de ønsker når de skal eskortere innsatte til tannlege, lege etc?»

BEGRUNNELSE:

Media har den senere tid vist eksempler på hvordan veitrafikkloven forbyr at kriminalomsorgen på samme måte som politiet kan parkere der det er formålstjenlig når de f.eks. skal eskortere en innsatt til tannlegen. Dette innebærer at innsatte blir utsatt for en form for gapestokk, at sikkerheten kan bli skadelidende, og det påfører også kriminalomsorgen unødvendige kostnader.

Svar:

Jeg går ut ifra at de medieoppslag representanten Oktay Dahl refererer til knytter seg til fremstillinger fra Skien fengsel, og jeg har derfor bedt KSF om å ta

kontakt med region Sør for å få en nærmere redegjørelse. KSF har opplyst at Skien fengsel ser det som problematisk at de ikke har mulighet til å parkere tjenestebilene på en hensiktsmessig måte i forbindelse med fremstillinger. På denne bakgrunn har fengslet sendt en søknad om dispensasjon fra de ordinære parkeringsbestemmelsene til Skien kommune. Jeg har fått opplyst at fengslet har fått avslag på søknaden om dispensasjon, men at kommunens vedtak er påklaget.

Når det gjelder situasjonen ved Skien fengsel, har KSF opplyst at de avventer utfallet av klagesaksbehandlingen. Jeg har ikke mottatt andre signaler fra kriminalomsorgen om at gjeldende parkeringsbestemmelser oppleves som et problem. Jeg vil likevel be KSF om å undersøke hvorvidt dagens parkeringsbestemmelser oppleves som uhensiktsmessige for kriminalomsorgen generelt. Såfremt jeg får ytterligere signaler om at gjeldende lovverk er et problem, vil jeg ta et initiativ overfor samferdselsmyndighetene for å få en vurdering av om det eksisterende lovverket ivaretar kriminalomsorgens behov godt nok.

SPØRSMÅL NR. 985**Innlevert 27. april 2007 av stortingsrepresentant Vera Lysklætt****Besvart 9. mai 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Brannsikkerheten i Skarvberg tunnelen i Porsanger kommune blir i nasjonal plan for oppgradering av tunneler betegnet som den verste i hele Nord-Norge. Dette går fram av ulike medieoppslag den siste tida. Ifølge planen vil ikke tunnelen bli oppgradert før i perioden 2012-2015. Brannsjefen i kommunen truer nå med å stenge tunnelen om ikke noe gjøres.

Hva vil statsråden gjøre for å trygge liv og helse for de fastboende og for turistene som er nødt til å benytte denne tunnelen for å komme seg til og fra Nordkapp?»

BEGRUNNELSE:

Den 2 980 meter lange Skarvberg tunnelen har store mangler, og den tilfredsstillende ikke dagens krav til brannsikkerhet. Den ligger på E69 som er den eneste veien til Honningsvåg og Nordkapp. Skjer det ei ulykke i tunnelen, er brannmannskapene både i Nordkapp og Porsanger en time unna ulykkesstedet. Tunnelen mangler havari- og snuplasser og brannventilasjon, og det vil ta svært lang tid før ekstra slukkevann er tilgjengelig. Dessuten er mulighetene for kommunikasjon mellom tunnelåpningene og redningsmannskap som går inn i tunnelen ved en eventuell ulykke ikke til stede ettersom det ikke er kommunikasjons- og kringkastingsanlegg i tunnelen. Årsdøgntrafikken i tunnelen er på nærmere 400 kjøretøy i dag, noe som tilsvarer 144 000 kjøretøy i året. Sommerdøgntrafikken er på 1 000-1 200 kjøretøy pr. døgn. Vel 200 000 personer besøker Nordkapp-plataet pr. år. Det er derfor svært urovekkende og ikke akseptabelt både av hensyn til de fastboende, men også av hensyn til reiselivsnæringa at man skal være nødt til å vente i opptil 8 år før alle manglene er utbedret.

Svar:

Skarvberg tunnelen på E69 er 2 980 meter og ble bygget ca. i 1970. Deler av tunnelen fikk noe opprustning på slutten av 1990-tallet.

Skarvberg tunnelen har ikke en tilfredsstillende teknisk standard. Det gjelder tunnelprofil og høyde, vann- og frostsikring, samt dreneringsforhold. I NTP 2006-2015, innenfor programmet for sikkerhetsmes-

sig opprustning av tunneler, er tiltak i Skarvberg tunnelen foreslått i siste del av perioden (2010-2015).

Statens vegvesen har gjort behovsvurderinger av tiltak i Skarvberg tunnelen, også sett i sammenheng med tilstøtende rasområder på E69. Det ble konkludert med at dagens tilstand på både tunnel og veg er av en slik karakter at det vil være mer riktig å bygge ny tunnel framfor å utbedre eksisterende tunnel med relativt kostbare tiltak. Trasé for ny tunnel vil i tillegg legges slik at tilstøtende rasområder elimineres.

Jeg er orientert om at Porsanger kommune har tatt opp de branntekniske forhold i Skarvberg tunnelen. Det avholdes i disse dager (10. mai) møte mellom brannsjefen i Porsanger og Statens vegvesen, der temaet er hvordan en kan få mer tilfredsstillende branntekniske løsninger i tunnelen. De viktigste kravene fra Porsanger kommune er tilgang på slukkevann, snunisjer, samt mulighet for sterkere og styrt ventilasjon.

Vegdirektoratet har gått nøye gjennom disse kravene og vurdert dem i forhold til Statens vegvesens retningslinjer og håndbøker. En viktig parameter i forhold til disse vurderingene er trafikkmengde. Trafikktellinger fra 2005 og 2006 viser at gjennomsnittlig årsdøgntrafikk i Skarvberg tunnelen ligger på ca. 300 kjøretøy (10-15 pst. tunge kjøretøy), med topp i sommersesongen der ÅDT ligger på ca. 600-700 kjøretøy. I forhold til for eksempel kravet om ventilasjon, er det en betingelse at ÅDT skal være over 1000.

I tillegg til de konkrete innspillene fra brannsjefen i Porsanger kommune, arbeider Statens vegvesen med nye risiko- og sårbarhetsanalyser for vegnettet i Region Nord. For strekningen E69 vil de berørte kommuner (Porsanger og Nordkapp) involveres i arbeidet.

Det har til nå ikke vært alvorlige ulykker eller hendelser i tunnelen, og det eksisterer en beredskapsplan som kommunen har vært med på å utarbeide, og som bl.a. beskriver hva som skal gjøres hvis ulike typer hendelser oppstår. I tillegg blir det foretatt rutinemessige inspeksjoner av tunnelen. Kostnader for ny tunnel er grovt anslått til 200 mill. kr. Dette vil dermed være en del av vurderingene i forbindelse med utarbeiding av kommende NTP 2010-2019.

SPØRSMÅL NR. 986**Innlevert 30. april 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 8. mai 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Statens vegvesen inngikk i 2005 avtale med Prognosesenteret for å få ekstern hjelp til å overvåke kostnadsutviklingen i store veiprosjekter. Dette er viktig for å sikre at den kostnadsrammen som ligger til grunn for vedtak om bompengefinansierte prosjekter og prioritering av enkeltprosjekter innenfor vedtatt budsjettrammer faktisk overholdes.

Kan statsråden opplyse hvordan Statens vegvesen følger opp kostnadsutviklingen i store veiprosjekt overfor Samferdselsdepartementet, og hvordan Samferdselsdepartementet følger dette videre opp med rapportering til Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge "Felles begrepsapparat for kvalitetssikring av kostnadsoverslag" utarbeidet av de firmaer som av Finansdepartementet er kvalifisert for å foreta ekstern kvalitetssikring av store statlige prosjekter (altså over 500 mill. kr), settes den såkalte "styringsrammen" for utførende etat en del under vedtatt kostnadsramme for prosjektet.

Jeg viser til svar på spørsmål nr. 635 (2006-2007) vedrørende kostnadssituasjonen for prosjekt E18 Bjørvika der det heter:

"Eventuelle kostnadsøkninger ut over kostnadsrammen forutsettes i sin helhet finansiert gjennom statlige midler, eventuelt ved at utbyggingens omfang reduseres.

Hvis prosjektet får en uforutsett kostnadsutvikling, vil dette bli lagt fram for Stortinget i forbindelse med de årlige statsbudsjettene."

Jeg legger til grunn at dette forholdet også blir vurdert i forbindelse med årlig revisjon av statsbudsjettene.

I tillegg legger jeg til grunn at de innspill og synspunkt som kommer fra Prognosesenteret om både prisutvikling generelt og konkrete store prosjekter spesielt, blir grundig vurdert i Samferdselsdepartementet, også i sammenheng med nødvendig videre rapportering til Stortinget om kostnadsutviklingen for vedtatte store veiprosjekter. Jeg viser i den forbindelse til oppslag i Aftenposten 5.3.2007 om kostnadsutvikling for Hardangerbroen der Prognosesenteret gir uttrykk for at med et moderat anslag for prisstigning innenfor anleggsbransjen vil prisen for ferdigbygget prosjekt bli nærmere 2,1 mrd. kr og derved godt over Stortingets vedtatte kostnadsramme på 2,04 mrd. kr.

Jeg legger også til grunn at kostnadsutvikling føl-

ges for alle store prosjekter uavhengig av andel bompengefinansiering og uavhengig av hvem som er tiltakshaver. Her viser jeg spesielt til Bergensprogrammet, jf. St.prp. nr. 75 (2004-2005) der Bybanen er et av to hovedprosjekter i programmet og Bergen kommune er tiltakshaver. Jeg går ut fra at det i tilfeller der Statens vegvesen ikke selv er tiltakshaver, så etableres det et ekstra styrings- og rapporteringsregime for å sikre god kostnadsstyring med rapportering også til Stortinget om nødvendig.

Svar:

Vegdirektoratet har ingen avtale med Prognosesenteret AS om overvåking av kostnadsutviklingen i vegprosjekter. Den avtalen som ble inngått i 2005, omfatter bestilling av oversikt over aktiviteten i det totale norske og nordiske anleggsmarkedet. En slik oversikt gir mulighet for å gjøre analyser av virkningene i markedet ved å variere inngangsdata, eksempelvis prisendringer på de ulike innsatsfaktorene (maskiner, materialer, arbeidskraft), og/eller variere oppdragsmengden i størrelse og over tid. Utvikling av et system for å utføre slike analyser inngår også i avtalen med Prognosesenteret AS. Oppdraget vil gi etaten økt generell kunnskap om markedet. I dette ligger altså ingen overvåking eller prognostisering av kostnadsutviklingen for vegprosjekter i Statens vegvesen.

For vegprosjekter med kostnadsoverslag over 500 mill. kr kvalitetssikres overslagene av eksterne firmaer. Styringsramme og kostnadsramme fastsettes i et gitt tidsår. Forventet tillegg i kostnader knyttet til usikkerhet i markedet skal være innkalkulert. Prognose for prisutviklingen fremover i tid beregnes ved bruk av budsjettindekser fastsatt av Finansdepartementet. I ettertid, når den virkelige prisutviklingen er kjent, benyttes byggekostnadsindekser for veganlegg fastsatt av Statistisk sentralbyrå.

For det enkelte prosjekt skal det i gjennomføringsfasen utarbeides prognose for sluttkostnad hver måned. I tillegg skal det gjennomføres en full gjennomgang av kostnadsoverslaget minimum to ganger pr. år. Til hjelp for å oppnå god kostnadsstyring benytter prosjektene elektronisk prosjektstyringsverktøy.

To ganger i året rapporterer regionvegkontorene om status for større prosjekter til Vegdirektoratet, med vekt på avvik i fremdrift og økonomi. Etter en vurdering av tiltak for å redusere eventuelle avvik, rapporteres det videre til Samferdselsdepartementet.

I tillegg blir departementet orientert om eventuelle kostnadsoverskridelser i etatsmøter med Vegdirektoratet som holdes tre ganger i året.

Stortinget blir orientert om kostnadsendringer gjennom de årlige budsjettproposisjonene. Her omtales alle prosjekter med kostnadsoverslag over 200 mill. kr. For prosjekter som har vært til ekstern kva-

litetssikring, omtales kostnadsendringer dersom disse overskrider kostnadsrammen. For øvrige prosjekter omtales endringer som overskrider usikkerhetsmarginen på +/- 10 pst. i forhold til opprinnelig overslag. Ved behov blir Stortinget også orientert i forbindelse med framlegging av samleproposisjoner.

SPØRSMÅL NR. 987

Innlevert 30. april 2007 av stortingsrepresentant Odd Einar Dørum

Besvart 10. mai 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til endringer i dagens regelverk, slik at kvinner med mindreårige barn som er på flukt fra sitt hjemland, lettere vil få opphold i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Venstres stortingsgruppe blir, i likhet med de andre partiene, ofte kontaktet av enkeltpersoner som ønsker opphold i Norge, men som har fått avslag. Flere av disse henvendelsene gjelder kvinner som flykter. Kvinner flykter blant annet av frykt for kjønnslemlestelse, tvangsekteskap, æresdrap og overgrep i form av seksuell vold. Denne typen forfølgelse går gjerne under betegnelsen kjønnsbasert forfølgelse. Kjønnsbasert forfølgelse er ikke et presist juridisk begrep, men uttrykket har oppstått for å beskrive og beskytte mot forhold som spesielt rammer kvinner. Flyktningkonvensjonen omtaler ikke direkte forfølgelse av kvinner. Det er imidlertid vanlig å hevde at kvinner kan ses på som en "sosial gruppe", og mennesker som blir forfulgt for sin sosiale tilhørighet har ifølge flyktningkonvensjonen krav på beskyttelse. Det er imidlertid mye som tyder på at Norge praktiserer regelverket strengt overfor kvinner på flukt.

En av sakene vi har fått kjennskap til, gjelder en kvinne som flyktet fra Iran med to små barn. Kvinnen har fått avslag på sin søknad om asyl. Utlendingsdirektoratet har uttalt at verken kvinnen eller barna hennes er utsatt for noen trussel med hensyn til rase, religion, nasjonalitet, medlem av en sosial gruppe eller politisk tilhørighet. Kvinnen selv uttaler at hun flyktet fra en voldelig mann som gjentatte ganger utsatte henne for overgrep. Utlendingsdirektoratet viser til at en kvinne har rett til skilsmisse ved mishandling, men

dette regelverket etterleves sjelden i Iran. Hvis hun returnerer til Iran, frykter hun å bli fratatt omsorgen for og samvær med sine barn. Det å flykte fra sin mann er i Iran ikke akseptabelt, og det er uvisst hvilke andre represalier hun vil bli utsatt for. Kvinner har blitt dømt til døden ved steining for utroskap i Iran.

Kvinnen har til sammen bodd i Norge med barna i to og et halvt år. Hun faller således utenfor den midlertidige forskriften som gir barn med lengre enn tre års botid i Norge midlertidig opphold. Hun opplyser at barna nå går på norsk skole og snakker bra norsk.

Svar:

Jeg vil innledningsvis vise til mitt svar av 1. desember 2006 på spørsmål nr. 247 fra representanten Dørum. Som den gang vil jeg understreke at jeg, i likhet med representanten Dørum, er svært opptatt av å sikre beskyttelse til både kvinner og menn som er utsatt for kjønnsbasert forfølgelse. Slik beskyttelse må selvsagt også omfatte de aktuelle personers barn.

Som det også fremkom av mitt svar på spørsmål nr. 247, foreslo ikke utvalget som har utarbeidet forslag til ny utlendingslov nye regler for når det skal gis asyl eller oppholdstillatelse til personer som risikerer kjønnsbasert forfølgelse. Jeg deler utvalgets vurdering av at det er vanskelig å møte de konkrete problemstillingene på feltet gjennom ytterligere lovgivning. For å styrke rettsposisjonen til personer utsatt for kjønnsbasert forfølgelse ønsker jeg imidlertid å utarbeide egne retningslinjer for dette. Dette er også i tråd med anbefalinger både fra lovutvalget og UNHCR. Formålet med retningslinjene vil i hovedsak være å sikre stor bevissthet i forhold til at kjønn kan være et relevant moment ved flyktningvurderingen. Arbeidet er igangsatt og planlegges ferdigstilt innenstående år.

Som også tidligere nevnt vil det i forbindelse med ny lov fremgå uttrykkelig at tidligere ofre for menneskehandel som risikerer forfølgelse ved retur, kan fylle vilkårene for asyl. Dette er for øvrig i samsvar med de vurderinger som har vært foretatt i flere avgjørelser i praksis også under gjeldende lov. Departementet vurderer også et forslag fra Utlendingslovutvalget om å presisere i loven at forfølgelse i flyktningkonvensjonens forstand kan ta form av handlinger som er motivert av kjønn. Etter planen skal forslag til ny utlendingslov legges frem i juni i år.

Jeg vil også minne om at dagens regelverk allerede åpner for at personer som risikerer kjønnsbasert forfølgelse gis asyl, og dette er så langt jeg er kjent med også blitt fulgt opp i praksis. Andre er, etter en

konkret vurdering, gitt oppholdstillatelse av beskyttelsesgrunner eller på grunnlag av sterke menneskelige hensyn. Jeg kan opplyse at tall fra Utlendingsdirektoratet viser at hele 69 pst. av alle kvinner som fikk realitetsbehandlet sin asylsøknad i Norge i 2006, fikk oppholdstillatelse. Den høye prosentandelen antas blant annet å ha sammenheng med økt fokus på kjønnsbasert forfølgelse. I den grad disse personene har kommet sammen med barn, vil tillatelse også være gitt til barna.

Avslutningsvis vil jeg igjen understreke at ingen asylsøkere som risikerer umenneskelig behandling i hjemlandet, vil bli returnert. Jeg har full tillit til utlendingsforvaltningens håndtering av disse spørsmålene.

SPØRSMÅL NR. 988

Innlevert 30. april 2007 av stortingsrepresentant Per Sandberg

Besvart 8. mai 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hvilke driftsmessige, økonomiske eller kvalitetsmessige forhold med betydning for kundene som ligger bak beslutningen om å la Jernbaneverket selv gå inn og operativt drive terminalen?»

BEGRUNNELSE:

I samband med at den nye containerterminalen for jernbane på Ganddal utenfor Stavanger skal stå ferdig i november, har Jernbaneverket utlyst en anbudsrunde for drift av denne. Hovedargumentet for dette har vært nøytralitetshensyn til tross for at CargoNet AS allerede i dag ser ut til å oppfattes som nøytral av kundene, samt betjener andre togselskaper.

Jernbaneverket har nå valgt å trekke den igangsatte anbudsprosessen, men fremfor å gi f.eks. CargoNet AS (eller andre kommersielle aktører) ansvaret, har nå Jernbaneverket besluttet å selv gå inn som terminaldriver. Dette kan medføre:

- Staten er tilbake som kommersiell aktør med kundekontakt innen jernbaneverksamhet.
- Verdikjeden splittes opp med høyere transaksjonskostnader og svekket konkurransekraft for jernbane som konsekvens.
- Samfunnsnyten i investeringen svekkes.

- Jernbaneverket har intet incitament til å kunne utføre terminaldrift mer effektivt en CargoNet AS (eller andre).

I henhold til fagbevegelsens eget nettsted innebærer beslutningen, som det heter "fullt gjennomslag for Norsk Jernbaneforbund". Jeg har stor respekt for at lovverkets bestemmelser om ansattes informasjonsrett og deltakelse overholdes, men kan i denne saken vanskelig finne saklige grunner for beslutningen - ut over et ønske om nettopp fullt gjennomslag for forbundets ideologiske syn på konkurranse.

Svar:

Konkurransen om å drifte Ganddal godsterminal er i gang, og Jernbaneverket har mottatt søknader om å bli prekvalifisert for videre deltakelse i konkurransen.

Jernbaneverket opplyste Samferdselsdepartementet for kort tid tilbake om at det i arbeidet med å gjennomføre konkurransen var dukket opp problemstillinger som kunne tilsi at det var tilrådelig å stanse den igangsatte konkurransen. På initiativ fra Samferdselsdepartementet ble det gjennomført et møte med Jernbaneverket og Statens jernbanetilsyn. Møtet resulterte i at det ble brakt klarhet i de rettslige problemstillinger Jernbaneverket hadde trukket fram som uklare.

Arbeidet med å gjennomføre konkurransen har pågått i over ett år. Det har ikke fremkommet opplysninger som tilsier endringer i de opprinnelige vurderinger av organisering av fremtidig drift av Ganddal godsterminal. Derfor har departementet lagt til grunn at Jernbaneverket viderefører arbeidet konkurransen om å drifte Ganddal godsterminal.

Jeg har for øvrig lagt vekt på å formidle til Jernbaneverket at det i sitt arbeid med konkurranseutsettingen skal ha god kontakt med Jernbaneforbundet om ivaretagelse av berørte arbeidstakers interesser og legge vekt på hensynet til å avvikle konkurranse på like vilkår.

SPØRSMÅL NR. 989

Innlevert 30. april 2007 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 9. mai 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Hvilke tiltak jobber Regjeringen med for å hjelpe gjeldsoffer, også når det gjelder skatte- og avgiftskrav, hva har Skattedirektoratets nedsatte arbeidsgruppe kommet med av konklusjoner i sin rapport, og hvilke positive effekter er kommet ut av skoleringsarbeidet for økonomiske rådgivere i kommunene?»

BEGRUNNELSE:

I Innst. O. nr. 12 (2006-2007) nevnes det i flertallsmerknaden at Regjeringen jobber med tiltak som tar sikte på å hjelpe "vanskeligstilte gjeldsoffer", også når det er skatte- og avgiftskrav som er hovedårsak til problemene. Det vises også til at Skattedirektoratet har nedsatt en arbeidsgruppe som vil lage en rapport om hvordan man bedre kan imøtekomme skattytere som av ulike årsaker ikke er i stand til å ivareta sine interesser.

Det opplyses også at det etter initiativ fra Arbeids- og inkluderingsdepartementet i 2005 er satt i gang et intensivt opplæringsprogram for de økonomiske rådgiverne i kommunene. Arbeidet vil vare ut 2007, og målet er å styrke kompetansen innenfor gjeldsrådgivning.

Svar:

Regjeringen arbeider for tiden med flere tiltak for å bedre situasjonen for private husholdninger som opplever gjeldsproblemer. Jeg kan blant annet nevne at Regjeringen for tiden vurderer

- behovet for justeringer i gjeldsordningsloven
- å opprette et "grønt nummer" for gjeldsrammede
- om det bør opprettes et gjeldsregister i Norge
- om det bør innføres frarådningsplikt ved kredittkjøp.

Disse tiltakene er i hovedsak basert på Dokument nr. 8:95 (2005-2006) om tiltak mot fattigdom og gjeldsproblemer.

Når det gjelder gjeldsproblemer knyttet til skatte- og avgiftskrav, har Skattedirektoratet som kjent nedsatt en arbeidsgruppe som har utarbeidet en rapport om behovet for å bistå vanskeligstilte skattytere, dvs. skattytere som for et kortere eller lengre tidsrom er ute av stand til å ivareta egne interesser, herunder å levere selvangivelsen. Årsakene kan blant annet være psykiske eller sosiale problemer, sykdom eller dødsfall i familien. Totalt sett er det en begrenset gruppe skattytere som kommer i en slik situasjon, men konsekvensene for den enkelte kan være store.

Arbeidsgruppen har i rapporten kommet med flere forslag til tiltak som kan iverksettes for å avhjelpe situasjonen for disse skattyterne. Blant annet foreslår arbeidsgruppen at

- skatteetaten - for å komme i kontakt med den vanskeligstilte på et tidlig tidspunkt - inngår samarbeidsavtaler med andre instanser, som for eksempel NAV
- det i skatteetaten opprettes egne enheter som skal bistå og behandle saker fra vanskeligstilte skattytere
- det for å sikre samarbeidet mellom ligningskontorene og skatteoppkreverkontorene gis klare retningslinjer for hva slags opplysninger som kan utveksles mellom fastsettings- og innkreivingsmyndighetene
- det blir enklere for vanskeligstilte skattytere å få endret en uriktig skjønnslogging
- det blir enklere for vanskeligstilte skattytere å få ettergitt gjeld og komme inn under en gjeldsordning
- det fastsettes en egen sats for forsinkelsesrente

når det er manglende evne som er årsaken til at skattegjeld ikke betales.

Vedrørende skoleringsarbeidet for økonomiske rådgivere i kommunene, opplyser Sosial- og helsedirektoratet at det er opprettet en sentral arbeidsgruppe som arbeider med opptrapping av økonomisk rådgivning i kommunene. Et team utgått fra denne arbeidsgruppen har hittil gjennomført grunnkurs i økonomisk rådgivning og gjeldsrådgivning for alle landets kommuner, og en kursrekke med videregående kurs blir etter planen avsluttet i september 2007. Oppfølgingskurs er under planlegging.

Etterfølgende evaluering viser at kursene har gitt

deltagerne relevante kunnskaper om økonomisk rådgivning og gjeldsrådgivning, og deltagerne har opplyst at de har fått stort utbytte av kursopplegget. Det er derfor grunn til å tro at prosjektet har medført økt kommunal rådgivningskompetanse i slike saker.

Det er foreløpig ikke undersøkt hvilke positive effekter prosjektet har for brukerne av rådgivningstjenestene. På oppdrag fra Sosial- og helsedirektoratet gjennomfører imidlertid Statens institutt for forbruksforskning en undersøkelse i alle landets kommuner om omfanget og effekten av utenrettslige gjeldsordninger på sosialkontorene. Rapporten vil etter planen foreligge senest oktober 2007.

SPØRSMÅL NR. 990

Innlevert 2. mai 2007 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 9. mai 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Det vises til svar fra statsråden til undertegnede, datert 24. april, vedrørende pasienttransport. Det er viktig at de løsningene som velges, f.eks. Helseekspressen, er komfortable og akseptable for pasientene.

Vil det bli foretatt en seleksjon av pasienter som kan benytte en slik transport, og er det sikret at pasientenes behov for diskresjon, respekt og verdighet blir ivaretatt, hvem skal foreta utvelgelsen av pasienter som kan benytte en slik transport og hvilke transportløsninger er valgt for Folloregionen?»

BEGRUNNELSE:

Mange pasienter er i en svært sårbar situasjon, og det er viktig at det velges transportløsninger som sikrer at pasientenes behov for diskresjon, verdighet og respekt blir ivaretatt. I tillegg er det avgjørende at helsepersonellens taushetsplikt overfor den enkelte pasient blir ivaretatt slik at pasientene opplever trygghet for at opplysninger om deres helsetilstand ikke kommer uvedkommende for øre.

Helseekspressen skal ha faste stoppesteder, og drosjer skal hente pasientene i hjemmet og kjøre til stoppestedet for Helseekspressen. Dette kan føre til en ekstrabelastning for pasientene, og det bør foretas en seleksjon av hvilke pasienter som skal benytte en slik transportmåte. Det er foreløpig stor utrygghet blant pasienter når det gjelder denne transportordnin-

gen, og det er viktig at pasienten får god informasjon om hvordan denne ordningen vil fungere. Det er viktig å få avklart hvem som skal bestemme transportmåte, er det pasientens fastlege, behandlende sykehus eller kjørekontoret, og i hvilken grad pasientene selv kan være med å bestemme.

Svar:

Jeg har tatt kontakt med Helse Øst RHF i denne saken, og de har redegjort for både tilbud og utfordringer knyttet til pasienttransport med helseekspress og tilbudet til pasienter i Follo-regionen.

Tradisjonelt har pasienttransport, med enkelte unntak, blitt utført av drosjeselskaper. Antallet transportere er doblet på få år, noe som har skapt kapasitetsproblemer for noen drosjesentraler i Akershus. I Oslo er kapasiteten bedre, men også her er det få rullestolbiler. Yrkestransportloven tillegger fylkeskommunene ansvaret for å behovsprøve hvor mange drosjer som skal betjene de enkelte områdene. For å supplere for manglende kapasitet i drosjenæringen har Ullevål universitetssykehus og flere helseforetak på Østlandet valgt å sette inn spesialtilpassede busser (helseekspresser) samt dedikerte timesprisbiler i pasienttransporten.

Helseekspressen er en trygg og forutsigbar pasienttransport. Helseekspressen har førsteklases komfort, seter med gode reguleringsmuligheter og god plass. Om bord finnes handikaptoalett og heis for rul-

lestoler. Pasientene får tilbud om kaffe, te og dagsavis om bord. Erfarent helsepersonell fra Ullevål universitetssykehus er med bussen og sørger for en trygg reise. Det er medisinsk utstyr i bussen og sjåføren har erfaring fra pasienttransport. Helse Sør RHF har benyttet helseekspresser i flere år. Erfaringene derfra viser at pasientene er godt fornøyde med det alternative transportmiddelet; helseforetakene har opplevd at pasienter ber om å få kjøre helseekspress i stedet for drosje, og noen av rutene er ofte fulle.

Behandler rekvirerer pasienttransport, og kjørekontoret tilpasser transport ut fra pasientens behov. Helseekspressene er delt i to, hvor bakre del av bussen er for bårpasienter og pasienter med spesielle behov. Her finnes enkle sitteplasser med gode tilpassingsmuligheter og egne plasser for ledsagere. Bårpasienter kan skjermes med forheng, og pasientene får ekstra oppmerksomhet fra helsepersonellet.

Helseekspress passer imidlertid ikke for alle pasienter. Behandler kan derfor også rekvirere "bil alene", til pasienter som trenger dette av medisinske årsaker. Helseforetakene har hatt denne ordningen siden overtakelsen av pasienttransport i 2004, og ordningen fortsetter også etter innføringen av helseekspresser. "Bil alene" er et tilbud til pasienter som av ulike årsaker ikke kan eller bør reise sammen med andre. Dette kan gjelde dialysepasienter, pasienter med psykiske lidelser og lignende.

I Follo-regionen har den lokale drosjesentralen hatt kapasitetsproblemer de siste tre årene. Lov om offentlige anskaffelser åpnet for å inngå parallelle rammeavtaler fra 1. januar i år, og Ullevål universitetssykehus valgte å benytte seg av denne muligheten. I anbudet ble både pris, kvalitet og organisasjon tatt hensyn til. Oslo Taxi kom med det mest fordelaktige tilbudet, og ble førstevalget i kommunene Ski, Oppegård og Enebakk. Ski-Follo Taxisentral sitt tilbud, som lå vesentlig høyere i pris, ble valgt som leverandør nummer 2. Kvalitetsmessig stilte leverandørene likt. Oslo Taxi har utplassert biler i de tildelte områdene, men enkelte av sjåførene har dessverre ikke hatt tilstrekkelig lokalkunnskap i oppstartsfasen. Dette har medført noe lengre ventetid på drosje. Jeg er imidlertid forsikret om at man nå ser en markant bedring, og at man forventer at dette vil fortsette til beste for pasientene.

Parallelle rammeavtaler i Follo-regionen har allerede gitt en positiv effekt. Etter at Oslo Taxi vant anbudene for Ski, Oppegård og Enebakk, har den lokale drosjesentralen fått vesentlig bedre kapasitet i de øvrige kommunene. På Nesodden var det for eksempel store forsinkelser og dårlig kapasitet tidligere, men i dag fungerer pasienttransportordningen vesentlig bedre enn før.

For øvrig viser jeg til mitt tidligere svar på spørsmål nr. 898 av 24. april 2007.

SPØRSMÅL NR. 991

Innlevert 2. mai 2007 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli

Besvart 9. mai 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«En fersk undersøkelses utført av YLF blant leger på sykehusene er urovekkende, og viser at 40 pst. føler seg presset av arbeidsgiver til å jobbe utover avtalen. 80 pst. av sykehusene bryter arbeidstidsbestemmelsene. Det går på pasientsikkerheten løs, ifølge YLF.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at arbeidstidsbestemmelsene overholdes og pasientenes sikkerhet ivaretas?»

BEGRUNNELSE:

I et oppslag i Aftenpostens nettutgave og papirutgave 28. april 2007 kommer det fram at arbeidstidsbestemmelsene ved norske sykehus brytes. Undersø-

kelsen fra 2005 og 2006 viser at legene føler seg presset av arbeidsgiver til å jobbe for mye. Konsekvensene er at legene ofte er på jobb mer enn 19 timer i strekk. De har hyppigere vakter enn de skal etter bestemmelsene, og mulighetene til å sove på en lang vakt er minimale. Denne situasjonen går på helsa løs både for pasienter og leger. Det vises til en rekke internasjonale undersøkelser som har vist at legenes konsentrasjon og yteevne, samt sikkerhet for pasientene, reduseres etter lange arbeidsøkter.

Det er uakseptabelt at norske sykehus har vaktordninger som kan sette pasientsikkerheten i fare.

Det er et økende antall pasientskader, og det er nærliggende å tenke at dette kan ha sammenheng med vaktordningene og store arbeidsbelastninger. Dette er et forhold som bør undersøkes.

I samme oppslag i Aftenposten sier fylkeslegen i Oslo og Akershus at han er bekymret fordi det er sykehus som ikke følger regelverket, og viser til at det er et lederansvar å sørge for at det ryddes opp, og har ingen planer om å foreta seg noe.

Når sykehuslederne ikke tar ansvar, må tilsynsmyndighetene og ansvarlig statsråd gripe inn, og sørge for at pasientenes sikkerhet ivaretas og at legenes følger arbeidstidbestemmelsene.

Svar:

Spørsmålet bygger på tilbakemelding fra tillitsvalgte. Som helseminister forutsetter jeg at lov og avtaleverk overholdes. Det er uakseptabelt dersom disse bestemmelsene brytes.

Helsetjenester som tilbys eller ytes i henhold til spesialisthelsetjenesteloven, skal være forsvarlige. Dette følger av spesialisthelsetjenesteloven § 2-2. Det gjelder uansett hvilken arbeidstidsavtale som er inngått.

Fagforening med innstillingsrett etter arbeidstvistloven kan, med enkelte unntak, inngå tariffavtale som fraviker arbeidsmiljølovens arbeidstidskapittel. NAVO og Den norske lægeforening har inngått en slik avtale for leger i helseforetak, og dermed lagt rammer for vaktordningene i helseforetakene.

De lokale partene - arbeidsgiver og tillitsvalgte - har ansvar for gjennomføringen av vaktordningene i fellesskap. De har også ansvar for å sikre at vaktordningene er forsvarlige, både for ansatte og pasienter.

Helse- og omsorgsdepartementet har tidligere presisert at helsetjenestene skal ha en faglig og arbeidsmiljømessig forsvarlig drift. Dette ble tatt opp allerede i foretaksmøte i januar 2005. Jeg har i foretaksmøtene i februar i år (2007) også presisert dette.

Av foretaksprotokollen fra februar 2007 framgår det at Arbeidstilsynets "God vakt"-undersøkelse, hvor det er funnet avvik ved alle virksomhetene som er undersøkt, skal følges opp. Helse- og omsorgsdepartementet har tidligere understreket at alle tilsyn skal følges opp av ledelsen i helseforetakene, og at helseforetakenes oppfølging av tilsynsrapportene skal legges fram og behandles av styret for det aktuelle helseforetak og i det regionale helseforetaket.

Jeg forutsetter at innholdet av disse protokollene er videreformidlet til helseforetak og sykehus, og at protokollen følges opp. Dette er i tillegg formidlet 30. april 2007 i brev sendt de regionale helseforetakene for å understreke at denne saken skal tas alvorlig.

Jeg er også kjent med at som en del av lønnsoppgjøret for legene i 2007, ble partene enige om i fellesskap å vurdere legenes arbeidstidsordninger. En viktig del av dette arbeidet vil være å kartlegge situasjonen.

Departementet vil også drøfte med legeforeningen deres syn på de uttalelser som er framkommet i media.

SPØRSMÅL NR. 992

Innlevert 2. mai 2007 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 9. mai 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Hvorfor er det ikke mulig å få selvangivelsen på e-post, og hva vil finansministeren gjøre for at det skal bli mulig neste år?»

BEGRUNNELSE:

Politiet i Drammen har det siste året sett en eksplosjonsartet utvikling i antall svindelforsøk som baserer seg på tyverier av personopplysninger, i hovedsak fra postkasser. Spesielt i vinter har det toppet seg med svindel med bank- og kredittkort. I disse selvangivelsestider har mange ikke fått selvangivelsen på grunn av at denne er stjålet fra postkassen, eventuelt av utro tjenere i Posten.

Hvis det hadde vært mulig å få tilsendt selvangivelsen på e-post (der mottakeren selv har bedt om dette), og ikke pr. post, så ville dette vært unngått og ikke noe problem. Tid og penger hadde vært spart for politiet, bankvesenet, posten og ikke minst er det miljøvennlig fordi man da ikke bruker papir. Og det viktigste: skattebetaleren ønsker å få det på e-post.

Svar:

Allerede i dag er både selvangivelsen og skatteoppgjøret elektronisk tilgjengelig via Altinn. Jeg har fått opplyst at Skattedirektoratet ser på muligheten for at skattyter skal kunne reservere seg mot å få til-

sendt selvangivelsen på papir, og i stedet få et varsel om at selvangivelsen er tilgjengelig elektronisk.

Før en slik løsning kan komme på plass, må skatteetaten sikres tilgang til oppdatert e-postadresse for varslings om selvangivelsen, og det må etableres en løsning hvor skattyter kan samtykke i at selvangivelsen kun distribueres elektronisk. Jeg kan opplyse at en arbeidsgruppe i Skattedirektoratet ser på innholdet i folkeregisteret, herunder om det skal registreres e-postadresse og mobiltelefonnummer for alle skatty-

tere som ønsker det. Staten er også i ferd med å anskaffe et system som skal gjøre det enkelt å varsle skattyter elektronisk, i form av e-post eller SMS.

Jeg er opptatt av at skattyterne tilbys brukertilpassede og effektive løsninger for distribusjon av selvangivelser og skatteoppgjør. Samtidig er det viktig at hensynet til taushetsplikt og datasikkerhet ivaretas. En slik løsning vil derfor ikke kunne være på plass ved utsendelsen av selvangivelsen for inntektsåret 2007.

SPØRSMÅL NR. 993

Innlevert 2. mai 2007 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 11. mai 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Den siste tiden har vi kunnet lese i SA om en ung kvinnes fortvilede kamp for å få satt inn en såkalt PEG-knapp for å kunne motta livsviktig næring. Hun har ikke anoreksi, men blir kun tilbudt behandling som om hun hadde det.

Vil statsråden sørge for at kvinnen snarest får den hjelpen hun må ha, og at hennes ønske og de faglige anbefalingene fra fastlege og psykolog blir hensyntatt og vektlagt ved en ny helhetlig vurdering ved sykehuset?»

BEGRUNNELSE:

Etter 8 år med faglig hjelp fra helsevesenet er kvinnen kanskje mer syk enn noen gang, og det som er forsøkt frem til i dag har ikke fungert tilfredsstillende.

Psykologen er helt klar på at diagnosen ikke har noe med anoreksi å gjøre. Den 20 år gamle kvinnen har ikke et forvrengt bilde av seg selv, hun blomstrer når vekten øker, og hun ønsker selv å spise for å legge på seg, men klarer det ikke da hun føler hun blir kvalt. Psykologen sier: "Pasienten har store problemer med å få i seg ernæringsrik mat som følge av spesifikk fobi (noe utredning gjenstår). "Han sier også at man ikke har holdepunkter for hypotese om uhensiktsmessig psykososial utvikling som følge av PEG-innsettelse, snarere tvert om. Han sier også at pasienten får kvelningsfølelse ved en nesesonde, og han er helt klar på at hun ikke lider av anoreksi. Fastlegen mener at pasientens ønske om PEG-sonde vil løse en del av problemene hun sliter med, og i alle fall ivareta at hun får en tilfredsstillende ernærings-

tuasjon." Han har sendt 3 henvendelser til sykehuset, og mener at det ikke er noe annet realistisk alternativ.

Sykehuset har foreløpig ikke imøtekommet anbefalingene fra psykologen og fastlegen og det sterke ønske pasienten selv har om å forsøke PEG-sonde. Det ble blant annet begrunnet med at PEG-sonde kunne være risikofylt når pasientens allmenntilstand er dårlig, men dette har senere blitt avkreftet. Hun har nå fått tilbud om for en 3 ukers utredning, med spisetrening på RASP den 7. mai. Hvis hun fremdeles ikke klarer å spise, vil det bli satt inn nesesonde, noe hun selv opplever som en trussel. Fortsatt får denne pasienten kun tilbud om en behandlingsform for anorektikere, noe hun prøvde for 8 år siden, men som ikke fungerte for henne. Jeg kjenner til at Helsetilsynet ser på saken som en rettighetsklage, men saken er ikke ferdigbehandlet. Denne saken kan ta tid hvis man skal vente på at alle byråkratiske avgjørelser blir fattet. Hva skjer med pasienten i mellomtiden? Dette er en akuttsak som ikke kan vente. I dag har den unge kvinnen en BMI på 12, og hun har ikke lenger krefter til å gå fra senga og inn i stua. (hun krabber). Hun eier overhodet ikke muskler i kroppen. Dette bør si noe om alvoret i saken. Hun er sterkt svekket, og må få hjelp slik at hun får tilbake fysisk styrke og vekt før man kan forvente resultater av den psykologiske delen av behandlingen.

Sykehuset har lov til å benytte sondemating som tvang ved livreddende behandling, men tvang må kun benyttes i de tilfeller hvor det ikke finnes annen utvei, og alt annet er forsøkt. Den 28. februar 2003 møtte pasienten frivillig opp med sin far på sykehuset for å få satt inn en PEG-knapp, men en annen lege avgjorde at det mot hennes vilje isteden ble satt inn ne-

sesonde. Hun ble så overført til lukket psykiatrisk avdeling i 3 dager. Jeg kan ikke se at sykehuset har grunnlag for å benytte denne typen tvang med en pasient som frivillig vil motta sondering med PEG, og jeg ber om at hun ikke utsettes for mer tvang når det finnes en annen mulighet for å gi henne næring som hun selv ønsker. Hun blir dårligere og dårligere for hver dag som går, og familien frykter hva som kan skje hvis hun ikke snart får den hjelpen hun trenger. Denne saken viser også at samhandlingen mellom primær- og spesialisthelsetjenestens forskjellige nivåer ikke har fungert til beste for pasienten. Jeg kjenner til at statsråden nylig har svart på et brev fra familien, men svaret de mottok fra statsråden ga dessverre ingen forhåpninger, snarere mer frustrasjon. Jeg ber nå statsråden om å ta ansvar for at denne pasienten snart får den hjelpen hun må ha, og at hennes ønske og de faglige anbefalingene fra fastlegen og psykologen blir hensyntatt og vektlagt ved en ny helhetlig vurdering ved sykehuset.

Svar:

Som helse- og omsorgsminister kan jeg ikke gripe inn i - eller ta stilling til de faglige vurderinger som et sykehus gjør i forbindelse med behandling av enkeltpasienter.

Det er den aktuelle sykehusavdeling eller ansvarlig lege ved sykehuset som må vurdere hvilket behandlingstilbud den enkelte pasient skal tilbys. Sykehuset vurderer også om ytterligere vurdering er nødvendig før det tas stilling til behandlingstilbud.

Dersom en pasient ikke er fornøyd med den behandling en får ved et sykehus, har pasienten i henhold til pasientrettighetsloven § 2-3 rett til fornyet vurdering av sin helsetilstand av spesialisthelsetjenesten, dersom slik vurdering ikke har vært gjort tidligere. Hvis anmodning om fornyet vurdering ikke tas til følge, kan det klages til Helsetilsynet i fylket.

Pasientens fastlege vil kunne henvise til fornyet vurdering, dersom det er aktuelt.

Jeg er kjent med at familien har tatt kontakt med Helsetilsynet i fylket, og at saken er under behandling.

SPØRSMÅL NR. 994

Innlevert 3. mai 2007 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 10. mai 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil statsråden styrke beredskapsplanleggingen gjennom økt prioritet av omkjøringsveier for stamvegnettet i forbindelse med rulleringen av Nasjonal transportplan?»

BEGRUNNELSE:

Stengningen av tunnelene på E18 i Vestfold har medført at omkjøringsveiene har fått en trafikkbelastning som går langt over det veiene er bygget for. Mange strekninger går gjennom bolig- og sentrumsområder, noe som medfører store belastninger på lokalmiljøet og økt risiko for innbyggerne og trafikantene.

Et konkret eksempel er riksvei 32 som går over Siljan. De som kommer fra Oslo og skal til Grenland eller øvre Telemark, kjører riksvei 32 om Siljan fordi det er raskest. Strekningen er kupert med mange skarpe svinger, og er allerede svært ulykkesbelastet. Riksvei 32 går også gjennom Siljans største boligfelt. Mange skolebarn må krysse veien for å komme til og

fra skole, barnehage og idrettsanlegg. Her er det 40-sone og ett fotgjengerfelt. Radarkontroller har tatt biler opp til 86km/t her.

Det foreligger kommunale vedtak for en omlegging av riksvei 32, men veien er ikke prioritert i forbindelse med Nasjonal transportplan.

Erfaringene vi kan trekke av dette er at det er behov for bedre beredskapsplanlegging for omkjøring dersom deler av stamvegnettet blir stengt.

Dedikerte omkjøringsveier bør derfor planlegges for å kunne fungere uten at belastningen for lokalbefolkningen blir for stor. Dedikerte omkjøringsveier bør ha god kvalitet, i størst mulig grad planlegges slik at den går utenom boligområder, skolevei og liknende og bør være utstyrt med trafikk sikkerhetstilbud som lysregulerte fotgjengeroverganger.

Svar:

Stamvegene har en viktig betydning for næringsliv og befolkning, både nasjonalt, regionalt og lokalt. Hendelser som medfører stengning av stamveier vil

derfor kunne få store konsekvenser for lokalsamfunnene som blir berørt og for samfunnet som helhet. Det er derfor viktig at det finnes alternative beredskapsveger i tilfelle slike hendelser skjer.

Det offentlige vegnettet er åpent for allmenn samferdsel og skal ha en standard som gjør dette mulig. Derfor finnes det som regel en akseptabel omkjøringsveg når en stamveg må stenges. I noen tilfeller vil omkjøring kunne skje via annen stamveg. Veger som fungerer som beredskapsveger for stamveger er ellers klassifisert som øvrige riksveger, fylkesveger eller kommunale veger. Dette er veger hvor fylkeskommuner eller kommuner har avgjørende innflytelse på prioriteringene eller selv beslutter tiltak og finansiering.

Innenfor disse rammene har staten begrenset mulighet til å prioritere omkjøringsveger for stamvegnettet i forbindelse med rulleringen av Nasjonal transportplan. Jeg legger imidlertid til grunn at lokale myndigheter har det beste grunnlaget for å foreta de riktige prioriteringene på øvrig riksvegnett ut i fra de behovene som eksisterer lokalt, også når det gjelder behovet for omkjøringsveger.

I begrunnelsen til spørsmålet pekes det på de problem som stengningen av tunnelene på E18 i Vestfold har medført i form av stor trafikkbelastning på blant annet rv 32. Jeg beklager de problem for tra-

fikksikkerhet og lokalmiljø som stengningen av tunnelene på E18 kan ha medført. Det viktige nå er imidlertid å se til at trafikken flyter så godt som mulig og at problemene for sikkerhet og lokalmiljø langs omkjøringsvegene minimeres så lenge tunnelene er stengt. Statens vegvesen tar sikte på å åpne to felt av nye E18 for trafikk 6. juli.

Statens vegvesen har sammen med politiet og lokale myndigheter sterk oppmerksomhet på omkjøringsvegene etter stengingen av E18. Det er iverksatt tiltak i form av informasjon om alternative kjøreruter, bedre skilting og oppmerking, fysiske utbedringer, nedsatt fartsgrense og økt overvåking fra politiet samt utvidet skoleskyss.

Kostnadene for de tiltak som er gjort på riksvegene i tilknytning til stengingen av E18 vil bli dekket av staten. Regjeringen vil komme tilbake til dette i revidert nasjonalbudsjett i mai.

Til nå har trafikkavvikling på omkjøringsvegene gått uten store problemer. Trafikken er i hovedsak overført til rv 313 (gamle E18). Ifølge Statens vegvesen og politiet har det ikke vært særlig stor trafikkøkning langs rv 32 og rv 40 mellom Skien og Hof. Det er i dag ikke lagt opp til ytterligere tiltak langs denne strekningen. Den totale trafikkmengden forventes imidlertid å øke mot sommeren, og Statens vegvesen vil følge situasjonen nøye.

SPØRSMÅL NR. 995

Innlevert 3. mai 2007 av stortingsrepresentant Trond Helleland

Besvart 9. mai 2007 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys

Spørsmål:

«I IKT-meldingen varslet Regjeringen at det skal foretaes en bred gjennomgang av personvernet og nedsettes en kommisjon. Det vil ventelig ta en del tid før det brede spekteret av problemstillinger er behandlet og kan fremsettes for Stortinget.

Hvilke konkrete tiltak vil statsråden i mellomtiden iverksette for at norske virksomheter som behandler sensitive personopplysninger, private så vel som offentlige, skal skjerpe sine rutiner for adgang til registre, logging av uthentet informasjon og sletting?»

Svar:

Som påpekt i spørsmålet vil det bli nedsatt en kommisjon som skal foreta en bred gjennomgang av

personvernet i Norge. Arbeidet med å sette sammen kommisjonen er godt i gang, og det er Regjeringens intensjon at kommisjonen skal påbegynne sitt arbeid innen få uker.

Arbeidet for et godt personvern er ikke lagt på vent inntil kommisjonen er nedsatt eller mens den arbeider. Personopplysningsloven, som er den loven som gir generelle bestemmelser om hvordan virksomheter i privat og offentlig sektor skal forholde seg til personopplysninger, håndheves av Datatilsynet. Datatilsynet har som sentrale oppgaver å kontrollere at lover og forskrifter som gjelder for behandling av personopplysninger blir fulgt og at feil rettes opp. Det er også tilsynets oppgave å identifisere og gi råd, i enkeltsaker og på generelt grunnlag, når det kan være fare for innskrenkninger av personvernet.

Datatilsynet er faglig fristilt fra departementet,

og jeg kan derfor ikke pålegge dem å utføre de oppgavene de er tillagt på en spesiell måte. Dette synes heller ikke å være ønskelig eller nødvendig. Det er mitt inntrykk at Datatilsynet ivaretar sine oppgaver etter loven på en god måte. Personvernrapporten 2007 som ble lansert for en snau måned siden, gir et overblikk over Datatilsynets arbeid det siste året. Denne kommer i tillegg til den årsrapporten som hvert år blir presentert for Stortinget i en egen stortingsmelding.

I 2006 gjennomførte Datatilsynet 150 tilsyn med behandling av personopplysninger innenfor forskjellige bransjer, innen så vel privat som offentlig sektor. Blant annet ble det gjennomført tilsyn med private og offentlige rusinstitusjoner, telemarkedsføringsforetak og private barnevernsinstitusjoner. Tema for tilsynene var blant annet å kontrollere rutiner for behandling av sensitive personopplysninger, herunder kontroll av at de blir slettet til rett tid, og at virksomhetene ikke ulovlig bygger profiler over enkeltpersoner. Datatilsynet har som målsetning for 2007 å gjennomføre 130 tilsyn. Blant annet er det varslet en nærmere gjennomgang av bruk av fødselsnummer på Internett.

I 2005 ble det i samarbeid mellom Datatilsynet og Fornyings- og administrasjonsdepartementet gjennomført en personvernundersøkelse som blant annet viste at norske virksomheter hadde dårlig kunnskap om personopplysningsloven og de plikter

og rettigheter som følger av den. Datatilsynets erfaringer fra tilsyn er også at en rekke virksomheter mangler dokumentasjon for at de oppfyller personopplysningslovens krav til datasikkerhet og internkontroll. Blant annet på denne bakgrunn fikk Datatilsynet i 2006 en tilleggsbevilgning på 2 millioner, øremerket til kommunikasjonsarbeid. Dette er videreført i budsjettet for 2007.

Som følge av dette opprettet Datatilsynet et prosjekt med sikte på å bevisstgjøre, motivere og veilede virksomheter i forhold til pliktene i personopplysningsloven. Det er utarbeidet nytt og omfattende veiledningsmateriale knyttet til internkontroll, inkludert informasjonssikkerhet. Materialet inneholder et motiverende temahefte, en helhetlig veileder om internkontroll og spesialtilpasset materiale for virksomheter som behandler personopplysninger. I tillegg er det utviklet et støtteverktøy som hjelper virksomheter med å kontrollere sin etterlevelse opp mot regelverket. Materialet ble lansert 15. februar i år, og følges i disse tider opp med seminarer forskjellige steder i landet. Alt materialet som er utviklet, kan lastes ned fra Datatilsynets hjemmeside på Internett.

Nedsettelsen av en personvernkommisjon begrenser ikke Datatilsynets arbeidsoppgaver eller kompetanseområde, men er tenkt som et supplement til det arbeidet Datatilsynet allerede utfører for å ivareta personvernet.

SPØRSMÅL NR. 996

Innlevert 3. mai 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 10. mai 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Det har i den senere tid vært mye fokus på sikkerhetsnivået i veitunnelene våre.

Hvordan vil statsråden beskrive sikkerhetsstatus, herunder rutiner ved befordring av spesielt brennbart materiale, og beredskap for de lengre jernbanetunnelene?»

Svar:

Når det gjelder rutiner for befordring av spesielt brennbart materiale, er disse regulert i "Forskrift av 1. desember 2006, nr. 1331 om transport av farlig gods på veg og jernbane". I tillegg er det gitt ut en veiledning om transport av farlig gods, gjeldende fra

1. januar 2007. Det er Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap som har utgitt og har ansvaret for denne forskriften.

Statens jernbanetilsyn og Direktoratet for samfunnssikkerhet har utarbeidet en egen veiledning for saksbehandling ved brannsikring av jernbanetunneler. Denne beskriver lovgrunnlaget for saksbehandlingen ved brannsikring av jernbanetunneler. Formålet med veiledningen er å bidra til at alle instanser og aktører etablerer felles forståelse for de juridiske og sikkerhetsmessige forhold som skal legges til grunn ved utbygging og oppgradering av jernbanetunneler. Videre skal den bidra til at aktuelle problemstillinger blir tatt opp og ivare tatt på hensiktsmessige tidspunkter i en utbyggingsprosess.

I Forskrift om krav til jernbanevirksomhet på det nasjonale jernbanenettet (Sikkerhetsforskriften) stilles det krav til rullende jernbanemateriell som bl.a. går på brannsikkerhet og evakuering. Det er Statens jernbanetilsyn som har ansvaret for forskriften og fører tilsyn med at den følges opp.

I henhold til forskrift om brannforebyggende tiltak og tilsyn (utgitt av Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap) er det satt generelle krav til eiere/brukere av brannobjekter som også omfatter jernbanevirksomhet. Her stilles det bl.a. krav om beredskapsplaner knyttet til hendelser i jernbanetunneler. Det skal dokumenteres at slike planer finnes, at det er gjennomført opplæring av personell og at det finnes rutiner for kontroll og vedlikehold av tekniske installasjoner. Det er Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap som har ansvaret for å påse at forskriften blir fulgt opp.

Det norske jernbanenettet har 53 tunneler som er lengre enn 1 000 meter, hvorav 3 tunneler er lengre enn 10 000 meter. Jernbaneverket har utarbeidet interne rutiner som sikrer at gjeldende forskrifter og eget teknisk regelverk blir fulgt opp. For å ivareta brannsikkerheten for jernbanetunneler lengre enn 1 000 meter, har Jernbaneverket gjennomført tiltak som sikrer muligheten for selvevakuering, tiltak som reduserer konsekvensene av en togbrann i tunnel og tiltak som gir muligheter for iverksetting av tiltak fra redningsmannskap. Eksempel på tiltak i denne sammenheng, er:

- Utbygging av ledelys i de lengste tunnelene
- Mobilt evakueringslys plassert i tog for øvrige tunneler
- Brannbeskyttelse/fjerning av PE-skum
- Montering av jordingsbrytere
- Måling av vindstyrke og -retning med kommunikasjon til Internett og mobiltelefon.
- Øvelser der togselskaper trener sammen med redningsetater
- Gode kommunikasjonssystemer basert på GSM-R og nødnett.

Det er det lokale brannvesen som er knyttet til den enkelte tunnel, som har ansvaret for å kontrollere at slike tiltak er på plass og at de fungerer.

Oppfølgingen av sikkerheten, herunder brannsikkerheten i de lengre tunnelene, blir spesielt ivaretatt ved at Jernbaneverket hvert 5. år gjennomfører full inspeksjon av samtlige tunneler. I tillegg gjennomfører Jernbaneverket hvert 2. år kontroll av spesielt tunnelskjæringer og tunnelpåhugg for primært å ivareta sikkerheten mot ras.

Jernbaneverket mener at sikkerhetsnivået i tunnelene på det norske jernbanenettet er høyt, og jeg har heller ikke fått noen signaler som tyder på at brannsikkerheten i de lengre tunnelene ikke er ivaretatt på en god nok måte.

SPØRSMÅL NR. 997

Innlevert 3. mai 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 9. mai 2007 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Venezuela gjennomfører nå en nasjonalisering av oljeindustrien. Statoil har investert over 6 mrd. kr i landet, og er tvunget til forhandlinger med venezuelanske myndigheter angående eierandelen på 15 pst. i Sincor-prosjektet som hører til Orinoco-feltene. Ifølge Venezuelas president er alternativet til forhandlinger ekspropriasjon.

Hva gjør den rød-grønne regjeringen for å sikre at kontrakter inngått av norske selskaper i utlandet respekteres av andre lands myndigheter?»

BEGRUNNELSE:

I begynnelsen av februar gav Venezuelas president Chávez de utenlandske selskapene frist til 1. mai

med å overføre kontrollen over de fire Orinoco-feltene til myndighetene. Selskapene ble invitert til å ha minoritetsandeler, men staten skulle eie minst 60 pst.

De største utenlandske oljeselskapene i Venezuela har gitt etter og gått med på å overføre kontrollen over oljefeltene til myndighetene. I tillegg til Statoil gjelder det britiske BP, amerikanske Exxon Mobil Corp., Chevron Corp., og det franske Total SA. Det amerikanske selskapet ConocoPhillips har derimot kjempet imot. Venezuelanske myndigheter truer med å ekspropriere selskapets eiendommer hvis det ikke går med på avtalen.

Statoil har investert over én milliard dollar i Venezuela, og har en eierandel på 15 pst. i Sincor-prosjektet som hører til Orinoco-feltene. Franske Total

eier 47 pst. og statsoljeselskapet Petr leos de Venezuela (PDVSA) 38 pst. av det samme prosjektet. Analytikere anslår at selskapet vil tape minst 1 mrd. kr på nasjonaliseringen.

Statoil sier selv at de er i "god dialog" med myndighetene, men i realiteten har de ikke hatt noe annet valg enn å forhandle. Enten går de med på hovedkravene til myndighetene, eller så blir de kastet ut. Utfordringen for Statoil er å forhandle seg fram til best mulige vilkår under det nye regimet, der myndighetene i Venezuela kontrollerer minst 60 pst. av feltene og selskapene deler resten.

Det er en rekke momenter som er sentrale i forhandlingene med myndighetene. Blant annet ønsker selskapene en skikkelig økonomisk kompensasjon for andelene de blir tvunget til å gi fra seg, og det blir også forhandlet om hvor store deler de forskjellige selskapene skal overføre.

Svar:

Som representanten påpeker, pågår det i Venezuela en prosess for å etablere nasjonal kontroll over energiresursene. Dette er tale om en overtakelse av en del av de utenlandske oljeselskapers eierandeler i tungoljeindustrien i Orinoco-beltet.

I henhold til et såkalt presidentdekret av 26. januar i år skal Venezuelas statsoljeselskap PDVSA overta minst 60 pst. av eierandelene i det som kalles de fire strategiske sammenslutninger i dette beltet, hvor Statoil deltar med 15 pst. i selskapet Sincor. Det er med andre ord ikke snakk om en nasjonalisering i tradisjonell forstand - men en overtakelse av aksjemajoriteten i vedkommende sammenslutninger av selskaper.

Den 1. mai i år overtok PDVSA, i henhold til den

timeplan som landets president Ch vez har fastsatt, det operasjonelle ansvar for de selskapene det dreier seg om. I tiden nå frem til 26. juni skal de utenlandske selskapene forhandle med myndighetene i Venezuela om konkrete detaljer og betingelser i forbindelse med endringene i eierstruktur, som også vil øke PDVSAs andel på bekostning av de utenlandske selskapene.

Dette omhandler spørsmål som kompensasjon for de investeringer som er foretatt, om overført teknologi og om de utenlandske selskapers deltakelse i beslutningsorganene i de nye selskapsstrukturer. Disse forhandlingene er fortsatt på et innledende stadium, og den enighet som man vil kunne oppnå pr. 26. juni vil så bli forelagt den venezuelanske nasjonalforsamling 26. august for endelig godkjenning.

Etter det vi kjenner til så er berørte oljeselskaper, amerikanske som europeiske, deltakere i forhandlingsprosessen. Norges ambassade i Caracas følger denne situasjonen nøye og holder n r og løpende kontakt med Statoil om utviklingen.

Norge og Venezuela har både mellom myndigheter og på embetsnivå hatt jevnlige m ter i flere år hvor ulike sider ved petroleumsforvaltningen er diskutert. Landene har etablert en "Memorandum of Understanding" (MoU) som omhandler oljemarkedssp rsm l og industrisamarbeid. For å opprettholde denne dialogen inviterte statsråd Enoksen i november i fjor sin kollega Ramirez til å besøke Oslo i løpet av 2007.

Jeg vil understreke at Regjeringen legger stor vekt på å ivareta norske selskapers interesser i deres investeringer utenlands, og vi forutsetter at venezuelansk lov og internasjonale regler vil bli fulgt og respektert.

SPØRSMÅL NR. 998

Innlevert 3. mai 2007 av stortingsrepresentant Erna Solberg

Besvart 11. mai 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

 Hvilke holdepunkter har statsråden for å hevde at mange ansatte i omsorgssektoren ble sagt opp under Samarbeidsregjeringen? 

BEGRUNNELSE:

I Aftenposten 3. mai hevder statsråden at kommuneøkonomien var dårlig mens Dagfinn Høybråten var helse- og omsorgsminister, og at dette fikk som resultat at mange ble sagt opp i omsorgssektoren.

Det fremgår av St.meld. nr. 25 (2005-2006) Mestring, muligheter og mening pkt. 5.3.1 at det var vekst i antall årsverk i pleie og omsorg i hele perioden 2001-2005. Oversikten viser at det var en fallende veksttakt fra Stoltenberg 1 regjeringens tid i 2000 frem til 2003, da veksttakten økte betydelig på linje med den demografiske utviklingen. Denne dokumentasjonen gir imidlertid ikke grunnlag for å hevde at det var en reduksjon i antall ansatte i omsorgssektoren under Samarbeidsregjeringen, slik statsråden hevder.

Det fremgår videre av St.prp. nr. 1 (2005-2006) for Arbeids- og sosialdepartementet at det i perioden fra 2. kvartal 2002 til 2. kvartal 2005 var en nedgang i det totale sykefraværet med 10 pst. Dette hadde positiv effekt på den reelle årsverksinnsatsen i pleie og omsorg. I perioden 2. kvartal 2005 til 2. kvartal 2006 har imidlertid sykefraværet i pleie- og omsorgssektoren økt med 6,6 pst.

Svar:

Det er en kjensgjerning at kommunesektoren har vært gjennom en periode med stram økonomi, og at Regjeringens styrking av kommuneøkonomien med 12,9 mill. kroner fra 2005 til 2007 har vært kjærkommen for kommunene.

Jeg er klar over at bemanningssituasjonen varierer mellom ulike kommuner. Ifølge Sosial- og helsedirektoratets rapport "100 nøkkeltall for helse- og sosialsektoren", tabell 5.10a "Antall årsverk helse- og sosialpersonell innen kommunalt ansvarsområde 2002-2005" på side 60, er det en nedgang i KOSTRA-gruppe 15 (Oslo) fra 7 960 til 7 756 fra 2003 til 2004. Tilsvarende tall for KOSTRA-gruppe 16 er 519 til 511. Dette viser at det i en del kommuner er reell nedgang i ansatte.

Statens helsetilsyn påpekte i 2005 at både omfan-

get og mangfoldet i behov var blitt større de siste årene, og at bemannings- og kompetansesituasjonen så ut til å gjøre tjenestetilbudet sårbart. For en del av kommunene advarte Statens helsetilsyn om at vi på enkelte områder hadde en høy risiko for systemsvikt. Økningen i kommunesektorens frie inntekter har gitt kommunene mulighet til å snu denne utviklingen gjennom å styrke omsorgstjenestene og ta igjen etterslepet i behovet for årsverk som hadde bygd seg opp gjennom en årrekke.

Som stortingsrepresentanten er kjent med, har Regjeringens mål om 10 000 nye årsverk og prioritering av økte inntekter til kommunene ført til en rekordsatsing på omsorgstjenesten i 2006. Tall fra SSB viser at det kom 3 900 nye årsverk i omsorgstjenesten fra 2005 til 2006, og at tilnærmet hele veksten er personell med helse- og sosialutdanning. Dette er den sterkeste veksten i omsorgstjenesten på 6 år.

Regjeringen fører en politikk som bygger på fellesskapsløsninger. Vi prioriterer velferd framfor skattelette slik at eldre og andre som trenger omsorg, skal ha trygghet for at den kommunale omsorgstjenesten gir tilstrekkelig hjelp. Dette skal ikke avhenge av den enkeltes lommebok. Satsing på omsorgstjenesten viser at denne ambisjonen har bred støtte i kommunene.

SPØRSMÅL NR. 999

Innlevert 3. mai 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende

Besvart 15. mai 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Røros kirke er Norges femte største kirke og sto ferdig i 1784. Ulike rapporter slår fast at en skikkelig istandsetting av Bergstadens Ziir koster 72 mill. kr. Røros kirke rangeres blant de 10 viktigste og mest verdifulle etter-reformatoriske kirkebygg i landet. Røros kommune har skrevet til statsråden og gjort det klart at de med sine 5 000 innbyggere ikke har noen mulighet til å dekke utgiftene.

Blir Regjeringen med på en nasjonal dugnad for å redde Røros kirke, et spleiseslag mellom ulike departementer?»

BEGRUNNELSE:

I Nidaros bispedømme står Røros kirke i en særstilling og kan i flere sammenhenger kun sammenlignes med Nidarosdomen. NIKU har foretatt en grun-

dig gjennomgang av tilstanden og rapporten fra i fjor konkluderer med at det er et betydelig og presserende behov for restaurering, ikke minst på bærende konstruksjoner.

Svar:

Røros kirke er en av mange kulturhistorisk verdifulle kirker som har et betydelig behov for restaurering og istandsetting. For ikke så lenge siden besvarte jeg spørsmål nr. 827 fra st.repr. Brende om mulighetene for et såkalt spleiselag for istandsetting av Vågan kirke i Lofoten (Lofotkatedralen). Vågan kirke er en annen kulturhistorisk verdifull kirke med et betydelig istandsettingsbehov. I mitt skriftlige svar 30. mars 2007 pekte jeg på både generelle og spesielle forhold som har betydning for istandsetting av kirkebyggene. I mitt svar heter det bl.a.:

"Det økonomiske ansvaret for drift og vedlikehold av kirkebyggene ligger til kommunene. Slik har det vært fra gammelt av, og kirkeloven fra 1996 videreførte tidligere bestemmelser om kommunenes ansvar på området. Imidlertid er det konstateret at mange av landets kirker er preget av mangelfullt vedlikehold og har et betydelig istandsettingsbehov. Dette gjelder også flere av de nær 1 000 kirkene som er fredet eller regnet som så kulturhistorisk verdifulle at de av Riksantikvaren er utpekt som verneverdige. Både Lofotkatedralen og Røros kirke er blant disse.

Med bakgrunn i det ansvaret kommunene har for kirkebyggenes vedlikehold, mener jeg det viktigste generelle tiltaket på området er å styrke kommunenes økonomiske evne til å ivareta sitt ansvar. Den betydelige styrkingen av kommuneøkonomien i 2006 og 2007 er et viktig bidrag til dette, noe bl.a. den nylig igangsatte restaureringen av Oslo domkirke er eksempel på. Samtidig er det fra statens side iverksatt mer målrettede tiltak for bedre forvaltning og istandsetting av kirkene, hvorav rentekompensasjonsordningen for istandsetting av kirker er det viktigste. Ordningen ble etablert i 2005 og videreført i 2006 og 2007 med en samlet investeringsramme på 1 mrd. kroner som staten kompenserer renteutgiftene for. De fredete og verneverdige kirkene har prioritet under ordningen (...)

Som det framgår har rentekompensasjonsordningen, sammen med en generell bedret kommuneøkonomi, til nå vært det vesentligste statlige bidraget for en

forsterket vedlikeholdsinnsats overfor de kulturhistorisk verdifulle kirkene."

Jeg viser til dette svaret, som er relevant også i forhold til spørsmålet nå om Røros kirke. Røros har en særskilt status i kulturminnesammenheng, og Røros kirke er blant de mest verdifulle kulturhistoriske kirkene. Jeg understreker i denne sammenheng at det er primært Miljøverndepartementet ved Riksantikvaren som disponerer midler til restaurering av fredete og verdifulle kulturminner.

Rentekompensasjonsordningen representerer imidlertid en betydelig forsterket statlig innsats overfor de kulturhistorisk viktige kirkene. Husbanken, som administrerer rentekompensasjonsordningen, har opplyst at det ikke er fremmet søknad fra Røros kommune om tilskudd til istandsetting av Røros kirke. Dersom rentekompensasjonsordningen videreføres med utvidet investeringsramme, er min anbefaling at det søkes rentekompensasjon for prosjekter for istandsetting av Røros kirke. Røros kommune har for øvrig nylig anmodet departementet om et møte om Røros kirke. Et slikt møte er berammet i nær framtid.

SPØRSMÅL NR. 1000

Innlevert 4. mai 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende

Besvart 11. mai 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Ordfører Ingrid Skarstein i Meldal slår i Adresseavisen 26. april fast at staten løper fra miljøansvaret sitt på Løkken verk. Kommunen er urolig etter at det i to perioder har vært store utslipp av tungmetaller fra de nedlagte gruvene og krever rensetiltak. Et akutt utslipp av kobber til en av landets viktigste og beste lakseelver kan få dramatiske konsekvenser.

Vil miljøvernministeren ut fra et føre-var-prinsipp pålegge SFT å se på saken på nytt, og be dem komme med pålegg om installasjon av renseanlegg?»

BEGRUNNELSE:

NIVA slår fast at bergveltene på Løkken Verk vil ligge som en kilde til forurensning i tusen år fremover: "De store mengdene avfall fra gruedriften inneholder tungmetaller som jern og kobber. Metalene fraktes med avrenningen fra veltene, og kan skape alvorlig forurensning dersom ikke vannet blir

samlet opp og rensset. Ingen nedlagte gruver i Norge har så stort potensial for å forurense som gruvene på Løkken verk", slår forsker Eigil Iversen ved NIVA fast. Lokale aktører har antydnet at hadde det vært en annen eier enn staten ved Nærings- og handelsdepartementet av gruvene, er det vel mye som tyder på at det for lenge siden har blitt krevd opprydding.

Svar:

Statens forurensningstilsyn (SFT) påla i november 2005 Nærings- og handelsdepartementet å gjennomføre en konsekvensvurdering der alle forhold rundt forurensningssituasjonen, herunder avbøtende tiltak, i gruveområdet rundt Løkken Verk i Meldal kommune skulle belyses. Bakgrunnen for dette var at SFT så et potensial for økt avrenning til Orkla, og at tidligere gjennomførte tiltak mot forurensning i gruveområdet har en begrensning i tid.

Konsekvensvurderingen er nå ferdigstilt og ble

sendt på bred høring blant berørte parter 13. mars i år. Frist for å avgi kommentarer til konsekvensvurderingen er satt til 15. september.

Etter samråd med Meldal kommune tar SFT sikte på å gjennomføre et åpent møte om saken. Det vil i denne sammenheng også foretas en befarings i gruveområdet.

På bakgrunn av de vurderinger som fremkommer i konsekvensvurderingen og kommentarer til denne vil SFT vurdere eventuelle tiltak som bør iverksettes i tilknytning til gruveområdet på Løkken.

SPØRSMÅL NR. 1001

Innlevert 4. mai 2007 av stortingsrepresentant Inger S. Enger

Besvart 11. mai 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«Norge skal presentere kandidater til UNESCOs verdensarvliste til sommeren. "Villreinfangst som verdensarv" er sterkt faglig anbefalt både nasjonalt og internasjonalt og tilfredsstiller UNESCOs krav. Initiativet til å få villreinfangsten og villreinen på verdensarvlista, vil representere noe nytt i UNESCO-sammenheng. Lista er til nå prega av byer, katedraler og ulike bygninger.

Hva vil statsråden bidra med for at "Villreinfangst som verdensarv" blir UNESCO-nominert?»

BEGRUNNELSE:

Mennesket har i den desidert lengste delen av historia vært jegere, sankere og fangstfolk, likevel er denne tematikken nærmest fraværende på nåværende UNESCOs verdensarvliste. Her har Norge en unik mulighet til å bidra på en konstruktiv og god måte i arbeidet med å skape ei mer troverdig og balansert verdensarvliste.

Historia viser at fangstanlegg for store pattedyr generelt er et globalt fenomen, mens jakt på villrein er et sirkumpolart fenomen med en utbredelse sør-øst til Syd-Frankrike/Nord-Spania. De arkeologiske kildene viser at utnyttelsen av villreinen har stått i en særstilling. Dette både når det gjelder omfang og tidsdybde. Utnyttelsen av villreinen som jaktbart vilt har ei 30 til 40 000 år lang historie. De fleste steder i verden er imidlertid nå enten villreinen og/eller spora etter fangsten borte. De tre nasjonalparkene Dovrefjell, Sunndalsfjella, Rondane og Reinheimen representerer i så måte et unikt kulturlandskap, hvor både kulturminner knyttet til flere tusen års jakt- og fangstutøvelse og en særegen villreinstamme fremdeles finnes. Sammenlignet med andre steder har disse områdene både en større variasjon i typer og en svært stor tetthet av fangstanlegg. I tillegg til å være

et betydningsfullt historisk vitnemål, er dette også et levende kulturlandskap. Her drives hver høst fremdeles en aktiv jaktutøvelse.

UNESCO mener miljø- og kulturvern best kan sikres gjennom kunnskap. I dagens miljøvernarbeid må det være sentralt å formidle menneskets avhengighet av naturen. Gjennom områdets store og verdifulle naturområder, ispedd mange, men forsiktige spor etter tidligere generasjoners ressursutnyttelse, er disse tre nasjonalparkene svært godt egnet til dette.

Alle de involverte kommunene i Oppland har store verneområder innenfor sine grenser. Innbyggerne i området er stolte av den naturen de er omgitt av og den historien de føler seg som en del av. En UNESCO-nominasjon vil bidra til å bevare denne stoltheten og derigjennom sikre det betydningsfulle vernet en økt lokal aksept. Både fylkesmannen, fylkeskommunen og kommunene har gitt sin tilslutning til arbeidet med å få etablert verdensarvområdet.

Prosjektet har i sitt arbeid knyttet til seg en stor fagekspertise, dette gjelder både på natur- og kultursiden. Det faglige grunnlagsarbeidet har høstet både nasjonal og internasjonal anerkjennelse.

Det er kjent at Riksantikvaren har innvendt at en nominasjon av villreinfangsten bør skje som et ledd i arbeidet med å få nominert tilsvarende fangstanlegg for andre typer pattedyr, primært i den 3. verden. Dette bør imidlertid ikke være til hinder for at villreinfangsten innlemmes på Norges tentative liste nå. Tvert imot vil en slik innlemmelse være en forutsetning for en eventuell framtidig serienominasjon. Norge er et av de land i verden med best kompetanse på arkeologiske levninger etter anlegg knyttet til jakt og fangst. Det vil derfor være store fordeler av å kunne utnytte den kompetanse prosjektet har knyttet til seg/opparbeidet også i videreføringen av et slikt internasjonalt prosjekt.

Svar:

UNESCO vedtok i 1992 en global strategi med formål å oppnå en mer geografisk og tematisk representativ verdensarvliste. Et meget viktig redskap i dette arbeidet er statspartenes tentative lister, som er en oversikt over objekter/områder innenfor landets territorium som anses å være av fremstående universell verdi og som man har til hensikt å nominere til verdensarvlisten i løpet av de nærmeste år. Statspartene oppfordres til å gjennomgå sine tentative lister med jevne mellomrom, og Norge har derfor tatt initiativ til å revidere dagens liste.

Riksantikvaren og Direktoratet for naturforvaltning er gitt dette i oppdrag av Miljøverndepartementet, og direktoratene leverte sin anbefaling i fjor høst. For så vidt gjelder temaet villreinfangst (Snøhetta-Rondane-Reinheimen) er direktoratenes vurdering at det er behov for ytterligere utredninger før det kan gis en endelig tilrådning om dette bør føres opp på den tentative listen. Ansvaret for utredningsarbeidet ligger hos Riksantikvaren og jeg ønsker derfor ikke å kommentere saken ytterligere på nåværende tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 1002

Innlevert 4. mai 2007 av stortingsrepresentant Morten Høglund

Besvart 10. mai 2007 av utviklingsminister Erik Solheim

Spørsmål:

«Southern African Development Community (SADC) mottar millioner i bistandskroner fra Norge. SADCs offisielle valgdelegasjon til Zimbabwe beskrev valget i landet i 2005 som "fredelig, troverdig og godt planlagt". Internasjonale organisasjoner viser imidlertid til grove brudd på grunnleggende menneskerettigheter.

Hva vil statsråden gjøre for å hindre at norske bistandsmidler er med på å legitimere diktatoren Robert Mugabe i Zimbabwe?»

BEGRUNNELSE:

Zimbabwe er i ferd med å utvikle seg til et av de verste diktaturer i verden og er kommet i samme kategori som Nord Korea, Iran og Saudi-Arabia. Samtidig er Sydlige Afrika ett av kjerneområdene for mottak av norske bistandsmidler. Tall fra NORAD viser at Norge i 2004 ga 6 250 000 kroner i uallokert støtte til SADC, mens det for det påfølgende år ble bevilget 2 174 000 kroner. En del av de norske bistandsmidlene går direkte til SADC-Sekretariatet i Gaborone, Botswana. SADC Election Observers Mission (SEOM) overvåket det 6. parlamentsvalget i Zimbabwe fra 15. mars til 2. april 2005. Delegasjonen var ledet av Sør-Afrikas energiminister Phumzile Mlambo-Ngcuka. I den offisielle valgrapporten uttaler ministeren følgende: "Congratulations to the people of Zimbabwe following the holding of a peaceful, credible, well managed and transparent elections. The people of Zimbabwe have expressed their will in

an impressively instructive manner that will go a long way in contributing to the consolidation of democracy and political stability not only in Zimbabwe but also in the region as a whole. It is SADC's overall view that the elections were conducted in an open, transparent and professional manner". Ifølge Afrol News 4. april 2005 var det bare et fåtall observatører som fikk lov til å observere valget 31. mars. Disse var i delegasjoner fra land som ikke hadde kritisert valgene i 2000 og 2002. Medlemmene av de autoriserte delegasjonene kom i hovedsak fra Sør Afrikas regjeringsparti ANC, fra Sør Afrika, fra African Union (AU) og fra SADC. Dianne Kohler-Barnard representerte Sør Afrikas opposisjonsparti Democratic Alliance (DA) i SADC-delegasjonen til valget i 2005. Barnard trekte seg senere fra delegasjonen i protest mot dens anerkjennelse av valget og kom med følgende uttalelse: "This sham of an election has been one of the most cynical frauds perpetrated on the international community in electoral history". Barnard er i så måte fullt på linje med organisasjoner som Freedomhouse og Amnesty International som viser til gjennomgripende valgfusk, korrupsjon, systematisk undertrykking av grunnleggende menneskerettigheter som tale- og forsamlingsfrihet, vilkårlige arrestasjoner, vold og tortur både i forkant av så vel som under de siste tre valgene i Zimbabwe. Det er besynderlig at Norge diskrediterer sin egen innsats for fred, frihet og demokrati i regionen gjennom å støtte organisasjoner som aktivt motarbeider disse grunnleggende verdiene. Et grunnleggende spørsmål er om

Norges bistand til SADC er forenlig med Soria Moria-erklæringen hvor Regjeringen uthøver kampen for demokrati og menneskerettigheter som en hovedoppgave.

Svar:

Jeg deler representanten Morten Høglunds bekymring for situasjonen i Zimbabwe. Vold og overgrep mot sivile og ledere for den politiske opposisjonen er helt uakseptabelt. Den økonomiske krisen som følge av president Mugabes vanstyre fører til at store deler av befolkningen rammes av arbeidsløshet, fattigdom og nød.

Norge har som kjent sluttet seg til de målrettede straffetiltakene mot lederne i regimet, og all bistand til myndighetene er for lengst avsluttet. I nær sagt alle mine møter med afrikanske ledere benytter jeg anledningen til å ta opp situasjonen i Zimbabwe, sist under mitt besøk til Sør-Afrika, Zambia og Tanzania rett etter påske.

Det er Regjeringens syn at en løsning må drives frem av de afrikanske land selv. Nabolandene og SADC har derfor en nøkkelrolle i arbeidet med å skape et nasjonalt grunnlag for en politisk løsning på krisen i Zimbabwe. Internasjonalt er det bred enighet om denne tilnærmingen. Jeg har gitt uttrykk for vår støtte til SADCs meklingsforsøk.

Jeg er i likhet med Høglund kritisk til hvordan valgobservatørene fra SADC omtalte valget i Zimbabwe i 2005. Fra norsk side har vi også etterlyst en mer kritisk holdning fra nabolandene og SADC til overgrepene mot den politiske opposisjonen.

Vi bør imidlertid se på hvordan SADC håndterer situasjonen i Zimbabwe i dag. Etter myndighetenes overgrep mot opposisjonen den siste tiden har flere ledende politikere fra SADC-landene åpent uttrykt sin misnøye med utviklingen i landet. Situasjonen i Zimbabwe ble vurdert som så alvorlig at det ble innkalt til et eget toppmøte mellom SADCs statsledere i Dar es Salaam den 28. mars. Selv om kommunikeet

fra møtet ble holdt i en forsiktig diplomatisk tone, er det ingen tvil om at det ble rettet klar kritikk mot Mugabe under møtet. Toppmøtet konkluderte med å gi Sør-Afrikas President Thabo Mbeki mandat til å arbeide for en politisk dialog mellom partene i Zimbabwe. Hovedmålet er å skape et grunnlag for valget i 2008, som er akseptabelt for begge parter.

Opposisjonen i Zimbabwe ser på resultatet av SADC-møtet i Dar es Salaam som et gjennombrudd på veien mot en løsning på den politiske krisen. For Norge og andre vestlige land er det nå viktig å gi meklingsinitiativet til SADC og Mbeki handlingsrom og tilby eventuell støtte til arbeidet. Det internasjonale presset mot regimet må samtidig opprettholdes.

Når det gjelder bistanden, kan det opplyses at den samlede norske støtten til regionalt samarbeid mellom SADC-land i det sørlige Afrika i 2006 var ca. 200 mill. kr. Av dette gikk 1,7 mill. kr gjennom SADC-sekretariatet. Dette var støtte til tiltak for å styrke menneskerettighetene, demokrati, godt styresett og fredsbygging.

Det sørlige Afrika har vært den fredeligste og mest stabile regionen i Afrika de senere årene. SADC har spilt en helt sentral rolle i forhold til demokratiseringen og stabiliseringen av regionen. SADC har i dag en nøkkelrolle i forhold til å løse den uakseptable situasjonen i Zimbabwe. Jeg deler representanten Høglunds syn på at SADCs valgdelegasjons vurdering av valget i 2005 - isolert sett - kan bli brukt til å legitimere Mugabe. Dette er klart uheldig. I vurderingen av hvorvidt støtte skal ytes til SADC, må man imidlertid se helhetlig på den rolle SADC-landene og organisasjonen spiller i regionen generelt og i forhold til den aktuelle politiske situasjonen i Zimbabwe. Ut fra en slik vurdering er jeg overbevist om at fortsatt støtte til SADC er viktig både med tanke på å bevare den regionale stabiliteten og konkret i forhold til det svært viktige arbeidet med å demokratisere Zimbabwe.

SPØRSMÅL NR. 1003

Innlevert 4. mai 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 11. mai 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«NOU 1997:27 Nytte-kostnadsanalyser anslår at det koster samfunnet 20 øre å skattefinansiere 1 krone.

Er det gjort senere beregninger som tyder på at dette anslaget er feil, eller er finansministeren enig i

at det også i dag oppstår et samfunnsøkonomisk tap på ca. 20 pst. ved skatteøkninger?»

Svar:

Skattefinansiering av offentlige tiltak innebærer normalt kostnader for samfunnet i form av at man i

stor grad er avhengig av vridende skatter. At en skatt er vridende, innebærer at skatten utgjør en kile mellom prisen til tilbyder av en vare og tjeneste og den prisen den som etterspør står overfor på en slik måte at de økonomiske aktørene tilpasser seg på en annen måte enn det som er samfunnsøkonomisk mest lønnsomt. Dette vil i så fall bety at skattefinansiering på marginen innebærer et samfunnsøkonomisk effektivitetstap.

For å få et nærmere anslag på marginalkostnadene ved skattefinansiering er man i prinsippet avhengig av empiriske arbeider i form av generelle likevektsmodeller for norsk økonomi. I slike modeller tas det utgangspunkt i den faktiske utformingen av det norske skattesystemet. Dette gjør at marginalkostnaden ved skattefinansiering normalt vil variere mellom ulike skatteformer.

I NOU 1997:27 gjennomgås prinsippene for nytte- og kostnadsanalyse, og utredningen inneholder en anbefaling om at det brukes en skattekostnad på 20 øre pr. krone for netto økt finansiering som følge av et offentlig tiltak. I denne utredningen er det gjengitt flere empiriske arbeider, men som utvalget presiserer, varierer resultatene fra disse arbeidene betydelig, og det er til dels vanskelig å forklare hvorfor det oppstår forskjeller mellom de ulike undersøkelsene. Det er etter Finansdepartementet sitt skjønn ikke kommet noen ny informasjon som tilsier særlige endringer i denne vurderingen.

Det er viktig å være klar over at bruken av en skattekostnad på 20 øre pr. krone eksplisitt er knyttet

til nytte-kostnadsanalyser av skattefinansierte prosjekter. Denne skattekostnaden må anses som et grovt anslag på hvor mye det koster å kreve inn en ekstra skattekrone fra vridende skatter generelt. Dette er en praktisk tilnærming for å sørge for at man i slike analyser grovt sett får tatt hensyn til at vridende skatter utgjør en vesentlig del av det offentliges samlede inntekter. Det er imidlertid ikke mulig ut fra dette å konkludere med at alle skatteøkninger gir et samfunnsøkonomisk tap på 20 øre pr. krone. For det første er det ikke slik at økte skatteinntekter fra ulike vridende skatter har den samme skattekostnaden. Dette vil variere betydelig, avhengig av innretningen av den konkrete skatteendringen det er snakk om, og hvilken skatt som endres. For det andre er det heller ikke slik at alle skatteøkninger behøver å skje med vridende skatter, og at skatteøkninger derfor alltid har en samfunnsøkonomisk kostnad. Det er mulig å øke skatter og avgifter uten at dette har et samfunnsøkonomisk effektivitetstap. Dette gjelder for eksempel hvis man innfører nøytrale skatter, som for eksempel en nøytralt utformet grunnrenteskatt. Ved å innføre effektivitetsfremmende skatter (f.eks. miljøavgifter), eller fjerne samfunnsøkonomisk uheldige skatteordninger, kan man også oppnå en samfunnsøkonomisk gevinst samtidig som man øker skatte- og avgiftsinntektene. Tilsvarende kan skattelettelser bidra til et samfunnsøkonomisk tap, for eksempel ved å vri sparing og investeringer bort fra det som er samfunnsøkonomisk mest lønnsomt.

SPØRSMÅL NR. 1004

Innlevert 4. mai 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 14. mai 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Kan finansministeren opplyse hva som er den effektive skattesatsen (kjøpsmarginalskatt) på tobakk, bensin, alkoholvarer, brus, matvarer, importert kjøtt inkludert tollsatser, biler og elektriske artikler, iberegnet og uten arbeidsgiveravgift, for skattytere under toppskattgrensen, skattytere med toppskatt trinn 1 og toppskatt trinn 2?»

BEGRUNNELSE:

Effektive skattesatser beregnes ved å regne hvor mye som går til staten i skatter og avgifter av én opp-

tjent krone som benyttes til å kjøpe ulike varer og tjenester. Ved eksempelvis kjøp av en flaske vin må en arbeidstaker betale skatt på lønn, merverdiavgift, alkoholavgift og ev. miljøavgift på emballasje. Arbeidsgiveravgiften vil også være relevant å trekke inn.

Svar:

I spørsmålet bes det om marginale effektive skattesatser inkludert avgifter, dvs. hvor mye som betales samlet i skatter og avgifter dersom den siste opptjente kronen benyttes til å kjøpe en bestemt vare eller

tjeneste. Slike marginalbetraktninger er interessante i noen sammenhenger, bl.a. for å se på hvordan skatter og avgifter kan skape tilpasningsmotiver eller påvirke motivene til å arbeide, ev. kjøpe en tjeneste framfor å utføre den selv. Det gir imidlertid ikke noe bilde på skatte- og avgiftsbelastningen for den enkelte eller totalt.

Dersom en ønsker å se på skatte- og avgiftsbelastningen og hvordan den fordeler seg mellom ulike grupper, må en for det første ta utgangspunkt i gjennomsnittsskatten på arbeidsinntekten. I et progressivt inntektsskattesystem som vi har i Norge, vil gjennomsnittsskatten være lavere enn marginalskatten. For det andre må en ta utgangspunkt i et representativt forbruksmønster for den aktuelle gruppen, og beregne en gjennomsnittlig avgiftsbelastning ut fra det. Effektiv merverdiavgiftssats for husholdningers konsum vil for eksempel være betydelig lavere enn 25 pst., både fordi enkelte varer og tjenester har lavere sats og er unntatt fra merverdiavgiftsplikt. I tillegg er det svært mye av konsumet som ikke er ilagt særavgifter, slik at en effektiv særavgiftssats basert på en gjennomsnittsbetraktning av samlet konsum vil være betydelig lavere enn særavgiften på enkeltvarer.

Skatteteorien gir en metode for å beregne effektive marginalskatter, også inkludert avgifter. Nedenfor gjøres det kort rede for denne metoden. Deretter vises eksempler på beregninger for enkelte av varegruppene nevnt i spørsmålet. Metoden er basert på brutto arbeidskraftkostnader, og alle beregningene inkluderer derfor arbeidsgiveravgift.

Inntektsskatt på arbeidstakerens hånd og arbeidsgiveravgift skaper en "kile" mellom det arbeidsgiver må betale for arbeidskraften, og det arbeidstakeren sitter igjen med i lønn etter skatt. Arbeidskraftkostnaden er brutto lønn pluss arbeidsgiveravgift. På den siste kronen arbeidstaker tjener, vil han eller hun på sin side sitte igjen med brutto lønn fratrullet marginalskatten. Den effektive marginalskattesatsen er differansen mellom bedriftens brutto arbeidskraftskostnad og arbeidstakerens nettolønn, regnet som andel av bedriftens brutto arbeidskraftskostnad.

Med dagens satser er marginalskatten på arbeidstakerens hånd 47,8 pst. for lønn som ilegges topp-

skatt i trinn 2 (trygdeavgift 7,8 pst. + skatt på alminnelig inntekt 28 pst. + toppskatt 12 pst.). Dersom høyeste sats for arbeidsgiveravgift (14,1 pst.) legges til grunn, blir den høyeste effektive marginalskattesatsen 54,3 pst. Den effektive marginalskattesatsen i trinn 1 i toppskatten er 51,6 pst., mens den er 43,7 pst. for lønn under toppskattegrensen (men over inntektsnivået hvor minstefradraget utnyttes fullt ut).

Arbeidskraften skattlegges også indirekte gjennom vareskatter som særavgifter og merverdiavgift. Det er mulig å beregne teoretiske effektive marginalskatter som inkluderer avgifter på varer og tjenester. Det legges da til grunn at bedriften på marginen selger varen/tjenesten for en pris som akkurat dekker de samlede kostnadene, inkludert arbeidsgiveravgift og produktavgifter. Den effektive marginalskatten gir i dette tilfellet uttrykk for hvor mye som betales i samlede skatter og avgifter som andel av den marginale markedsprisen på varen, dersom den sist opptjente kronen benyttes til å kjøpe varen. For varer som ilegges merverdiavgift med en fast prosentsats, kan denne metoden benyttes direkte. Den effektive marginalskatten på matvarer med en merverdiavgiftssats på 14 pst., vil for eksempel være i overkant av 50 pst. dersom konsumenten ikke er i toppskatteposisjon, mens den vil være nærmere 58 pst. med trinn 1 i toppskatten og nærmere 60 pst. med trinn 2.

Særavgifter beregnes imidlertid som regel etter mengde/innhold, for eksempel alkoholinnhold (alkoholavgifter). Avgift som andel av utsalgspris vil derfor variere med vareverdi. Eksempelvis utgjør særavgiften en lavere andel av dyr enn av billig vin. Dette gjør det vanskelig å beregne effektive marginalskatter som inkluderer særavgifter. Departementet har imidlertid anslått særavgiftens andel av utsalgsprisen for enkelte varegrupper, med utgangspunkt i gjennomsnittlige priser m.m.

Med disse forutsetningene er det mulig å beregne samlede marginale skatter og avgifter, inkl. særavgifter, som andel av markedspris for et utvalg av varegruppene som nevnes i spørsmålet. Anslagene er presentert i tabellen nedenfor. Det gjøres oppmerksom på at anslagene er basert på strenge teoretiske forutsetninger.

Tabell Effektive marginalsatter inkl. avgifter basert på skatte- og avgiftsregler for 2007

Vare	Avgifter	Samlede marginale skatter og avgifter som andel av marginal markedspris. Prosent		
		Ingent oppskatt	Toppskatt trinn 1	Toppskatt trinn 2
Generelt	Mva 25 pst	55,0	61,3	63,4
Mat	Mva 14 pst	50,6	57,6	59,9
Brennevin	Mva 25 pst 5,74 kr/vol pst. og liter	90,0	91,4	91,8
Sterkvin	Mva 25 pst 3,74 kr/vol pst. og liter	78,9	81,9	82,9
Svakvin	Mva 25 pst 3,74 kr/vol pst. og liter	79,3	82,2	83,2
Øl (klasse d)	Mva 25 pst 16,76 kr/vol.pst. og liter	74,4	78,0	79,2
Sigaretter	Mva 25 pst 187 kr/100 stk	91,3	92,5	92,9
Røyke-tobakk	Mva 25 pst 187 kr/100 gr	95,2	95,8	96,1
Bensin	Mva 25 pst kr. 4,17 pr. liter	84,0	86,2	87,0
Alkohol frie drikkevarer	Mva 14 pst kr. 1,64 pr. liter	62,9	68,1	69,8

Kilde: Finansdepartementet.

Beregningene i tabellen gjenspeiler at særavgiftene normalt er begrunnet i mer enn fiskale hensyn. For de fleste varetypene i tabellen skal avgiften sikre at prisen også reflekterer de samfunnsøkonomiske kostnadene ved konsumet, f.eks. skal miljøavgifter prise miljøskadene ved den aktuelle aktivitet, mens

alkohol- og tobakksavgiftene skal hensynta helseskadelige virkninger. Det er derfor ikke overraskende at skatter og avgifter på marginen utgjør en svært stor andel av markedsprisen på for eksempel alkohol- og tobakksvarer.

SPØRSMÅL NR. 1005

Innlevert 4. mai 2007 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 15. mai 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen

Spørsmål:

«Stortinget sluttet seg i 2005 til Regjeringens forslag om å takserer TINE for å få på plass et mer rettferdig system for fastsettelse av prisen på melk, og dermed mer rettferdige vilkår for de uavhengige meieriaktørene. Regjeringen fulgte ikke opp vedtaket i 2006. I budsjettet for 2007 skriver Regjeringen at taksering skal skje i 2007. Per mai 2007 er det likevel intet som tyder på at takseringen blir gjennomført i år.

Har Regjeringen til hensikt å gjennomføre takseringen, og hva er eventuelt fremdriften i dette arbeidet?»

Svar:

Situasjonen i melkemarkedet har over en lengre periode vært preget av uro. Jeg har imidlertid oppfattet at det den siste tiden har vært betydelig vilje til å finne nye og omforente løsninger. På bakgrunn av dette, og for å bedre rammevilkårene for TINEs konkurrenter, har Regjeringen i dag besluttet å gjøre endringer i markedsordningen for melk.

Endringene vil skje etter at ny forskrift har vært på høring, og vil ha virkning fra 1. juli 2007. Endringene innebærer at uavhengige meieriselskaper, på områder der TINE BA er dominerende aktør, permanent får reduserte avgifter eller høyere tilskudd innenfor prisutjevningsordningen for melk. Dette vil

gi en vesentlig forbedring av konkurransesituasjonen for de uavhengige selskapene.

Endringene legger videre opp til at kontrollen med at TINE råvare selger melk til en og samme pris, til egen foredling og til andre aktører, vil bli videreført. Ut over dette tas det sikte på en betydelig forenkling av markedsordningen for melk, blant annet ved at landbruksforvaltningens etterkontroll og etterregning med utgangspunkt i ferdigvaremarkedet, blir avviklet. Dette vil gi en enklere hverdag både for næringsliv og for forvaltningen.

Som en del av denne løsningen skrinlegges arbei-

det med å gjøre en verdivurdering av TINE BA. Endringene Regjeringen i dag har besluttet å foreta i markedsordningen for melk gjør at det ikke lenger er behov for en verdivurdering av TINE BA.

Jeg vil legge til at departementene som har vært med på arbeidet med verdivurdering av TINE BA, frem til nå har arbeidet med sikte på å få gjennomført en verdivurdering i løpet av 2007. Dette arbeidet er nå skrinlagt.

Jeg viser for øvrig til pressemelding sendt ut av Landbruks- og matdepartementet i dag, 14. mai 2007.

SPØRSMÅL NR. 1006

Innlevert 4. mai 2007 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen

Besvart 15. mai 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Forutsetningen for etableringen av Fiskeri- og havbruksnæringens forskningsfond (FHF) var at næringen skulle bestemme bruken av avgiftsinntektene til kommersiell forskning. Ved opprettelsen av NOFIMA i 2005 var det ikke Stortingets intensjon at FHF-midler skulle gå til basisbevilgninger i NOFIMA.

Hva er årsaken til at Regjeringen, i strid med Stortingets vedtak, kjører over fiskeri- og havbruksnæringen og tar midler fra næringens egen forskningsordning?»

BEGRUNNELSE:

Stortingets intensjoner ved opprettelsen av NOFIMA var ikke at Fiskeri og havbruksnæringens forskningsfond (FHF) skulle finansiere basisbevilgningene til NOFIMA.

Tidligere fiskeriminister Svein Ludvigsen bekrefter til Intrafish 2. mai 2007 at næringen ikke skulle miste kontrollen med pengene som betales inn til FHF. FHF finansieres av en avgift som betales av næringen som selv har full kontroll med bruken av midlene.

Fiskeriminister Helga Pedersen uttalte ifølge Intrafish 26. april at hun ønsker å skjære gjennom i debatten om finansiering av NOFIMA gjennom at NOFIMA skal få en andel av de midler som i dag går til FHF. Dette bryter klart med forutsetningene for etableringen av FHF-fondet og avgiften som kreves inn fra næringen til dette fondet.

Pedersens utspill fremstår også som underlig sett i lys av brev fra Fiskeridepartementet til Fiskeri- og havbruksnæringens forskningsfond av 22. februar 2007 hvor det står følgende: "Departementet har ikke intensjoner om å påvirke næringens FoU-behov eller prioriteringer, men legger til grunn at myndighetene og næringen har felles interesser i å utvikle sterke marine kunnskapsmiljøer i Norge."

Det er en rekke institutter i Norge som tar forskningsoppdrag fra fiskeri- og havbruksnæringen. Det er grunn til å anta at disse instituttene vil komme dårlig ut når så mye midler tas ut fra FHF og inn til drift av NOFIMA. Prinsipielt er det betenkelig at departementet endrer forutsetningene for slike ordninger som FHF uten dialog med de som finansierer ordningen. Dette kan skade ordningen, og det kan ødelegge det politiske grunnlaget for etableringen av NOFIMA samt at konkurrerende institutter svekkes.

Svar:

Bakgrunnen for etableringen av NOFIMA er to-delt. For det første er målet å etablere et internasjonalt konkurransedyktig næringsrettet blå-grønt forskningsinstitutt ved å samle relevante blå-grønne forskningsmiljøer under en organisasjon. For det andre er målet ved etableringen av NOFIMA å bidra til et klare skille mellom næringsrettet og forvaltningsrettet forskning, ved at næringsrettet marin forskning og næringsrettet næringsmiddelforskning blir samlet i NOFIMA. Derved får instituttene i større grad rendyrket sine roller og målrettet innsatsen mot relevan-

te kundegrupper. For forvaltningsinstituttene legitimitet som leverandør av forvaltningskunnskap til forvaltning, samfunn og forbruker er det særdeles viktig at de er uavhengig av bedriftene. Spesielt i forhold til eksportmarkedene for sjømat er dette et viktig element.

Etableringen av NOFIMA er derfor en del av en større organisatorisk gjennomgang av den marine forskningsinfrastrukturen hvor en vesentlig del av næringsrettet marin forskning vil skje i regi av NOFIMA. Visjonen for NOFIMA er å øke konkurransekraften for fiskeri- og havbruksnæringen og den land- og havbaserte næringsmiddelindustrien gjennom forskning i verdensklasse. For å få til dette må forskningen ta utgangspunkt i strategiske brukerbehov, og ny kunnskap og nye løsninger leveres til industrien slik at de lett kan taes i bruk.

Fiskeri- og havbruksnæringens forskningsfond (FHF) er en viktig finansieringskilde for marin FoU, og ikke minst en viktig etterspørter av næringsrettet marin FoU. Det er derfor viktig både for FHF og NO-

FIMA at det legges opp til et tett samarbeid mellom FHF og NOFIMA. Jeg mener derfor at det må legges til rette for at FHF kan inngå langsiktige avtaler om finansiering av brukerstyrt forskning med NOFIMA, på lik linje med den avtalen Fondet for forskningsavgift på landbruksprodukter i dag har med Matforsk.

Den langsiktige kunnskapsutviklingen innenfor instituttsektoren vil være avhengig av gode brukerstyrte og -initierte programmer. En internasjonal konkurransedyktig instituttsektor har vært - og vil i fremtiden i enda større grad være et vesentlig konkurransefortrinn for de marine næringer. Departementet har ikke intensjoner om å påvirke næringens FoU behov eller prioriteringer, men legger til grunn at fondet også i fremtiden skal være en viktig bidragsyter til å fremme brukerstyrt og næringsrettet marin forskning. Det understrekes på denne bakgrunn at FHF-midler ikke skal gå til basisbevilgning av NOFIMA, men at man i samråd med FHF vil legge til rette for at FHF-midler skal finansiere langsiktige, brukerstyrte forskningsprosjekter i regi av NOFIMA.

SPØRSMÅL NR. 1007

Innlevert 4. mai 2007 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 11. mai 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Riksadvokaten har uttrykt bekymring over at få voldtektsanmeldelser fører til fellende dom. En mulig årsak til dette kan være mangelfull etterforskning, og behovet for forbedrede politirutiner i voldtektssaker er påpekt av flere. Til tross for løfter om endring, ble nylig en kvinne avvist da hun ville anmelde en gjengvoldtekt i Drammen. Avvisningen skal bl.a. ha blitt begrunnet med fare for at anmeldelse kunne utløse drapstrusler.

Hvordan vurderer statsråden hendelsen, og hva vil han gjøre for å sikre voldtattes rettssikkerhet?»

Svar:

Voldtekt hører til de mest krenkende og traumatiserende lovbrudd et menneske kan utsettes for, og jeg har i gjentatte sammenhenger brukt begrepet "nestendrap" for å beskrive alvoret i denne forbrytelsen.

Det er svært bekymringsfullt dersom voldtektsutsatte opplever møtet med politi og rettsvesen som et nytt overgrep. Enhver har krav på å bli møtt på en re-

spektfull måte. Det er en forutsetning for en rettsstat at borgerne har tillitt til myndighetenes vilje og evne til å håndtere anmeldelser av kriminelle forhold effektivt og på en måte som ikke skader offeret ytterligere.

Gir omstendighetene grunn til å frykte for at den fornærmede som følge av anmeldelsen risikerer å bli utsatt for fysiske eller psykiske krenkelser fra overgriper, er det politiets ansvar å sørge for nødvendige sikkerhetstiltak, det være seg besøksforbud, voldsalarm eller midlertidig plassering på et trygt sted.

I løpet av de senere tiden har vi iverksatt en rekke tiltak for å styrke politiets behandling av voldtektssaker. Dette gjelder både rutiner for etterforskning og bevissikring i slike saker. Men også satsing på etterutdanning av tjenestemenn slik at disse tilegner seg særlig kompetanse og forståelse for hvordan man best skal håndtere voldtektssaker og møtet med ofre for vold og seksuelle overgrep. Gjennom å utvide antallet studieplasser på Politihøgskolen vil vi også bidra til å øke det samlede antallet polititjenestemenn fremover. I 2007 er opptaket økt til 432 plasser. Dette er det høyeste opptaket siden 1998. I tillegg har Re-

gjeringen fremmet forslag for Stortinget om å utvide adgangen til DNA-registrering av straffedømte.

I samarbeid med riksadvokaten og politidirektøren vil jeg sørge for at de forslag som er fremmet av riksadvokatens utredningsgruppe, følges opp. Sammen skal vi sørge for at kvaliteten på etterforskningen og påtaleavgjørelsene i voldtektssaker blir bedre. Enkelte av de tiltak som er foreslått vil kunne gjennomføres umiddelbart, andre vil måtte sees i sammenheng med voldtektsutvalgets utredning. Ut-

valget skal etter planen legge frem sin utredning i oktober 2007.

Vi har også styrket rettshjelpstilbudet til ofre for voldtekt. Det er innført en ordning med inntil 3 timers advokatbistand før en anmeldelse av voldtekt er inn- gitt. I tillegg arbeider vi nå med flere tiltak for å styr- ke informasjonsrettighetene til den som er utsatt. Eta- blering av en ordning med en egen kontaktperson i politiet under etterforskningen er et eksempel på sli- ke tiltak.

SPØRSMÅL NR. 1008

Innlevert 4. mai 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 14. mai 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Lyse Energi har varslet at Regjeringens innfø- ring av naturgassavgift medfører at gassprosjekter legges på is. Med tanke på Norges vanskelige kraft- situasjon er dette uheldig. Regjeringen lovet i Soria Moria å gjennomgå systemet for CO₂-avgift for å hindre at gass til oppvarmingsformål utkonkurrerer mer miljøvennlige alternativer.

Når ble denne gjennomgangen foretatt, og hvil- ken dokumentasjon har Regjeringen på at Lyses sat- sing på naturgass på Jæren har utkonkurrert mer mil- jøvennlige alternativer?»

Svar:

Fra 1. juli 2007 innføres en CO₂-avgift på bruk av gass til oppvarming mv. Bruk av gass til oppvarming vil dermed stå overfor riktig prising av CO₂-utslippe- ne. Avgiften vil gjøre bruk av gass mindre lønnsomt enn bruk av alternative fornybare energikilder, som for eksempel bioenergi, som ikke bidrar til nettout- slipp av CO₂. CO₂-avgiften er dermed et generelt vir- kemiddel for å forhindre at gass til oppvarmingsfor- mål utkonkurrerer mer miljøvennlige alternativer. Det vises til St.prp. nr. 1 (2006-2007) Skatte-, av- gifts- og tollvedtak, avsnitt 3.10 om CO₂-avgift på mineralske produkter.

SPØRSMÅL NR. 1009

Innlevert 7. mai 2007 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 10. mai 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Vil den foreslåtte bestemmelsen om folkemord, forbrytelse mot menneskeheten, og krigsforbrytelser få virkning for, eller føre til strafferettslig forfølgelse av slike handlinger som er begått av krigsforbrytere som allerede oppholder seg i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Vi har de siste år sett at flere krigsforbrytere har oppholdt seg i, eller oppholder seg i Norge. I mangel på en egen straffebestemmelse om folkemord og for- brytelser mot menneskeheten og krigsforbrytelser har Norge fremstått som en fristad for krigsforbryte- re. Undertegnede har registrert at Regjeringen har

sendt et forslag om en slik straffebestemmelse ut på høring. Det er likevel noe uklarhet i forhold til hvilke følger vedtakelsen av en slik straffebestemmelse vil ha for krigsforbrytere som allerede oppholder seg i Norge.

På denne bakgrunn ønskes det derfor svar på hvilken virkning denne bestemmelsen vil kunne få på de krigsforbrytere som allerede oppholder seg i Norge.

Svar:

Justisdepartementet sendte 3. april 2007 på høring forslag til nye straffebestemmelser om folke-mord, forbrytelser mot menneskeheten og krigsforbrytelser. I høringsnotatet har departementet ikke foreslått at de nye straffebestemmelsene skal gis tilbakevirkende kraft. Å gi nye straffebestemmelser virkning for handlinger som ble begått før ikrafttreddelsen av bestemmelsene, er i utgangspunktet i strid med Grunnloven § 97 som setter forbud mot tilbakevirkende lover.

Straffeloven 1902 inneholder ikke forbrytelse-skategoriene folkemord, forbrytelser mot menneskeheten og krigsforbrytelser. Personer som er mistenkt for slike forbrytelser og som befinner seg i Norge, må derfor også etter vedtakelsen av de nye bestemmelsene strafforfølges for forbrytelser som er nevnt i straffeloven, for eksempel drap, legemskrenkelser, voldtekt, tvang eller liknende. Problemstillingen er særlig aktuell for personer fra det tidligere Jugoslavia eller Rwanda som oppholder seg i Norge og som er mistenkt for å ha deltatt i folkemord eller krigsforbrytelser i hjemlandet. Det er opprettet en egen enhet ved Kripes som etterforsker disse sakene, og senest denne uken ble det kjent at det er tatt ut siktelse mot en norsk statsborger med bosnisk opprinnelse for for-

brytelser begått i Bosnia i 1992. Siktelsen gjelder grov legemsbeskadigelse, frihetsberøvelse og voldtekt, og handlingene har en strafferamme på fengsel inntil 21 år. Etter min mening er det derfor misvisende når det gis uttrykk for at Norge fremstår som et fristed for krigsforbrytere.

For handlinger som er begått før ikrafttreddelsen av de nye bestemmelsene, vil lovendringene likevel ha den viktige konsekvens at straffansvaret for disse handlingene ikke lenger vil foreldes. Etter gjeldende rett vil slike forbrytelser foreldes etter maksimalt 25 år, jf. straffeloven 1902 § 67. I den alminnelige delen av den nye straffeloven, som ble vedtatt i 2005 og som etter forslaget i høringsnotatet skal settes i kraft samtidig som de nye straffebestemmelsene om folke-mord mv. settes i kraft for så vidt gjelder disse forbrytelsene, er det bestemt at folkemord, forbrytelser mot menneskeheten og krigsforbrytelser ikke skal foreldes, jf. straffeloven 2005 § 91. I Ot.prp. nr. 90 (2003-2004) s. 478 er det uttalt at bestemmelsen også skal gjelde for handlinger som er begått før den nye straffeloven er trådt i kraft. Forutsetningen er at handlingene ikke allerede er foreldet, og at de ville vært omfattet av de nye bestemmelsene om folke-mord, forbrytelser mot menneskeheten og krigsforbrytelser dersom bestemmelsene hadde eksistert på handlingstidspunktet. Er det for eksempel begått drap av sivile på 1990-tallet i forbindelse med en væpnet konflikt, noe som vil omfattes av definisjonen av krigsforbrytelser, vil forholdet ikke være foreldet når de nye bestemmelsene trer i kraft. Straffansvaret for disse handlingene vil dermed aldri foreldes. De kan imidlertid ikke pådømmes etter bestemmelsen om krigsforbrytelser, men må fortsatt pådømmes etter den alminnelige drapsbestemmelsen.

SPØRSMÅL NR. 1010

Innlevert 7. mai 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 14. mai 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Stortinget har over lang tid oppfordret til økt utbygging av vindkraftanlegg. Mange vindkraftaktører la sine prosjekter på is som følge av skuffelse over Regjeringens støttesystem for fornybar energi, men noen prosjekter søker fortsatt om konsesjon. I mange tilfeller oppstår det lokale interessekonflikter, og søknadene som godkjennes, ankes av lokale grupperinger, deriblant på Austevoll.

Hvor lang tid må man beregne for ankebehandling generelt, og for Austevollprosjektene spesielt?»

BEGRUNNELSE:

Fremskrittspartiet mener det er viktig at lokale interesser blir hørt og ikke minst at lokaldemokratiske beslutninger legges tungt til grunn når NVE behandler vindkraftsøknader. Fremskrittspartiet har også flere ganger etterlyst en samlet plan for vind-

kraft, slik at utbyggere vet hvilke områder av landet som man kan regne med å få minst konflikter lokalt og i byråkratiet ved eventuelle vindkraftprosjekt.

Både for lokale interessenter og potensielle utbyggere er en uønsket situasjon at ankeprosesser drar unødvendig ut i tid, spesielt dersom det skyldes kapasitet hos nasjonale myndigheter. Vindkraftdebatten er til dels meget sterkt følelsesladd, og kan skape betydelige konflikter. I tillegg har gjerne interessenter bundet opp penger i prosjektene, og hvor de økonomiske konsekvensene av lang ankebehandling kan være harde å bære.

Svar:

Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) ga 14. februar 2007 konsesjon til bygging og drift av Statkraft Development AS' vindkraftanlegg Selbjørn, og Hybrid Technology AS' vindkraftanlegg Stolmen, Kvalvåg og Store Karlsøy. Vedtakene er påklaget til Olje- og energidepartementet. I tråd med forvaltningslovens regler for klagebehandling, er sakene fortsatt under arbeid i NVE. Jeg vil presisere at mitt

svar nedenfor er av generell karakter. Austevollprosjektene må jeg komme tilbake til når klagesakene blir oversendt departementet fra NVE.

De siste årene har det vært en stor økning i konsesjonssøknader om å bygge vindkraftanlegg. De fleste konsesjonene som NVE har gitt, har blitt påklaget til Olje- og energidepartementet. Departementet behandler klagen basert på en bred faglig og politisk vurdering. Andre berørte departementer trekkes også inn i behandlingen.

Det er mange faktorer som påvirker tidsbruken for klagesaksbehandlingen, alt etter konfliktgrad og kompleksitet i det enkelte prosjekt. Eksempelvis må befaring som oftest gjennomføres, og det må tas standpunkt til behovet for ytterligere utredninger og uttalelser av spørsmål som tas opp under klagebehandlingen.

Jeg legger vekt på at saksbehandlingen i klagesaker skal ivareta hensynet til forsvarlige og helhetlige vurderinger, og samtidig være effektiv. Det er derfor ikke mulig å si noe generelt om saksbehandlingstiden.

SPØRSMÅL NR. 1011

Innlevert 7. mai 2007 av stortingsrepresentant Borghild Tenden

Besvart 11. mai 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil statsråden ivareta Bærum kommunes sterke ønsker om trasévalg i forbindelse med utbyggingen av ny E16 fra Bjørum til Avtjerna?»

BEGRUNNELSE:

Det reguleres nå for utbygging av E16 gjennom Bærum og til Skaret i Hole. Dette er en strekning som har lav veistandard i forhold til veiens funksjon. Det er sterkt behov for økt trafiksikkerhet, det er kødannelser og miljøproblemer. I dag er trafikken på E16 ca. 10 000 kjøretøy i døgnet over Sollihøgda. Veksten har vært ca. 2 pst. årlig. Dette tilsier at det haster med å komme i gang og ferdigstille veien.

I forbindelse med trasévalg har det oppstått uenighet mellom Statens vegvesen og Bærum kommune. Bærum kommune ønsker en trasé som ivaretar landskapsbildet, nærmiljøet, friluftskorridor, regionalt elgtrekk, beiteområde for hjort, kulturminner og kulturmiljø.

Statens vegvesen foreslår å velge en billig løs-

ning som ikke, ifølge administrasjonen og de folkevalgte i Bærum kommune, ivaretar sterkt nok nevnte forhold.

Svar:

Kommunedelplan for E16 Bjørum-Skaret er behandlet av formannskapet i Bærum, som innstiller på et alternativ med ca. 2 km tunnel mellom Bjørum og Avtjerna. Statens vegvesen har innsigelse til dette alternativet med begrunnelse at dette alternativet er beregnet å koste 165 mill. kr mer enn de alternativer Statens vegvesen anbefaler. Alternativet Bærum kommune foretrekker, går under et område hvor det i dag er svært lite bebyggelse, og miljøgevinstene forsvinner, etter Statens vegvesens mening, ikke en så stor kostnadsforskjell.

Behandling av planen gjennomføres i henhold til § 20-5 i plan- og bygningsloven, som blant annet omtaler prosess dersom det foreligger innsigelse. Ved innsigelse er kommunestyrets vedtak ikke rettskraftig før planen er behandlet av Miljøverndepartemen-

tet, som kan stadfeste kommunens vedtak, ta innsigelsen til følge eller gjøre endringer i planen.

Før saken eventuelt oversendes til Miljøverndepartementet, vil det i tråd med vanlig praksis bli gjennomført mekling i regi av fylkesmannen.

Jeg vil ikke gripe inn i en lokal planprosess som ennå ikke er avsluttet. Dersom man ikke finner fram til en løsning lokalt, vil Miljøverndepartementet i samråd med Samferdselsdepartementet ta beslutning på et senere tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 1012

Innlevert 8. mai 2007 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 16. mai 2007 av utenriksminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Regjeringen har tidligere avvist å gi støtte til New-korridor prosjektet, som har sitt utgangspunkt i Narvik. Prosjektet er ansett for å være ett av de mest interessante og seriøse også innenfor Regjeringens nordområdestrategi. Utenriksministeren har tidligere gitt åpning for at departementet vil vurdere søknaden om støtte til prøvedrift på nytt.

Vil utenriksministeren nå ta initiativ, slik at det snarlig kan bli iverksatt prøvedrift for å utvikle togforbindelse mellom Kina og USAs østkyst, med Narvik som knutepunkt?»

Svar:

Ideen om en øst-vest-korridor med Narvik som knutepunkt er interessant, både i et strategisk og et næringspolitisk perspektiv, og som det går frem av Regjeringens nordområdestrategi, vil vi se på de muligheter som finnes for at en slik internasjonal transportkorridor kan realiseres.

Regjeringen har hatt til vurdering en konkret søknad om støtte til prøvetransport. Denne søknaden ble avvist.

Årsaken til dette var at spørsmål knyttet til organisering av prosjektet, kapitalressurser og konkrete avtaler med kunder og transporttilbydere ikke var godt nok utredet. Etablering av denne type transportkorridor vil være et nybrottsarbeid - og forbundet med risiko og behov for risikovillig kapital. Etter Regjeringens syn er det viktig å være sikker på at grunnlaget for en eventuell oppstart er så godt utredet som mulig, og at kommersielle aktører er villige til å satse på et slikt prosjekt.

På det nåværende tidspunkt foreligger det ingen ny plan for prøvedrift i korridoren. Jeg vil derfor understreke at det er en forutsetning for eventuell statlig støtte at også private aktører viser vilje og interesse til å gå inn i prosjektet med egne ressurser. Det er avgjørende å klarlegge brukernes interesser. Når et kommersielt grunnlag eventuelt er på plass, vil vi vurdere saken i lys av dette og ut fra vanlige vilkår.

Samtidig er det klart at Regjeringen fortsatt er positiv til visjonen, ideen og initiativet til å etablere en transportkorridor over Narvik. Vi ønsker at alle muligheter undersøkes for at en slik øst-vest-korridor kan realiseres, basert på private næringsinteresser. Derfor er vi i dialog med aktuelle aktører - senest nå i denne måneden - for fortsatt å drøfte hvilke kommersielle muligheter en slik korridor kan ha og hvordan prosjektet kunne realiseres.

Utenriksdepartementet vil bidra til å avklare nærmere russiske myndigheters holdning. Henvendelse vil finne sted blant annet i forståelse med berørte aktører og Narvik kommune og Nordland fylkeskommune. Russland er interessert i en øst-vest-korridor, men ser på ulike muligheter for russisk omlastingshavn. Det er avgjørende at etableringen av en transportkorridor over Narvik har aksept hos myndighetene i transittlandene og deres jernbanelog, og at langsiktige avtaler knyttet til bruk av infrastruktur i landene langs korridoren kommer på plass.

La meg avslutningsvis understreke at Regjeringens fortsatte interesse for og oppfølging av Narvik-korridoren ikke utelukker andre, tilsvarende samferdselsprosjekter.

SPØRSMÅL NR. 1013**Innlevert 8. mai 2007 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 11. mai 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Undertegnede hadde i uke 16 møte med en ung jente på 18 år som hadde vært utsatt for en væpnet ran der hun jobbet. Hun og moren ble ranet av fire ungdommer i alderen 17 til 19 år av utenlandsk opprinnelse. Ranet skjedde i februar i år, men har fortsatt ikke vært oppe til doms. Jenta bor slik til at hun står i fare for å møte gjerningsmennene daglig, noe hun sliter med. Siden gjerningsmennene var så unge, har Stortinget satt tidsfrister.

Hvor fort bør en slik sak for retten etter statsrådets syn?»

BEGRUNNELSE:

Fire unge menn, visstnok av kurdisk opprinnelse, raner ei ung jente og hennes mor en dag i februar i år. Det ble benyttet håndvåpen. Jenta har uttalt at hun trodde hun skulle bli drept, og hun sliter med ettervirkningene. Hun føler også at saken ikke er gitt nødvendig trykk fra politiets og påtalemyndighetens side, ikke minst pga. alvorligheten i selve saken. Gjerningsmennene går fortsatt fritt omkring, selv om minst en av dem allerede er tiltalt og dømt for flere kriminelle forhold. Konsekvensene av dagens politikk er at ofrene står lammet tilbake, mens de kriminelle fortsatt får gå fritt omkring. Jeg imøteser derfor statsrådets svar på denne henvendelsen.

Svar:

Jeg vil innledningsvis bemerke at jeg har stor forståelse for at stortingsrepresentanten tar opp denne problemstillingen etter sitt møte med den unge piken.

Å bli utsatt for slik kriminalitet som stortingsrepresentanten beskriver i sitt spørsmål, skaper utrygghet og påvirker livskvaliteten til den som rammes. Derfor slår vi fast i Soria Moria-erklæringen at en av Regjeringens høyt prioriterte oppgaver er å sørge for trygghet i samfunnet gjennom kriminalitetsbekjempelsen. Dette mener jeg er et velferdsspørsmål og et stort offentlig ansvar, hvor vårt mål er å forebygge bedre, oppklare mer, reagere raskere og rehabilitere bedre.

I saken som stortingsrepresentanten beskriver, er ikke bare offeret, men også de påståtte gjerningsmennene unge. Jeg kan naturlig nok ikke kommentere den konkrete straffesaken som stortingsrepresentanten viser til, men generelt vil jeg bemerke at straffesaker hvor unge er involvert skal behandles raskt. Riktignok er heldigvis de fleste barn og unge lovly-

dige. Imidlertid viser en særskilt undersøkelse fra 2001 at unge spesielt i alderen 16-21 utgjør en stor andel av statistikken. Regjeringen prioriterer derfor fortsatt innsatsen mot barne- og ungdomskriminaliteten, slik dette også fremkommer i St.prp. nr. 1 (2006-2007). Jeg mener at barn og unge som begår kriminalitet skal møtes med rask og adekvat reaksjon, og det skal legges til rette for samordnet bruk av virkemidler innen strafferetten og samfunnet for øvrig.

Stortingsrepresentanten tar i begrunnelsen for sitt spørsmål opp utfordringen med at påstått kriminelle kan gå fritt omkring inntil straffesaken mot dem er avgjort. Generelt vil bruk av fengsel før straffeskyld er fastslått av en domstol være et alvorlig inngrep som bare skal benyttes når det er nødvendig for effektivt å hindre kriminalitet. Påtalemyndigheten som ansvarlig for etterforskningen må nøye vurdere om varetekt er nødvendig før den fremsetter begjæring om fengsling for domstolen. Riksadvokaten har i et oppdatert rundskriv av 29. desember 2006 om varetektsfengsling likevel understreket at varetekt må brukes aktivt mot de mest iherdige tilbakefallsforbryterne.

Samtidig vil jeg påpeke at det er grunn til å tro at fengselsstraff har særlig negative virkninger for barn og unge samtidig som den preventive virkningen av fengselsopphold for denne gruppen er liten. Lav alder er et ikke uvesentlig moment ved vurderingen av om bruk av varetekt vil være et "uforholdsmessig inngrep", som er lovens formulering. For personer under 18 år er gjeldende regelverk slik at de ikke bør pågripes, og da heller ikke fengsles, hvis det ikke er særlig påkrevd, jf. straffeprosessloven § 174.

Stortingsrepresentanten har opplyst at de påståtte gjerningsmennene er i aldersgruppen 17 til 19 år, og viser til at Stortinget har satt frister for unge gjerningsmenn. I saker med gjerningsmenn under 18 år følger det direkte av straffeprosessloven § 249 at spørsmålet om tiltale skal avgjøres innen seks uker etter at vedkommende er å anse som mistenkt i saken. Fristen er ikke absolutt: Dersom hensynet til etterforskningen eller andre særlige grunner gjør det nødvendig, kan tiltalespørsmålet avgjøres senere, men, naturligvis, så snart som mulig. Det er ikke bare avgjørelsen av tiltalespørsmålet som skal skje raskt. Etter straffeprosessloven § 275 skal hovedforhandlingen, om ikke særlige forhold er til hinder, være påbegynt innen seks uker etter at saken kom inn til tingretten dersom den siktede var under 18 år da forbrytelsen ble begått, eller er varetektsfengslet når saken beram-

mes. Tempo i alle trinn i straffesakskjeden er viktig i slike saker. Generelt gjelder at hovedforhandling skal berammes så snart som mulig.

I anledning stortingsrepresentantens spørsmål har jeg vært i kontakt med riksadvokaten, som har kunnet gi en generell oppdatering for straffesaksbehandlingen av disse sakene som involverer unge hvor Stortinget har satt frister. For 2006 var det gledelig å kunne konstatere at politiet klarte å oppnå en gjennomsnittlig saksbehandlingstid på 42 dager, dvs. nøyaktig seks uker, for oppklarte saker med gjerningsperson under 18 år. Dette var en forbedring sammenliknet med tidligere år som hadde saksbehandlingstid i slike saker på 77 dager i 2004 og 52 dager i 2005. Innhentet statistikk viser ytterligere resultatforbedring i 1. kvartal 2007. I det fåtall saker med

gjerningspersoner under 18 år som er så alvorlige at tiltalespørsmålet må avgjøres av statsadvokaten, er det satt en frist på 15 dager for statsadvokatens saksbehandlingstid. For 2006 har alle statsadvokatembetene, med ett unntak, rapportert at de har holdt fristen.

Avslutningsvis vil jeg derfor bemerke at det synes lite tvilsomt at sakene mot unge lovovertredere behandles raskere nå enn tidligere. Samtidig kan jeg opplyse at Justisdepartementet nå arbeider med oppfølgingen av flere rapporter og offentlige utredninger vedrørende kriminalitetsofrenes, pårørendes og vitners stilling i straffesaker. De ulike forslagene og anbefalingene fra disse utvalgene og arbeidsgruppene ses i sammenheng for en helhetlig tilnærming for å styrke ivaretagelsen av de som berøres av kriminalitet.

SPØRSMÅL NR. 1014

Innlevert 8. mai 2007 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten

Besvart 15. mai 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Vil statsråden pålegge Jernbaneverket at det i planlegging, prosjektering og gjennomføring av nytt dobbeltspor på Nord-Jæren skal tas høyde for at sporet også kan nyttes av en mulig fremtidig bybane(kombibane) i regionen?»

BEGRUNNELSE:

Rogaland fylkeskommune skrev 8. februar 2007 til Jernbaneverket og ba om en bekreftelse på at de tekniske installasjonene som de nærmeste 2-3 årene vil bli etablert som en del av det nye dobbeltsporet på Nord-Jæren, vil ha en kapasitet og utforming som gjør det mest mulig enkelt og kostnadsoptimalt å kople seg opp mot mulig ny kombibaneinfrastruktur og å utvide togdriften til også å omfatte kombibanedrift på det nye dobbeltsporet. Dette fordi kombibane er en viktig transportmessig forutsetning for "Fylkesdelplan for langsiktig byutvikling" fra 2000. Brevet er ennå ikke besvart.

Svar:

Innledningsvis vil jeg påpeke at staten har ansvaret for det nasjonale jernbanenettet, mens planlegging, utbygging og drift av lokale bybaner i utgangspunktet er et fylkeskommunalt ansvar.

Dobbeltsporet mellom Sandnes og Stavanger er under utbygging. Sporet bygges etter Jernbaneverkets tekniske bestemmelser. Sporet er prosjektert og bygges ut slik at det ikke legger hindringer i veien for en framtidig kombibanedrift.

Kombibaneprosjektet er fremdeles ikke ferdig planlagt, og det er ikke tatt endelig stilling til hvilket system for kombibane som skal velges. Jernbaneverket legger derfor til grunn at enkelte investeringer for endelig tilpasning av dobbeltsporet til kombibanedrift først foretas når det endelige kombibanesystemet er klart. Dette gjelder særlig investeringer som påvirker følgetiden, dvs. lengden på blokkstreknin-gene, og dermed endelig kapasitet på dobbeltsporet. Et annet eksempel er bygging av plattformer som må tilpasses kombibanevognene for å sikre universell tilgjengelighet. Jernbaneverket legger til grunn at finansiering av disse tiltakene inngår i den endelige finansieringen av kombibanen.

Jernbaneverket har hatt og vil fortsatt ha en tett dialog med fylkeskommunen om utviklingen av et kombibanesystem på Nord-Jæren. Det vil bli tilstrebet at de nødvendige tiltakene på dobbeltsporet for å sikre en optimal utnyttelse av kombibanesystemet gjennomføres rettidig i forhold til driftsstart av kombibanen.

SPØRSMÅL NR. 1015**Innlevert 8. mai 2007 av stortingsrepresentant Sonja Irene Sjøli****Besvart 11. mai 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at helseforetakene ivaretar foreldres rett til samvær med sine alvorlig syke barn som er under behandling ved barneavdelingene i helseinstitusjon på en verdig og forsvarlig måte?»

BEGRUNNELSE:

I henhold til pasientrettighetsloven § 6-2 har barn rett til samvær med minst en av sine foreldre eller foresatte under hele oppholdet på helseinstitusjon. Det fremgår av Aftenposten 3. mai 2007 at mange norske sykehus ikke har tilrettelagt for slikt samvær i tilstrekkelig grad, slik at foreldre blant annet henvises til overnatting utenfor sykehuset. Eksempelvis er foreldre til svært syke barn ved Rikshospitalet henvist til å overnatte i brakker utenfor sykehuset. Dette innebærer blant annet at foreldre ikke kan være sammen med barna om nettene. Både for barn og foreldre vil sykdom hos barnet innebære en krevende og sårbar livssituasjon, og muligheten for samvær er derfor svært viktig.

Svar:

Først vil jeg understreke at barn har rett til samvær med minst en av sine foreldre eller foresatte under hele oppholdet på helseinstitusjon. Pasientrettighetsloven § 6-2 og utfyllende regler om barns rettigheter under opphold ved helseinstitusjoner gitt i egen

forskrift, slår dette klart fast (jf. forskrift av 1. desember 2000 nr. 1217 om barns opphold i helseinstitusjon). Som oftest vil det bare være aktuelt at én av foreldrene er til stede under oppholdet, men er det et ønske fra foreldre eller fra barnet, bør begge gis anledning til å være hos barnet. Ved alvorlig/livstruende sykdom skal begge foreldrene få være hos barnet.

Ovennevnte forskrift sier også at en av foreldrene, dersom det av plasshensyn overhodet er mulig - skal få tilbud om overnatting i institusjonen, fortrinnsvis i rimelig nærhet av barnet. Ofte vil det være aktuelt at foreldre og barn sover i samme rom. Dersom det ikke er mulig å tilby overnatting i institusjonen, skal institusjonen dekke utgifter til hotell eller pensjonat.

Når det gjelder situasjonen ved Rikshospitalet, er den totale permanente overnattingskapasiteten blitt for lav i forhold til et stadig økende behov ved sykehuset. Dette har sin årsak i at Rikshospitalet behandler stadig flere pasienter, samtidig som en i økende grad ser at både mor og far er til stede under oppholdet. Det er derfor under planlegging et nytt overnattingsbygg i tilknytning til Barneklubben, som vil romme 100 senger.

Jeg er kjent med at Helse Sør og Rikshospitalet som et midlertidig tiltak nå bygger om en fraflyttet barnehage ved siden av sykehuset som vil være klar i begynnelsen av juni i år - med 18 nye dobbeltrom for pårørende.

SPØRSMÅL NR. 1016**Innlevert 8. mai 2007 av stortingsrepresentant Solveig Horne****Besvart 10. mai 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Det har pågått en debatt om hva slags straffedømte fanger som skal kunne sone i den nye enheten på Fauske i Nordland. Det har vært hevdet at det ikke skal være personer der dømt for alvorlig kriminalitet som drap, voldtekt og annen grov voldskriminalitet, samt grove narkotikasaker, selv om det kan være fanger i slutfasen av soningen.

Kan statsråden bekrefte at ingen dømte for saker av typen nevnt ovenfor skal kunne sone på Fauske?»

Svar:

Jeg har registrert at det har pågått en debatt i lokalmiljøet i tilknytning til etableringen av 15 nye fengselsplasser med lavere sikkerhetsnivå i Fauske. Når det gjelder hvilke personer som skal kunne settes

inn i, eller overføres til denne enheten, finner jeg grunn til å presisere at de ordinære regler for innsettelse i og overføring til fengsel med lavere sikkerhetsnivå skal gjelde også i dette tilfellet. Straffegjennomføringsloven opererer kun med et skille ut fra domslengde. Dette innebærer at alle domsinnsatte, uavhengig av hvilken lovbruddskategori de tilhører, i utgangspunktet kan plasseres i fengsel med lavere sikkerhetsnivå, forutsatt at vilkårene for dette er oppfylt.

Det følger imidlertid av regelverket at innsettelse i eller overføring til fengsel med lavere sikkerhetsnivå ikke skal finne sted dersom formålet med straffen

eller sikkerhetsmessige grunner taler mot det, eller det er grunn til å anta at innsatte vil unndra seg gjennomføringen. Det må i den forbindelse foretas en konkret helhetsvurdering i forhold til den enkelte innsatte. Faren for svikt skal vurderes særlig nøye i forbindelse med domfellelser for alvorlige straffbare forhold.

Jeg kan på denne bakgrunn ikke bekrefte påstanden om at innsatte i de omtalte kategorier ikke skal kunne innsettes i den nye enheten på Fauske. Jeg vil imidlertid understreke at en innsettelse i eller overføring til fengsel med lavere sikkerhetsnivå aldri skal skje på bekostning av sikkerheten.

SPØRSMÅL NR. 1017

Innlevert 8. mai 2007 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl

Besvart 11. mai 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til å klargjøre at paraden under Skeive Dager er å regne som en politisk ytring, som fortrinnsvis skal beskyttes av politiet uten vederlag?»

BEGRUNNELSE:

NRK melder i dag at festivalen Skeive Dager i Oslo må betale for at politiet skal sørge for sikkerheten under avviklingen av den årlige paraden. På tross av at denne paraden tilsynelatende bærer preg av underholdning, utgjør denne en politisk markering både til minne om tidligere tiders forkjempere for homofiles rettigheter og den kampen som dessverre for mange fortsatt utkjempes i dag. Undertegnede ser det som betenkelig hvis Skeive dager skal måtte dekke politi-

ets innsats, mens for eksempel tilsvarende demonstrasjonstog for andre grupper/minoriteters rettigheter ikke belastes dem på tilsvarende måte. En slik praksis vil etter undertegnede oppfatning være å innta en relativ holdning til ulike diskrimineringsgrunnlag. Undertegnede er også på generelt grunnlag bekymret hvis Oslo-politiets ressursituasjon nå også medfører at man ikke har råd til å beskytte politiske ytringer i det offentlige rom.

Svar:

Jeg er i hovedsak enig i at mange av de aktivitetene som skjer under Skeive Dager er viktige politiske markeringer, og tok i går opp saken med politidirektøren. På mitt initiativ er vedtaket om godtgjørelse til politiet gjort om.

SPØRSMÅL NR. 1018**Innlevert 8. mai 2007 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 15. mai 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Ventetiden for visning av bil/kjøretøy på trafikkstasjonene har ikke gått noe ned, men er nå helt oppe i 6 til 7 ukers ventetid.

Hvilke forskrifter/lover må endres dersom man velger å innføre en ordning med midlertidig skilt/kjennemerke, og hvilke økonomiske og administrative konsekvenser vil en slik endring medføre?»

BEGRUNNELSE:

Over lang tid har vi sett at ventetiden for å få vist/godkjent bilen/kjøretøyet på trafikkstasjonen har vært lange og er nå helt opp i 6-7 uker. Senest i fjor stilte undertegnede spørsmål til statsråden om hva hun den gang ville gjøre for å redusere den uholdbare situasjonen dette medførte for de som skulle kjøpe eller selge bil/kjøretøy som måtte vises til trafikkstasjonen/biltilsynet. Den gangen lovet statsråden at man skulle ordne opp i saken, og Regjeringen viste også til at den hadde bevilget noe penger for å sikre at ventetiden skulle reduseres. Dessverre har tiltakene så langt ikke fungert tilfredsstillende og ventetiden er fortsatt like lang. Jeg mener derfor det nå er helt nødvendig å se på andre tiltak som kan redusere ventetiden vesentlig. Jeg mener derfor at statsråden snarest bør ta et initiativ til å innføre en ordning der hvor alle andre formaliteter er i orden, så kan man kunne få utstedt et midlertidig skilt som har gyldighet frem til etter at bilen/kjøretøyet er vist på trafikkstasjonen/biltilsynet.

Svar:

Når det gjelder registrering av nye biler, skjer nå ca. 85 pst. hos bilforhandlerne gjennom Autoreg-systemet og disse trenger ikke møte på trafikkstasjonene.

Vegdirektoratet vurderer også muligheten for å utvide nasjonal typegodkjenningsordning til flere kjøretøykategorier. Dette vil innebære at flere kjøretøy kan registreres av bilforhandler.

En ordning med midlertidig registrering vil ikke være et effektivt og formålstjenlig tiltak for å redusere ventetidsproblematikken ved trafikkstasjonene. En slik ordning vil heller kunne medføre merarbeid for trafikkstasjonene, og den vil innebære et behov for ekstra økonomiske ressurser ved innføringen. I tillegg vil ordningen kunne få uheldige trafikksikkerhetsmessige konsekvenser, og medføre komplikasjoner blant annet i forhold til avgiftsbetaling og førerkortregelverket.

Kjøretøy som ikke er typegodkjent, samt spesialbygde kjøretøy, må fortsatt til godkjenning på en trafikkstasjon. Disse sakene er ofte sterkt knyttet opp mot avgiftssystemet.

I tillegg må bruktimporterte kjøretøy inn til godkjenning. For typegodkjente kjøretøy importert fra EØS-området er det kun snakk om en identitetskontroll før kjøretøyet kan legges inn i registeret. Dette blir gjort for å hindre at stjalne kjøretøy skal kunne registreres i Norge. For andre kjøretøy er det for å kontrollere at de tilfredsstiller gjeldende krav til sikkerhet og miljø. Denne kontrollen er viktig for å unngå at Norge blir en "dumpeplass" for kjøretøy som ikke tilfredsstiller gjeldende krav. Kontrollen er også viktig for å kunne dokumentere nødvendige data for å fastsette riktig avgift.

Statens vegvesen arbeider kontinuerlig med å redusere ventetidene på trafikkstasjonene, og problemene synes å være størst i østlandsområdet. Vegdirektoratet følger derfor opp disse regionene spesielt med tanke på varige tiltak. I dagens arbeidsmarked har det vært vanskelig å rekruttere kvalifisert personell til tekniske stillinger. Vegdirektoratet arbeider også med denne rekrutteringsproblematikken.

Med henvisning til ovenstående kan jeg ikke tilrå endringer i regelverket som foreslått, men Statens vegvesen iverksetter nødvendige tiltak for å oppnå akseptable ventetider.

SPØRSMÅL NR. 1019**Innlevert 8. mai 2007 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen****Besvart 16. mai 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Er statsråden enig i at man ved eventuelle endringer av stedsnavn bare kan gjøre dette gyldig dersom eieren gir sitt samtykke?»

BEGRUNNELSE:

Statens kartverk har satt i gang en prosess for å tvinge gjennom en del endringer av navn på eiendommer i Østre Toten kommune. Denne navneendringsprosessen har vakt sterke reaksjoner blant de berørte grunneiere. Det reageres på at kartverket vil endre skrivemåten av navn som er dokumentert brukt i offentlige dokumenter og kart i flere hundre år. Dette oppfattes som utidig innblanding i eiendomsretten fra det offentliges side. For mange oppleves dette som et angrep på en sterk identitetsfølelse basert på familienes tilknytning til gården gjennom mange generasjoner. Eksempler på dette er gårdsnavn/familienavn som Hveem der gården plutselig skal hete Kven, eller Hoel, der stavemåten kreves endret til Hol.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra miljøvernministeren.

Skrivemåten av stedsnavn reguleres av lov 18. mai 1990 nr. 11 om stadnamn. Loven ble endret etter vedtak i Stortinget 10. juni 2005. Formålet med stedsnavnloven er blant annet å ta vare på stedsnavn

som kulturminner, og å gi dem en praktisk og anvendelig skriftform. Lovens § 4 angir utgangspunktet for fastsettelsen av skrivemåten av stedsnavn:

"Dersom ikkje anna er fastsett i denne lova, skal det ved fastsetjing av skrivemåten av stadnamn takast utgangspunkt i den nedervde lokale uttalen. Skrivemåten skal følgje gjeldande rettskrivingsprinsipp for norsk og samisk."

Ifølge § 8 kan eier eller fester fastsette navn på eget bruk, med følgende begrensning:

"Skrivemåten av gårdsnamn og bruksnamn som språkleg og geografisk fell saman med nedervde stadnamn, eller med andre stadnamn som etter reglane i denne lova eller i andre lover og forskrifter skal brukast av det offentlege, skal fastsetjast etter reglane i §§ 4 til 6."

I realiteten omfattes de fleste gårdsnavn i Norge av dette unntaket, og skrivemåten skal dermed fastsettes med utgangspunkt i "nedervd lokal uttale" - og samsvare med norske rettskrivningsprinsipper.

Hva gjelder de konkrete sakene som nevnes i begrunnelsen for spørsmålet, må det poengteres at sakene i utgangspunktet er reist av Østre Toten kommune. Statens kartverk er vedtaksorgan i denne typen saker, og har derfor hatt sakene til behandling. Sakene er påklaget og ligger nå til behandling hos Klagenemnda for stedsnavnsaker.

SPØRSMÅL NR. 1020**Innlevert 9. mai 2007 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 16. mai 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Bleiker videregående skole i Akershus har gitt elever med fagbrev tilbud om et påbygningsår for å kunne få studiekompetanse. Tilbudet er tidligere beskrevet som en suksess. Ifølge Budstikka 8. mai legges tilbudet nå ned. Rektor mener Regjeringen legger ned et viktig tilbud for elever som velger yrkes fag, og at "bortfallet vil bety at mange drømmer ikke rea-

liseres". Elever med både fagbrev og studiekompetanse har en unik kombinasjon.

Hva vil kunnskapsministeren gjøre for å sikre at tilbudet får bestå?»

Svar:

Som kjent har personer som har fått fagbrev, brukt sin rett til videregående opplæring. Dette er en

videreføring av Reform 94 og ikke et nytt prinsipp. Tilbud til elever med fagbrev om opplæring i de fag som er nødvendig for å oppnå generell studiekompetanse (6 fag: norsk, engelsk, matematikk, naturfag, samfunnskunnskap og historie) er opp til den enkelte fylkeskommune å gi. Ved innføringen av Kunnskapsløftet gjorde regjeringen ingen endringer i mulighetene for at de som har fagbrev skal kunne få nød-

vendig opplæring for å oppnå generell studiekompetanse.

Den nåværende regjering har derimot lagt forholdene bedre til rette for søkere til høyere utdanning ved at institusjoner kan ta opp søkere som ikke oppfyller kravene til generell studiekompetanse til spesielt tilrettelagt ingeniørutdanning. Det forutsettes at søkerne har relevant fagbrev eller svennebrev.

SPØRSMÅL NR. 1021

Innlevert 9. mai 2007 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad

Besvart 14. mai 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Vil statsråden vurdere mer fleksible ordninger for yrkesrettede arbeidsmarkedstiltak for flyktninger?»

BEGRUNNELSE:

I Østlendingen 28. april kunne vi lese at sosialtjenesten i Tynset reagerte på at flyktninger i jobb nå må over på AMO-kurs i stedet for å fortsette i jobbene sine fordi NAV Hedmark stanset utbetalingen av lønnstilskudd. NAV Hedmark viste til at de ikke hadde lov til å yte lønnstilskudd dersom arbeidsgiver ikke kan garantere fast jobb. Etter Forskrift om arbeidsmarkedstiltak av 20. desember 2001 § 2-1 kan tidsbegrenset lønnstilskudd gis på "ordinære lønns- og arbeidsvilkår med sikte på et varig arbeidsforhold". Videre står det i § 2-5 at ordinært lønnstilskudd maksimalt kan utgjøre 50 pst. av lønnen i inntil 12 måneder.

Eksemplet fra Tynset kan tyde på at disse reglene er for stivbente. Når vi vet hvor viktig erfaring er for å komme seg inn i jobbmarkedet, er det først og fremst erfaring vi må sørge for at de som har vanskelig for å komme inn på arbeidsmarkedet, får.

Svar:

Økt deltakelse i arbeidslivet blant flyktninger og innvandrere er et sentralt mål i arbeidsmarkeds- og integreringspolitikken. Innvandrere er en utsatt gruppe på arbeidsmarkedet, og selv om ledigheten generelt nå er lav, er det fortsatt stor forskjell i ledighetsnivå mellom innvandrere og befolkningen for øvrig.

Innvandrere skal prioriteres ved inntak til ordinære arbeidsmarkedstiltak. I 4. kvartal 2006 var om lag 36 pst. av alle ordinære tiltaksdeltakere innvan-

drere. Til sammenligning utgjorde innvandrerne på samme tid om lag 22 pst. av alle de registrerte ledige. Arbeids- og velferdsetaten samarbeider aktivt med kommunene om planlegging og gjennomføring av introduksjonsprogram, jf. Lov om introduksjonsordning og norskopplæring for nyankomne innvandrere. Innvandrerne utgjør også en betydelig andel av personer som inngår i den arbeidsrettede innsatsen mot fattigdom, jf. Handlingsplan mot fattigdom 2007.

Arbeids- og velferdsetaten har et bredt spekter av virkemidler som skal bidra til å styrke den enkeltes mulighet for å komme i jobb. Til grunn for tildeling av arbeidsmarkedstiltak ligger en vurdering av arbeidssøkerens individuelle forutsetninger og behov sett i sammenheng med situasjonen på arbeidsmarkedet. Det er Arbeids- og velferdsetaten på lokalt nivå som har de beste forutsetninger for å utøve slikt skjønn. Målet er å få den enkelte over i arbeid og aktivitet.

Blant virkemidlene som inngår i forskrift om arbeidsmarkedstiltak er arbeidspraksis (tilrettelagt arbeidstrening med oppfølging), opplæring (med tanke på kvalifisering til ledige jobber) og lønnstilskudd som skal bidra til at utsatte grupper arbeidssøkere ansettes på ordinære lønns- og arbeidsvilkår. Det er i regelverket nedfelt særskilte betingelser knyttet til bruk av lønnstilskudd, blant annet for å unngå at virksomheter urettmessig utnytter muligheten for å få subsidiert arbeidskraft. Samtidig er det rom for skjønnutøvelse ved praktisering av tiltaket.

Nettopp for å sikre fleksibilitet i tiltaksbruken, er det også lagt opp til at tiltaksdeltakere skal kunne gjennomføre spesielle kombinasjonsløp og såkalt kjeding av ulike tiltak. For en del innvandrergupper har det vist seg nyttig å kunne kombinere for eksempel norskopplæring og arbeidspraksis. I St.meld. nr.

9 (2006-2007) Arbeid, velferd og inkludering er det varslet at det vil utarbeides egne tiltak som innebærer kjøp av avklarings- og oppfølgingstjenester. Tiltakene skal tilbys en bredere brukergruppe enn de som i dag har tilgang til slike tiltak. Stortingsmeldingen legger sterke føringer i retning av økt fleksibilitet og "skreddersøm" ved utforming av tilbud overfor hver enkelt bruker i Arbeids- og velferdsetaten. Arbeidet med oppfølging av stortingsmeldingen pågår nå for fullt i Arbeids- og inkluderingsdepartementet.

Dagens tiltakstilbud sammen med de tjenester som nå planlegges, gir etter min mening et godt og fleksibelt tilbud for både flyktninger og andre grupper som har problemer med å komme i arbeid.

Når det gjelder den konkrete saken fra Tynset som spørsmålet fra stortingsrepresentant Skjelstad tar utgangspunkt i, har jeg innhentet opplysninger fra Arbeids- og velferdsdirektoratet. Opplysningene fra etaten kan tyde på at saken er noe unyansert framstilt i Østlendingen 28. april. Tynset kommune har hen-

vendt seg til lokal etat med forespørsel om bruk av lønnstilskudd overfor enkelte brukere koblet til konkrete arbeidsgivere. Etaten har ikke fått tilbakemelding om konkrete arbeidsgivere som har vært villige til å ansette personene det vises til i oppslaget i Østlendingen. Arbeids- og velferdsdirektoratet kjenner ikke til tilfeller i denne saken der bruk av lønnstilskudd er avvist. I etterkant av Introduksjonsprogrammet er noen av deltakerne tatt inn på arbeidsmarkeds-kurs. Dette er gjort fordi det er viktig at denne gruppen får et tilbud som gjør inngangen til arbeidsmarkedet lettere.

En slik vurdering, hvilket tiltak som må anses velegnet for den enkelte, må foretas lokalt.

Arbeids- og velferdsdirektoratet har forsikret meg om at etaten ønsker å bidra konstruktivt for å finne gode løsninger for den enkelte bruker både i denne saken og i eventuelle andre saker av tilsvarende karakter.

SPØRSMÅL NR. 1022

Innlevert 9. mai 2007 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 16. mai 2007 av fornyings- og administrasjonsminister Heidi Grande Røys

Spørsmål:

«I forbindelse med statens prosjekt ved Bygdøy Sjøbad har staten engasjert flere entreprenører til blant annet bryggedrift på landsiden og drift av parkeringsplasser.

Kan statsråden forsikre om at samtlige oppgaver staten har iverksatt, eller planlegger å iverksette ved Bygdøy Sjøbad, er blitt gjort i henhold til gjeldende nasjonale og eventuelt internasjonale anbudsreglement, og vil statsråden gi interessenter det nødvendige innsyn i hvordan anbudskonkurransen eventuelt har funnet sted?»

Svar:

Henvendelsen fra representanten Tybring-Gjedde gjelder Bygdøy Sjøbad, som er del av statens eiendom, Bygdø Kongsgård. Representanten rettet i 2006 spørsmål til meg om samme sak, hvor jeg i svarbrev av 31. mars 2006 redegjorde nærmere for statens planer for området.

For å opprettholde antall båtplasser mellom Bygdøy og Killingen er Kongelig Norsk Seilforening pålagt å drive 100 båtplasser. Dette er del av en avtale

hvor idrettsforeningen gis tillatelse til å bruke området til seilaktiviteter. Oppdraget gjelder ikke kjøp av varer eller tjenester, og er derfor ikke underlagt anskaffelsesregelverket.

Avtalen med det selskapet som har ansvar for drift av alle parkeringsplasser på Bygdø Kongsgård, er nå utvidet til også å omfatte parkeringsplassene i steinbruddet ved Bygdøy Sjøbad. Denne kontraktsutvidelsen ligger innenfor rammene av det som er tillatt i så henseende. Når denne avtalen utløper, vil all parkering på eiendommen bli lagt ut på anbud.

Når det gjelder andre arbeider ved Bygdøy Sjøbad, så er Statsbygg i kontraheringsfasen for utvelgelse av entreprenør med oppdrag om istandsetting av stranda, mudring og reetablering av muren i Halsviken, for å gjøre dette til et attraktivt område for allmennheten. Denne prosessen følger anbudsreglene. Det er gitt innsyn i anbudsprotokoll, med tilbyders navn og tilbud. Selve tilbudene er unntatt fra innsyn i medhold av forskrift til offentlighetsloven. Dette for å sikre likebehandling av tilbyderne i en pågående prosess, og fordi innsyn vil kunne gi informasjon om bedriftshemmeligheter.

SPØRSMÅL NR. 1023**Innlevert 9. mai 2007 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen****Besvart 23. mai 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Statens innkrevingsentral blir både gjennom media og fra politisk hold kritisert for måten de opptrer på i sine innkrevingsoppdrag. Dette kom særlig godt fram i en kjennelse ved Oslo byfogdembete den 22. april 2004.

Vil statsråden være bekjent av å bruke en offentlig innkrever som opptrer slik det her blir beskrevet, og vil statsråden foreta seg noe for å endre denne holdningen hos Statens innkrevingsentral?»

BEGRUNNELSE:

Den 22. april 2004 ble det avsagt en kjennelse i Oslo byfogdembete der Justis- og politidepartementet var saksøker og Statens innkrevingsentral var prosessfullmektig for staten. I kjennelsen uttaler Byfogd Lars Borg-Andersen blant annet følgende:

"Når det gjelder realiteten i klage, vil retten først bemerke at tonen i henvendelsene fra Statens innkrevingsentral er lagt på et arrogansenivå retten heldigvis sjelden opplever, og som iallfall burde være forbeholdt tilfeller hvor det er atskillig tryggere saklig grunnlag for det. Man bør ikke tro at retten lar seg imponere av inkompetent skråsikkerhet. Det blir tvert imot uimotståelig fristende å påpeke at mens saksøkerens prosessfullmektig titulterer seg "juridisk rådgiver", og brevet av 12. februar undertegnet av "avd.dir. juridisk avdeling" og parafert av en "rådgiver", hvilket gir inntrykk av at de alle har en slags juridisk utdanning, er innholdet egnet til å skape tvil.

Klagen synes nemlig bare å være basert på den oppfatning at norske lover skal overprøves av Statens innkrevingsentral, og at de ikke gjelder - iallfall ikke for Statens innkrevingsentral - dersom Innkrevingsentralen ikke ser noen grunn til å følge dem.

Men nærsagt enhver legmann er bedre opplyst."

Dette er sterke ord, og når det kommer fra en kjennelse skrevet av en dommer, bør det tas på alvor.

Statens innkrevingsentral er, i tillegg til å være statens innkrever, et offentlig servicekontor og bør derfor opptre slik det sømmer seg for slike.

Dette eksemplet er ikke det eneste som viser at Statens innkrevingsentral opptrer på en måte som

ikke er forenlig med et offentlig kontor, men det er iallfall et godt eksempel. Problemet er at slike eksempler ikke bør forekomme.

Svar:

Spørsmålet ble overført fra justisministeren.

Den siterte tre år gamle kjennelsen gjaldt ikke direkte et spørsmål om innkreving, men om adgangen til å benytte scannet signatur i stedet for egenhendig underskrift ved begjæring om tvangsfullbyrdelse, jf. lov 26. juni 1992 nr. 86 om tvangsfullbyrdelse og midlertidig sikring (tvangsfullbyrdesloven) § 5-2 første ledd tredje punktum. Lovens krav er at en skriftlig begjæring om tvangsfullbyrdelse skal være undertegnet. Byfogden fastslo i kjennelsen at slike begjæringer må underskrives egenhendig, og at begjæringer hvor det er brukt scannet signatur, må avvises. Saken vakte en viss oppsikt i 2004, mest på grunn av ordbruken i den.

Statens innkrevingsentral har tatt kritikken og resultatet i kjennelsen til etterretning, og personalet der benytter nå egenhendig underskrift i slike tilfeller. Den uheldige type ordbruk som forekom i saken, er for lengst forlatt. Saken er således ikke representativ for dagens praksis ved innkrevingsentralen.

I 2006 hadde Statens innkrevingsentral omtrent 959 000 innkrevingssaker, og et personale på ca. 300 ansatte. Med en så omfattende virksomhet er det viktig at saksbehandlerne følger faste og likeartede rutiner for å sikre en effektiv, men samtidig hensynsfull innkreving. Statens innkrevingsentral har derfor over tid utarbeidet meget detaljerte, interne rutiner for hvordan innkrevingsarbeidet skal foregå på en effektiv og hensynsfull måte innenfor det gjeldende regelverk. Det arbeides kontinuerlig med disse rutinene for å sikre at den enkelte skyldner til enhver tid blir behandlet på en mest mulig korrekt måte når et krav skal inndrives. Omfattende bruk av standardskriv, der teksten er omhyggelig utformet for å unngå unødige reaksjoner, bidrar til dette.

Vi kan i dag forvente en høy standard på både publikumsbehandling og sakshåndtering ved Statens innkrevingsentral.

SPØRSMÅL NR. 1024**Innlevert 9. mai 2007 av stortingsrepresentant Gunvald Ludvigsen****Besvart 21. mai 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Når venter statsråden at evalueringen av Doman-metoden er avsluttet?»

GRUNNGJEVING:

I St.prp. nr. 1 (2006-2007) står det (side 102) m.a. følgende: Barnenevrologisk seksjon ved Rikshospitalet-Radiumhospitalet HF (BNS) har startet arbeidet med å evaluere effekt av trening etter Doman-metoden. Det er inngått et samarbeid med helsemyndighetene i Danmark for å rekruttere flere familier til evalueringen.

Helse- og omsorgskomiteen har øg merka seg at Doman-metoden skal evaluerast, jf. Budsjett-innst. S. nr. 11, side 31.

Svar:

I Budsjett-innst. S. nr. 11 (2003-2004) ble det uttalt følgende:

"Komiteens flertall, medlemmer fra Arbeiderpartiet, Høyre, Sosialistisk Venstreparti, Kristelig Folkeparti og Senterpartiet, mener det er viktig at tilbudet til funksjonshemmede barn styrkes, og at det skjer en utvikling av tjenestetilbudet i samsvar med den kunnskap som foreligger om funksjonshemmede barns muligheter for læring og utvikling. Flertallet ber departementet sørge for at det gjennomføres en evaluering av de ulike metodene og programmene for å få en dokumentasjon av de resultater som blir oppnådd."

I brev av 20. februar 2004 til Sosial- og helsedirektoratet ble det vist til ovennevnte uttalelse, og Sosial- og helsedirektoratet ble bedt om å vurdere opplegg for å dokumentere effekt av ulike tilbud og metoder, og gjennomføre en evaluering med sikte på slik dokumentasjon.

Sosial- og helsedirektoratet ga oppdraget til Barnenevrologisk seksjon ved Rikshospitalet-Radiumhospitalet HF.

Sosial- og helsedirektoratet har opplyst følgende:

Prosjektet startet opp i 2005. Det ble lagt opp til å følge alle nye barn/familier som startet opp med trening etter Doman-metoden og trening med veiledning fra Family Hope Center i 2005 og 2006 med en rekke undersøkelser (en prospektiv studie). Barna skulle testes før oppstart av behandling og over en periode på to år. For barna i denne studien er det etablert en kontrollgruppe.

Få nye barn startet trening etter Doman-metoden og trening med veiledning fra Family Hope Center i 2005, noe som ville føre til en studie over mange år for å sikre mange nok deltakere. Det ble derfor gjort to vesentlige endringer i prosjektet:

1. I tillegg til den prospektive studien er det også igangsatt en retrospektiv studie.

I den retrospektive studien rekrutteres barn/familier som har fulgt disse programmene tidligere, både de som har sluttet og de som fremdeles trener etter disse metodene. Barnas resultater ved utredning pr. i dag skal sammenholdes med kliniske opplysninger om barnet før de fikk behandling/trening etter disse metodene.

2. Det ble inngått et samarbeid med aktuelle miljøer i Danmark, som har resultert i en felles forskningsprotokoll, for å sikre et tilstrekkelig antall barn i studien.

Framdriftsplanen i prosjektet er nå slik at en i 2006 og 2007 rekrutterer barn til studiene. I 2006 arbeidet en med utarbeiding av undersøkelser og datainnsamling.

I 2007 og 2008 planlegges testing og datainnsamling. I 2009-2010 planlegges datainnsamling og avsluttende oppfølging, utskrivning av resultater, ferdigstilling av analyser og publisering av resultater.

Deltakelse i prosjektet er basert på frivillighet. De regionale helseforetakene bistår i rekruttering av barn/familier. Prosjektet er helt avhengig av at foreldre er positive til å delta i prosjektet.

SPØRSMÅL NR. 1025**Innlevert 9. mai 2007 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen****Besvart 21. mai 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«I Midtre Hålogaland er alle politihundene nå ute av aktiv tjeneste. Dette skyldes at hundeførerne og PM ikke har kommet til enighet om ny avtale. Konsekvensen av dette er at man står uten et av politiets beste hjelpemidler, både til sporing, pågrepelse og narkotikabekjempelse. I de aller fleste øvrige politidistrikter er slike avtaler nå på plass, men ikke i Midtre Hålogaland.

Hva vil statsråden bidra med for å få løst situasjonen selv om den er tillagt PMs ansvarsområde?»

BEGRUNNELSE:

Hundetjenesten i Midtre Hålogaland er kjent for god kvalitet. Samtidig er det et uomtvistelig faktum at hunder er et uvurderlig bistandsverktøy for politiet i operativ tjeneste. Således er det tragisk for alle berørte at situasjonen er slik den er for øyeblikket. Deresom man så ser dette i lys at avtaler er på plass de aller fleste steder i landet, bør dette også skje snarest mulig i Midtre Hålogaland. Kun slik vil PM vise sitt ledelsesansvar og sørge for en mer fullverdig polititjeneste. Jeg ber derfor statsråden følge denne saken opp umiddelbart.

Svar:

Politidirektoratet har opplyst at Midtre Hålogaland politidistrikt siden 13. april 2007 ikke har hatt noen avtale med politidistriktets tre hundeførere. Det er tidligere under lokale forhandlinger oppnådd enighet i spørsmålet om lønsmessig godtgjørelse. Det gjenstår avklaringer på to områder. Det opplyses imidlertid at dialogen og prosessen mellom politimester og organisasjon/hundeførere pågår. Det har så langt ikke dukket opp situasjoner med spesielt behov for bruk av hunder.

Jeg er selvsagt opptatt av at befolkningen i Midtre Hålogaland skal ha tilgang til de samme nødvendige polititjenester som resten av landet.

Samtlige politidistrikter har nå lokal forhandlingsrett, jf. Hovedtariffavtalen i staten p. 2.3.2, herunder når det gjelder å avtale vilkårene for hundeførere.

Det vil derfor ikke være riktig av meg å gi foringer på dette området.

SPØRSMÅL NR. 1026**Innlevert 9. mai 2007 av stortingsrepresentant Jan Sahl****Besvart 16. mai 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Riksvei 808 Finneidfjord-Hemnesberget opprustes nå på strekningen Finneidfjord-Åsen. Stortingets forutsetning i Budsjett-innst. S. 13 (2003-2004) var oppstart i 2005 med sikte på rasjonell framdrift og full ferdigstillelse. På grunn av pengemangel blir nå den sterkt trafikkbelastede strekningen fra Åsen gjennom sentrum av Hemnesberget utsatt. Skolebarn og andre myke trafikanter har bare veibanen å bevege seg i. Dette er uholdbart.

Kan derfor samferdselsministeren finne midler til fullføring av prosjektet?»

Svar:

I forslaget til Helgelandspakke som var til lokal behandling i 2005, ble det foreslått utbygging av hele strekningen på rv 808 mellom Finneidfjord og Hemnesberget - med finansiering i kombinasjon av statlige midler og bompenger. Hemnes kommune ønsket imidlertid ikke bompengefinansiering av strekningen.

Fylkeskommunen beklaget dette, men prioriterte likevel midler i handlingsprogrammet for perioden 2006-2009 for å sikre de mest påkrevde utbedringene på rv 808. Handlingsprogrammet ble fastsatt gjennom budsjettbehandlingen for 2006, og utbyggingen

ble da avgrenset til strekningen Finneidfjord - Lakshusnes-Åsen i tråd med fylkeskommunens vedtak. Parsellen forventes ferdigstilt ved utgangen av året. Det pågår nå reguleringsplanlegging av strekningen Åsen-Hemnesberget, med forventet godkjenning

rundt årsskiftet 2007/2008. Når planen er godkjent og kostnadene kjent, vil det være opp til fylkeskommunen å prioritere midler fra rammen til øvrige riksveger til denne strekningen.

SPØRSMÅL NR. 1027

Innlevert 9. mai 2007 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide

Besvart 21. mai 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Foreldre med kritisk syke barn er i en vanskelig situasjon, og det er viktig å legge til rette for at foreldrene kan bruke sine krefter til å støtte og ha omsorg for barnet. Ifølge Aftenposten har Rikshospitalet en midlertidig løsning med brakker på baksiden av sykehuset som overnattingstilbud til foreldrene, utover de 36 foreldrerommene inne på sykehuset.

Når vil et permanent botilbud til foreldre med barn på sykehus, som sikrer tilgjengelighet og kapasitet, være på plass?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge pasientrettighetsloven har barn under 18 år rett til samvær med minst én av foreldrene eller andre med foreldreansvaret under opphold i sykehus eller annen helseinstitusjon. Sykehuset plikter å legge til rette for samværet, blant annet skal det legges til rette for overnatting og å spise sammen med barnet.

Svar:

Barn under 18 år har etter Forskrift om barn på sykehus rett til minst en forelder eller pårørende tilstede. Alvorlig syke barn har rett til å ha begge pårørende hos seg.

Tilbudet om overnatting skal, hvis det av plasshensyn er mulig - skje i institusjonen, fortrinnsvis i rimelig nærhet av barnet. Dersom det ikke er mulig å

tilby overnatting i institusjonen, skal institusjonen dekke utgifter til hotell eller pensjonat.

Barns rett til samvær med minst en av sine foreldre er viktig. Dette vet jeg at Rikshospitalet er meget opptatt av. Situasjonen ved Rikshospitalet tilsier at den totale permanente overnattingskapasiteten er blitt for lav i forhold til et stadig økende behov ved sykehuset. Dette har sin årsak i at Rikshospitalet behandler stadig flere pasienter, samtidig som en i økende grad ser at både mor og far er til stede under oppholdet. Dette har ført til at Rikshospitalet i tillegg til å bruke egne pårønderom samt pasientrom, i enkelte tilfeller har måttet tilby foreldrene, og da fortrinnsvis én av dem - overnatting lenger unna sykehuset enn ønskelig, i midlertidige lokaler. Jeg er videre kjent med at standarden på disse midlertidige lokalene er slik at foreldrene må dele bad og dusj med andre pårørende. Det er ikke ideelt, og jeg er kjent med at Rikshospitalet har under planlegging et nytt overnattingsbygg i tilknytning til Barneklubben som vil romme 100 senger. Igangsetting av et slikt bygg må prioriteres av Helse Sør RHF i tråd med det helhetlige ansvaret de er gitt, og innenfor vedtatte rammer.

Som et midlertidig tiltak er jeg kjent med at Helse Sør og Rikshospitalet nå bygger om en fraflyttet barnehage ved siden av sykehuset som vil være klar i begynnelsen av juni i år - med 18 nye dobbeltrom for pårørende.

SPØRSMÅL NR. 1028**Innlevert 9. mai 2007 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 16. mai 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Hvilke konkrete tiltak vil statsråden treffe for å sikre tilfredsstillende lagringsforhold ved Naturhistorisk museum i Oslo, og innen hvilken tidshorisont kan man forvente at statsråden tar tak i dette presserende problemet?»

BEGRUNNELSE:

NRK Østlandssendingen melder 9. mai 2007 at lagringsforholdene ved Naturhistorisk museum i Oslo er ytterligere forverret ved at museet har mistet lagringsplass og nå må flytte verdifulle gjenstander ut i konteinere. Dette er svært utilfredsstillende ut fra et faglig ståsted, all den tid dette vil være til stor skade for gjenstandene som oppbevares på denne måten.

Undertegnede har ved gjentatte anledninger tatt opp de uakseptable lagringsforholdene ved Naturhistorisk museum i Oslo med statsråden, senest i skriftlig spørsmål nr. 715, datert 3. april 2006, der jeg påpeker hvor viktig det er å bevare samlingen som beskrives som en del av "nasjonens minne" og "uerstattelig og viktig for forskere fra hele verden". I sitt svar på dette spørsmålet lovet statsråden å komme tilbake med tiltak.

I Aftenposten Aften 19. april 2006 siteres daværende statssekretær Rosnes i Kunnskapsdepartementet på at departementet "vil ha økt fokus på dette fremover". I artikkelen på NRKs nettsider 9. april 2007 siteres nåværende statssekretær Maurseth på at det er Universitetet i Oslo selv som må finne en løsning på lagringsproblemet ved Naturhistorisk museum, og at man vil komme tilbake til dette i en stortingsmelding som legges frem våren 2008.

Undertegnede merker seg diskrepansen i statssekretærenes uttalelser, og vil enda en gang understreke at samlingen er av nasjonal og internasjonal betydning, og at lagringsbehovet er akutt.

Undertegnede mener at det ikke er tid til å vente til etter at stortingsmeldingen legges frem om ett år, og forventer at statsråden snarest mulig treffer tiltak som sikrer tilfredsstillende lagringsforhold ved Naturhistorisk museum.

Svar:

Som Skei Grande selv refererer til i sin begrunnelse, er jeg og Regjeringen opptatt av å sikre museenes virksomhet, blant annet sikring og bevaring av samlingene. Vi vil legge fram en melding for Stortinget som behandler hele dette feltet våren 2008.

Midler til universitetsmuseene bevilges som rammetildelinger til universitetene. Universitetene fordelar og prioriterer selv midler til de ulike formål under sitt ansvarsområde, herunder universitetsmuseene. Det er derfor universitetet selv som er ansvarlig for at virksomheten er vel ivaretatt, og dette er bakgrunnen for statssekretær Maurseths uttalelse på NRKs nettsider. Departementet har i sitt tildelingsbrev for 2007 understreket at institusjonene må sørge for at samlingene blir tilfredsstillende sikret, oppbevart og digitalisert. Institusjonene har også redegjort for status i dette arbeidet i forbindelse med rapport til departementet.

Maurseths uttalelse står ikke i motsetning til tidligere statssekretær Rosnes' kommentar om at departementet vil ha økt fokus på forholdene ved museene framover. Den planlagte stortingsmeldingen er allerede nevnt, men som Skei Grande påpeker, er dette ett år fram i tid. Vi har en betydelig utfordring når det gjelder å sikre magasinforholdene ved universitetene, herunder ved Naturhistorisk museum. Utover de midlene som universitetene har satt av til forvaltningen av museene, har Kunnskapsdepartementet i tillegg over en femårsperiode tildelt 83 mill. kr som har vært øremerket sikring og bevaring av samlingene ved universitetsmuseene. Universitetene rapporterer at midlene brukes til akutt tiltak knyttet til direkte konservering og forebyggende konservering, utbedring av - og leie av mer egnede magasiner, samt sikringsarbeid.

Bygningsmessige forhold er årsak til at magasinforholdene ved museene jevnt over blir vurdert som utilstrekkelige. Dette framgår også av Dokument nr. 3:9 (2002-2003). Flere av bygningene er verneverdige, og dette begrenser muligheten til å gjennomføre nødvendige ombygginger for å bedre bevaringsmiljøet. Både Riksrevisjonen og kontroll- og konstitusjonskomiteen har merket seg dette. Også Universitetet i Oslo (UiO) har vært urolig for magasin situasjonen ved museene, og laget i 2004 en utredning om ulike løsninger for tidsriktige magasiner for Naturhistorisk museum og Kulturhistorisk museum. På grunnlag av dette utarbeidet Statsbygg en utredning som blant annet konkluderte med behov for nybygg på Tøyen. Slike bygg ligger imidlertid fram i tid. Prosjektene er så kostnadskrevenne at de må kvalitetssikres i flere runder før de eventuelt kan forelegges Stortinget. Det er derfor nødvendig med midlertidige løsninger.

Når det gjelder den akutte situasjonen som er

oppstått ved Naturhistorisk museum i forbindelse med oppsigelse av leieavtaler, har departementet hatt kontakt med UiO om dette. Det dreier seg om fossiler, altså steinsamlinger og de tilhørende arkiver til dette materiale, som fram til nå har vært lagret i et midlertidig magasin med et areal på om lag 40 m². Materialet ble planlagt flyttet til et nytt felles magasin sammen med samlinger fra Kulturhistorisk museum. I februar/mars i år ble det klart at slik magasinforholdene var, kunne ikke materiale fra Naturhisto-

risk museum lagres sammen med materiale fra Kulturhistorisk museum. Som en kriseløsning ble fossil-samlingene fra Naturhistorisk museums plassert midlertidig i containere på Tøyen. Museet arbeider for å finne annen oppbevaring for materialet, men dette kan tidligst skje om et år. Departementet har forutsatt at universitetet prioriterer dette arbeidet, og har tatt opp dette med universitetet, senest ved etatsstyringsmøtet 14. mai i år.

SPØRSMÅL NR. 1029

Innlevert 9. mai 2007 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad

Besvart 22. mai 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Departementet har uttrykt ønske om å innføre konsesjonsavgift for lokalradioer. Lokalmediene er sentrale kulturbærere og bidrar til mangfold i den lokale samfunnsdebatten. Det er derfor viktig å sikre dem gode rammevilkår. Mens lokalradioene må forholde seg til lokale markeder, kan de riksdekkende kanalene spille på det riksdekkende markedet. Dette gjør konkurransevilkårene ulike.

Mener statsråden at en konsesjonsavgift for lokalradioer vil hemme eller fremme mangfoldet i den norske mediefloraen?»

BEGRUNNELSE:

Svært mange lokalradioer har lenge slitt med høyere kostnader enn inntekter. For å unngå en svekkelse av innholdet i sendingene, er det viktig at det økonomiske grunnlaget for driften ikke svekkes ytterligere. Det er viktig å legge til rette for lokal forankring, og ikke skape større konkurransevriddinger på de lokale markedene enn det som er tilfellet i dag.

Svar:

Kultur- og kirkedepartementet nedsatte i 2003 en arbeidsgruppe for å utrede og vurdere forslag til endringer på lokalradioområdet. Ett av arbeidsgruppens forslag var at det bør innføres konsesjonsvederlag for store kommersielle underholdningsbaserte radioer

som disponerer egne frekvenser i de større byene. Som en oppfølging av arbeidsgruppens forslag sendte departementet i desember 2006 på høring et forslag om å innføre lovhjemmel for å kreve vederlag ved tildeling av konsesjon for lokal reklamefinansiert kringkasting.

Jeg har etter en samlet vurdering kommet til at det ikke er hensiktsmessig å gå videre med forslaget. Ved vurderingen har jeg særlig lagt vekt på den økonomiske situasjonen i lokalradiobransjen og utsiktene til at en vederlagsordning neppe vil gi betydelige inntekter. Selv om det antas at inntektene fra en vederlagsordning ville få liten betydning for staten, er det grunn til å tro at ordningen ville vært tyngende for de aktørene som ble pålagt å betale et slikt vederlag. Lokalradiobransjen har fortsatt en relativt svak økonomi. Det samlede underskuddet i 2005 var på rundt 12 mill. kr. De kommersielle lokalradioene, som er dem det hadde vært aktuelt å pålegge konsesjonsvederlag, har som gruppe stort sett gått med underskudd i perioden 2000 til 2005. På bakgrunn av de begrensede økonomiske ressursene i bransjen er det dessuten en risiko for at en vederlagsordning ville kunne svekke kvaliteten på innholdet i lokalradiotilbudet. Ytterligere et moment er at en vederlagsordning nødvendigvis også ville innebære noe økte administrative kostnader for det offentlige. Jeg viser for øvrig til St.meld. nr. 30 (2006-2007), Kringkasting i en digital fremtid.

SPØRSMÅL NR. 1030**Innlevert 10. mai 2007 av stortingsrepresentant Karin Yrvin****Besvart 16. mai 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Hvilke initiativ vil statsråden ta for å målsette miljøindikatorer, og hvilken tidsfrist vil hun sette for at indikatorene er tatt i bruk i alle kommuner?»

BEGRUNNELSE:

De fleste norske kommuner mangler sin egen faktaoversikt som raskt kan gi innbyggere og folkevalgte oversikt over vesentlige sider ved den lokale miljøtilstanden. De nødvendige miljøindikatorer er allerede utviklet for Miljøverndepartementet, men ikke målsatt, og de kan enkelt tilpasses også spredtbygde områder.

Svar:

Norge har etablert et system for nasjonale resultatmål og tilhørende indikatorer (nøkkeltall). Disse er målsatt, både med hensyn til hvilket mål som skal nås og, i mange tilfeller, når de skal nås. Måloppnåelse blir vanligvis vurdert i forbindelse med stortingsmeldingen om Regjeringens miljøpolitikk og rikets miljøtilstand, der siste utgave ble godkjent i statsråd 4. mai 2007.

Mange av disse indikatorene er egnet for kommunalt bruk, og miljøforvaltningen arbeider kontinuerlig for å legge til rette for dette. Det kommunale selvstyret setter likevel grenser for i hvilken grad jeg kan sette tidsfrister for at indikatorene er tatt i bruk i alle kommunene. Samtidig vil jeg si at kommunene er positive til å utvikle miljørapportering gjennom indikatorer og at vi dermed oppnår mye gjennom de samarbeidsfora som eksisterer, ikke minst KOSTRA og nettstedet Miljøstatus i Norge.

For miljøpolitikken, og ikke minst for klimapolitikken, er det av avgjørende betydning for lokalt engasjement og handling at de viktigste miljøindikatorer finnes og gjøres godt kjent, ikke bare på nasjonalt nivå, men også på kommunenivå. Svært mange av disse indikatorene, men ikke alle, foreligger på kommunalt nivå. En del av disse indikatorene er det naturlig at kommunene selv innhenter data for og presenterer, spesielt oppgaver kommunene selv har ansvaret for. Dette gjelder blant annet noe på luftforurensninger, vann- og avløpsrensing, til dels utslipp til vann og hav, innsamling og behandling av hus-

holdningsavfall, herunder gjenvinning og innsats knyttet til biologisk mangfold, friluftsliv, kulturminner og arealbruk. Vanligvis inngår disse i KOSTRA, (systemet for KOmMuneSTatRApportering).

Det kommunale selvstyret gir kommunene selv ansvaret for hvilke miljødata og miljøindikatorer de setter sammen og publiserer, ut over det som inngår i KOSTRA som stadig utvikles og forbedres. I tillegg sammenstiller eller beregner Statistisk sentralbyrå viktige tall på kommunalt nivå. Dette gjelder for eksempel sentrale data for energiforbruk og utslipp av klimagasser.

Gjennom lov om rett til miljøinformasjon har kommunene og andre offentlige organer plikt til å ha kunnskap og oversiktsinformasjon om miljøet og gjøre den lett tilgjengelig for allmennheten.

Endelig blir flere av databasene i miljøforvaltningen tilrettelagt for kommunalt bruk. Spesielt vil jeg nevne nettstedet miljøstatus.no (drevet av Statens forurensningstilsyn), som er lagt godt til rette for at fylker og kommuner selv kan opprette nettsider for å legge ut og oppdatere miljødata for sitt eget område. Mange fylker har allerede gjort en god jobb her, og kommunene er i ferd med å følge etter.

I St.meld. nr. 26 (2006-2007) Regjeringens miljøpolitikk og rikets miljøtilstand konkretiseres en rekke forventninger til kommunenes miljøpolitikk. Som ledd i programmet Livskraftige kommuner har KS blant annet overtatt ansvaret for å drive og videreutvikle kommunemalen i miljøstatus.no. Det vil trolig rekruttere flere kommuner til å ta i bruk dette verktøyet. Gjennom Livskraftige kommuner vil det også bli utviklet og tatt i bruk miljøindikatorer slik at kommunene kan sammenligne seg med seg selv og andre kommuner over tid. Dette arbeidet vil bli sett i sammenheng med videreutviklingen av KOSTRA.

For de ti største byene er det i tillegg utviklet miljøindikatorer som i hovedsak dekker de nasjonale resultatmålene. Indikatorene oppdateres jevnlig, og det er et mål å utvide rapporteringen til å omfatte flere byer.

Endelig samarbeider staten med kommunene om å bedre faktagrunnlaget for geografisk informasjon gjennom Norge digitalt, der mange kommuner og fylkeskommuner, så vel som statlige og private virksomheter, deltar.

SPØRSMÅL NR. 1031**Innlevert 10. mai 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 16. mai 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Riksvei 3 gjennom Østerdalen er en svært sentral transportåre for mye av Midt-Norge og det indre Østland og ut til Europa. I økende grad velger lastebiltransportørene å fortsette nedover rv 20 til Kongsvinger, for så å fortsette rv 2 over grensen til Sverige for å fortsette mot Göteborg. Dette er en interessant rute, den avlaster flaskehalsen i Oslo og den fører tung trafikk bort fra E6 sør for Hamar.

Ser samferdselsministeren dette som en interessant mulighet for å unngå press i Oslo?»

BEGRUNNELSE:

Riksvei 3 og rv 20 framstår i økende grad som en helt sentral transportåre for viktige deler av norsk eksportindustri. Det har vært velkjent lenge at lastebiltransport foretrekker rv 3 framfor E6 fra Trøndelag pga. kortere strekning og mindre høydeforskjell. Det gir miljøgevinster. Regjeringen Bondevik II satte i gang arbeid med et breddeutvidelsesprosjekt på rv 3 som viste at man kunne oppnå god og tilfredsstillende standard med en vesentlig høyere trafikksikkerhet, til en kostnad på nær 1/10-del av ny veg. Nær 95 pst. av rv 3 kan oppgraderes på denne måten.

Rv20 framstår nå også som en sentral del av en alternativ rute der en unngår å måtte innom Oslo-området når det gjelder eksportprodukter. Det bør være av stor interesse for samferdselsministeren å undersøke hvilke samfunnsmessige gevinster det vil gi å lede store deler av eksportstrømmen utenfor Oslo-området. Transportnæringen har allerede skjönt den gevinsten og trafikkøkningen merkes godt på vegene. Informasjon jeg har fått viser at gjennomsnittlig antall lastebiler som passerer grensen til Sverige ved Eda har økt fra 170 i 1994 til 495 i 2006.

Deler av rv 20 må også oppgraderes for å tåle det presset vegen utsettes for i dag.

Vegen må få standardheving om trafikkøkningen fortsetter som i dag. "Transportåren" rv 3/rv 20s rolle og den mulighet det gir til å avlaste pressområdet rundt Oslo har ikke fått mye oppmerksomhet så langt. Samferdselsministeren bør foreta noen undersøkelser for å avklare om det her ligger potensielle samfunnsmessige gevinster som man fram til nå ikke har hatt med i vurderingene. Det er en sterk økning av volum over Göteborg havn, og dette vil komme til å

øke behovet for å avlaste jernbanenettet og vegene gjennom Østfold.

Svar:

Riksvei 3 er en hovedåre for tungtrafikk mellom Trøndelag/Helgeland/Nordmøre og Oslo-området / Sør-Sverige. Den tunge langdistansetrafikken har økt de senere årene, og rv 3 har i kombinasjon med rv 20 og rv 2 fått en økende betydning som tungtransportrute.

Riksvei 3 og rv 20 er en viktig rute for tungtrafikken, men har liten betydning for å unngå press i Oslo-området i og med at hovedandelen av den samlede godstransporten fra de nevnte områdene har Oslo som destinasjon.

I St.meld. nr. 24 (2003-2004) Nasjonal transportplan 2006-2015 er det foreslått utført tiltak på rv 3. Omlegging av rv 3 sør for Ulsberg i Sør-Trøndelag ble fullført i 2006. Det er også utført utbedringstiltak på en 11 km lang strekning på rv 3 i Hedmark i 2006.

Regjeringen kjenner betydningen rv 3 har for godstransporten fra Midt-Norge til de sentrale deler av Østlandet og registrerer det økende kravet om utbedringer på strekningen. Jeg vil i den anledning vise til at det i statsbudsjettet for 2007 står følgende om rv 3:

"Departementet viser til breddeutvidingsprosjektet som er gjennomført i Hedmark på strekningen Hovda bru-Fjell i Hedmark. Hedmark fylkeskommune har ikke prioritert ytterligere tiltak på rv 3 i fylket i inneværende planperiode. Departementet vil vurdere hvorvidt det likevel er rom for å gå videre med breddeutvidelse, i den grad det blir innsparinger på de prioriterte stamvegstrekningene i fylket."

Når det gjelder de mer langsiktige utfordringene, vil jeg komme tilbake til vurderinger av tiltak på så vel E6 som på rv 3 og rv 20 i forbindelse med stortingsmeldingen om Nasjonal transportplan 2010-2019. Det er en transportpolitisk målsetting for Regjeringen å vurdere sammenhengen mellom investeringer på ulike riks- og europaveger i transportkorridorene. Prioriteringer på rv 3 (og rv 20) vil derfor bli sett i sammenheng med prioriteringene på E6 mellom Oslo og Trondheim. Regjeringen vil legge fram stortingsmeldingen om Nasjonal transportplan 2010-2019 i desember 2008.

SPØRSMÅL NR. 1032**Innlevert 10. mai 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 16. mai 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Det ser ut til at Hardangerbroen med tilførselsveier fortsatt mangler endelig godkjent reguleringsplan både i Ullensvang og i Ulvik kommuner.

Er dette i overensstemmelse med forutsetninger og vedtak i St.prp. nr. 2 (2005-2006), jf. Innst. S. nr. 93 (2005-2006) og de regler/forskrifter som ellers gjelder om at det ved behandling av bompengesaker i Stortinget skal foreligge godkjente reguleringsplaner?»

Svar:

Som det framgår av St.prp. nr. 2 (2005-2006) forelå det godkjente reguleringsplaner da proposisjonen ble lagt fram for Stortinget. For større vegprosjekter er det vanlig å foreta enkelte justeringer i reguleringsplanene etter Stortingets behandling. Jeg viser i denne forbindelse til mitt svar på spørsmål nr. 176 fra stortingsrepresentant Sortevik. Dette innebæ-

rer ikke at prosjektene dermed må legges fram for Stortinget på nytt.

I Ulvik herad har Statens vegvesen foreslått noen justeringer i reguleringsplanen for bl.a. å forbedre gang- og sykkelvegens tilkobling til brua og fylkesvegen. Reguleringsendringene er godkjent.

I Ullensvang herad har Statens vegvesen foreslått å utvide midlertidig massedeponi for å unngå at massene dumpes/deponeres i sjøen slik det er gitt tillatelse til. Videre har Vegvesenet foreslått noen endringer i gang- og sykkelvegen for å få en bedre terrengtilpasning og en enklere tilkobling til brua. Dette har også sammenheng med løsningen for bomstasjonen. Forslaget til reguleringsendringer er utarbeidet i samarbeid med kommunen. Dessuten har forslaget vært lagt fram for fylkesmannens miljøvernavdeling og fylkeskommunens kulturavdeling. Dersom reguleringsendringene ikke godkjennes, vil prosjektet bli gjennomført etter tidligere godkjente reguleringsplaner.

SPØRSMÅL NR. 1033**Innlevert 11. mai 2007 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 23. mai 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Venezuelas president Hugo Chávez har nylig satt i gang en omfattende nasjonalisering innen energisektoren. Mange oljeselskap, blant annet Statoil, har tapt betydelige penger på dette. Om Statens pensjonsfond - Utland også har tapt penger på denne nasjonaliseringen er ikke undertegnede kjent med. Uansett er det viktig å forhindre dette for fremtiden.

Vil finansministeren sørge for at staten fremover styrer unna investeringer i sosialistiske regimer der man kan risikere nasjonalisering og konfiskering?»

Svar:

Finansdepartementet er ansvarlig for forvaltningen av Statens pensjonsfond. Norges Bank forvalter fondet etter nærmere retningslinjer fastsatt av departementet.

Til nå har disse retningslinjene regulert både hvilke markeder og valutaer som inngår i fondets referanseportefølje og hvilke andre markeder og valutaer Norges Bank kan velge å investere kapitalen i, innenfor nærmere fastsatte grenser for avvik fra referanseporteføljen.

Investeringer utenfor referanseporteføljen vil være basert på Norges Banks avveining mellom forventet avkastning og risiko knyttet til den enkelte investering. Forskjeller mellom realisert avkastning av faktisk portefølje og referanseporteføljen, vil være utgangspunktet for departementets vurdering av Norges Banks prestasjoner i forvaltningen.

Verken aksjemarkedet i Venezuela eller obligasjoner utstedt i venezuelansk bolivar inngår i referanseporteføljen for Statens pensjonsfond - Utland. Slike investeringer har heller ikke inngått i universet av tillatte investeringer, mens mindre investeringer i

obligasjoner utstedt i andre godkjente valutaer har vært tillatt basert på krav til kredittkvalitet.

I St.meld. nr. 24 (2006-2007) Om forvaltningen av Statens pensjonsfond i 2006 er ordningen med å godkjenne markeder og valutaer drøftet. I meldingen skriver departementet at en utvidelse av listen over tillatte markeder og valutaer vil kunne utvide mulighetene Norges Bank har til å oppnå en meravkastning i forhold til fondets referanseportefølje. De erfaringene Norges Bank får gjennom investeringer i flere mindre utviklede markeder vil dessuten kunne gi nyttige innspill til en senere vurdering av om referanseporteføljen bør utvides med nye markeder. Samtidig skriver departementet at en utvidelse av antall land bør kombineres med en klarere ansvarsdeling mellom Norges Bank og Finansdepartementet når det gjelder vurderinger av hvor fondet bør kunne investeres.

Norges Bank har i brev til Finansdepartementet av 4. september 2006 anbefalt at Norges Bank selv får ansvaret for å vurdere hvor fondets kapital skal kunne investeres. Tilrådommen bygger på at den økonomiske vurderingen av markeder og valutaer kan delegeres til den operative forvalteren, innenfor overordnede krav til verdivurdering, avkastningsmåling og styring og kontroll av risiko i retningslinjene som fastsettes av departementet.

Departementet har i vurderingen av dette spørsmålet lagt vekt på at en betydelig utvidelse av tillatte markeder og valutaer, som en slik ordning legger til rette for, reiser flere spørsmål:

- Både tilsyn med finansiell virksomhet og lovgivning på området vil kunne være svakere enn i utviklede markeder. Oppgjørs- og avregningssystemene i mange av landene vil kunne være av lavere kvalitet, og både politisk og makroøkonomisk risiko er av en annen karakter enn i utviklede markeder.
- Måling av fondets avkastning forutsetter at verdipapirene i porteføljen kan prises. I nye markeder kan prisingen ha betydelig lavere kvalitet enn i de markedene fondet allerede er investert i. Fordi risikomålinger i prinsippet dreier seg om gjentatt prising, vil en stå overfor tilsvarende utfordringer ved måling og styring av markeds- og kredittrisiko.

Det er på denne bakgrunn forutsatt at Norges Bank før investeringer i nye land har gjennomgått en grundig prosess, som i hvert enkelt tilfelle gir banken

oversikt over aktuelle problemstillinger knyttet til verdivurdering, avkastningsmåling og styring og kontroll av risiko. Det forutsettes videre at dette arbeidet inneholder en vurdering opp mot de overordnede krav som følger av forskrift og utfyllende retningslinjer, og at disse vurderingene dokumenteres. Gitt at disse kravene er oppfylt, er det etter departementets vurdering ikke behov for en detaljert regulering av tillatte markeder fra departementets side ut fra hensynet til å styre fondets samlede risiko. Jeg vil i den sammenheng også minne om at departementet har fastsatt en grense for samlede avvik fra referanseporteføljen.

Etter dette legger departementet i St.meld. nr. 24 opp til følgende prosess for vurdering av tillatte markeder og valutaer i fondet:

- Norges Bank får ansvaret for å vurdere nye markeder for aksjeinvesteringer og godkjente valutaer for obligasjonsinvesteringer. Norges Bank vil etter dette måtte dokumentere tilfredsstillende rutiner for slike vurderinger.
- Ordningen med at Etikkrådet vurderer investeringene i aksjer og selskapsobligasjoner videreføres. Investeringer i aksjer og selskapsobligasjoner er underlagt de etiske retningslinjene departementet har fastsatt, og Etikkrådet vil ha ansvaret for å gi råd om uttrekk av selskaper i de nye markedene.
- Videre legges det opp til å etablere en prosedyre der Finansdepartementet kan avskjære Norges Bank fra å investere i statsobligasjoner utstedt av bestemte land.

Etter departementets syn vil dette både ivareta hensynet til å styre fondets samlede risiko og gi en klar ansvarsdeling mellom departementet og Norges Bank. Norges Bank vil vurdere de økonomiske sidene ved investeringene, mens departementets liste etablerer en prosess som sikrer utelukkelse av statsobligasjoner fra enkeltland dersom det er et bredt politisk ønske om det. For å unngå at det skapes usikkerhet om formålet med investeringene i fondet, legges det vekt på at slike vedtak må reflektere bred politisk enighet i tråd med prinsippet om "overlappende konsensus" fra Graver-utvalget. Vedtak om å ikke investere i enkelte lands statsobligasjoner bør derfor i første rekke gjelde land der det er vedtatt FN-sanksjoner, eller land som er omfattet av andre særlige internasjonale tiltak som Norge har sluttet opp om.

SPØRSMÅL NR. 1034**Innlevert 11. mai 2007 av stortingsrepresentant Torbjørn Hansen****Besvart 23. mai 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Kapital skriver i utgave nr. 8/2007 side 30 at det for enkeltmannsforetak er full regnskapsplikt dersom eiendelenes samlede verdi overstiger 20 mill. kr eller foretaket har mer enn 20 ansatte, men at ingen kontrollerer atplikten overholdes. Det finnes enkeltmannsforetak med opptil 465 ansatte. Mange bryter, ifølge Kapital, regnskapsplikten. Dermed øker risiko for økonomisk kriminalitet.

Hva er Regjeringens vurdering av kontrollbehovet, og vil det bli iverksatt nye tiltak for å sikre at regnskapsplikten overholdes?»

Svar:

I tilfeller hvor regnskapsplikten ikke kun følger av organisasjonsform, men også av terskelverdier som nevnt i regnskapsloven § 1-2, kan ikke Regnskapsregisteret identifisere de regnskapspliktige alene på grunnlag av opplysninger i enhets- eller foretaksregisteret. I disse tilfellene vil regnskapsplikten bero på informasjon som Brønnøysundregistrene ikke selv besitter. Relevant informasjon kan hentes fra skattemyndighetene og arbeidstakerregisteret. At Regnskapsregisteret får tilgang til slik informasjon, vil derfor kunne bidra til at regnskapsloven håndheves mer effektivt.

Regnskapsloven § 9-3 gir departementet adgang

til å bestemme i forskrift at andre forvaltningsorganer skal gi opplysninger til Regnskapsregisteret som er egnet til å fastslå regnskapsplikt i slike tilfeller, blant annet regnskapsplikt for enkeltpersonforetak. Bestemmelsen ble tatt inn ved en lovendring i 2005.

I brev 15. desember 2006 til Finansdepartementet foreslo Brønnøysundregistrene forskriftsbestemmelser om forvaltningsorganers opplysningsplikt til Regnskapsregisteret. Forslaget omfattet ikke indre selskaper, og departementet ba derfor Brønnøysundregistrene i brev 27. februar 2007 om å utforme et revidert utkast til forskrift i samarbeid med Skattemyndighetene. Finansdepartementet legger opp til å sende på høring utkast til forskrift som nevnt så snart dette er mottatt fra Brønnøysundregistrene.

Med tilgang til relevant informasjon fra skattemyndighetene og arbeidstakerregisteret (NAV), antar Finansdepartementet at Regnskapsregisteret vil kunne håndheve innsendingsplikten med forsinkelsesgebyr også overfor regnskapspliktige enkeltpersonforetak og andre foretak der regnskapsplikten avgjøres ut fra terskelverdier for antall ansatte, verdien av foretakets eiendeler og årlig salgsinntekt. På tilsvarende måte vil Regnskapsregisteret kunne identifisere indre selskaper med opplysninger fra skattemyndighetene og kunne håndheve innsendingsplikten for disse selskapene.

SPØRSMÅL NR. 1035**Innlevert 11. mai 2007 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 23. mai 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Staten presset opp utnyttelsesgraden med boliger og arbeidsplasser på Fornebu i Bærum og satte klare krav til kollektiv transport. Vedtaket i Akershus fylkesting, hvor både automatbane og en gradvis utbygging av en alternativ løsning ble avvist, innebærer at statens forutsetninger blir brutt. I Budstikka 11. mai sier statsråden at hun ikke vil overprøve vedtaket.

Mener statsråden at fylkestingets vedtak er i tråd

med de forutsetninger staten har satt til kollektiv transport, og hva vil hun gjøre for å få en rask løsning?»

Svar:

Fylkestinget i Akershus vedtok i møte 10. mai 2007 at Fornebubanen skal etableres som bybane, og at denne forutsettes koblet sammen med Oslos sporveisnett. Inntil bybanen er på plass, ønsker fylkestinget en midlertidig miljøvennlig bussløsning inn og ut

av Fornebuområdet, med mating til Lysaker og direkte ekspressbusser til Oslo. Vedtaket er i tråd med faglige anbefalinger om kollektivbetjening av Fornebu.

Jeg har hele tiden vært klar på at det er et lokalt ansvar å finne fram til løsninger for kollektivbetjening av Fornebu. Jeg vurderer imidlertid vedtaket i Akershus å være i tråd med statens forutsetninger.

Staten har lagt vekt på høy utnyttelse av arealet på Fornebu. Hovedargumentet har vært samordnet areal- og transportplanlegging, bærekraftig utvikling og miljøforhold, jf. Rikspolitiske retningslinjer for samordnet areal- og transportplanlegging som forelå i 1993. Daværende plan- og samordningsminister Bendik Rugaas påpekte blant annet i brev av 4. mars 1997 til ordføreren i Bærum at det må fastsettes rekkefølgebestemmelser slik at "bybane eller lignende kollektivløsning" blir etablert. Fylkestinget forutsetter i sitt vedtak at rekkefølgebestemmelsene blir vurdert på nytt.

I konsekvensutredning av Banebetjening til Fornebu i 2000, med tilleggsutredning i april 2001, er buss og automatbane utredet som fullverdige alternativ. Daværende samferdselsminister Terje Moe Gustavsen viste i brev av 30. august 2001 til Oslo, Akershus og Bærum, til det lokale ansvaret for utbygging og drift av supplerende kollektivsystem for Fornebu og påpekte at det bør "sikres en kollektivtrasé mellom Fornebu og Lysaker med videreføring mot Skøyen som muliggjør etablering av en framtidig bybane". Videre sa Moe Gustavsen at "inntil et framtidig banebasert kollektivsystem er satt i drift må transporten til/fra Fornebu baseres på buss". Videre ble det påpekt at "Lysaker stasjon må planlegges og bygges ut fra en helhetlig løsning mht. kollektivbetjening For-

nebu [...] [...] og med gode overgangsmuligheter for trafikantene".

Det er avgjørende for meg at Fornebu får en kollektivbetjening som gir høy kollektivandel og som har god nok kapasitet til å håndtere en full utbygging av Fornebu. I rapporten "Kollektivbetjening Fornebu, alternativer til automatbane" som er utarbeidet av Asplan Viak i januar 2007 på oppdrag fra Akershus fylkeskommune, er både lokale og regionale bybane- og bussløsninger vurdert opp mot det tidligere vedtatte automatbanealternativet. Denne rapporten, samt tidligere utredninger, viser at løsninger der kollektivbetjening av Fornebu integreres direkte med dagens kollektivsystem i Osloregionen, kommer klart best ut i forhold til vesentlige faktorer som samfunnsøkonomi, trafikantnytte og muligheter for å oppnå en høy kollektivandel. Dette skyldes i stor grad at de regionale løsningene gir et bedre tilbud til trafikantene i form av færre omstigninger og kortere reisetid "dør til dør", enn lokale løsninger - som forutsetter en høy andel omstigninger mot tog på Lysaker.

Når det gjelder å få til en rask løsning, har jeg merket meg at både Akershus fylkeskommune og Oslo kommune har tatt positive initiativ til samarbeid om videre håndtering av "Bane til Fornebu". Jeg stiller meg positiv til et slikt samarbeid, og har tidligere signalisert til partene at staten ved Statens vegvesen gjerne stiller opp med kompetanse i et slikt samarbeid. I og med at kollektivbetjening av Fornebu er et lokalt ansvar, forutsetter jeg imidlertid at Akershus fylkeskommune og Oslo kommune blir enige om en hensiktsmessig prosess for å sikre at den vedtatte kollektivløsningen gjennomføres. I tillegg forutsetter jeg at relevante og berørte parter involveres i arbeidet.

SPØRSMÅL NR. 1036

Innlevert 11. mai 2007 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 29. mai 2007 av justisminister Knut Storberget

Spørsmål:

«Nye arbeidstidsbestemmelser fører nå til at døgnberedskapen i politiet svekkes. Dette skaper utrygghet og oppleves som et alvorlig tilbakeskritt fra befolkningens side. Henvendelser fra Nord-Troms og Kirkenes vitner om at målene med Politireformen om et mer synlig og tilstedeværende politi ikke blir oppfylt.

Mener justisministeren politiberedskapen i f.eks. Nord-Troms og Kirkenes utvikler seg i forsvarlig ret-

ning, og vil statsråden foreta seg noe for å motvirke de negative effektene av nye arbeidstidsbestemmelser?»

BEGRUNNELSE:

Nye arbeidstidsbestemmelser og innføring av ordning med reservetjeneste har nylig medført at politiberedskapen i Kirkenes-samfunnet er blitt vesentlig redusert i og med at politistasjonen ikke lenger vil ha politifolk fysisk til stede døgnet rundt. Dette skjer

samtidig som Regjeringen har utpekt nordområdene som "sitt strategiske interesseområde" og samtidig som det er bred nasjonal enighet om at kontakten med Russland bør styrkes. Det er vanskelig å forstå hvordan redusert politiberedskap i Kirkenes kan være i samsvar med dette.

Utvikling mht. politiberedskap og utrykningstid for politiet synes å gå i gal retning. Ulike steder i landet slås det nå alarm fordi nye arbeidstidsordninger medfører dårligere bemanning, hjemmevakter og dermed lengre utrykningstid. Dette er situasjonen også på Skjervøy i Nord-Troms der befolkningen opplever at de får et mindre tilstedeværende politi og et dårligere tjenestetilbud enn før. Det settes også spørsmålstegn ved etablering av vaksamarbeid i stadig større regioner og hvilke konsekvenser dette vil ha for beredskap og sikkerhet i distriktene.

Svar:

Regjeringen har foreslått å styrke politiet med 77 mill. kr i Revidert nasjonalbudsjett for 2007. Dette kommer i tillegg til de styrkinger Regjeringen allerede har gjort i forbindelse med 2006- og 2007-budsjettet, i motsetning til forrige regjering som foreslo å kutte budsjettet på politiets område i 2006. For å sikre en langsiktig satsing på politiet, er studentopptaket i 2007 økt til hele 432 studenter.

Politidirektoratet opplyser at bakgrunnen for de nye bestemmelsene er de endringer som skjedde i arbeidsmiljøloven 17. juni 2005. Endringene har igjen sin bakgrunn i implementering av det såkalte arbeidsdirektivet fra EU. Den nye loven setter klare rammer for hvor mye ansatte kan arbeide innenfor en 24 timers periode. Loven oppstiller også et annet vern om de arbeidsfrie periodene enn tidligere, blant annet skal den enkelte arbeidstaker være sikret en arbeidsfri periode på minst 11 timer i hver 24 timers periode.

Politidirektoratet og de ansattes organisasjoner har innenfor den adgang loven gir, fremforhandlet arbeidstidsbestemmelser som gir unntak fra lovens hovedregler. Første trinn i oppfølgingen av loven ble forhandlet fram i arbeidstidsbestemmelser (ATB) i 2005 med midlertidige unntaksbestemmelser. Unntaksbestemmelsene er nå forhandlet på nytt og har fått en utvidelse hva gjelder unntak fra loven og skal gjelde fra 1. juni 2007 og til og med 31. desember 2007 og videre for ett år om gangen, om ikke en av partene sier den opp med minst 3 måneders varsel. Unntaksbestemmelser har vært avgjørende for politiets muligheter til å kunne utføre både nødvendig beredskapstjeneste og påkrevd operativ tjeneste i politidistriktene. Blant annet er det avtalt at reservetje-

neste (beredskapsvakt) kan utføres i den arbeidsfrie perioden. Videre er det avtalt at den enkelte arbeidstaker under spesielle omstendigheter kan ha kortere arbeidsfrie perioder enn lovens hovedregel.

Slik Politidirektoratet ser det, er de nye bestemmelsene et bedre grunnlag for utførelsen av polititjenesten enn om lovens hovedregel skulle vært lagt til grunn.

De nye arbeidstidsbestemmelsene trer i kraft 1. juni 2007, og det er derfor på det nåværende tidspunkt ikke mulig å ha en fullstendig oversikt over budsjettmessige (økonomi og personell) konsekvenser som endringen i arbeidsmiljøloven i 2005 vil føre til. Politidirektoratet opplyser at endringene vil innebære utfordringer særlig for distrikter med store avstander og små tjenesteenheter. Spesielt vil kravet til hvileperioder medføre behov for utvidet vaksamarbeid fordi det er nødvendig med økt antall tjenestemenn for å fylle en tjenesteliste.

Bestemmelsene vil være noe av vurderingsgrunnlaget i det pågående arbeidet med å utrede behovet for tilgang på personell i politi- og lensmannsetaten frem til 2015. Som kjent er dette arbeidet en oppfølging av Stortingets behandling av St.meld. nr. 42 (2004-2005) Politiets rolle og oppgaver.

Til det som tas opp i spørsmålet om Kirkenes og Nord-Troms bemerkes følgende:

Politidirektoratet har opplyst at når det gjelder Kirkenes politistasjon, har stasjonen nå innført nye tjenestelister. Ifølge politimesteren i Øst-Finnmark politidistrikt gir disse større fleksibilitet, en bedre politibemanning sett fra innbyggernes side, og en tryggere ordning for polititjenestemenn.

Politidistriktet kan nå ha flere på jobb når det erfaringsmessig er størst behov for aktiv politidekning. Bemanningen kan lettere tilpasses for å sette inn målrettede tiltak mot for eksempel de mange tilfellene av vold i helgene. I rolige tider vil det bli bemannet med polititjenestemenn som har hjemmevakt der det tidligere var tjenestemenn som utførte aktiv tjeneste. Den nye turnusordningen ved Kirkenes politistasjon vil bli evaluert i løpet av 2007.

I Nord-Troms arbeider politidistriktet for tiden med omlegging av tjenestelistene. Blant annet vurderes det om Lyngen lensmannskontor skal integreres i vaksamarbeidet som i dag består av lensmannskontoret i Nordreisa og Kvænangen og nabolikdistriktet Skjervøy. Siktemålet er en best mulig politi- og publikumstjeneste innenfor de rammevilkår som arbeidstidsbestemmelsene og de geografiske forholdene tilsier.

SPØRSMÅL NR. 1037**Innlevert 11. mai 2007 av stortingsrepresentant Dagfinn Sundsbø****Besvart 23. mai 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Guttersrud stoppested på Kongsvingerbanen ble midlertidig stengt i november 2006. Nytt krysningsspor på samme sted ble da tatt i bruk, og Jernbanetilsynet mente at det ikke var tilstrekkelig dokumentert at den valgte løsningen ivaretok sikkerheten godt nok. Guttersrud stoppested er nylig opprustet med bl.a. ny plattform.

Kan statsråden bekrefte at Guttersrud stoppested vil bli gjenåpnet for ordinær drift, og kan det angis et tidspunkt for når dette vil skje?»

BEGRUNNELSE:

Stoppestedene Svingen og Guttersrud på Kongsvingerbanen ble midlertidig stengt i november 2006. Begrunnelsen var en sikkerhetsgjennomgang av togstasjonene i landet og at bl.a. disse stoppestedene ikke holdt de sikkerhetsmessige mål som Jernbanetilsynet krever.

Undertegnede stilte 14. november 2006 spørsmål til samferdselsministeren om departementet kunne medvirke til at Jernbaneverket iverksatte oppgradering av de aktuelle stoppestedene slik at de igjen kunne åpnes for persontrafikk. Det ble etter kort tid igangsatt utbedringer av plattformen på Svingen stasjon, og dette stoppestedet ble raskt tatt i bruk igjen.

Guttersrud stoppested er fortsatt stengt. Det er de siste årene gjort store investeringer i stoppestedet, men utbyggingen av nytt krysningsspor i nærheten er utført slik at Jernbanetilsynet ikke ga anledning til videre drift. Jeg forstår at tilsynets krav først og fremst knytter seg til dokumentasjon av anlegg og rutiner.

For brukerne av Guttersrud stoppested skaper stengingen av stasjonen forsinkelser og vanskeligheter med å komme seg til og fra arbeid og skole.

Mange finner det nødvendig å bruke privatbil på et veisystem som fra før er overbelastet. Det er vanskelig å forstå at det etter et halvt år ikke har vært mulig å få fram den nødvendige avklaring mellom Jern-

baneverket og Jernbanetilsynet om hvilke tiltak som må gjøres for å få gjenåpnet stasjonen.

Svar:

Siden Guttersrud holdeplass ble tatt ut av bruk, har Jernbaneverket vurdert ulike tiltak for å kunne få tatt den i bruk igjen. For å løse situasjonen nedsatte Jernbaneverket en arbeidsgruppe som fikk i oppdrag å legge fram en omforent løsning sammen med Jernbanetilsynet. Jeg har fått opplyst at arbeidsgruppen har lagt fram et forslag som må underlegges en risikoanalyse. Denne skal i første omgang drøftes på et møte mellom Jernbaneverket og Jernbanetilsynet som etter planen skal avholdes i løpet av uke 21. Gitt at løsningen har akseptabel risiko, legger Jernbaneverket opp til å søke Jernbanetilsynet om tillatelse til at den foreslåtte løsningen kan tas i bruk.

Jeg har videre fått opplyst at Jernbaneverket regner med at nødvendig dokumentasjon kan bli oversendt Jernbanetilsynet etter sommerferien i år. Der som søknaden aksepteres av Jernbanetilsynet, regner Jernbaneverket med å kunne foreta nødvendige ombygginger i løpet av høsten 2007. Jernbaneverket har lagt opp prosessen i samråd med Jernbanetilsynet.

Ut fra de opplysninger jeg har fått om saken, forutsetter jeg at Guttersrud holdeplass vil bli tatt i bruk så snart som mulig. Konkret tidspunkt for når dette kan skje, vil avhenge av resultatet fra risikoanalysen som nå skal gjennomføres og den videre godkjenningsprosessen. Hvis dette arbeidet forløper uten større problemer, bør holdeplassen kunne åpnes ved utgangen av 2007.

I mellomtiden betjener NSB holdeplassen med drosje ved 5 avganger hver dag. På forespørsel fra Samferdselsdepartementet har jeg fått bekreftet at NSB vil betjene holdeplassen med tog i henhold til trykte rutepublikasjoner så snart den er godkjent for bruk av Jernbanetilsynet.

SPØRSMÅL NR. 1038**Innlevert 11. mai 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende****Besvart 21. mai 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Jeg viser til mitt spørsmål til statsministeren 26. februar i år hvor jeg sterkt ønsket at han personlig tar en siste direkte kontakt med Blair for å få stoppet gjenåpningen av anlegget for brukt atombrensel i Sellafield. Jeg fikk et svar, men fra miljøvernministeren, som kun i generelle ordelag omtalte hva norske myndigheter har foretatt seg. Tidligere statsminister Bondevik tok Sellafield-saken opp med Blair ved en rekke anledninger.

Vil statsministeren nå ta saken opp med Gordon Brown for å få fremført en siste appell om ikke å åpne?»

BEGRUNNELSE:

Britiske atommyndigheter gav i januar tillatelse til at reprosesseringsanlegget for brukt atombrensel ved Thorp i Sellafield kunne åpne igjen. Denne delen av Sellafield har vært stengt siden april 2005 da det ble oppdaget en større lekkasje. Reprosessering av brukt atombrensel ved Thorp fører til opphoping av store mengder flytende høyradioaktivt avfall. Ifølge miljømyndighetene utgjør dette et "meget stort forurensningspotensial, og større utslipp kan få alvorlige konsekvenser også for Norge". Jeg mener det er av avgjørende betydning at statsministeren, i likhet med det Bondevik gjorde, engasjerer seg personlig i denne saken. Ettersom Tony Blair ikke er kontaktet etter statsministerens samtaler med ham i fjor, er det nå helt avgjørende at statsministeren tar kontakt med sin nære allierte og påtroppende statsminister Gordon Brown for å få stoppet gjenåpningen. Det er mye som tyder på at dette er det beste kortet Norge har på hånden, og jeg håper selvsagt å kunne få et svar på om dette nå vil bli gjort, fra statsministeren.

Svar:

Statsministeren har oversendt spørsmålet til meg for besvarelse.

Jeg vil derfor på nytt forsikre representanten Brende om at Regjeringen anser en snarlig, permanent nedleggelse av Thorp-anlegget som en viktig sak.

Som tidligere nevnt, tok statsministeren opp saken under sine samtaler med statsminister Tony Blair sist høst. Saken er også tatt opp av utenriksministeren og meg selv ved flere anledninger. Senest i Dublin i mars i år undertegnet jeg sammen med miljøvernministrene fra Irland, Island og Østerrike en felles erklæring med en klar appell om ikke å gjenåpne Thorp. At den norske regjeringen ikke ønsker gjenåpning er således svært godt kjent for britiske myndigheter.

Selv om det i januar i år ble gitt formell tillatelse til gjenåpning av Thorp, vil anlegget av tekniske årsaker antagelig ikke kunne settes i full drift før tidligst høsten 2007. Dette gir oss fortsatt mulighet for å arbeide for å hindre gjenåpning. Hvis anlegget gjenåpnes, vil det fortsatt være en prioritert sak å få anlegget stengt så snart som mulig. Regjeringen vil derfor fortsette presset overfor britiske myndigheter når det gjelder Thorp-anlegget.

Konferansen i Sellafield 21.-22. mai som "Lofoten mot Sellafield", Bellona og British Nuclear Group arrangerer sammen, kommer derfor på et gunstig tidspunkt. Regjeringen støtter konferansen økonomisk, og både Miljøverndepartementet og Statens strålevern vil fremlegge de norske synspunkter. Jeg er derfor glad for at representanten Brende selv vil delta på konferansen sammen med andre fremtredende representanter fra Stortinget. Dette vil tydelig vise bredden i det norske engasjementet.

Den videre oppfølging vil bli vurdert i lys av det som framkommer på denne konferansen. Jeg vil også få anledning til å drøfte Thorp-saken grundig på det møtet jeg skal ha 20. juni med Sellafield-anleggets eier NDA (Nuclear Decommissioning Authority).

SPØRSMÅL NR. 1039**Innlevert 11. mai 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende****Besvart 23. mai 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Den utrolig viktige Lofotkatedralen er under sterk forfall. Katedralen er et av de kraftigste symbolene på norsk kystkultur, som departementet nå også prioriterer å ta bedre vare på i sitt kulturminnearbeid. Katedralen som rommer 1 200 mennesker har dimensjoner utover det kommunen greier å vedlikeholde. Riksantikvaren har tidligere gitt ikke ubetydelige beløp til både Røros kirke og Stavanger domkirke.

Vil statsråden ta ansvaret for at hun sammen med kirkeministeren i et spleiselag bidrar med de 6 mill. kr som trengs?»

Svar:

Jeg viser også til kultur- og kirkeministerens svar på spørsmål nr. 827 fra samme representant, der han understreker at det økonomiske ansvaret for drift og vedlikehold av kirkebyggene ligger til kommunene.

Regjeringen har styrket kommunesektorens frie inntekter med mellom 2,6 og 2,9 mrd. kr sammenlik-

net med saldert statsbudsjett for 2007. Dette skal gi kommunene større handlingsrom og gjøre det enklere å prioritere de sakene som er viktige lokalt.

Videre har Regjeringen i revidert nasjonalbudsjett foreslått å etablere en ny tilskuddsordning, basert på midler fra Opplysningsvesenets fond, for å styrke arbeidet med å sette i stand kirkene som er bygd før 1650. Tilskuddet skal kunne dekke inntil 30 pst. av hva det koster å sette dem i stand.

I tillegg til dette foreslår Regjeringen også å øke rammene for ordningen med rentekompensasjon for å sette i stand kirker som er bygd etter 1650, med 300 mill. kr. Gjennom å utvide investeringsrammen kan det bli gitt rentekompensasjon til flere kirkebygg.

Miljøverndepartementet har ikke egne midler øremerket til kirker, med unntak av stavkirkene. Jeg vil derfor anbefale Vågan kommune eventuelt å søke om midler fra rentekompensasjonsordningen til å sette i stand Lofotkatedralen.

SPØRSMÅL NR. 1040**Innlevert 14. mai 2007 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 23. mai 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Kan samferdselsministeren love innbyggerne i Drammen at godsterminalen i Nybyen vil bli nedlagt når godsterminalen på Alnabru har fått utvidet sin kapasitet, og hvordan kan man få tilgang til statistikk over hvor godset som blir oppbevart der kommer fra og skal til?»

BEGRUNNELSE:

Ved Nybyen godsterminal i Drammen opplever vi store overskridelser av grenseverdiene for svevestøv og store støyplager for beboerne i området. Godsterminalen ligger mitt i sentrum av Drammen og tungtransporten til og fra terminalen øker kraftig. Grunnen til den økte mengden gods på terminalen i Nybyen kommer som en konsekvens av at kapasiteten er sprengt på godsterminalen på Alnabru. Utbyg-

ging av godsterminalen på Alnabru vil kunne gjøre terminalen i Drammen overflødig og ikke minst gjøre den totale godstrafikken på tog mer lønnsom. På komitéreise til Buskerud med transport- og kommunikasjonskomiteen stilte jeg spørsmål om det fantes en statistikk over hvor gods som ble oppbevart på Nybyen kom fra og skulle til. Det fikk jeg ikke svar på. Dette synes jeg bør være tilgjengelig informasjon.

Svar:

Jernbanens godsterminal i Drammen ligger i Nybyen og håndterer ca. 43 000 containere pr. år. Terminalen har god reservekapasitet som vil gi muligheter for vekst flere år fram i tid.

Drammen kommune ønsker å flytte jernbaneterminalen fra Nybyen til Holmen av hensyn til byutvikling. Jeg har fått opplyst fra Jernbaneverket at

Jernbaneverket i samarbeid med bl.a. Drammen kommune nylig har gjennomført en mulighetsstudie for å avklare hvilke muligheter som foreligger når det gjelder å bygge en ny kombiterminal på Holmen. Dersom den interne behandlingen av mulighetsstudien i Jernbaneverket konkluderer med at det er interessant å gå videre med planlegging med sikte på å bygge ny godsterminal for jernbane i Drammen, må prosjektet i første omgang gjennomgå ekstern kvalitetssikring (KS1), da det er anslått at byggingen av ny godsterminal i Drammen er beregnet til å overskride kostnadsgrensen på 500 mill. kr. Prosjektet vil videre bli vurdert i sammenheng med arbeidet med Jernbaneverkets samlede godsstrategi som grunnlag for etatens prioriteringer i Nasjonal transportplan 2010-2019, jf. også mitt svar av 19. mars i år på skriftlig spørsmål nr. 716 fra stortingsrepresentant Ulf Erik Knudsen.

SPØRSMÅL NR. 1041

Innlevert 14. mai 2007 av stortingsrepresentant May-Helen Molvær Grimstad

Besvart 22. mai 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Hva gjør statsråden for å sikre tilstrekkelig satsing på psykiatri i tråd med føringene i opptrappingsplan for psykisk helse?»

BEGRUNNELSE:

Flere plasser i landet er psykiatrisatsinga i fare. Mange helseforetak opplever en vanskelig økonomisk situasjon. Helse Sunnmøre sliter med å finne innsparingstiltak for å komme i balanse. Administrerende direktør i Helse Sunnmøre har uttalt til Sunnmørsposten 9. mai 2007 at psykiatrien er ett av de store områdene styret vil ha utredet med tanke på millionkutt.

Svar:

De regionale helseforetakene har i styringsopplegget for 2007 fått beskjed om å videreføre prioriteringen av psykisk helsevern og gjennomføre Opptrappingsplanen for psykisk helse i tråd med statsbudsjettet for 2007. Det ligger klare føringer gjennom oppdragsdokumentene for 2007 på at den prosentvise veksten innenfor psykisk helsevern og rusbehandling skal være sterkere enn innen somatisk sektor. De øremerkede tilskuddene innen psykisk helsevern skal komme i tillegg til, og ikke istedenfor,

Når det gjelder spørsmålet om godsstatistikk, så har det i mange år vært et generelt problem å få tak i gode data. Dette skyldes i stor grad at godsstatistikken eies av togselskapene som betrakter den som sin forretningshemmelighet. Ifølge Jernbaneverket, som har oversikt over godsstrømmene på jernbanen, er imidlertid godset som sendes over Drammen i stor grad gods som har nedslagsfelt i regionen omkring Drammen, og som ikke uten videre kan overføres til Oslo når ny godsterminal står ferdig på Alnabru. Konsekvensen av en nedlegging av dagens godsterminal i Nybyen, før det eventuell bygges en alternativ godsterminal i Drammensregionen, vil derfor trolig bli økt belastning på vegnettet. Det er ikke en ønsket utvikling, først og fremst av økte køproblem- og miljøomsyn.

de kostnader som finansieres gjennom basisbevilgningen.

Departementet følger styringskravene til de regionale helseforetakene opp gjennom de etablerte rapporteringsrutiner, det vil si tertialvise rapporteringer og årlig melding.

Representanten Grimstad stiller spørsmål om gjennomføringen av satsningen på psykisk helse med utgangspunkt i et oppslag i Sunnmørsposten om blant annet behandlingstilbudet i Sande innenfor Helse Sunnmøre. Helse Midt-Norge RHF opplyser at det enkelte helseforetak er pålagt å budsjettere med en sterkere vekst i psykisk helsevern og rus som er større enn i somatisk sektor, og at Helse Sunnmøre har fulgt opp dette. Helse Midt-Norge RHF opplyser videre at det vurderes ulike tiltak innenfor helseforetaket virksamheter, også den interne driften i psykisk helsevern. Blant annet ble tilbudet i Sande vurdert flyttet til andre tjenestesteder i helseforetaket. Styret i Helse Sunnmøre har imidlertid konkludert med at det ikke er riktig å gjøre denne omstillingen ved Sande, men at overforbruket skal hentes inn gjennom andre omstillingstiltak i helseforetaket.

Jeg legger til grunn at Helse Midt-Norge følger opp de helsepolitiske styringssignalene overfor sine helseforetak og rapporterer på dette gjennom de etablerte rapporteringsrutiner til departementet.

SPØRSMÅL NR. 1042**Innlevert 14. mai 2007 av stortingsrepresentant Line Henriette Holten Hjemdal****Besvart 21. mai 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«Fagfolk på St. Olavs Hospital og ved Haukeland universitetssykehus uttaler at halvparten av gravide i Trondheim får ultralyd før uke 18, og at ressurssterke kvinner lykkes i å få gjort fosterdiagnostikk i tolvte uke selv om de er under aldersgrensen på 38 år.

Vil statsråden iverksette en kartlegging for å få oversikt over hvor mange kvinner som oppsøker offentlige eller private klinikker for å få utført fosterdiagnostikk, og hvor mange som får slike undersøkelser som nakkefoldundersøkelse og dobbelttest?»

BEGRUNNELSE:

Kristelig Folkeparti ønsker et samfunn som inkluderer alle. Et mangfold tilfører oss som samfunn mye. Å få et barn med Downs syndrom vil by på utfordringer. Det ligger et stort ansvar i å legge samfunnet til rette for at foreldrene kan gi barna den omsorgen de trenger, og samtidig ikke bli fullstendig utslitt. Det må legges til rette for støtteordninger og hjelpetiltak slik at alle kan bære frem barna sine.

Svar:

Regjeringen ønsker et mangfoldig samfunn og har som overordnet mål at samfunnet tilrettelegges for alle, også mennesker med funksjonshemninger. Tilrettelegging av gode og velfungerende støtteordninger er sentrale elementer for å oppnå dette.

Fosterdiagnostikk, herunder ultralyd som fosterdiagnostikk og dobbelttest, kan bare utføres av virksomheter som har godkjenning til å utføre den enkelte spesifikke metoden. Virksomheter som har godkjenning for fosterdiagnostikk skal årlig sende rapporter om aktiviteten til Sosial- og helsedirektoratet. Rapporteringen skal blant annet opplyse om årsak til at det ble utført fosterdiagnostikk, hvilke fosterdiagnostiske metoder som er blitt benyttet, samt om avvikende funn.

Sosial- og helsedirektoratet har for året 2005 mottatt rapporter fra alle syv virksomheter som da hadde godkjenning til å utføre slike undersøkelser. Rapporten omfatter ca. 3 300 kvinner. Det gjøres oppmerksom på at tallmateriale er beheftet med stor usikkerhet blant annet på grunn av mangelfull rapportering av ultralydundersøkelser. Materialet kan imidlertid brukes til å si noe om tendenser. Rapporten er lagt ut på Sosial- og helsedirektoratets internettsider: <http://www.shdir.no/>

Rapporteringen til direktoratet viser at ultralyd

var den fosterdiagnostiske metoden som ble mest brukt i 2005, mens fostervannsprøve var den nest hyppigste. Over 50 pst. av kvinnene ble undersøkt på grunn av alder over 38 år. Undersøkelser gjort på bakgrunn av at foreldrene tidligere hadde fått barn med kromosomfeil, alvorlige misdannelser eller lignende utgjorde ca. 16 pst., mens funn ved ultralydundersøkelse gjort som ledd i den alminnelige svangerskapsomsorgen utgjorde 18 pst. Undersøkelser på bakgrunn av parets livssituasjon utgjorde ca. 5 pst.

Av det totale antall undersøkelser rapportene omfatter, påvises sykdom, misdannelser eller lignende hos fosteret i ca. 7 pst. av undersøkelsene. Flest avvik finner en der fosterdiagnostisk undersøkelse er gjennomført på bakgrunn av funn ved ultralyd i svangerskapet.

De fleste rapporterte avvik omfatter urinveier, magetarmsystemet og skjelett, deretter følger kromosomfeil, hjertefeil og feil i sentralnervesystemet.

Ultralydundersøkelser som gjøres i den alminnelige svangerskapsomsorgen anses ikke som fosterdiagnostikk. Det vises til bioteknologiloven § 4-1 annet ledd. Ultralydundersøkelse på medisinsk indikasjon kan således foretas i den alminnelige svangerskapsomsorgen i hvilken som helst uke under svangerskapet.

Vi har i dag ikke oversikt over hvor mange kvinner som oppsøker offentlige eller private klinikker for å få utført ultralyd på medisinsk indikasjon før 18. svangerskapsuke, eller om det først og fremst er ressurssterke kvinner som får utført slik undersøkelse. Spørsmål om det bør utføres ultralyd avgjøres på bakgrunn av legens faglige og skjønnsmessige vurderinger. En kartlegging av omfanget av ultralyd på medisinsk indikasjon i tolvte svangerskapsuke vil være en meget omfattende prosess og forutsetter gjennomgang av pasientjournalene til alle gravide kvinner, uten hensyn til at dette gjelder taushetsbelagte opplysninger. Etter min vurdering foreligger det i dag ikke gode nok grunner til å foreta en slik kartlegging.

Jeg kan informere om at Kunnskapssenteret på oppdrag fra Sosial- og helsedirektoratet arbeider med å utrede effekten av rutinemessig ultralyd i svangerskapsuke 12, uke 17 til 19 og uke 32 til 34.

Spørsmål knyttet til bruk av ultralyd som en del av svangerskapsomsorgen og fosterdiagnostikk vil kunne bli vurdert i forbindelse med den forestående gjennomgangen av bioteknologiloven.

SPØRSMÅL NR. 1043**Innlevert 14. mai 2007 av stortingsrepresentant Svein Flåtten****Besvart 23. mai 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Intensjonen med lovendringen i skatteloven § 9-3 var at salg av landbrukseiendom som ledd i generasjonsskifte skulle være skattefri. Generasjonsskifter i sameier kunne gjøres skattefritt i 2005, mens det samme skiftet blir skattepliktig i 2006 og beskattes med 28 pst.

Hva vil finansministeren gjøre for at intensjonene i lovendringen i skatteloven § 9-3 om skattefritak gjennomføres også ved slike eierformer?»

BEGRUNNELSE:

I 2005 kunne man gjennomføre et generasjonsskifte slik: Forutsatt at man tilfredsstilte kravene til eiertid, slektskap og salgssum så kunne andelshaver A kjøpe jord- og skogbrukseiendommen ut av et ANS til 75 pst. av takst. Realisasjonen ble skattefri i ANS-et. Redskap kunne kjøpes ut av ANS-et til takst. Gevinsten ble ikke skattefri og ble lignet ut på deltakerne. Egenkapitalen i ANS-et etter disse realisasjonene og fordeling av skattbart resultat kunne tas ut skattefritt av deltakerne. Generasjonsskiftet er således gjennomført uten gevinstbeskatning av jord- og skogbrukseiendommen. Ved oppløsning av ANS-et i 2005 kan egenkapitalen tas uten ytterligere skatt. Ved oppløsning i 2006 eller senere kan overført egenkapital fra 2005 også tas ut skattefritt.

Ved det samme generasjonsskifte i 2006 gjort på samme måte kan deltakerne ta ut følgende skattefritt:

1. Skatt som refererer seg til skattepliktig fordelt gevinst fra ANS-et
2. Andel av skattemessig egenkapital i ANS-et 1. januar 2006
3. Andel av egenkapitalen som dekkes av skjermingsfradraget.

Alle øvrige uttak beskattes med uttaksskatt 28 pst.

De endrede skatteregler har dermed medført 28 pst. beskatning på generasjonsskifte ved at dette skjer gjennom ANS-et. Intensjonen med lovendringen som kom om skattefritt generasjonsskifte under visse vilkår blir derfor ikke oppfylt ved denne overdragelsesmåten.

Svar:

Realisasjon av landbrukseiendom kunne tidligere skje skattefritt etter 10 års eiertid. Fra og med 2005

ble dette generelle gevinstskattefritaket endret slik at fritaket kun omfatter realisasjon innen familien til maksimalt tre fjerdedeler av antatt salgspris, jf. skatteloven § 9-3 sjette ledd og Innst. O. nr. 10 (2004-2005). Som salg innen familien regnes (foruten salg til ektefelle og dennes slektninger) salg til person innenfor kretsen av mulig arveberettigede i henhold til arveloven første del kapittel I, Arv på grunnlag av slektskap. Det kreves ikke at arververen er nærmeste arving etter loven. Gevinstskattefritaket gjelder bare den faste landbrukseiendommen (jord, skog og driftsbygninger), ikke buskap og driftsløsøre. Våningshus følger de alminnelige gevinstskatteregler for boliger.

I sameieforhold kompliseres skatteløsningene, fordi sameiedriften normalt leder til et ansvarlig selskap hvor andelseierne lignes etter særlige regler. Blant annet skilles det mellom overdragelse av selskapets eiendeler som sådanne, overdragelse av enkeltandeler i selskapet, og oppløsning av selskapet. Verken de gamle eller de nåværende gevinstskatteregler er godt tilpasset alle de overdragelsessituasjoner som kan oppstå i slike sameieforhold. Jeg har som mål å rydde opp i dette, og arbeidet for dette pågår i departementet. Arbeidet er imidlertid lovteknisk og praktisk krevende.

Noe er allerede gjort. Som ledd i budsjettet for 2007 ble gevinstskattefritaket i skatteloven § 9-3 sjette ledd utvidet til også å omfatte realisasjon av landbrukseiendom eid i familiesameie, jf. Ot.prp. nr. 1 (2006-2007) avsnitt 13. Overdragelse av landbrukseiendom fra sameiet til en av sameierne eller til slektning av sameierne, er dermed likestilt med eiendomsoverdragelse fra eneeier til ny eneeier når det gjelder gevinstskattefritaket for landbrukseiendom. Dette gjelder også i normaltillfellene der sameiet er et ansvarlig selskap. Alle sameierne og den nye eneeieren må være innenfor den nevnte familiekretsen av arveberettigede.

I Ot.prp. nr. 1 (2006-2007) side 126, ble det også lagt til grunn at gevinstskattefritaket i skatteloven § 9-3 sjette ledd første punktum, kan anvendes ved overdragelse av andeler i ansvarlig selskap som eier landbrukseiendom. Dette standpunktet er rimelig, men avviker fra det som i enkelte sammenhenger ellers er lagt til grunn som gjeldende rett ved ligning av deltakere i ansvarlig selskap. Jeg vil derfor vurdere behovet for en klargjøring av rettstilstanden ved slike andelsoverdragelser innen en landbruksfamilie. Skattefritak ved salg av andel i landbrukssameie vil nor-

malt ikke kunne gjelde hele andelsgevinsten, idet en del av den kan bli å relatere til andre aktiva enn den faste landbrukseiendommen.

Ved sameiets salg av eiendommen til en eneeier, vil sameiet (det ansvarlige selskapet) normalt bli oppløst, enten samtidig eller på et senere tidspunkt. På grunn av særreglene om skattlegging ved oppløsning av ansvarlig selskap er det behov for nærmere regulering av også slike oppløsningstilfeller i landbruket. Målsettingen bør være at eiendomsgevinst

som isolert sett kvalifiserer til skattefritak etter de særlige landbruksreglene, holdes utenfor den oppløsningsbeskatning som det ellers vil være grunnlag for i slike tilfeller. Også dette inngår i departementets oppryddingsarbeid på området.

Av arbeidsmessige grunner kan jeg ikke love at alle reguleringsbehov i de nevnte sameieforholdene i landbruket kan bli løst i statsbudsjettet for 2008. Men departementet har som målsetting å få mest mulig avklart i Ot.prp. nr. 1 til høsten.

SPØRSMÅL NR. 1044

Innlevert 14. mai 2007 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 22. mai 2007 av arbeids- og inkluderingsminister Bjarne Håkon Hanssen

Spørsmål:

«Ifølge avisen Dagen av den 15. mars d.å. kunne vi lese om ei jente som ble syk i slutten av studietiden, men på tross av dette kjempet seg gjennom studiene. Da hun var ferdig utdannet, var hun for syk til å arbeide og tok da kontakt med trygdekontoret. I henhold til dagens regelverk kunne hun ikke få økonomisk bistand fordi hun hadde fullført utdanning og ikke hatt jobb. Hadde hun imidlertid avbrutt utdanning pga. sykdommen kunne hun hatt rett til økonomisk bistand.

Hva vil statsråden gjøre for å tette dette hullet i dagens regelverk?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til oppslag av den 15. mars d.å. i avisen Dagen, hvor ei jente står frem og forteller om det hun opplevde som et mareritt. Det hele startet i 2006, to måneder før hun skulle være ferdig med tre års studium ved Høgskolen i Bodø.

Studenten uttaler til avisa Dagen at hun syntes det var ille å gi opp så nært målet, på tross av daglige migreneanfall. Den iherdige stå-på-viljen og strevet gav henne gode eksamensresultater. Dessverre var hun for syk til å få arbeid etter endt utdanning.

Da hun kontaktet trygdekontoret for å få hjelp, ble hun informert om at hun ikke hadde rett til noen økonomisk bistand, ettersom hun hadde fullført utdanningen og ikke hadde hatt noen jobb. Men hadde hun derimot avbrutt utdanningen, ville hun ha fått rett til økonomisk bistand. Dette opplevdes naturlig nok som svært urettferdig og uforståelig for den berørte jenta.

Det er mye som tyder på at det her er et hull i regelverket, og at denne jenta har havnet mellom to stoler.

Jenta har i dag fått medisinsk hjelp, noe som har gitt positive resultat. I dag har hun lite hodepine, men i stedet er hun plaget med mye svimmelhet, ørhet/ømheter i hodet.

I dag har hun, heldigvis, fått en tilrettelagt jobb i samarbeid med NAV, men hun er fortsatt ute av stand til å jobbe fulltid.

I St.meld. nr. 9 (2006-2007) Arbeid, velferd og inkludering, pekes det på at det jobbes med å bedre ordningene mellom utdanning og arbeid. Det er åpenbart et behov for at man også tar med seg denne problematikken inn i det videre arbeid med å utforme regelverket, samt i arbeidet med å bedre ordningene mellom utdanning og arbeid, slik at man kan unngå flere slike tilfeller.

Svar:

Sykepengene skal erstatte tapt arbeidsinntekt på grunn av arbeidsuførhet. Det er et grunnvilkår for rett til sykepenge at vedkommende har vært i arbeid i minst 4 uker umiddelbart før han/hun ble arbeidsufør.

Formålet med rehabiliteringspenge er å gi ytelse til livsopphold til personer som på grunn av sykdom, skade eller lyte ikke kan utføre arbeid. Ytelsen er en korttidsytelse som gis i den perioden vedkommende er under aktiv behandling med utsikt til bedring av arbeidsevnen. Rehabiliteringspenge kan gis enten etter at retten til sykepenge er oppbrukt, eller etter at man har vært minst 50 pst. arbeidsufør i sammen-

hengende 52 uker uten å ha hatt rett til sykepenger. Rehabiliteringspenger kan også gis til studenter under 26 år som har vært sammenhengende arbeidsufør i minst 20 uker på grunn av en alvorlig sykdom.

Departementet jobber nå med å følge opp forslagene i St.meld. nr. 9 (2006-2007) Arbeid, velferd og

inkludering. Her er det blant annet foreslått å slå sammen rehabiliteringspenger, attføringspenger og tidsbegrenset uførestønad. Dagens inngangskrav for de tre ytelsene vil bli gjennomgått i forbindelse med utformingen av inngangskravene til den nye ytelsen.

SPØRSMÅL NR. 1045

Innlevert 15. mai 2007 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad

Besvart 23. mai 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«I Verdal har firmaet NorFraKalk under bygging en fabrikk som skal produsere brent kalk. Det er planer om tre ovner. Den ene ovnen som er under bygging, vil etter det en har kjennskap til, årlig slippe ut omkring 240 tusen tonn CO₂.

Anser miljøvernministeren dette for å være i samsvar med Regjeringens klimapolitikk?»

BEGRUNNELSE:

I Verdal i Nord-Trøndelag har firmaet NorFraKalk AS under bygging en fabrikk som skal produsere brentkalk.

Fabrikken har søkt om, men har ennå ikke fått utslippstillatelse. Det pågår bygging av en kalkovn nå, men til sammen tre ovner er skissert for mulig framtidig utvidelse. Den ene ovnen som er under bygging, vil etter det en har kjennskap til, årlig slippe ut omkring 240 tusen tonn CO₂.

Brentkalken som produseres, inngår i en prosess der CO₂ igjen tilføres produktet. Dette skjer imidlertid ved at andre CO₂-utslipp, delvis i andre land. Fabrikkens utslipp i Verdal er derfor et netto utslipp.

Ved full utbygging med tre ovner vil fabrikken i Verdal totalt kunne slippe ut 700-750 tusen tonn CO₂ årlig. En forstår det som at bedriften foreløpig ikke har noe krav om fjerning av denne CO₂ og heller ikke, så vidt vites, har planer for hvordan dette utslippet kan fjernes eller reduseres.

På denne bakgrunn etterspørres hvilke tiltak som kan tenkes i denne aktuelle konkrete saken om etablering av et nytt stort utslipp av klimagasser, i dette tilfelle i forbindelse med etablering av brentkalkfabrikken i Verdal.

I tillegg er det også store netto CO₂-utslipp på kalkfabrikken på Hylla i Inderøy.

Svar:

NorFraKalk er en kalksteinsbedrift som er omfattet av det norske klimakvotesystemet, og som følgelig må svare klimakvoter for sine utslipp av CO₂. Kalkfabrikken på Hylla i Inderøy er også omfattet av det samme kvotesystemet.

Regjeringen arbeider nå med en odelstingsproposisjon om endring av klimakvoteloven for perioden 2008-2012. Regjeringen sendte 15. mars 2007 ut et høringsnotat med utkast til lov om endringer i klimakvoteloven. I notatet foreslår Regjeringen et system for klimagasskvoter som vil bidra til å få ned Norges utslipp av klimagasser og at vi overholder Kyotoprotokollens forpliktelser. Gjennom tildelingen av kvoter forener systemet hensynet til miljø og arbeidsplasser. Proposisjonen vil bli lagt frem for Stortinget før sommeren.

Bedriften har også søkt om utslippstillatelse for sine øvrige utslipp. Denne søknaden er fortsatt til behandling i Statens forurensningstilsyn.

SPØRSMÅL NR. 1046**Innlevert 15. mai 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Kvassheim****Besvart 22. mai 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen****Spørsmål:**

«Det foreligger sterkt avvikende beregninger av kostnadene ved elektrifisering av eksisterende off-shoreinstallasjoner.

Vil statsråden på denne bakgrunn sørge for at det blir en ny gjennomgang av kostnadene ved dette viktige NO_x-reducerende klimatiltaket?»

BEGRUNNELSE:

Petroleumsaktiviteten står for om lag 25 pst. av Norges klimagassutslipp. En vesentlig del av utslippene stammer fra gassturbiner som produserer strøm til plattformene. Elektrifisering med strømforsyning fra land er pekt på av mange miljøorganisasjoner som et viktig tiltak for å redusere utslippene av klimagasser fra olje- og gassinstallasjonene på sokkelen. Oljedirektoratet og Norges vassdrags- og energidirektorat beregnet i 2002 kostnadene ved å gjennomføre elektrifisering av sokkelen, og konkluderte den gang med at tiltaket er svært kostbart. Siden den gang har imidlertid mange av forutsetningene endret seg/ både med hensyn til råvarepriser og miljøavgifter. Miljøstiftelsen Bellona har nylig revidert tallene fra Oljedirektoratet og kommet frem til at disse kostnadene har sunket med opptil 70-80 pst.

Svar:

Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) og Oljedirektoratet (OD) gjennomførte i 2002 et solid arbeid for å vurdere tiltakskostnadene for reduksjon av utslipp av CO₂ ved å erstatte turbiner på innretninger på sokkelen med elektrisk kraft fra land.

Jeg er kjent med at Bellona nylig har utarbeidet en rapport om tilsvarende problemstilling, basert på det arbeidet NVE og OD gjorde i 2002. Bellona kommer fram til tiltakskostnad for sørlige del av Nordsjøen på 206 kr pr. tonn redusert CO₂, mens NVE og ODs tilsvarende tall fra 2002 er 775 kr pr. tonn redusert CO₂.

Det er lagt ulike forutsetninger til grunn i de to rapportene, som har effekter på tiltakskostnadene. Eksempelvis synes studiene å ta utgangspunkt i ulikt forventet brenngassforbruk, som gir forskjellig reduksjon i utslipp. I tillegg medfører ulike forutsetninger om brenngassforbruk en forskjell i inntekt ved salg av gass fra feltene og sparte CO₂-kostnader, ved overgang til kraft fra land. Bellona synes i sin rapport å legge til grunn at kraften kommer fra gasskraftverk med CO₂-rensing eller annen fornybar ren kraft fra 2001.

Etter OD/NVEs rapport er det innført avgift på NO_x-utslipp på 15 kr pr. kilo, som Bellona i sin rapport forutsetter vil stige til 45 kr pr. kilo innen 2011. Økte kostnader ved utslipp av NO_x, gir utslag på beregnet tiltakskostnad.

Jeg er også kjent med at OLF arbeider med en rapport om kraftforsyning fra land, som forventes å foreligge i nær fremtid.

Jeg vil be OD og NVE foreta en gjennomgang av Bellonas og OLFs rapporter. Basert på en totalvurdering vil jeg vurdere om det er grunnlag for en ny utredning av kraftforsyning fra land.

SPØRSMÅL NR. 1047**Innlevert 15. mai 2007 av stortingsrepresentant Børge Brende****Besvart 25. mai 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy****Spørsmål:**

«Det er skapt stor usikkerhet rundt muligheten for å kutte CO₂ på sokkelen gjennom elektrifisering. Oljedirektoratets (OD) har gått imot og hevder tiltakskostnaden er 981 kr pr. tonn CO₂. Bellona fremholder at prisen er veldig mye lavere og nærmere 200 kr. Det er avgjørende å få klarhet i hva det koster å

elektrifisere gjennom bygging av gasskraftverk med CO₂-rensing.

Vil miljøvernministeren gå gjennom de ulike beregningene og sørge for at ODs tall blir kritisk gjennomgått av SFT med sikte på gjennomføring av elektrifisering?»

BEGRUNNELSE:

Bellona har laget en ny rapport som viser at elektrifisering av sokkelen ved å erstatte dagens gasskraftverk med ren, elektrisk kraft fra fastlandet er langt billigere enn det OD hevder. Det er helt avgjørende at Miljøverndepartementet nå sørger for en skikkelig gjennomgang av de reelle tiltakskostnadene her i nært samarbeid med SFT. Det må ikke være slik at ODs tall uten nærmere gjennomgang danner basis for Regjeringens klimamelding, i alle fall ikke når spriket er så monumentalt som en her står overfor.

Svar:

Regjeringen er opptatt av å redusere de globale utslippene av klimagasser. Vi legger opp til at utslippsreduksjonene vil oppnås gjennom en kombina-

sjon av nasjonale tiltak og bruk av Kyoto-mekanisme, der en betydelig del skjer gjennom nasjonale tiltak.

Utslipp av klimagasser fra petroleumsvirksomhet på sokkelen utgjør en betydelig andel av Norges samlede utslipp. Tiltak som kan redusere disse utslippene er derfor interessante. Jeg er kjent med at olje- og energiministeren har bedt Oljedirektoratet (OD) og Norges vassdrags- og energidirektorat (NVE) foreta en fornyet gjennomgang av kostnadene ved å forsyne petroleumsvirksomhet på sokkelen med kraft fra land, i lys av nye studier. Jeg vil sammen med olje- og energiministeren sørge for at dette gjøres i et samarbeid med SFT, og be SFT vurdere betydningen av denne nye informasjonen for SFTs klimatiltaksanalyse.

SPØRSMÅL NR. 1048

Innlevert 15. mai 2007 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker

Besvart 23. mai 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«Gjennom mediene er vi blitt gjort kjent med at det er oppdaget mindre ras over himlingen i Bømlafjordtunnelen. Det varsles stengning av tunnelen i én måned for å utbedre skadene. Dette vil få store konsekvenser for næringslivet i regionen, og det vil gi et økt press på ferjesambandet Buavåg-Langevåg.

Vil samferdselsministeren vurdere om det er mulig å foreta disse utbedringene på nattestid, slik at en kan nøye seg med nattestengning om enn i en litt lengre periode og at Buavåg-Langevåg også får nattferje?»

Svar:

Tiltakene i Bømlafjordtunnelen vil bestå i fjerning av masser, nedtaking av hvelvkonstruksjon, rensk, bolting, betongsprøyting og gjenoppsetting av hvelvkonstruksjonen. Gjennomføring av arbeidet nattestid har vært vurdert, men arbeidsperioden blir da for kort til at arbeidene kan gjennomføres samti-

dig som krav til sikker tunnel skal kunne ivaretas. Et slikt opplegg vil trolig også medføre usikkerhet knyttet til om tunnelen kan være åpen for trafikk i fastsatt tidsrom på dagtid.

Slik arbeidet nå er planlagt med stengt tunnel, er det forutsatt at det vil kunne gjennomføres innenfor en periode på én måned.

For å sikre et tilfredsstillende ferjetilbud i anleggsperioden, er høyeste timetrafikk i tunnelen lagt til grunn ved utarbeidelse av tilbudet. I disse tallene er også trafikken fra/til Bømlo gjennom tunnelen inkludert. Timetrafikken mellom kl. 24.00 og kl. 06.00 er lav både samlet sett og på "armene" til/fra Bømlo. For å vurdere gjennomgangstrafikken er det også sett på trafikken på de to ferjeforbindelsene E39 Halhjem-Sandvikvåg og Arsvågen-Mortavika. Det blir satt opp ferje mellom Skjersholmane og Valevåg. I og med at stamvegen E39 har krav om nattåpent ferjesamband, vil dette ferjesambandet bli nattåpent.

SPØRSMÅL NR. 1049**Innlevert 15. mai 2007 av stortingsrepresentant Ingebrigt S. Sørfohn****Besvart 22. mai 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Står vedtaket om å innføre krav om brannvarslingsanlegg i fjøs med meir enn 30 sau fast, eller kan det vera aktuelt å auka dette til 72 sau, som er tilskottsgrensa i dag?»

GRUNNGJEVING:

I ein rapport frå Landbrukets Utredningskontor denne vinteren er det estimert at underskotet i den norske marknaden av lammekjøt kan verta vel 3 700 tonn i 2012, eller om lag 24 pst. av den estimerte totalmarknaden. Dette må dekkjast gjennom auka import. Samtidig som etterspørselen aukar i marknaden vel stadig fleire å avvikla sauehaldet. Det er òg rapportert at fleire har vald å tilpassa seg den nye grensa for krav til brannvarslingsanlegg ved å redusera antall sau. Lempelegare krav til storleiken på flokken av småfe som er naudsynt for å måtta installera brannvarslingsanlegg, kan stimulera fleire til å satsa på sauehald eller å auka sauetalet.

Svar:

Forskrift om velferd for småfe vart vedteken av Landbruks- og matdepartementet 18. februar 2005. Føresegna er mellom anna ei oppfølging av St.meld. nr. 12 (2002-2003) Om dyrehold og dyrevelferd. Føresegna vart utarbeidd i nært samarbeid med næringa og næringa sine organisasjonar, og inneheld mellom anna krav om brannvarslingsanlegg i bygningar med meir enn 30 vinterfôra dyr. Dette kravet skulle tre i kraft 1. januar 2007, men vart i desember 2006 utsett til 1. september 2007 når det gjeld sau.

Dette vedtaket ligg fast, og det er i dag ingen planar om å auke grensa på 30 vinterfôra dyr. Det er likevel viktig å vera merksam på at kravet om brannvarslingsanlegg ikkje gjeld der det er openbert uturvande med slikt anlegg.

Mattilsynet har utarbeidd ein vegleiar til føresegna der det vert gjort nærmare greie for krava til brannvarslingsanlegg i husdyrrom. Vegleiareren er å finna på Mattilsynets heimeside www.mattilsynet.no.

SPØRSMÅL NR. 1050**Innlevert 15. mai 2007 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 23. mai 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Hvilke grep vil samferdselsministeren ta for at Fornebu skal få en baneløsning så fort som mulig?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med at flertallet i Akershus fylkesting den 10. mai stemt imot å bygge ny automatbane til Fornebu, er det klart at det miljøvennlige alternativet som en Fornebubane representerer, ikke vinner frem. Bussløsningen som vil komme som erstatning, vil gi luftforurensning og økte utslipp av klimagasser i lang tid fremover. I tillegg vil det bli et kapasitetsproblem på en allerede overbelastet E18.

Andre konsekvenser er at det nå vil bli full stopp i den videre utbyggingen på Fornebu. Det er regulert inn i rekkefølgebestemmelsene at man ikke får bygge

videre før det kommer en baneløsning til Fornebu. I tillegg er utbyggingen på Lysaker stasjon som inkluderer en Fornebubane kommet langt, det var argumentet fra statsråden da Venstre forsøkte å stanse opp for å tilrettelegge bedre for funksjonshemmede. Lysaker stasjon bygges nå med tanke på en planlagt Fornebubane. Ideen om en separat trikk til Oslo vil undergrave passasjerveksten på dobbeltsporet, og være et dårlig alternativ for befolkningen fra Asker og Bærum som pendler til og fra Fornebu. Dette utgjør ca. 40 pst.

Svar:

Jeg har i brev av 23. mai 2007 svart på spørsmål nr. 1035 fra stortingsrepresentant Jan Tore Sanner om samme sak. Dette brevet følger vedlagt, og gir

fyldig svar også på spørsmålet fra stortingsrepresentant Borghild Tenden.

Samferdselsdepartementet har i brev av 23. mai 2007 til Akershus fylkeskommune bekreftet at sta-

tens bidrag på 600 mill. 2000-kr over Samferdselsdepartementets budsjett til prosjektet, fremdeles ligger fast.

SPØRSMÅL NR. 1051

Innlevert 16. mai 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 24. mai 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete

Spørsmål:

«I spørretimen 9. mai 2007 sa statsråden: "Ja, det er òg etterslep i milliardklassen på bruer." Det er der- ved bekreftet at det i tillegg til 2 mrd. kr i etterslep på veitunneler også er et tilsvarende etterslep i milliardklassen når det gjelder vedlikehold av bruer.

Kan statsråden gi en spesifisert oppstilling pr. fylke, og opplyse hvilken plan det er for å dekke inn etterslepet på vedlikehold av bruer på riks- og fylkesveier?»

BEGRUNNELSE:

Veitunneler og bruer har det til felles at bruken medfører en ekstra risiko for trafikanten i tillegg til ordinær veitrafikkrisiko. Det store vedlikeholdsetter- slepet på veinettet har lenge vært kjent; hele 45 mrd. kr totalt. Det har vært mindre kjent at veitunnelen ale- ne har et etterslep på 2 mrd. kr. Det er fortsatt vanske- lig å få tak i det konkrete tallet for etterslep på vedli- kehold av bruer, fordelt på fylker og de konkrete bru- ene i hvert fylke. I henhold til statsrådens egen be- kreftelse på at det faktisk ER omfattende etterslep også på vedlikehold av bruer, er det viktig å få en så vel samlet som spesifisert oversikt.

Svar:

Statens vegvesen har beregnet det totale vedlike- holdsetterslepet på riksvegene pr. 1. januar 2007 til om lag 14 mrd. kr. Dette er et etterslep som er oppar- beidet gjennom mange år. Bruenes andel av dette er beregnet til om lag 2,3 mrd. kr. En tilsvarende bereg- ning for fylkesvegnettet utført av Statens vegvesen pr. 1. januar 2005 viser et vedlikeholdsetterslep på om lag 12 mrd. kr. Bruenes andel av dette er om lag 0,9 mrd. kr.

Regjeringen har økt innsatsen til riksvegvedlike- hold vesentlig i forhold til det nivået regjeringen Bondevik II med støtte fra Fremskrittspartiet valgte å prioritere i forrige stortingsperiode, men et så stort et-

terslep må nødvendigvis tas igjen over flere år. Dette er et spørsmål som vil bli grundig behandlet i Nasjo- nal transportplan for perioden 2010-2019.

Innenfor all drift og vedlikehold prioriterer Sta- tens vegvesen de oppgavene som har direkte betyd- ning for trafikksikkerheten. Dette gjelder også for bruvedlikehold.

Under følger en tabell som viser fylkesvis forde- ling av det beregnede etterslepet av bruer på riks- og fylkesveger. Tallene er i 1000 2006-kr.

	1000 2006-kr	
	Bruer - riksveger	Bruer - fylkes- veger
Østfold	80193	10540
Akershus	103144	103482
Oslo	127460	0
Hedmark	96672	44773
Oppland	71123	52618
Buskerud.....	136416	22424
Vestfold.....	96570	15558
Telemark	145624	37148
Aust-Agder	73033	27951
Vest-Agder.....	67770	25560
Rogaland.....	219576	104109
Hordaland	259701	93412
Sogn og Fjordane.....	91167	68197
Møre og Romsdal	110659	97360
Sør-Trøndelag	59795	58579
Nord-Trøndelag	109291	43253
Nordland	152335	62394
Troms.....	188636	28518
Finnmark	80370	14551
Sum.....	2269535	910427

SPØRSMÅL NR. 1052**Innlevert 16. mai 2007 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 29. mai 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Flere selskap ønsker å bidra til at miljøet skal få det litt bedre. IKEA har besluttet å kjøpe sykler til alle sine 2 420 ansatte. Ikke bare forventer selskapet at det vil medføre mindre bilkjøring, men det vil også kunne gi en positiv effekt i forhold til de ansattes helse. Dessverre blir tiltaket hardt straffet av det offentlige. Ikke bare betaler IKEA mva., men også fordelsbeskatning og arbeidsgiveravgift.

Mener statsråden at selskap som ønsker å bidra til bedre miljø og helse skal straffes for det?»

Svar:

Et viktig prinsipp for utformingen av det norske skatte- og avgiftssystemet er brede skattegrunnlag og relativt lave skattesatser. Dette begrenser de samfunnsøkonomiske kostnadene ved skattlegging.

I utgangspunktet bør skattepliktig inntekt i personbeskatningen gjenspeile faktiske økonomiske forhold. Dette tilsier at alle inntekter, inkludert naturallytelser, bør inngå i skattegrunnlaget, mens utgifter til erverv av inntekten kan trekkes fra. Skattegrunnlag som gjenspeiler faktiske økonomiske forhold, er dessuten viktig for at personer med lik inntekt skal behandles skattemessig likt, og for at progressiviteten i skattesatsene skal gi den tilsiktede omfordelingen av inntekt.

Når ansatte vederlagsfritt mottar en sykkel fra arbeidsgiveren, er dette en ytelse som skyldes arbeidsforholdet og skal regnes som inntekt. Indirekte støtte til helse- og miljøtiltak gjennom skattefritak for den

ne typen ytelser vil komplisere skattesystemet, medføre ekstra utgifter til administrasjon og kan gi opphav til skattemessige tilpasninger som også kan føre til dårligere fordelingsprofil i skattesystemet.

Særordninger i skattesystemet belaster statsbudsjettet på samme måte som økte offentlige utgifter, og må dekkes inn gjennom reduserte utgifter eller økte skatter på andre områder. Et eventuelt skattefritak for kjøp av sykler til de ansatte kan samlet gi et betydelig provenytnap.

Jeg er ikke enig i at det å betale skatt på inntekt (i form av naturallytelser) og mva. ved innkjøp er det samme som å bli straffet, slik representanten Gitmark uttrykker det. Inntektene fra skatt og mva. er avgjørende for å sikre bevilgninger over statsbudsjettet til velferd og miljøtiltak, herunder støtte til flere sykkelstier og bedre kollektivtrafikk. Det er positivt at arbeidsgiver vil kjøpe inn sykler til ansatte, men dette kan de gjøre uten at staten går inn med subsidier via skatte- eller momssystemet.

En målrettet politikk for bedre miljø og helse kan innebære en kombinasjon av flere virkemidler. Miljøavgifter som priser miljø- og helsekostnader på en riktig måte, samt tiltak over budsjettets utgiftsside, er viktige virkemidler. Subsidieordninger eller tilskudd på utgiftssiden er også mer målrettet enn særordninger i skattesystemet. Dessuten blir de reelle kostnadene av tiltaket mer synlige og kan holdes opp mot andre gode formål, for eksempel i form av utgifter som legger bedre til rette for bruk av sykkel.

SPØRSMÅL NR. 1053**Innlevert 16. mai 2007 av stortingsrepresentant Dag Ole Teigen****Besvart 24. mai 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad****Spørsmål:**

«I St.prp. nr. 1 (2006-2007) heter det at det "må legges til rette for at ansatte i kommunalt rusarbeid og psykisk helsearbeid utvikler felles forståelse og kompetanse i arbeidet med mennesker som har psykiske lidelser og rusmiddelproblemer". Videre framgår det at et statlig tiltak som vil bli prioritert i 2007,

er etablering av et kompetansesenter for psykisk helsearbeid i kommunene.

Hvordan er framdriften i dette arbeidet?»

BEGRUNNELSE:

Gjennom Opptrappingsplan for psykisk helse har kommunene fått betydelige bidrag for å styrke helse-

og omsorgstilbudet for personer med psykiske vansker og lidelser.

Siden opptrappingsplanens start er erfaringsgrunnlaget blitt stort. Stadig større arbeidsoppgaver er overført til det kommunale psykiske helsearbeidet. Det er blitt utviklet mange ulike måter å løse utfordringene på, noe er dokumentert, men på langt nær bygd opp som anerkjent kompetanse på nasjonal plan.

Etableringen av et kompetansesenter/nettverk for psykisk helsearbeid ble omtalt i både i statsbudsjettene for 2005, 2006 og 2007. Det er viktig å gjennomføre planene om et nasjonalt kompetansesenter for det psykiske helsearbeidet i kommunene, slik at en kan benytte utvekslede erfaringer til å dokumentere kunnskap som "virker".

I tillegg til å bistå kommunene med informasjonsutveksling og dokumentasjon bør et slikt senter også på andre måter kunne bidra til å videreutvikle fagfeltet i framtiden, gjennom blant annet å beskrive praksis, utvikle brukermedvirkning på alle plan og å gjøre senteret tilgjengelig for ledere og fagpersoner i det kommunale tjenesteapparatet.

Opptrappingsplanen for psykisk helse går ut i 2008, og det er sentralt å ta vare på den kunnskapen kommunene har opparbeidet for å videreutvikle det psykiske helsearbeidet i kommunene til pasientenes beste. Jeg er kjent med at Høgskolen i Molde har kompetanse som kan brukes i etablering av et slikt senter.

Svar:

Jeg støtter stortingsrepresentant Dag Ole Teigens vurdering av behovet for et nasjonalt kompetansesenter for psykisk helsearbeid i kommunene. Fagfeltet psykisk helsearbeid i kommunene har blitt tilført betydelige ressurser gjennom Opptrappingsplanen for psykisk helse. I den siste delen av opptrappingsperioden vektlegger Regjeringen arbeidet med å styrke innhold og kvalitet i tjenestene til mennesker med psykiske problemer. Et nasjonalt kompetansesenter for psykisk helsearbeid i kommunene vil være et viktig bidrag for å oppnå dette og sikre videre utvikling etter Opptrappingsplanen.

Kommunalt psykisk helsearbeid er i dag lite beskrevet som fagfelt og arbeidsfelt. Kunnskapsgrunnlaget for psykisk helsearbeid i kommuner er primært

praksis- og erfaringsbasert. Mange og til dels små kommuner innebærer at praktisk kunnskap og erfaringer forblir spredd. Psykisk helsearbeid i kommuner kan framstå som uklart i innhold, fragmentert og med for liten faglig tyngde og autoritet, selv om svært mange kommuner oppnår betydelige resultater og viser stor innsats. Mangelfull beskrivelse svekker status til arbeidsfeltet til sammenlikning med arbeid innen spesialisthelsetjenestens psykiske helsevern. Jeg har forventninger om at et velfungerende psykisk helsearbeid i kommunene vil gi innbyggerne tidligere hjelp for sine psykiske plager, og vil også kunne redusere ventetid og kødannelse til spesialisthelsetjenesten.

Jeg er enig i representanten Dag Ole Teigens vurdering av at kommunene har et stort behov for kunnskap om hvilke tjenester og tiltak som virker slik at personer med psykiske lidelser mestrer hverdagen. Jeg forutsetter at det nasjonale senteret vektlegger dokumentasjon og kunnskapsoppsummering av psykisk helsearbeid, formidling og på sikt forskning på området. Senteret skal tilknyttes høgskole-/universitets- eller annet forskningsmiljø. Kompetansesenteret skal samarbeide bredt med andre relevante kompetansemiljøer; primært med de regionale kompetansesentrene for rusfeltet, fylkesmennene, høgskolene og med relevante kompetansemiljøer for brukerkunnskap/brukerorganisasjoner. Det nasjonale senteret må også ha dialog med de regionale kompetansesentrene for barn og unges psykiske helse i forhold til utvikling av psykisk helsearbeid for barn og unge i kommunene.

I statsbudsjettet for 2003 ble det meldt at det skulle vurderes å opprette et nasjonalt kompetansesenter for psykisk helsearbeid i kommunene. Sosial- og helsedirektoratets utredningsrapport om behovet for kompetansesenter for psykisk helsearbeid gir nyttig underlag for å fastsette oppgavene for et slikt senter. Etableringen av det nasjonale kompetansesenteret for psykisk helsearbeid er meldt både i statsbudsjettet for 2007 og i Nasjonal Helseplan (2007-2010).

Det er beklagelig at arbeidet med å etablere senteret er forsinket, og jeg vil sørge for en raskere framdrift. I løpet av 2007 vil Sosial- og helsedirektoratet ferdigstille forberedelsen av etableringen av det nasjonale kompetansesenteret. Siktemålet er å få kompetansesenteret i drift fra januar 2008.

SPØRSMÅL NR. 1054**Innlevert 16. mai 2007 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 23. mai 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«Mellom 5 og 10 tonn med stein og masse har rast fra taket i Bømlafjordtunnelen. Den er en del av veiprosjektet Trekantsambandet, og med lengde på 7 820 meter er den Europas lengste undersjøiske veitunnel. Åpningen skjedde 30. april 2001, og i juni 2007 må altså tunnelen stenge for sikring og vedlikehold.

Vil statsråden sørge for at både planlegging og bygging av denne tunnelen blir gjennomgått, og sørge for hurtigere inspeksjon av øvrige veitunneler på Vestlandet som jo har hoveddelen av veitunnelene i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Det er selvsagt bra med sikring og vedlikehold men det er langt fra tilfredsstillende at en såpass ny og stor tunnel faktisk må stenge ca. 6 år etter åpning. Regionveisjefen har tidligere uttalt at han "ikke trodde at tunneler i hans region måtte stenge pga. manglende sikkerhet". Nå skjer altså nettopp det, og det til og med i en av de største og nyeste tunnelene.

Det er derfor åpenbart nødvendig å gjennomgå planlegging og bygging av Bømlafjordtunnelen. Det er derfor også åpenbart nødvendig å forsere og forsterke arbeidet med å foreta sikringsinspeksjoner av de øvrige veitunnelene på Vestlandet. Også veidirektøren har tidligere gitt uttrykk for at han "tror veitunnelene er ok". Samtidig er det kommet frem at til tross for forsikringer fra Vegdirektoratet om at full inspeksjon er foretatt i alle veitunneler er dette langt fra tilfelle, og slett ikke når det gjelder veitunneler på Vestlandet. Statens vegvesen og Vegdirektoratet ved vegdirektøren etterlater et inntrykk av at sikkerhet i veitunneler ikke helt blir tatt på alvor og et inntrykk av å være defensivt på etterskudd. Det er derfor nødvendig med oppryddning på mange måter og på mange områder når det gjelder inspeksjon av eksisterende veitunneler, gjennomføring av nødvendig sikring, planlegging og bygging av veitunneler og prosedyrer for inspeksjon og godkjenning.

Svar:

Under bygging av Bømlafjordtunnelen ble det som grunnlag for den permanente sikringen foretatt systematisk kartlegging av de geologiske forhold. Alle resultatene fra kartleggingen, samt registrering som viser utført sikring, er beskrevet i en rapport.

Denne rapporten er benyttet som grunnlag for den gjennomgangen en nå har hatt av tunnelen. Rapporten peker på et parti i tunnelen med spesielt dårlig fjell. Det vesentlige av nedfallet har skjedd i tre soner i dette partiet. Sikringsarbeidet vil bestå i rensk, bolting og noe betongsprøyting.

Registreringene i Bømlafjordtunnelen ble startet opp i 2006 som ordinær driftsinspeksjon. Av en total gjennomgang av tunnelen gjenstår ca. 1 000 meter der det ikke er inspisert bak hvelv pga. manglende inspeksjonsluker. Slike luker vil bli satt inn. Inspeksjon vil bli foretatt etter hvert som lukene kommer på plass. Den geologiske rapporten viser ingen større svakhetssoner bak denne strekningen av hvelvene. Det er derfor ikke grunn til å anta at det er nedfall av betydning her.

I Bømlafjordtunnelen har nedfallet lagt seg på underliggende hvelvkonstruksjon, uten å komme ned i vegbanen.

Region vest har med sine ca. 510 tunneler på riks- og fylkesvegnettet om lag halvparten av alle landets vegtunneler. Inspeksjon av disse tunnelene er en svært omfattende oppgave. Godt over halvparten av tunnelene er inspisert i 2006 og hittil i 2007. Målsettingen er å fullføre inspeksjonsarbeidet i resten av tunnelene i løpet av 2007. Med begrenset tilgang på personell med tilstrekkelige kvalifikasjoner er det ikke realistisk å regne med en hurtigere gjennomføring av inspeksjonsarbeidet enn dette.

Regjeringen tar sikkerheter i tunneler på største alvor og har gjort flere grep etter hendelsen i Hanekleivtunnelen. Dette i motsetning til den forrige regjeringens handlingsmønster etter hendelsene i Oslofjordtunnelen i 2003.

Etter raset i Hanekleivtunnelen fikk Vegdirektoratet blant annet i oppdrag å inspisere alle tunnelene i landet. Dette er et omfattende arbeid som er godt i gang. Det vil gi en god oversikt over tilstanden i tunnelene og vise eventuelle behov for utbedringer. Etter dette raset er ulike arbeidsgrupper i gang med å se på forslag til eventuelle forbedringer knyttet til planlegging, bygging, drift og vedlikehold av vegtunneler. Gjeldende retningslinjer og praktiseringen av disse blir også gjennomgått. Inspeksjonene og oppfølging av den eksterne undersøkelsesgruppen og arbeidsgruppenes forslag til forbedringspunkter vil bidra til at tilsvarende ras/nedfall som i Hanekleivtunnelen og Bømlafjordtunnelen kan unngås i framtiden.

SPØRSMÅL NR. 1055**Innlevert 16. mai 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 23. mai 2007 av kunnskapsminister Øystein Djupedal****Spørsmål:**

«Staten spiller en overordnet rolle innen skolepolitikken, men er helt avhengig av et aktivt skoleeierskap ute i kommunene og fylkeskommunene for å nå målene i skolepolitikken. Tiltak for å bevisstgjøre det lokale skoleeierskap har imidlertid ingen framtredende rolle i skoledebatten. Det er besynderlig, tatt i betraktning av at man er helt avhengig av lokal handling og utførelse i skolepolitikken.

Ser kunnskapsministeren behov for økt fokus på det lokale skoleeierskap, og vil han ta initiativ for å stimulere det?»

BEGRUNNELSE:

Det er nå et anerkjent faktum at norsk skole har store utfordringer i forhold til resultater, kvalitet og sosial utjevning. Disse utfordringene er grundig dokumentert både i St.meld. nr. 30 (2003-2004) Kultur for læring og i St.meld. nr. 16 (2006-2007) ...og ingen sto igjen. Et mangfoldig offentlig eierskap til skolen i Norge er viktig, men det er en måte å organisere skolen på som setter store krav til et bevisst og aktivt lokalt eierskap.

Lokale politikere har tradisjon for å diskutere skolestruktur og bevilgninger til skolen, men altfor sjelden er denne debatten knyttet opp til resultater, krav og ønsket utvikling av kunnskap i skolen lokalt. To oppslag i henholdsvis Nationen 14. mai og VG 15. mai setter dette i et perspektiv. Nationen skriver på lederplass at "selv om staten bidro med 375 mill. kr til kompetanseutvikling for lærerne i forbindelse med Kunnskapsløftet, viser rapportering fra 2006 at bare 130 mill. kr er brukt til dette formålet". Informasjonen er en sjokkerende dokumentasjon på at departementet er på bakfot i forhold til å ha mobilisert det lokale skoleeierskap til den innsats som Kunnskapsløftet forutsetter.

VG skriver 15. mai om lærerløse skoletimer og avdekker tilstander i videregående skole som er helt uakseptable. At elever er uten lærer en gang iblant vil forekomme, men når det gjengis tall fra videregående skole i Hordaland der klasser i gjennomsnitt er lærerløse i 5 timer pr. 10 dager og man har maksimalutslag helt oppe i 23 lærerløse timer i løpet av ti dager, så bør alarmklokkene ringe. Det er et skoleeieransvar å ta tak i med henblikk på å sette krav til skoleledelse og avdekke årsaker til lærerløse timer.

Dette dreier seg enkelt og greit om praktisk jobbing med resultatene i skolen. Departementet bør,

som overordnet organ, være godt kjent med situasjonen før det ble avdekket i media, og bør også ha gått ut med klare signaler til skoleeier om at fokus på sentrale suksessfaktorer i skolen må styrkes.

Svar:

Den forpliktende nasjonale utdanningspolitikken overfor kommunesektoren er fastsatt i opplæringsloven med tilhørende forskrifter, herunder nasjonalt fastsatte læreplaner. Dette nasjonale regelverket pålegger kommunesektoren en rekke plikter, men det åpner også opp for lokal handlefrihet i ulike sammenheng. Intensjonen med dette er at barn, unge og voksne skal sikres en god og grunnleggende likeverdig grunnopplæring over hele landet som er tilpasset den enkelte og samfunnets behov. Hvordan den enkelte skoleeier ivaretar sitt ansvar for å følge opp dette nasjonale regelverket, blir derfor også helt fundamentalt dersom man skal kunne få til den kvalitet som er nødvendig i opplæringen.

Både Riksrevisjonens rapport fra 2006 (Dokument nr. 3:10) om situasjonen i grunnskolen (behandlet i Stortinget på grunnlag av Innst. S. nr. 66, 2006-2007) og det nasjonale tilsynet som fylkesmennene har gjennomført i 2006, har avdekket at det ofte er mangelfull oppfølging av det nasjonale regelverket fra skoleeierens side. Dette betyr at jeg fullt ut støtter betydningen av å styrke og bevisstgjøre skoleeierrollen. Det bør likevel ikke underslås at vi også kan se en rekke eksempler på skoleeiere som er svært bevisst sin rolle.

Departementet er i gang med å vurdere bruken av de statlige virkemidlene overfor kommunesektoren i denne sammenheng, slik at effekten av tiltakene samlet sett kan bli best mulig. Målsettingen med dette er å følge mer målrettet opp de skoleeierne som ikke i tilstrekkelig grad ivaretar sitt ansvar og sin rolle. I den forbindelse vil bl.a. også forholdet mellom tilsynspraksis og veiledningspraksis bli vurdert, noe som framgår av St. meld. nr. 16 (2006-2007).

Til slutt vil jeg påpeke at når det i begrunnelsen for spørsmålet blir vist til presseoppslag der det pekes på at statlige kompetanseutviklingsmidler i vesentlig grad ikke blir brukt i tråd med intensjonen, er det ikke i overensstemmelse med den analysen som departementet har mottatt fra Fafo, på bakgrunn av aktivitetsrapporteringen for kommunesektoren for 2006.

SPØRSMÅL NR. 1056**Innlevert 16. mai 2007 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 22. mai 2007 av landbruks- og matminister Terje Riis-Johansen****Spørsmål:**

«Statens landbruksforvaltning har omgjort fylkeslandbruksstyret i Hedmark sitt vedtak om å gi konsesjon til et skog AS i Åsnes. Lokale vedtak overstyres. Ny eier på eiendommen i Åsnes har signalisert stor vilje til å satse på eiendommen, bosette seg der, men har oppgitt flere gode grunner til at aksjeselskapsformen passer for ham.

Er det noen hensikt med en omfattende lokal konsesjonsbehandling når loven praktiseres så strengt at Statens landbruksforvaltning uansett stopper alle lokale initiativ til noe nytt?»

BEGRUNNELSE:

Det er et stort behov for nytenking omkring eiendomsstruktur og driftsform i norsk skogbruk. Aktiviteten må økes for å gi grunnlag for ny aktivitet og videreforedling i store deler av landet. Skogbruk har i løpet av den perioden konsesjonsloven har vært gjeldende, endret seg fra å være en vanlig næring med ansatte skogsarbeidere og mye manuelt arbeid til en næring der entreprenører står for det meste av aktivitet. For eier av skogen er det ikke lenger å administrere arbeidsoppgaver på eiendommen som er viktigst, men det er å forvalte den kapital som skogen representerer.

Det synes åpenbart at den ensidige vektlegging av regulering og styring av eiendomsmarkedet, svekker nettopp dette fokuset. Skog er en særdeles kapitaltung næring, og for de delene av Distrikts-Norge der skog er en vesentlig del av ressursgrunnlaget, er det en betydelig del av kapitalgrunnlaget i lokalsamfunnet som er bundet i skog.

Aksjeselskapsformen kan derfor være en godt til-

passet eierskapsform for norsk skogbruk. Flere av de mest veldrevne eiendommene i Norge er AS fra lenge før konsesjonsloven ble vedtatt i 1974. Generasjons-skifte er en betydelig utfordring for mange eiere i dag, og en overføring til et AS vil kunne gjøre dette enklere, smidigere og med mindre skjevfordeling mellom søsken enn det tradisjonelle eierskapet medfører.

Det synes derfor merkelig at Statens landbruksforvaltning i denne saken velger å overstyre de lokale beslutningene. Det er jo ikke slik at dette er en beslutning som er kommet fram etter en rask beslutningsprosess lokalt, den har snarere vokst seg fram gjennom mange diskusjoner og lange overveiinger. Statens landbruksforvaltning synes å tolke det at landbrukseiendommer i størst mulig grad skal eies av fysiske personer, som et forbud mot andre eierskapsformer. Dette bør landbruksministeren vurdere om er en framtidsrettet behandling av en interessant søknad.

Svar:

I den saken representanten Gundersen knytter sine spørsmål til, ble søknad om konsesjon opprinnelig avslått av kommunen og påklaget til fylkeslandbruksstyret som ga konsesjon. Statens landbruksforvaltning omgjorde 11. mai 2007 med hjemmel i forvaltningsloven § 35 tredje ledd fylkeslandbruksstyrets avgjørelse.

Omgjøringsvedtaket er påklaget til Landbruks- og matdepartementet. Jeg finner det ikke ønskelig, forut for klagebehandlingen, å kommentere de spørsmål som er reist i sakens anledning.

SPØRSMÅL NR. 1057**Innlevert 16. mai 2007 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 29. mai 2007 av finansminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Retten til å stille benkeforslag ved valg på innskytervalgsmøte i sparebankenes forstanderskap er ikke uttrykkelig fastslått i lov- eller forskriftsform. Når også sparebankens egne vedtekter ikke sier noe

om dette, kan det oppstå tvil om dette er tillatt. Det er tidligere gitt motstridende signaler med den følge at rettstilstanden oppfattes som uklar.

Kan finansministeren klargjøre gjeldende regelverk på feltet?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålet er forankret i de generelle demokratiske prinsipper om å kunne fremme benkeforslag på innskytervalgsmøte i sparebanker når sparebankens vedtekter ikke sier noe om dette. Jeg presiserer at spørsmålet om benkeforslag gjelder valgmøte (ikke valgdag). Tidligere har det vært en forutsetning at den enkelte kan fremme benkeforslag innenfor gitte rammer og få votert over dette. Dette kan også bidra til å avklare uforutsette situasjoner som oppstår i møtet, eller i tiden rett forut for møtet.

Innskytervalgsmøtet i sparebanker er det eneste forum den enkelte innskyter kan møte bankens ledelse og styrende organer samlet. Vedr. lovendringen som trådte i kraft 1. januar 2006 vedrørende representasjon i forstanderskap, var det et ønske om å sikre innskyterne mer innflytelse. Dette var også Sparebanknæringens syn (Bø-utvalget).

Kredittilsynet har i uttalelse av 4. april 2006 antatt at det er tillatt å fremme benkeforslag ved innskytervalg på valgmøte. Dette med bakgrunn i forskriften § 2 nr. 7 (Denne har for øvrig samme ordlyd som i den gamle forskriften § 2 nr. 7).

Det er imidlertid kommet andre signaler fra offisielt hold som skaper betydelig uklarhet om disse forhold.

Dersom det ikke er tillatt å fremme benkeforslag på andre personer enn valgkomiteens innstilling ved valg, blir selve valget en formalitet hvor innskyter kun har å gi sin tilslutning til valgkomiteens liste.

Dette kan ikke sies å være i tråd med det demokratiske prinsipp.

Svar:

Sparebankloven, eller forskrifter gitt med hjemmel i denne, har ingen eksplisitte bestemmelser om muligheten for å stille benkeforslag ved valg på innskytervalgsmøte i sparebankenes forstanderskap. Forskrift 16. desember 2005 om innskyternes valg på valgdager eller valgmøter til forstanderskapet § 2 annet ledd, nr. 7 angir hvordan stemmeberettigede innskytere kan fremme forslag på kandidater. Dette må gjøres ved at forslag oversendes banken senest 4 uker før valget. Valgkomiteen skal deretter utarbeide en valgliste som inneholder innkomne forslag og valgkomiteens egne forslag, se forskriften § 3.

Kredittilsynet har ved uttalelse 4. april 2006 antatt at det er adgang til å fremme benkeforslag ved innskytervalg på valgmøte. Kredittilsynet har, slik jeg forstår det, senere kommet til at det ikke er adgang til å stemme over benkeforslag på valgmøte, men at et valg av innskyterrepresentant til forstanderskap etter et benkeforslag som det er stemt over, ikke nødvendigvis er ugyldig. Spørsmålet om gyldighet må avgjøres etter en konkret vurdering iht. sparebankloven § 8a siste ledd, jf. forskriften § 11.

Finansdepartementet er enig i Kredittilsynets sistnevnte forståelse av regelverket, og legger til grunn at det som et utgangspunkt ikke er tillatt å fremme benkeforslag på valgmøte. Innskyternes muligheter til å øve innflytelse på valg til forstanderskapet er ivarett ved retten til å sende inn forslag til oppføring på valgkomiteens valgliste, og adgangen til å møte og avgi stemme på valgmøte. Valgkomiteens valgliste skal etter departementets oppfatning inneholde alle innkomne forslag som er levert innen fristen.

SPØRSMÅL NR. 1058

Innlevert 16. mai 2007 av stortingsrepresentant Ib Thomsen

Besvart 25. mai 2007 av kommunal- og regionalminister Åslaug Haga

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for at innbyggere og utbyggere i Kommune-Norge slipper å vente urimelig lenge på kommunal saksbehandling i plan- og byggesaker?»

BEGRUNNELSE:

Byggesaker hopper seg opp og saksbehandlerne rømmer til det private næringslivet. Kommunene drukner i saker. Medarbeiderne har aldri jobbet så

mye overtid sier teknisk sjef i Hol kommune til Dagens Næringsliv. En stadig økende byggeaktivitet og mangel på kvalifisert arbeidskraft skaper kø og kaos i Kommune-Norge. Byggesaker strømmer inn, samtidig som ansatte sier opp fordi de lar seg friste av jobber i det private næringslivet. Mange kommuner er nedlesset i byggesaker og får mange sinte telefoner fra utbyggere. Den kraftige byggeaktiviteten og mangel på kvalifisert arbeidskraft har skapt en slags krisestemning i kommunene. En fjerdedel av de ansatte i plan- og bygningsetaten i kommunen har flyktet til

næringslivet det siste året. Bærum kommune melder om samme problemer som Hol. Staben i plan- og bygningsetaten er halvert det siste året. Dagens Næringsliv har tatt en ringerunde blant sjefene i plan- og bygningsetatene i Oslo, Stavanger, Trondheim, Bergen, Kragerø, Trysil og Hemsedal som bekrefter samme tendens. Byggesaker strømmer inn, samtidig som de ansatte rømmer.

Svar:

I forbindelse med en revisjon av plan- og bygningsloven i 2003 ble det innført strenge frister for når byggesaker skal være ferdigbehandlet. Dette skjedde både som et ledd i en langsiktig utvikling og på bakgrunn av initiativ fra Stortinget. Det var også fra ulike deler av byggenæringen gitt uttrykk for behov for forutsigbarhet og rask saksbehandling i byggesaker. Innføringen av tidsfristene har vist seg å være vellykket, og den gjennomsnittlige saksbehandlingstid i de fleste kommuner ligger i dag godt under fastsatte tidsfrister for søknader.

Enkelte kommuner har i dag ualminnelig høy byggeaktivitet. Dette forholdet, sammen med at dagens opphetede arbeidsmarked dessverre har ført til at kommunene mister mange av sine erfarne saksbehandlere til det private, skaper økte utfordringer i forhold til blant annet den kommunale byggesaksbehandlingen.

Kommunal- og regionaldepartementet arbeider

med å følge opp Bygningslovutvalgets innstilling (NOU 2005:12 - Mer effektiv bygningslovgivning II). I dette arbeidet vil det også bli sett nærmere på tidsfristene for saksbehandling etter plan- og bygningsloven (pbl.).

Det er likevel viktig å være oppmerksom på at det ikke bare er mangel på saksbehandlere som fører til lang saksbehandlingstid. Mange kommuner har meldt tilbake at en viktig grunn til at saksbehandlingen tar så lang tid, er at søknadsdokumentasjonen de mottar ofte er mangelfull og inneholder feil. Dette fører til at kommunene må bruke mer tid pr. sak slik at saksbehandlingstiden øker.

I denne sammenheng er ByggSøk et svært viktig hjelpemiddel for kommunene, og også innbyggerne og utbyggerne. ByggSøk startet opp i 2000, og har vært med på å forenkle saksbehandlingen. Økt bruk av ByggSøk reduserer saksbehandlingstiden, og vil i det daglige arbeid kanskje være viktigere både for den enkelte og samfunnet enn innføring av ytterligere tidsfrister. En av utfordringene i tiden fremover vil derfor bli å øke bruken av ByggSøk.

Sist, men ikke minst, vil jeg også nevne at Regjeringen har styrket kommunenes økonomi i statsbudsjettet for 2006 og 2007. Det er kommunene som bestemmer hvordan de vil bruke disse økte midlene. Det økonomiske løftet vil kunne bidra til å bedre forutsetningene for en mer effektiv kommunal byggesaksbehandling.

SPØRSMÅL NR. 1059

Innlevert 16. mai 2007 av stortingsrepresentant Petter Løvik

Besvart 25. mai 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«På kort varsel vedtok Regjeringa i fjor å setje ei grense på kor mange kilo fisk turistar kan ta ut av landet. Grensa på 15 kg vekte sterke reaksjonar i reiselivsverksemdene langs kysten og hos turistfiskarar. Oppslag i Dagens Næringsliv 16. mai viser til ein kraftig nedgang i omsetninga for ei rekkje verksemdar sidan grensa vart innført.

Vil statsråden foreta ein konsekvensutgreiing både for det ordinære fiskeriet og for reiselivsnæringa med tanke på å auke eller fjerne grensa?»

GRUNNGJEVING:

Det er grunn til å slå hardt ned på dei turistfiskarane som driv rovdrift og tar hundrevis av kilo fisk ut av landet, men dei er i fåtal. Dei nye reglane med ei

15 kg grense rammar også mange andre turistar. Fisaketuristane legg igjen svært mange kroner for kvar kilo fisk dei tar med.

Vi er i gang med andre sesongen med desse reglane, og signala som kjem inn viser at dei nye grensene ser ut til å føre til nedgang i turismen. Det er då grunn til å spørje om kva vi veit så langt om andre virkningar. Har fleire blitt stoppa? Blir reglane handheva? Følger turistane regelverket? Kva positive merknader har regelverket som kan forsvare dei negative virkningane for reiselivet?

Svar:

Mitt utgangspunkt er at turistfiske må vere basert på opplevingane som naturen og aktiviteten gir. At dei bedriftene som har marknadsført seg med fokus

på kvantum no merkar ein nedgang, er verken uventa eller urimeleg. Kvota for utførsle vart innført som eit tiltak for å bremse turistfiske orientert mot kvantum.

Fisketurisme er ein viktig del av reiselivet, og skapar både sysselsetting og verdiar langs kysten. Det er likevel viktig at haustinga av fiskeressursane skjer innanfor ansvarlege rammer. Vi må ta vårt ansvar for forvaltinga av ressursane på alvor, og så lenge vi ikkje har gode data, er det særskilt viktig at vi er varsame med haustinga. Grensa på 15 kg er no etablert, og dette nivået må både gjestar og fisketurismebedriftene innrette seg etter. Omsynet til ei berekraftig forvalting av fiskeressursane gjer at strenge reguleringar av uttaket er heilt naudsynt.

Det er satt i gang omfattande undersøkingar av fisketurismen sitt omfang og effektar, både med omsyn til ressurs situasjonen og verdiskapinga. Når resultata er klare, vil dei forhåpentlegvis gi oss eit godt grunnlag for ei eventuell annleis regulering av turist-

fisket. I den samanhengen kan det òg vere aktuelt å gjennomføre ei brei utgreiing av korleis kvota har virka.

Dei tala vi har nytta, viser at utanlandske turistar som fiskar i Noreg i gjennomsnitt tek med seg langt mindre enn 15 kg fisk heim. Eg vil samstundes understreke at det utanom kvota kan bringast med ein troféfisk ut av landet, og dette er viktig for mange ivrige sportsfiskarar. Ein bør òg hugse på at 15 kg fiskefilet svarar til om lag 50 kg rund fisk, og rekk til 60 middagar for ein person. Til samanlikning åt kvar nordmann i snitt rundt 8,4 kg filet av marin fisk i 2005. Tilsvarende kvantum i Tyskland, som er blant dei viktigaste marknadene for fisketurisme, er under 7 kg.

Eg vil like fullt lytte til dei standpunkt og bodskap som næringa har, og vonar vi kan føre ein konstruktiv dialog om korleis fisketurismen bør utvikle seg i åra framover.

SPØRSMÅL NR. 1060

Innlevert 16. mai 2007 av stortingsrepresentant Inga Marte Thorkildsen

Besvart 31. mai 2007 av helse- og omsorgsminister Sylvia Brustad

Spørsmål:

«Rehabilitering med arbeid som mål er i flere sammenhenger pekt på som et satsingsområde for å redusere sykefravær og uførepensjonering. De spesielle helseinstitusjonene har over mange år gjort et viktig arbeid på feltet.

Hva vil helse- og omsorgsministeren gjøre for å sikre at ledig kapasitet tas i bruk i kvalitetsmessig gode institusjoner innen spesialisthelsetjenesten som gir tilbud om arbeidsrettet rehabilitering?»

BEGRUNNELSE:

Det er de siste årene blitt videreutviklet tjenestetilbud innen spesialisthelsetjenesten med rehabilitering med arbeid som mål. I St.meld. nr. 9 om Arbeid, velferd og inkludering er det pekt på at de spesielle helseinstitusjonene og en del andre rehabiliteringsinstitusjoner har tilbud som bidrar til avklaring av den enkeltes bistandsbehov i forhold til arbeidsdeltakelse, mestring og arbeidsmotivering. Videre heter det i meldinga at det i mange tilfeller vil være behov for tverrfaglig og samtidig rehabilitering og attføring. Slik kompetanse finnes i dag bl.a. ved Hernes Institutt og Attføringscenteret i Rauland.

Generelt har det vært vanskelig å forankre slike tiltak som både ivaretar medisinsk utredning, fysisk opptrening og arbeidsrettede tiltak. Årsaken til dette kan være at de befinner seg i skjæringspunktet mellom behandling og attføring, og at de dermed har falt mellom helsetjenesten og Arbeids- og velferdsetatsens ansvarsområder.

Alle institusjonene i det nasjonale fagnettverket innen arbeidsrettet rehabilitering har pr. i dag ledig kapasitet.

Flere har dessuten mulighet til å utvide sin kapasitet. Det er et viktig mål for Regjeringa å sikre kvalitativt gode rehabiliteringstilbud, ikke minst er det viktig at det også finnes tilbud til de store gruppene sykemeldte med muskel- og skjelettlidelser og lettere psykiske lidelser.

Svar:

Å bringe personer som mottar sykepengene raske tilbake til arbeidslivet og dermed redusere sykefraværet og utstøting av arbeidslivet, er viktig. Derfor foreslo Regjeringa å innføre en ordning for kjøp av helse- og rehabiliteringstjenester. Det er, som kjent, bevilget 604 mill. kr til dette formålet i 2007.

Ved fordeling av midlene mellom de regionale helseforetakene og Arbeids- og velferdsetaten for 2007 er det lagt vekt på behovet for å komme raskt i gang med ordningen med helse- og rehabiliterings-tjenester for sykmeldte. En relativt stor andel av midlene er derfor fordelt til de regionale helseforetakene, som allerede er i gang med behandling av sykmeldte i ordningen.

Det er som kjent mange årsaker til sykmelding. Spesialisthelsetjenesten må derfor kunne tilby vurderinger og behandlinger innenfor hele sitt tjenestespekter. Det er innholdet i tjenesten og ikke eierskapet til tjenesten som skal være avgjørende for hvem som skal produsere tjenesten. De regionale helseforetakene vil måtte vurdere hva som gir best effekt i forhold til ordningens formål for å sikre best mulig måloppnåelse. Det betyr at både offentlige og private aktører er aktuelle som tjenesteprodusenter, og de regionale helseforetakene skal vurdere hva som gir best effekt med tanke på å få sykmeldte raskest mulig tilbake i arbeid. Jeg vil understreke at den kompetansen som de ulike institusjoner innenfor bl.a. arbeidsrettet rehabilitering har, utgjør en viktig kompetanse som også Regjeringen ønsker å utnytte.

Ved kjøp av plasser fra private aktører skal regelverket for offentlige anskaffelser følges. De regionale helseforetakene må ut fra behovene vurdere i hvilken grad det er aktuelt å kjøpe tjenester fra private aktører, og i hvilken grad det er mest hensiktsmessig å utnytte ledig kapasitet eller styrke kapasitet i egne sykehus.

De regionale helseforetakene overtok i 2006 hele finansieringsansvaret for opptreningsinstitusjonene, helsesportsentrene med mer. Det ble samtidig stilt krav om at de skulle inngå avtaler med disse institusjonene svarende til aktivitetsnivået i 2004, dvs. totalt 1 020 mill. kr i 2006-priser. I 2005 mottok disse institusjonene 995,8 mill. kr som refusjon fra folketrygden og basistilskudd via de regionale helseforetakene.

Hensyn tatt til omleggingen av differensiert ar-

beidsgiveravgift i 2007, skal de regionale helseforetakene disponere 1 059 mill. kr til kjøp av opptrenings-/rehabiliteringsplasser fra private institusjoner. I tillegg har de regionale helseforetakene brukt ca. 30 mill. kr av egen basisramme i 2006, og planlegger å bruke om lag 40 mill. kroner i 2007 til kjøp av plasser ved private opptrenings-/rehabiliteringsinstitusjoner. Videre ble det i 2006 opprettet et eget tilskudd på 35 mill. kr til utviklingen av tilbudet i opptreningsinstitusjoner, for eksempel arbeidsrettet rehabilitering. Denne bevilgningen er videreført i 2007 med ca. 38 mill. kr. Samlet vil det bli brukt om lag 1 137 mill. kr til kjøp av plasser i private opptrenings-/rehabiliteringsinstitusjoner. Dette innebærer en økning på 14,2 pst. fra 2005. Samtidig har rehabiliteringsopphold i sykehus økt fra 83 765 opphold i 2005 til 93 428 opphold i 2006, eller 11,5 pst. Dette kommer i tillegg til økte midler til kjøp av tjenester i private opptrenings-/rehabiliteringsinstitusjoner. Ressursinnsatsen er således økt betydelig både i regi av helseforetakene og gjennom avtaler med de private institusjonene.

Når det gjelder tjenester for å gi tilbud til mennesker med sammensatte problemer under ordningen "Raskere tilbake", rapporterer de regionale helseforetakene at de vil samarbeide med private tilbydere, dvs. institusjoner som gir tilbud om arbeidsrettet rehabilitering.

Sosial- og helsedirektoratet er tillagt ansvar for nasjonal koordinering av "Raskere tilbake"-prosjektet på helsesiden. Direktoratet skal følge med på at ordningen utvikler seg i tråd med formålet og melde fra om det er behov for supplerende eller korrigerende tiltak, enten av styringsmessig eller annen karakter.

Det er viktig at det tilbudet som tilbys pasientene er tilpasset behov og av god kvalitet. De regionale helseforetak har ansvar for å vurdere dette. Jeg vil også nevne at Regjeringen vil komme med en sak om rehabilitering til Stortinget i forbindelse med budsjettet.

SPØRSMÅL NR. 1061

Innlevert 16. mai 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 25. mai 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Til Nationen 12. april 2007 lovet statsråden at "Et forslag til nytt industrikraftregime vil komme i revidert nasjonalbudsjett". Jeg formoder at statsråden siktet til Revidert nasjonalbudsjett 2007. I dagens spørre-

time mente næringsminister Andersen at Regjeringen hadde innfridd i forhold til nevnt utsagn i Nationen.

Mener statsråden selv at Regjeringen har levert et forslag til nytt industrikraftregime i revidert nasjonalbudsjett?»

Svar:

Regjeringen er meget opptatt av vilkårene for den kraftintensive industrien, og har gjort et omfattende arbeid for å analysere konkurransesituasjonen og avklare handlingsrommet for tiltak som kan bedre den-
ne industriens konkurranseevne. EØS-avtalens statsstøtteregler setter svært strenge begrensninger for tiltak.

I revidert nasjonalbudsjett omtales innspill Regjeringen har fått fra industrien samt andre forslag vi

vil jobbe videre med å avklare mulighetene for. Vi har en dialog med ESA med sikte på å få avklart egne norske ordninger.

Samtidig arbeider vi aktivt med å søke å påvirke EU når det gjelder eventuelle nye tiltak for kraftintensive industri generelt i EU. Dette må forventes å være et langsiktig arbeid, men Regjeringen anser det viktig å sørge for at eventuelle norske tiltak er godt samstemt med utviklingen i EU.

SPØRSMÅL NR. 1062

Innlevert 16. mai 2007 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 25. mai 2007 av miljøvernminister Helen Bjørnøy

Spørsmål:

«På nrk.no 10. mai 2007 sier statsminister Jens Stoltenberg at "allerede i dag er det mange tiltak som kan gjennomføres i Norge til lavere pris enn vi må betale for kvoter", og at det vil være direkte dumt å ikke gjennomføre disse tiltakene.

Jeg antar at statsministerens utsagn kan dokumenteres og ber statsråden, på vegne av statsministeren, liste opp disse tiltakene konkret, samt redegjøre for hvor store utslippsreduksjoner det er snakk om og kostnaden pr. tonn for hvert tiltak?»

Svar:

Regjeringen fører en ansvarlig og ambisiøs klimapolitikk. Dette innebærer at både tiltak i Norge og i utlandet skal søkes utløst.

Som en illustrasjon på mulig tiltak, vil jeg vise til at etter høsten 2005 leverte Statens forurensningstilsyn en tiltaksanalyse for reduksjon av klimagassutslipp i Norge der kostnadseffektive tiltak identifiseres. Blant de tiltak som har lave eller negative kostnader frem mot 2010, kommer generelle energieffektiviseringstiltak i industri- og byggsektoren, konvertering fra olje til bioenergi i industri- og næringsbygg og fjernvarme i bolig, næring og industri. Tiltaksanalysen lister opp 57 tiltak frem mot 2010 og 54 tiltak frem mot 2020 til en marginalkostnad under 200 kr pr. tonn redusert CO₂. Jeg henviser for øvrig til den offentlige tiltaksanalysen der disse tiltakene og kostnader er nærmere beskrevet, samt den kommende stortingsmeldingen om Regjeringens klimapolitikk.

SPØRSMÅL NR. 1063

Innlevert 18. mai 2007 av stortingsrepresentant Vera Lysklætt

Besvart 25. mai 2007 av olje- og energiminister Odd Roger Enoksen

Spørsmål:

«Det er svært mange viktige grunner til at det nå må legges til rette slik at Hammerfest Strøm AS ikke skal se seg nødt til å flagge ut den verdensledende ti-

devannsteknologien som er utviklet i Kvalsundet i Finnmark til Storbritannia.

Hvorfor engasjerer ikke Regjeringa seg i dette utrolig viktige prosjektet for Finnmark?»

BEGRUNNELSE:

I Regjeringas nordområdestrategi som ble lagt fram i Tromsø den 1. desember 2006 står blant annet:

"Å utnytte mulighetene i nordområdene er en av de viktigste satsingene for regjeringen i årene som kommer.

Det er i nord at vi opplever den mest rivende utviklingen i våre nærområder.

- Vi skal på en bærekraftig måte utnytte mulighetene knyttet til Barentshavet som en ny europeisk energiprovin.
- Vi skal handle i forhold til miljø og klima.
- Vi skal utvikle levekår, livsmuligheter og livskvalitet for alle som bor i nord [...]

Alt dette krever det beste av oss som fellesskap.

[...] Men det handler også om en bred og langsiktig mobilisering av egne krefter og ressurser for utvikling av hele vår nordlige landsdel.

Hovedformålet med regjeringens nordområdestrategi er å få satsingen på alle de felter som berører utviklingen i nord, til å trekke i samme retning. Vi har mobilisert hele regjeringsapparatet for å gi politikken et tydeligere og mer sammenhengende nordområdefokus. Departementer og etater har fokusert på en videreutvikling og styrking av innsatsen på sine politikk-områder."

Dette er noe av det som står i dokumentet og som jeg støtter 100 pst. Jeg blir derfor svært opprørt over Regjeringas manglende initiativ i denne saken. Den angår etter min mening flere statsråders bord, ikke bare olje- og energiministeren.

Derfor går denne henvendelsen til utenriksministeren, "nordområdeministeren", som var den som presenterte Regjeringas nordområdestrategi i Tromsø i desember. Det er nå svært viktig at vi får konkrete prosjekter på banen i nordområdesatsinga, og det må tenkes helhetlig!

Miljøvennlig og fornybar energi (miljøvernministeren): Vi er alle enig om at klimaendringene må tas på alvor. Norge har ambisjon om å være verdensledende innen produksjon og utvikling av miljøvennlig og fornybar energi. Produksjon av kraft fra tidevannet er den mest stabile kraftproduksjon vi kan ha i et land som ser ut slik det faktisk gjør geografisk, med en uendelig lang kyst og med stabil flo og fjære hele døgnet og hele året.

Energiproduksjon (olje- og energiministeren): Det må tilrettelegges for utvikling og produksjon av mer fornybar energi i Norge. Støtteordningene må bli mye bedre enn det de er i dag, slik at vi unngår utflagging.

Næringsliv og arbeidsplasser (næringsministeren): Vi bebor det fylket i landet som opplever den største fraflyttinga og hvor det er stor arbeidsledighet i mange kommuner. Finnmark trenger flere bein å stå på og flere ulike typer arbeidsplasser. Fylket kan ikke i fortsettelsen også kun forbli en råvareleverandør.

Det må sikres verdiskaping og ringvirkninger lokalt i forhold til olje- og energirelatert virksomhet. Vi går glipp av utallige arbeidsplasser dersom tidevannsmøllene kommer i produksjon i Storbritannia og ikke her i landet.

Kunnskap og forskning (kunnskapsministeren): Det er svært viktig at vi tar vare på og sikrer små forsknings- og teknologimiljøer i nord utviklingsmuligheter. Dette er det eneste av sitt slag i fylket. Vi oppfordrer nå våre ungdommer til å ta en olje- og energi-relatert utdanning slik at de skal kunne vende tilbake til ulike typer arbeidsplasser i tida framover.

Reindriftsnæringa (landbruksministeren): Produksjon av tidevannskraft er som skreddersydd for Finnmark. Vi har behov for anlegg som er minst mulig arealkrevende og konfliktskapende av hensyn til reindrifta. Vi kommer til å få et ytterligere press på arealene i framtida, derfor er det viktig at vi unngår inngrep i reinens beite- og kalvingsland på de områder der det virkelig er mulig. Reindrifta utgjør en svært viktig bærebjelke i den samiske kulturen og språket. Derfor må dette prosjektet videreutvikles.

Jeg vil oppfordre "nordområdeministeren" på det sterkeste til å engasjere seg i denne viktige saken for Finnmark, og det før det er for seint!

Svar:

Spørsmålet ble overført fra utenriksministeren.

Det er viktig å utvikle ny miljøvennlig energiteknologi. Det er spennende muligheter innen havenergi, som tidevanns- og bølgekraft, og også offshore vind. Hammerfest Strøm har vist at det er mulig å produsere tidevannskraft og levere kraften inn på det ordinære strømmettet. Jeg vet at det har vært et krevende prosjekt som ble langt dyrere enn opprinnelig anslått. Men teknisk synes det å ha vært vellykket.

Vi har i dag gode støtteordninger for utvikling av nye energiteknologier. Gjennom Norges forskningsråd gis det støtte til alt fra grunnleggende energiforskning til utvikling og uttesting av nye prototyper.

Forskningsrådets program for fremtidens rene energisystem, Renergi, har et årlig budsjett på nesten 150 mill. kr og støtter forskning og utvikling av ulike typer energiteknologier, inklusive nye fornybare energikilder. I tillegg er det et godt samarbeid mellom Forskningsrådet, Enova og Innovasjon Norge knyttet til demonstrasjon av nye energiteknologier, gjennom en felles støtteordning for introduksjon av innovative energiløsninger.

Enova har også et eget støtteprogram, "Ny teknologi", til anvendelse av ny teknologi. I den nye støtteordningen til fornybar elektrisitet som skal etableres fra 2008, er det lagt opp til at umodne teknologier i tillegg til tilskuddet på 10 øre/KWh i 15 år, skal kunne få støtte gjennom "Ny teknologi".

Olje- og energidepartementet er i ferd med å ut-

arbeide en helhetlig strategi for forskning og utvikling knyttet til energisektoren kalt Energi21. Formålet er å få til et mer samordnet og økt engasjement innenfor sektoren når det gjelder forskning, utvikling, demonstrasjon og kommersialisering av ny teknologi. Strategien skal etableres gjennom et nært samarbeid mellom myndighetene, forskningsinstitusjoner og energinæringen, og skal foreligge innen utgangen av januar 2008.

Hammerfest Strøm må nå sikre finansiering dersom prosjektet skal videreføres. Jeg håper at Hammerfest Strøm med den erfaring og kompetanse de har opparbeidet seg, benytter seg av de mulighetene som er i Norge til å videreutvikle teknologien her i landet. Regjeringens engasjement i dette og lignende prosjekter er kanalisert gjennom støtteordninger som forvaltes av Enova, Innovasjon Norge og Forskningsrådet gjennom Renergi-programmet.

SPØRSMÅL NR. 1064

Innlevert 18. mai 2007 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 29. mai 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Vil statsråden tillate brudd på personvernet (bruke data fra landets bomstasjoner) for å kontrollere personer?»

Svar:

Jeg oppfatter spørsmålet slik at det gjelder skattekontroll, dvs. kontroll med at innholdet i selvangivelser, næringsoppgaver mv. er korrekt. Registrerte passeringer ved en bompengestasjon kan gi indikasjoner om bruken av vedkommende kjøretøy, og derigjennom for kontroll med skatterelevante bruk av kjøretøyet. Registreringene omfatter normalt bare kjøretøyet, ikke personene i kjøretøyet.

Ligningsmyndighetenes adgang til en effektiv kontroll har stor betydning for deres mulighet til å gjennomføre en riktig ligning og for bekjempelsen av skatteunndragelser. En viktig del av kontrollen er innhenting av opplysninger fra tredjeparter, det vil si andre enn skattyter selv. Av forarbeidene til ligningsloven fremgår det at de opplysningene ligningsmyndighetene kan hente fra andre enn skattyter selv, skal tjene til kontroll av ligningen. Dette gir rammen for arten og omfanget av de opplysningene som kan kreves. De må ha betydning for kontrollen med at ligningen er riktig. Personlige forhold av ikke-økonomisk karakter vil det derfor ikke kunne kreves opplysninger om, med mindre de belyser (bidrar til å bekrefte eller avkrefte) påstander i selvangivelsen mv.

Ligningsmyndighetene er dessuten underlagt strenge regler om taushetsplikt. Ligningsloven gir anvisning på en mer omfattende taushetsplikt enn det som følger av for eksempel forvaltningsloven.

Ved utformingen av bestemmelsene om innhen-

ting av opplysninger om skattytere fra tredjeparter, må ligningsmyndighetenes behov for opplysningene blant annet veies opp mot hensynet til skattyternes personvern. I mange tilfeller må imidlertid hensynet til skattyters personvern vike for hensynet til mulighetene for kontroll av ligningen. Særlig gjelder dette i forhold til næringsdrivende skattytere, hvor behovet for opplysninger er størst og personvernet heller ikke kan tillegges like stor vekt som ellers. Opplysninger om et næringskjøretøys bomstasjonspasseringer støtter for øvrig i alminnelighet neppe an mot kjernen av personvernbegrepet.

Ligningsmyndighetenes kontrollhjemler er vedtatt av Stortinget under avveining av ligningsmyndighetenes behov for slike hjemler opp mot skattyternes personvern. Ligningsmyndighetene må forholde seg til de kontrollreglene som er fastsatt av Stortinget. Gjennom personopplysningsloven § 6 har Stortinget også bestemt at lovbestemt rett (etter for eksempel ligningsloven) til innsyn i personopplysninger ikke begrenses av personvernreglene i personopplysningsloven.

Ligningsmyndighetenes adgang til å innhente kontrollopplysninger fra bompengeselskapene (som tredjepart) er regulert i ligningsloven kapittel 6. Ligningsloven § 6-3 nr. 1 bestemmer at næringsdrivende plikter etter krav fra ligningsmyndighetene å gi opplysninger om ethvert økonomisk mellomværende med navngitt næringsdrivende når det knytter seg til begge parters virksomhet.

Bompengepasseringer for en skattyters kjøretøy vil være et mellomværende (kundeforhold) mellom bompengeselskapet og skattyteren.

Adgangen til å innhente kontrollopplysninger fra bompengeselskapene etter ligningsloven § 6-3 er be-

grenset til kontroll av næringsdrivendes skatteforhold. Kravet om at ligningsmyndighetene må oppgi skattyterens navn, betyr videre at det ikke kan fremmes generelle forespørsler om å få opplyst og identifisert den registrerte biltrafikken i en gitt tidsperiode. Kravet om at det eventuelle mellomværende (kunde-forholdet) må knytte seg til begge virksomhet, vil alltid være oppfylt for bompengeselskapets vedkommende. For den annen part, den næringsdrivende skattyteren, vil dette kravet bare være oppfylt i den utstrekning kundeforholdet angår dennes næringsdrift. Dette må bedømmes konkret. Det sentrale kriterium vil være om opplysninger fra bompengeselskapet om kjøretøyets bruksmønster kan belyse inntekts- eller utgiftsposter i den skattepliktige næringsdriften.

Etter min mening er det derfor ikke naturlig å

omtale ligningsmyndighetenes innhenting av slike ligningsopplysninger fra tredjeparter som brudd på personvernet. De bestemmelsene som gir anledning til slik innhenting, er utformet og vedtatt under avveining av ligningsmyndighetenes behov for å innhente kontrollopplysninger og skattyternes personvern.

Ved kontroll av merverdiavgiftsoppgaver har avgiftsmyndighetene en lignende adgang etter merverdiavgiftsloven til å innhente opplysninger om et næringskjøretøys bompengepasseringer. Heller ikke dette kan etter min mening sies å støte an mot personvernet.

Jeg viser for øvrig til mine svar av 8. mars 2007 på spørsmål nr. 666 fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein og spørsmål nr. 676 fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud.

SPØRSMÅL NR. 1065

Innlevert 18. mai 2007 av stortingsrepresentant Jørund Rytman

Besvart 29. mai 2007 av finansminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Er ikke statsråden enig i at det er for mange smutthull og fradragsordninger, og hva vil hun gjøre for å innføre et enklere skattesystem og bedre tiltroen til skatteetaten?»

BEGRUNNELSE:

Rapporter og undersøkelser viser blant annet at det er liten tiltro til skatteetaten, at landets ligningskontorer sliter med kompliserte skatteregler og tollene tar feil i ca. halvparten av særavgiftssakene.

En rapport fra Riksrevisjonen viser klart at Toll- og avgiftsetaten gjør feil i halvparten av sakene hvor de skal kreve inn særavgifter, for eksempel avgift på motorvogner, sukker, diesel, elektrisk kraft og avgift på avfall.

Totalt kreves det inn over 75 mrd. kr i særavgifter her i landet. Da burde det gjøres på riktig måte.

For ligningen for 2004 kom det inn ca. 60 000 klager fra skattytere. Cirka 42 000 klager førte til endringer. Med andre ord lønner det seg å klage på ligningen, og det er grunn til å tro at det er mange som burde ha klaget på ligningen, men ikke gjør det fordi de ikke kan nok om det kompliserte skattesystemet.

Det hadde vært fint om statsråden i sitt svar vil

opplyse om hva statistikken for klager er for ligningen 2005 og 2006, hvis disse foreligger.

NRK foretok i 2005 en rundspørring blant 15 av landets ligningskontorer.

Samlet var det stilt 75 spørsmål av ulike typer, de gikk på alt fra salg av pendlerbolig til klassefradrag og fastrentespørsmål. Det overraskende var at hele 37 pst. av svarene man fikk fra ligningskontorene var feil, og 7 pst. svarte ikke på spørsmålene.

En landsrepresentativ undersøkelse utført av Synovate MMI viser at bare 35 pst. av skattebetalerne tror ligningskontoret vil oppdage og rette opp feil. Det er oppsiktsvekkende.

Svar:

Spørsmålet behandler smutthull og fradragsordninger i skattesystemet under ett, noe som kan lede til en oppfatning om at det dreier seg om prinsipielt samme type utfordringer. Det er feil.

Smutthull oppstår gjerne som utilsiktede bivirkninger av regelverket, og illustrerer at det er svært vanskelig å lage et perfekt skattesystem. Et enklere og mer rettferdig skattesystem i betydningen færrest mulig smutthull vil alltid være et mål.

Fradragsordninger er derimot tilsiktede egenskaper ved regelverket. Et enklere skattesystem i betyd-

ningen færre fradragsordninger er derfor et politisk spørsmål, som vi blant annet må vurdere opp mot hva som bidrar til å skape et mer rettferdig skattesystem.

Spørsmålet så vel som begrunnelsen for spørsmålet tar opp tiltroen til skatteetaten. Det er et meget viktig tema, det dreier seg om etatens legitimitet. Den refererte rundspørringen med et noe negativt utfall utført av NRK i 2005, medførte blant annet ytterligere satsing på kompetanseutvikling av etatens ansatte. Samtidig kan det påpekes at andre undersøkelser viser et mer positivt bilde: To brede undersøkelser utført av MMI i 2004 og 2006 viste at to tredjedeler av lønnstakerne og pensjonistene har et godt inntrykk av skatteetaten. Som et ledd i den pågående reorganiseringen av skatteetaten, skal det etableres service- og informasjonssenter i hver region, for å profesjonalisere etaten på dette området og styrke kontakten med skattyterne.

Det vises i begrunnelsen til at ca. 42 000 klager førte til endringer i likningen for inntektsåret 2004.

Det riktige skal være at skatteetaten i likningen for 2004 gjorde ca. 42 000 endringer etter klage (hovedsakelig til gunst for skattyter) og ca. 86 500 endringer uten klage (både til gunst og ugunst for skattyter). Tallene for 2005 er hhv. ca. 46 000 og 93 000 (tall for 2006 foreligger naturlig nok ennå ikke). Antallet endringer må ses i forhold til at antall behandlede grunnlagsdata disse årene var i overkant av 40 millioner, og antall skattytere ca. 4,2 millioner.

Det påstås i begrunnelsen at en rapport fra Riksrevisjonen viser at toll- og avgiftsetaten gjør feil i halvparten av sakene ved innkreving av særavgifter. Dette er en misforståelse. Saksforholdet er ifølge rapporten (og etatens egne undersøkelser) at etaten oppdager feil i nesten 50 pst. av de særavgiftspliktiges selvdeklarasjoner under fastsettingen av særavgifter. Som følge av Riksrevisjonens rapport vurderer etaten mulighetene for regelforenklinger, og det tilrettelegges for bedre informasjon og veiledning på særavgiftsområdet.

SPØRSMÅL NR. 1066

Innlevert 18. mai 2007 av stortingsrepresentant Dagfinn Sundsbø

Besvart 31. mai 2007 av kultur- og kirkeminister Trond Giske

Spørsmål:

«Etablerte leverandører av kabel-tv posisjonerer seg nå for å sikre sine kundeporteføljer ved overgangen fra analogt til digitalt nett. På Romerike har det vakt sterke reaksjoner at selskapet Get informerer kundene om at tv-signalene kuttes dersom de ikke investerer i deres tilbud om oppgradering av nettet.

Hva kan myndighetene gjøre for å sikre at innbyggerne blir bedre opplyst om de valgalternativer som faktisk finnes og for at de etablerte selskapene i markedet ikke utnytter sin posisjon på en uønsket måte?»

BEGRUNNELSE:

Konkurransen om å levere tv-signaler og bredbånd via kabel er svært beskjedent. De fleste som er tilknyttet kabel-tv tror de må benytte seg av sin nåværende leverandør for å komme inn i det nye digitale nettet. På Romerike reageres det sterkt på at selskapet Get oppleves som å true med svarte tv-skjermer dersom kundene ikke investerer i deres tilbud om oppgradert nett innen en gitt dato. Det faktiske forhold om at de til høsten også vil kunne velge tråddantenne sammen med dekoder, blir ikke kommunisert. "Vi ønsker ikke å reklamere for konkurrenter", sier selskapet til Romerike Blad.

Post- og Teletilsynet bekrefter på forespørsel at de får en rekke henvendelser om aggressiv markedsføring fra Get og Canal Digital, som nærmest er enerådende på markedet. Tilsynet sier de advarer folk mot å binde seg for lang tid til de selskapene som i dag tilbyr digitale nettjenester, men at folk flest ikke er kjent med alternative muligheter.

Norges Velforbund mener det er behov for et klarer skille mellom aksessnettet, som eies av den enkelte bruker, og stamnettet som eies og etableres av leverandørsiden. De mener at kabelselskapene gjennom sine leveransetilbud låser for at andre tilbydere kan levere tjenester på kundens egne nett. Det er derfor grunn til å vurdere om kundene er godt nok beskyttet i dagens regelverk.

Jeg er klar over at mitt spørsmål dekker forhold som ligger under arbeidsområdet til flere departement, men velger å rette det til kulturministeren som ansvarlig for etableringen av det digitale bakkenettet.

Svar:

Overgangen til digitalt fjernsyn vil føre til at anslagsvis 600 000 husholdninger må over på en digital fjernsynsplattform. For at denne overgangen skal skje mest mulig friksjonsfritt, må publikum få best

mulig informasjon om hva som skal skje, og ikke minst hvorfor dette skjer.

Markedsaktørene selv har et hovedansvar for å informere publikum. Ved tildelingen av konsesjon til opprettelse av et digitalt bakkenett for fjernsyn ble det bl.a. lagt vekt på å stimulere til økt konkurranse mellom distributørene av fjernsyn. Ved å legge til rette for etablering av en ny aktør på dette markedet har Regjeringen bidratt til å etablere en ny og mer vital dynamikk mellom de ulike aktørene som tilbyr fjernsyn til publikum. Jeg regner med hard konkurranse mellom de ulike plattformene for distribusjon av digitale fjernsynssendinger ved etableringen av det digitale bakkenettet. Det er derfor grunn til å anta at markedsaktørene selv vil bruke store ressurser på informasjon om de forskjellige alternativene som finnes.

Det er imidlertid også behov for å gi befolkningen objektiv og nøytral informasjon om overgangen til digitalt fjernsyn. Dette er grunnen til at jeg har bedt Medietilsynet om å lede et informasjonsprosjekt om dette. MT er i inneværende år tildelt 2,5 mill. kr ekstra til dette prosjektet. Formålet er å nå ut til flest mulig med plattformnøytral informasjon om teknologiskiftet. Prosjektet omfatter andre berørte myndighetsorganer som Post- og teletilsynet og Forbrukerrådet, i tillegg til TV2 og NRK. Informasjonsprosjektet vil blant annet innebære at det blir etablert en egen nettside med informasjon om overgangen. Det vil også bli utarbeidet en egen informasjonsbrosjyre. I tillegg er jeg opptatt av at prosjektet etablerer samarbeid med aktører på lokalt plan. Det er i tillegg stilt krav om informasjonstiltak i NTVs konsesjon. NTV må sammen med allmennkringkasterne sørge for informasjon i tilknytning til overgangen til digitale sendinger. Konsesjonen fastsetter mål for det samlede informasjonsarbeidet, blant annet at alle i Norge skal kjenne til det kommende teknologiskiftet, at alle som

trenger digital-tv-mottaker skal vite hvor de får tak i dem, og at forbrukerne har lett tilgang til utfyllende informasjon og personlig hjelp via telefon, Internett og i butikk. Det er stilt krav om at NTV skal opprette en selvstendig informasjonsfunksjon som skal være operativ umiddelbart etter tildelingen av konsesjonen.

I vedtak på generalforsamling i NRK 15. juni 2006 ble det fastsatt konkrete vilkår for å tillate avvikling av NRKs analoge bakkesendinger for fjernsyn. Slik avvikling forutsetter samtykke fra Kultur- og kirkedepartementet. Vedtaket fastsetter en nærmere prosedyre for avviklingen. Hovedprinsippet er at dersom det er grunn til å tro at informasjonsarbeidet ikke er godt nok, kan jeg som NRKs generalforsamling fryse hele prosessen med avvikling av NRKs analoge sendinger. NRK må før avvikling i første region fremlegge en rapport for departementet som dokumenterer at alle de angitte forutsetningene er ivarettatt. I forutsetningene er det også oppstilt vilkår om informasjon til seerne. Det fremgår av vedtaket at NRKs fjernsyns- og radiokanaler, herunder regionale kanaler, samt nrk.no skal være tatt i bruk for å realisere et mål om at alle berørte husstander skal ha kjennskap til teknologiskiftet. Videre skal NRK også sørge for at alle husstander får tilsendt informasjon om teknologiskiftet pr. post. All informasjon om teknologiskiftet i NRKs regi må være plattform- og aktørnøytralt.

Når det gjelder spørsmålet om de etablerte selskapene i markedet eventuelt utnytter sin posisjon på en uønsket måte, viser jeg til at slike spørsmål er omfattet av både generell og sektorspesifikk konkurranse- og markedsatferdsregulering.

For øvrig vil jeg vise til at konsesjonen for opprettelse og drift av det digitale bakkenettet for fjernsyn ble tildelt av Kongen i statsråd, og at det var Samferdselsdepartementet som var forberedende instans.

SPØRSMÅL NR. 1067

Innlevert 18. mai 2007 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 30. mai 2007 av fiskeri- og kystminister Helga Pedersen

Spørsmål:

«Norges Brannskole i Tjeldsund utviklet i 2006 fagplaner for opplæring av personell til opprydding i strandsonen etter en oljekatastrofe. I februar i år gav Fiskeri- og kystdepartementet skolen et tilskudd på 1 mill. kr til kjøp av utstyr til bruk i opplæringen innen oljevernberedskap.

Vil statsråden ta initiativ til at staten nå sikrer

opplæringstilbudet i årene fremover ved at staten forplikter seg og tilbyr slik opplæring for nøkkelpersonell i bl.a. Sivilforsvaret, og derigjennom bidrar aktivt til høynet beredskap langs kysten?»

BEGRUNNELSE:

Oljetanker, særlig utenfor den nordnorske kysten, øker stadig i antall, og havariet ved Fedje ble nok

en påminnelse om hvor viktig det er med høy beredskap og egnet utstyr for å minimere skadene i naturen.

Norges Brannskole i Tjeldsund utviklet i 2006 fagplaner for opplæring av personell til opprydding i strandsonen etter en oljekatastrofe. Et tilskudd fra Fiskeri- og kystdepartementet i februar i år på 1 mill. kr til en startpakke med utstyr, har nå gjort det mulig å komme i gang med den nye opplæringen av lagledere og skadestedsledere.

Selv om ansvaret for Oljevernberedskapen er tredelt mellom staten, kommunene og industrien, må det likevel være grunn til å forvente at staten tar et overordnet ansvar på dette området.

Utstyret Norges Brannskole har kunnet anskaffe er til liten nytte om ikke Brannskolen sikres midler til selve kursdriften utover 2007, slik at denne opplæringen kan etableres som et permanent tilbud der både kommunale mannskaper og Sivilforsvaret må være viktige målgrupper.

En forutsetning for at Norges Brannskole i Tjeldsund skal kunne rekruttere og beholde gode lærerkrefter, er at virksomheten er forutsigbar. Under Stortingets behandling av en interpellasjon om oljevernberedskap nylig la statsråden i sitt svar til interpellanten stor vekt på betydningen av å satse på forebyggende tiltak. I denne sammenheng må også opplæring stå sentralt. Det er derfor viktig å få avklart hvordan staten nå vil kunne forplikte seg også når det gjelder tilskudd til driften av kursene innenfor oljevernberedskap, slik at Brannskolen kan rekruttere og bygge opp et kompetent korps av kursledere. Dette er viktig for kvaliteten på denne viktige opplæringen og for at Brannskolen kan få den nødvendige forutsigbarhet i forhold til sin planlegging. Dagens situasjon der kursvirksomheten innen oljevern ikke vet om den har driftsmidler fra ett år til et annet, er uholdbar tatt i betraktning hvor avgjørende slik kunnskap og opplært personell er for at oljevernberedskapen langs kysten skal bli reell og mer enn fagre ord i stortingsdokumenter.

Svar:

Oljevernberedskap og sjøsikkerhet langs norskekysten bidrar til å tilrettelegge for en moderne, effektiv og miljøvennlig sjøtransport.

Fiskeri- og kystdepartementet arbeider etter to akser for å fremme en sikker og trygg sjøtransport. Den ene er arbeidet med forebyggende sjøsikkerhet som har som formål å hindre at ulykker med påfølgende akutt forurensning skjer. Den andre er å ha en beredskap for å forhindre eller begrense skade hvis ulykken først er ute.

Ansvaret for oljevernberedskapen er delt mellom

staten, kommunene og private aktører. Ansvarsdelingen er basert på prinsippet om at den som har en virksomhet som kan forårsake akutt forurensning, i utgangspunktet skal sørge for å ha en beredskap for å håndtere hendelser knyttet til denne.

Primæransvaret for beredskaps- og aksjonsplikt mot akutt forurensning er altså pålagt virksomheten. Kommunene er forpliktet til å aksjonere mot akutte utslipp uansett forurensningens omfang dersom dette ikke kan hindres av den ansvarlige selv. Brannmannskap har en plikt til å yte bistand ved brann og ulykker. Brannmannskapets aksjonsplikt gjør at de ofte deltar ved kommunale aksjoner, og det er derfor viktig at de har god kompetanse om oljevernberedskap.

Den statlige beredskapen trer inn ved hendelser som har et omfang som den ansvarlige forurenseren ikke selv er i stand til å håndtere. Kystverket er både delegert myndighet og ansvar for statens operative beredskap og ansvaret for å koordinere statlig, kommunal og privat beredskap i et nasjonalt beredskapsystem.

Strandaksjoner er krevende arbeidsoperasjoner som setter krav til profesjonalitet, riktig utstyr og samarbeid. En velfungerende, effektiv og sikker strandsaneringsaksjon forutsetter derfor at aktørene har et godt kompetansegrunnlag.

Dette var bakgrunnen for at Fiskeri- og kystdepartementet tok initiativ til å etablere et samarbeidsprosjekt mellom Kystverket, Norsk Oljevernforening for operatørselskap (NOFO) og Norges Brannskole for å styrke den faglige kompetansen for aktører som bidrar i oljevernaksjoner. I 2006 ga departementet 1 mill. kr i støtte til "Prosjekt opplæring oljevernberedskap", som resulterte i utarbeidelse av felles krav til fagplaner for kurs innen strandsonoberedskap. Prosjektet har også sørget for at standardene blir benyttet under kurs i virksomheter som gjennomfører opplæring av innsatspersonell.

Jeg er glad for at Fiskeri- og kystdepartementet også kunne gi 1 mill. kr i støtte til Norges Brannskole i 2007 til gjennomføring av kurs for opplæring i oljevern i strandsonen i henhold til fagplaner utarbeidet i "Prosjekt opplæring oljevernberedskap". Brannskolen sikrer gjennomføring av kurs etter fastsatte krav og standarder til nytte for den samlede nasjonale oljevernberedskapen.

Bevilgningen fra Fiskeri- og kystdepartementet til Norges Brannskole i 2007 ble gitt og var ment som en oppstartbevilgning til gjennomføring av kurs innen strandsonoberedskap. Norges Brannskole må derfor arbeide for å sikre videre dekning av driftsutgiftene i årene fremover gjennom de ordinære budsjettprosesser for skolens virksomhet.

SPØRSMÅL NR. 1068**Innlevert 21. mai 2007 av stortingsrepresentant Dagfinn Høybråten****Besvart 29. mai 2007 av justisminister Knut Storberget****Spørsmål:**

«Ved avdeling 7 i Drammen kretsfengsel er 6 av 17 innsatte spilleavhengige. Spilleavhengighet er trolig en sterkt medvirkende årsak til vinningskriminalitet. Det er behov for å tilby spilleavhengige innsatte hjelp.

Vil statsråden iverksette forskningstiltak for å undersøke omfanget av spilleavhengige i norske fengsler, vil han inkludere spørsmål om spilleavhengighet i minikartleggingen som gjennomføres ved innsettelse, og vil han styrke innholdet i kriminalomsorgen ved å gi målrettede tilbud til spilleavhengige?»

BEGRUNNELSE:

Ved avdeling 7 i Drammen kretsfengsel har de innsatte engasjert seg sterkt for å få et generelt forbud mot spilleautomater i Norge. Årsaken til dette engasjementet er at hele 6 av 17 innsatte på avdelingen er spilleavhengige. Denne avhengigheten er en vesentlig årsak til at de begynte med vinningskriminalitet, til at de gjentok dette og til at de nå sitter i fengsel.

Jeg besøkte fengselet i Drammen 16. mai og samtalte inngående med flere av de innsatte. Det var sterkt å høre dem fortelle at avhengigheten av spill opplevdes sterkere enn avhengigheten til narkotika. Det var også urovekkende å høre historiene om brutte familieband, ødelagte yrkeskarrierer og selvforrakt som følge av spilleavhengighet. Ofte var en spilleautomat på den lokale butikken starten på en vanskelig tid som spilleavhengig.

Etter det opplyste har kriminalomsorgen lite fokus på å hjelpe innsatte som lider av spilleavhengighet.

Ved minikartleggingen som gjennomføres av den enkelte ved innsettelse, stilles det ikke spørsmål om spilleavhengighet. Det gis ikke målrettede tilbud til spilleavhengige i fengslene. De innsatte etterlyser

dette og mener et slikt tilbud ikke minst er viktig for at de skal klare å leve et kriminalitetsfritt liv etter endt soning.

De innsatte etterlyser også kunnskap hos myndighetene om hvor mange innsatte som sliter med spilleavhengighet og om sammenhengen mellom dette og begått kriminalitet. Slik kunnskap vil være viktig for myndighetenes beslutninger knyttet til utbredelse av spilleautomater.

Svar:

Jeg takker representanten for at han tar opp problemstillingen.

Regjeringen er opptatt av å bedre oppfølgingstiltakene for spilleavhengige generelt. Jeg viser her til Regjeringens handlingsplan mot pengespillproblemer og de tiltak mot spilleavhengighet som allerede er igangsatt.

Spilleavhengighet er også et alvorlig helseproblem. Spilleavhengige har, som alle andre pasienter, rett til å bli vurdert for sitt behov for nødvendig helsehjelp. Dette omfatter også innsatte i fengsel. Det er Helse- og omsorgsdepartementet som er ansvarlig for helsetjenesten i fengslene.

Kriminalomsorgen foretar i dag ingen spesiell kartlegging av de innsatte i forhold til spilleavhengighet. Kriminalomsorgen tilbyr alle innsatte etter individuell vurdering å delta i mestringsprogrammer under soning. Her kan innsatte med spilleavhengighet delta på lik linje med øvrige grupper.

Jeg har på bakgrunn av representantens spørsmål bedt Kriminalomsorgens sentrale forvaltning om å vurdere å ta problemstillingen opp ved utarbeidelsen av en ny russtrategi i forhold til omfang, sammenheng mellom spilleavhengighet og kriminalitet og hva slags tiltak som er dokumentert effektive i forbindelse med denne type problematikk.

SPØRSMÅL NR. 1069**Innlevert 21. mai 2007 av stortingsrepresentant Jan Tore Sanner****Besvart 29. mai 2007 av samferdselsminister Liv Signe Navarsete****Spørsmål:**

«I et brev av 16. mai 2007 til Akershus fylke og Oslo skriver Samferdselsdepartementet: "Etableringen av betalingssnittet i Bærum må derfor ikke legge bindinger for vurderinger av E18-utbyggingen." Dette skaper usikkerhet. Det må ikke herske noen tvil om at dersom det etableres et nytt betalingssnitt i Bærum, så blir nye E18 realisert. Jeg vil be statsråden om å fjerne all tvil:

Kan statsråden bekrefte at dersom det nye betalingssnittet etableres, så blir nye E18 realisert, eller kan man risikere bom og ingen vei?»

Svar:

For å følge opp det lokale ønsket om å komme i gang med bompenginnkreving for Oslopakke 3 så tidlig som mulig, samtidig som at pakken blir gjenstand for en grundig vurdering (KS1), er det som kjent lagt opp til å legge Oslopakke 3 fram for Stortinget i to trinn.

Det legges opp til at Trinn 1 legges fram sent høsten 2007. Formålet med framlegget, og Stortingets behandling, er å sikre at innkrevingen i Oslopakke 3 kan komme i gang så tidlig som mulig i 2008, og at allerede igangsatte prosjekter blir sikret finansiering.

Det legges videre opp til at Trinn 2 blir lagt fram i sammenheng med Nasjonal transportplan 2010-2019 i desember 2008. Her vil den samlede utbyggingsplanen og helheten i Oslopakke 3 bli presentert, bl.a. på bakgrunn av arbeidet med den eksterne kvalitetssikringen (KS1) og prioriteringer som er gjort i forbindelse med Nasjonal transportplan. Det er viktig at omtalen i trinn 1 ikke binder opp handlingsrommet fram mot framlegget av trinn 2. Utbyggingen av E18 utgjør en betydelig del av Oslopakke 3, og det er der-

for viktig at denne behandles i trinn 2-framlegget på linje med alle de andre prosjektene. Jeg viser bl.a. til at det i KS1-oppgaven til etatene spesielt er bedt om at det blir gjort en partiell analyse av E18 Vestkorridoren og konsekvensene for det tilstøtende vegnettet.

Siden det ekstra betalingssnittet i Bærum er en del av innkrevingsordningen for Oslopakke 3, vil det være naturlig at dette omtales i trinn 1-framlegget av pakken. Hvorvidt det skal legges opp til å starte opp innkreving i det nye betalingssnittet allerede i trinn 1 vil være opp til lokale myndigheter å bestemme, bl.a. basert på forutsetningen om at innholdet i pakke først skal tas stilling til i trinn 2. Det må uansett foreligge lokalpolitiske vedtak om utformingen av betalingssnittet i Bærum, samt reguleringsplan for selve betalingssnittet før etablering. I Samferdselsdepartementets brev til Oslo kommune og Akershus fylkeskommune av 16. mai 2007 meddeles at staten ikke vil motsette seg etablering av nytt betalingssnitt i Bærum som et ledd i trinn 1 i Oslopakke 3 under forutsetning av at de ovennevnte vilkår er oppfylt. Alternativet vil være å avvente etablering av betalingssnittet i Bærum til framlegget av trinn 2 i forbindelse med Nasjonal transportplan 2010-2019. Det er opp til lokale myndigheter å velge mellom alternativene.

Jeg er selvsagt innforstått med at innkrevingen i et ekstra betalingssnitt i Bærum har koblinger til utbyggingen av E18 Vestkorridoren, og at denne utbyggingen har vært av de avgjørende momentene for å oppnå lokal enighet om utformingen av Oslopakke 3. Jeg kan likevel ikke løsrive vurderingen av dette store utbyggingsprosjektet fra resten av pakken. Jeg vil imidlertid påpeke at jeg er fullstendig klar over at Oslopakke 3 ikke vil kunne realiseres uten at E18 med tilstøtende vegnett er omfattet av pakken.